

Giới thiệu Hồn Anh Nơì Đâu

Truyện Hồn Anh Nơì Đâu, chuyện nói về một cô gái không tin vào thần linh, nhưng lại được vây quanh bởi những con người quái dị.

Trong lúc tham gia hôn lễ của người chị họ, lại vô ý kết duyên vợ chồng với một hồn ma là anh. Có chút yếu tố kinh dị, nhưng tóm lại có thể cho rằng đây là một câu chuyện hài hước vui vẻ. Ở chi thứ, lại là con gái, tùy theo tâm tình người trên mà phải chịu ủy khuất là chuyện bình thường.

Tôi cũng không mấy để ý, không thích về với ông bà chủ yếu là bởi vì, e hèm, bởi vì người nhà của tôi đều là những người không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơì Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bái Đường

“A a a a a! Cút, cút đi!”

Quý vị khán giả đừng nên hiểu lầm, tiếng kêu thê lương này không phải phát ra ở phòng sinh, mà lại là ở rạp chiếu phim. Vị tiểu thư ăn mặc thời trang ngồi kế bên tôi đây chính là bạn cùng phòng của tôi, Lý Nghi, tiếng hét vừa rồi là do nó mà ra, bởi vì trên màn ảnh lớn đột nhiên xuất hiện một ma nữ tóc tai rối bời, điên cuồng bò đi bò lại.

“Tất cả đều là giả, mày kêu cái gì.” Tôi che miệng nó lại, may là hai chúng tôi đều đang ngồi ở vị trí sau cùng, không đến mức chọc giận cả rạp phim.

“Mày không hề nhập tâm gì cả, vậy thì chúng ta đi xem phim ma làm gì?” Lý Nghi phản bác lại.

“Rõ ràng là mày ép tao đi xem cùng.” Tôi bèn phủ nhận.

“Cái tên đang theo đuổi tao ấy, hẳn bỗng có việc không đi được nên liền đem vé đến cho tao, không phải mày luôn nói bỏ phí là không tốt hay sao, thế nên tao mới rủ mày đi theo.” Lý Nghi bày trò làm nũng, tựa như đang dựa vào vai tôi. Nó cao 1m7 lại đi dựa đầu lên một người cao 1m65, tôi giống như chú chim nhỏ bị nó nẹp mình vào, cảm giác rất không thoải mái.

“Đừng rồi, hôm qua là ai gọi điện thoại cho mày thế? Tao thấy mày mặt mũi trắng bệch, có xem phim kinh dị cũng chưa thấy mày bị dọa đến thế bao giờ.” Lý Nghi đột nhiên hỏi.

“Là cha của tao gọi, bảo tao quay về để dự hôn lễ của chị họ.”

“Vậy tại sao mày lại phản ứng như thế, chú rể là người mày thích sao?”

“Nói bậy, trí tưởng tượng của mày cũng thật là phong phú.”

“Thế thì làm sao?”

“Có nói thì mày cũng không hiểu được, lo mà xem phim của mày đi, hai nhân vật phụ nữa mới chết đấy.”

Tôi khiến cho Lý Nghi phải quay mặt về hướng màn hình, thực ra tôi có cảm tình không hề tốt với quê nhà của mình, chuyện rất khó để giải thích. Nhà của tôi có thể xem như là một gia tộc lớn, có tiền hay không tôi không biết, nhưng ngược lại thì có rất nhiều người, quan hệ họ hàng với nhau cũng không phải là quan hệ bình thường, được chia thành chi chính cùng chi thứ. Tên thế nào nghĩa thế đó, chi chính là một nhóm người được kế thừa gia nghiệp, còn chi thứ thì bị lấy ra làm bìa đỡ đạn, không may thay, ông tổ và tôi đều được sinh ra ở chi thứ.

Ở chi thứ, lại là con gái, tùy theo tâm tình người trên mà phải chịu ủy khuất là chuyện bình thường, tôi cũng không mấy để ý, không thích về với ông bà chủ yếu là bởi vì, e hèm, bởi vì người nhà của tôi đều là những người không bình thường.

Quê nhà của tôi nằm ở một vị trí hẻo lánh, mỗi lần trở về tôi đều phải cực khổ trèo non lội suối, lại nói tiếp, trong nhà có rất nhiều chú bác thoát nhìn đều có nhiều tiền, nhưng họ lại không chịu đưa bà nội dọn vào thành phố lớn để sống, chen chúc ở một cái nơi xa xôi hẻo lánh như thế này thì có gì thú vị chứ? Mỗi khi trở về tôi đều nghĩ, thân mình thuộc chi thứ cũng không phải là xấu, thừa kế một đồng nhà tôi tàn này cũng vô dụng.

Chị họ phải cưới người thuộc chi chính, có vẻ như đã chọn được người mà bà nội ưng ý. Trong gia tộc mọi người đều đã đến đông đủ, còn có một nhóm lớn khác mà tôi không biết, chắc là thuộc bên đàn trai. Chú rể chính là con trưởng của Chu gia, Chu gia cũng là một gia tộc lớn, chi chính kết hợp với chi chính, trưởng nam sánh đôi với trưởng nữ, xuýt xoa mà nói, còn gì hợp bằng. Thời điểm tôi đến đã là buổi chiều, hôn lễ rất nhanh sẽ được khởi hành. Cửa chính ở các sân nhà đều được treo lên những chiếc lồng đèn màu đỏ thật lớn, cảm giác hết như xã hội phong kiến ngày đó được thấy trong truyền hình.

Trong nhà phụ nữ ai ai cũng đều đang tát bột vôi vàng, tôi đứng ở chỗ này chẳng khác nào chướng ngại vật nên bèn chạy đến xem chị họ trang điểm.

Thực ra, người chị họ này và tôi cũng chưa gặp nhau được mấy lần, từ nhỏ tôi đã cùng ba mẹ dọn ra nội thành ở, rất ít khi trở về, nhưng mà tôi còn có thể nhận ra ai là chị họ của mình, vì mỗi khi tụ tập ăn cơm ở bàn lớn, bà nội ngồi ở chính giữa, còn chị họ thì luôn ngồi bên cạnh bà.

Hiện tại chị họ đang mặc bộ trang phục tân nương màu đỏ thắm, lớp trang điểm trên mặt tuy có vẽ người lớn, nhưng lại làm tôn lên màu da, hòa quyện cùng sắc đỏ trên bộ đồ tân nương trông rất xinh đẹp. Đã quen với bộ váy cưới màu trắng duyên dáng kiểu châu Âu, giờ lại nhìn thấy chị họ ăn mặc theo kiểu truyền thống này, tôi như không rời mắt được, đây hẳn là khoảng khắc đẹp nhất trong cuộc đời người phụ nữ.

Thời khắc đã đến, chị họ phải ngồi lên kiệu do tám người khiêng đi đến lễ đường, tôi đi bộ nhưng lại còn đến nhanh hơn. Lễ đường là địa điểm ở trong thôn mà tôi ghét nhất, những người lớn hay giả thần giả quỷ đều tập trung ở nơi đây. Bên trong lễ đường khắp nơi đều treo dây vải đỏ cùng đèn lồng màu đỏ, lại còn có thêm một vòng nến đỏ rực, đâu cũng là không khí vui mừng, khiến cho tôi cũng nảy sinh thêm chút cảm tình.

Khách khứa đều đã sớm đến chờ, hi vọng của chị họ muốn đến đây trước hết phải dạo quanh thôn một vòng, có thể là sẽ tới chậm một chút. Tôi tìm một góc ngồi xuống, vì chán nản nên đã lấy điện thoại di động ra chơi, mỗi lần về thăm ông bà đều phải nhờ vào cái điện thoại này để vượt qua thời gian nhàm chán, người phát minh ra điện thoại di động, anh đúng là người hùng trong lòng tôi.

Tôi cúi đầu xuống, chăm chú chơi trò con rắn ham ăn*, bỗng có cái gì đó kì quái chắn trước tầm nhìn. Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp một đứa bé trai trắng nõn đang đứng cạnh chân mình, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình di động của tôi. Đứa nhóc này tôi chưa từng gặp qua, chắc là thuộc bên Chu gia.

*Tên tiếng anh của game là Snake, chắc mọi người đều quen thuộc với trò này.

“Nè nhóc, em muốn chơi sao?” Tôi quơ quơ di động trong tay.

Thằng bé cũng không lấy điện thoại, ngược lại nhìn thẳng vào tôi, nó không hề chớp mắt, trông có vẻ sợ hãi. Tại sao lại nhìn tôi như vậy, chẳng lẽ lớp trang điểm trên mặt tôi bị nhòe rồi sao? Lúc này tôi mới nhìn thấy, trên tay đứa nhóc này còn cầm một con búp bê, không phải là tôi hiểu lầm chứ, đây lại là một đứa bé gái? Ánh mắt, mũi, miệng đều trông rất xinh xắn hoạt bát, đúng là giống con gái. Không xong rồi, tôi chỉ mới nhìn lướt qua kiểu tóc đã kêu nó bằng nhóc, vô tình làm tổn thương tâm hồn trẻ thơ mất rồi.

Tôi đang muốn nói xin lỗi thì một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi đã chạy tới ôm cổ đứa bé.

“Tiểu tử tông của tôi ơi, lại chạy loạn nữa rồi, phu nhân đang định mắng tôi đây.”

Đứa bé này có vẻ như vẫn còn đang ngỡ ngàng, mặc cho người phụ nữ kia ôm đi trong một tư thế khó coi. Tôi rùng mình một cái, nơi này và tôi quả nhiên có bất tự không hợp, mỗi lần về thăm ông bà đều cảm thấy không thoải mái.

Một lát sau, tân lang cùng tân nương đến, mọi người đều đứng lên, lễ đường khôi phục trạng thái nhộn nhịp. Đây là lần đầu tiên tôi tham gia hôn lễ Trung Quốc kiểu truyền thống, lặn lội từ xa đến đây cũng không dễ dàng gì, tôi chen về phía trước để xem bọn họ bái đường. Tân lang nhìn tuần tú lại trang nhã, trước ngực có đeo một đoá hoa lớn màu đỏ thắm, chị họ đội khăn voan đứng ở bên cạnh, kéo theo một đoá hoa đỏ khác nối liền với sợi dây đỏ dài buộc quanh người. Bà nội và người đứng đầu Chu gia an tọa ở phía trên, ngay trước mặt bọn họ, cùng chứng kiến đôi tân nhân hết bái thiên địa rồi đến bái cao đường.

Hôn lễ kết thúc, mọi người đều nhón nháo rời khỏi lễ đường để uống rượu mừng, thời khắc này là lúc để cho hai nhà thông gia cùng nhau vui vẻ. Tôi đi theo ăn vài miếng cơm, xem nhóm người vây quanh bàn của bà nội đang thân thiết thảo luận về chuyện gì. Chu gia lập nghiệp dựa trên phong thủy, thế nên họ đang cùng người nhà tôi bàn luận sôi nổi về đủ loại thần linh, bọn họ ở cùng một chỗ cũng thật tốt, tôi lấy một cái đùi gà rồi nhanh chóng mất dạng.

Gặm đùi gà lác lác qua lại trong thôn, thoáng cái là đến lễ đường, vòng nến đỏ vẫn còn chưa được dập tắt, các mảnh vụn sắc màu hầy còn vương vãi khắp nơi, đoá hoa bái đường khi nãy cũng bị vứt xuống đất. Tôi cũng chỉ mới hai mươi tuổi đầu, chứng kiến hôn lễ như vậy cũng thấy trong lòng chua xót. Tới lúc mình kết hôn không biết là có nên về đây bái đường hay không, tân lang sẽ là ai, bà nội chắc sẽ không để ý lắm.

Tôi nhặt đoá hoa đỏ thắm trên mặt đất lên, đây là mối ràng buộc thần thánh giữa tân lang cùng tân nương, sao lại có thể tùy tiện ném bừa xuống đất. Nhớ đến dáng vẻ kiều mỵ của chị họ khi mặc đồ tân nương thì thở dài một cái, người ta hơn cái là có được nền tảng tốt, tôi chắc mình không có được khí thế như vậy rồi. Tôi lấy đoá hoa đỏ rực kia buộc ngang lưng, tưởng tượng như mình đang mặc hi phục, thật giống lúc tôi còn nhỏ hay thích chơi trò đóng vai, tôi hay đóng giả bà góa phụ hạnh phúc đang chuẩn bị của hồi môn cho con gái mình. Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, tôi chơi đến phần khởi. Ánh nến lay động chớp nhoáng, làm tôi sợ hãi nhảy dựng lên, nhanh chóng đảo mắt nhìn xung quanh, may là không có người tới, nếu không thì tôi sẽ bị bề mặt đèn chết mất.

Trong lòng có chút chột dạ, đem đoá hoa đỏ thả lại trên bàn, tôi liền nhanh chóng rời khỏi lễ đường. Ra rồi thì mới nhớ, vừa rồi cửa lễ đường vẫn luôn được đóng chặt, ánh nến sao lại bị gió thổi cho lung lay được? Là do hơi thở của tôi sao? Nhưng hơi thở của tôi nào có lớn như vậy, có thể là tôi chưa ăn no nên bị hoa mắt rồi, tôi nên trở lại bữa tiệc ăn thêm một chút gì mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cảm Vật

Tôi đang gặm móng heo thì cô hai đến ngồi bên cạnh, cùng tôi bàn về chuyện nhà: “Tiểu Hạnh này, hôm nay Tịch Nhã đã gả đi rồi, cháu cũng nên mang tin vui về đi.”

Tên đầy đủ của tôi chính là Cao Hạnh, Tiểu Hạnh là tên gọi lúc nhỏ còn Cao Tịch Nhã là tên của người chị họ vừa mới kết hôn xong.

“Cháu sao? Vẫn còn sớm lắm.” Tôi nhồm nhoàm nói, trong miệng vẫn còn đang gặm móng heo.

“Chu gia này có khá nhiều thanh niên tài giỏi, không thì cũng có quan hệ rộng lớn, con gái sinh ra ở chi thứ họ cũng không để ý, bắt quá thì cháu tìm đại một người thuộc chi thứ bên đó cũng được.” Cô hai nghiêm túc nói.

“Vâng ạ, cháu sẽ suy nghĩ.” Tôi âm ờ đáp lại, trong lòng lại không nghĩ như vậy. Tôi không muốn phải chọn một người trong số họ, tổ tiên tôi dù có tướng mạo bình thường đi chăng nữa thì tôi cũng không muốn lấy phải một người chồng bị điên!

“Chị hai này, con bà nó, chị còn lá bùa nào nữa không? Hai ngày nữa em muốn đến khách sạn để thanh lọc trừ tà.” Một người anh họ lạ hoắc từ đâu đến bắt chuyện với cô hai.

Lại nữa rồi, tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe, tôi tiếp tục ngồi gặm móng heo. Những người trong nhà của tôi, nhìn thoáng qua thì thấy ai nấy đều mặc quần áo chỉnh tề, nhưng một khi mở miệng thì lại bắt đầu nhắc đến thần linh, nhiều lúc tôi lo rằng họ sẽ bị cảnh sát bắt lại, đây không phải là đang tuyên truyền mê tín thời phong kiến đó sao? Thế nào thì tôi cũng là người sinh ra dưới lá quốc kỳ đỏ, sinh trưởng ở một thời đại có nền giáo dục tiên tiến, coi như tôi không nghe thấy gì, tôi không nghe thấy gì cả...

“Chị xem con bé Tịch Nhã này vừa khéo léo lại kiên cường, đạo thuật học cũng nhanh, lại được gả cho đại thiếu gia của Chu gia, chị hai, sao chị lại sinh ra được một đứa con gái tốt như vậy chứ.” Cô ba ngồi bên cạnh hâm mộ nói.

“Đều là do công dạy dỗ của bà nội cả.” Cô hai cười đến toe toét.

“Em nghe nói, bên Chu gia rất thiêng, sau khi sinh đại thiếu gia lại sinh ra được một tiểu thiếu gia, đứa bé đó lại rất được Chu lão gia cưng chiều.”

Cô hai đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Đứa bé đó chị thấy rồi, không nghe nó nói được lời nào, có thể là một đứa bé cảm điếc ngốc nghếch cũng biết chừng, Chu lão gia chắc là đang đau đầu lắm.”

“Chớ nói năng lung tung, coi chừng bị người của Chu gia nghe được.” Cô cả này giờ vẫn luôn im lặng không nói gì bỗng nhiên quay sang liếc cô hai một cái, cô hai lập tức cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Tôi 囧囧 vừa nghe các cô bàn chuyện thần thánh vừa gặm móng heo, thời đại này là gì rồi mà lại còn phải phân chia giai cấp thế này nữa, sau này tôi nhất định phải gả đi thật xa, tránh bị bọn họ làm cho phát điên, ôi trái tim bé nhỏ của tôi.

Hôn lễ vừa kết thúc, tôi nhanh chóng trở về trường, cách xa cái quê nhà này ra một chút, trở nên yêu đời hơn một chút! Lý Nghi đang chải lông mi thì bất ngờ bị tôi nhảy ra ôm lấy, dọa nó hoảng sợ.

“Đại ca, dù có muốn ôm thì cũng phải chờ tao trang điểm xong đã chứ, giờ không phải là lúc đâu.” Lý Nghi nói xong liền đẩy tôi ra, tiếp tục chải lông mi.

“Không được, anh đây muốn làm bây giờ.” Tôi không quan tâm đến lời nói của nó, vì đang quá kích động, đây mới chính là hương vị của một người bình thường, tôi yêu người bình thường!

“Mới sáng sớm đã động dục rồi, còn có để cho người khác sống hay không vậy?” Mạnh Kiều xoa xoa mắt, chui ra từ trong chăn, chắc là tối qua nó thức ôn bài cả đêm, hai mắt giờ sưng lên như bánh su.

“Hạnh ca*, anh về rồi, có mang theo đặc sản gì không?” Lâm Tư Giai kéo rèm giường ra, nhìn tôi chớp mắt hình ngôi sao.

*Sau một hồi cân nhắc thì mình xin được nói gót một nhà mình quên tên và để nguyên chữ ‘ca’ và chữ ‘muội’ mà không edit lại thành ‘anh’ hay ‘em’, vì những từ này đều là cách xưng hô của người Trung Quốc, chúng không khó hiểu, lại có thể giữ được ý của các giả. Nếu nếu các bạn cảm thấy cách làm này không hợp thì có thể góp ý cho mình để mình sửa lại. Mình xin chân thành cảm ơn! :)

“Nhà của anh có nhiều thùng lừng hơn cả nương rãnh nữa, lấy đâu ra đặc sản.”

“Không chào mừng anh đã trở về.” Lâm Tư Giai làm mặt quỷ.

“Giai muội, em... em sao lại có thể bạc tình như vậy.”

Trong phòng ngủ thì tôi, Lý Nghi và Mạnh Kiều ba người đều tự xưng là “anh”, vì dẫu cho có thân hình hay thể lực ra sao, ba đứa chúng tôi có thể đấu lại X tên lưu manh dữ dằn, chỉ có Lâm Tư Giai là em, không còn cách nào khác vì tính nó vốn giỏi chịu đựng, chúng tôi không thể ‘cứu rồi’ nó được.

Tôi mệt mỏi nằm lên giường, không thể nhúc nhích nổi nữa, mỗi lần từ quê về thì tôi đều trở nên sống dở chết dở, lần này lại càng nghiêm trọng hơn, chân tay thì sưng phồng hết lên, còn đầu thì bị say xe. Lý Nghi nói là tôi rất dễ bị say xe, đi xe lửa cũng bị, thế là cuộc đời tôi lại nảy sinh thêm một điều ‘tuyệt

vội' nữa.

“Hạnh ca, em nghe nói ở chỗ nông thôn xa xôi đều không sạch sẽ lắm, sao anh không thử đến miếu coi thể thể nào?” Thấy sắc mặt của tôi không tốt, Lâm Tư Giai ân cần hỏi.

Lâm Tư Giai này có tính cách hơi mâu thuẫn, ở nhà tuy nó chính là đứa con cưng của ba mẹ, nhưng con người ta có tật xấu là chuyện bình thường, nó thì có lá gan còn nhỏ hơn con mắt của Mạnh Kiều, đã vậy còn thích xem tiểu thuyết kinh dị, trong phòng của chúng tôi, nó chính là người mê tín nhất.

“Anh muốn đem những thứ ‘dây bản’ về đây, em có sợ không?” Tôi cố tình hù dọa nó.

“Em có vật này ở đây, không, em không quen anh...” Lâm Tư Giai vuốt vuốt vòng chuỗi hạt trên cổ tay, giọng điệu rõ ràng là đang sợ muốn chết.

“Là anh chọc em đấy, trái đất này đã quá tải với 6 tỷ người rồi, sau này khắp nơi sẽ toàn rác bản cho coi.”

Đến chiều thì cơ thể của tôi đột nhiên trở lạnh, tiết học cũng không đến dự nổi nên đành phải xin nghỉ, uống một viên thuốc cảm rồi nằm ở trên giường đắp chăn. Mơ mơ màng màng cảm thấy cái tay để ngoài chăn của mình được một bàn tay lạnh lẽo nào đó nắm lấy, chắc là bạn Lý Nghi tan học trở về. Bên ngoài nhất định là đang rất lạnh, nhưng cũng không nên lấy bàn tay lạnh giá của mình mà nắm lấy bàn tay ấm áp của người đang bệnh chứ, thật là vô nhân đạo mà. Cổ họng tôi nói không thành lời nên bèn lẩm bẩm hai tiếng, cái tay kia lại không thêm nhúc nhích, vẫn bình thản nằm yên như cũ trên mu bàn tay của tôi. Được lắm Lý Nghi, mày đang khi dễ người bệnh phải không, chờ tao hết bệnh rồi sẽ đến tính sổ với mày.

Sự tình sau này tôi cũng không nhớ rõ, thuốc cảm tôi mua có tác dụng phụ là khiến cho người ta buồn ngủ, uống xong là tôi liền muốn thiếp đi. Lần thứ hai tỉnh dậy là bị Lâm Tư Giai đánh thức.

“Hạnh ca, em có mang cháo dinh dưỡng và bánh bao từ tiệm com đến cho anh đây, anh ăn đi cho nóng.” Ngủ một giấc thân thể liền trở nên thoải mái hơn nhiều, bụng lại đói cồn cào, tôi nhanh chóng nhảy ra khỏi giường đến ăn com.

“Lý Nghi đâu rồi? Anh đang có chuyện cần phải tính sổ với nó.” Nhớ chuyện hồi chiều tôi bị Lý Nghi dùng làm công cụ ám tay, tôi nảy sinh ý định trả thù.

“Nghi ca không trở về cùng bọn em, tan học xong đã bị một nam sinh bên khoa thể dục kéo đi rồi, có chuyện gì hả?”

“Hồi chiều nó quay lại chọc anh.”

“Không thể nào, bọn em học chung lớp, anh ấy chưa hề quay lại phòng, có phải anh nhớ lộn hay không?”

“Vậy chắc là anh nằm mơ rồi, uống thuốc xong thì không được tỉnh táo cho lắm.”

Tôi còn nhớ như in cái cảm giác lạnh lẽo từ bàn tay kia, nhưng đó lại là do tôi nằm mơ? Nói mới nhớ, bàn tay kia quả thật không giống với của Lý Nghi, nó giống tay nam sinh hơn, giấc mơ này là thế nào đây, chẳng lẽ tôi đã đến độ tuổi muốn ‘yêu’ rồi sao?

Không biết là do thuốc tốt hay là công dụng của bát cháo mà đến tối là tôi đã khỏe lại, khoảng thời gian bệnh tật lúc chiều tựa như một giấc mơ, khiến cho tôi bị hai người Lâm Tư Giai và Mạnh Kiều nghi ngờ là giả bệnh nhằm trốn học.

Khi buồn ngủ mới phát hiện, sợi tơ vàng trên cổ tay đã bị đứt, chính là cánh tay bị ‘phi lễ’ trong mơ. Tơ vàng này là do bà nội buộc cho lúc mới sinh, tôi đương nhiên không tin rằng nó có khả năng trừ tà, chỉ vì cảm thấy nó đẹp nên vẫn luôn mang theo, bây giờ mang đến nỗi đứt ra luôn rồi. Tôi thật sự rất quý sợi tơ vàng này, mang suốt hai mươi năm cũng không phai màu, bỏ đi thì thật phí, tôi bèn buộc sợi tơ bị đứt lại thành một cái nơ bướm bướm treo ở đầu giường, đem đồ dùng tái chế lại.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mèo Mun Tới

Trong phòng bọn tôi mỗi người đều đóng vai một nhân vật, Mạnh Kiều giả dạng con một sách điên cuồng ôn tập, Lâm Tư Giai và Lý Nghi cùng vào vai hai mỹ nữ với bề ngoài xinh đẹp được người người ái mộ, còn tôi không còn cách nào khác phải đóng vai nhân vật cản đường. Bình thường có khá nhiều tên con trai đến xin số điện thoại hoặc là tìm cách tiếp cận tôi, lúc đầu khi biết được tôi cũng rất vui mừng nhưng bây giờ nghĩ lại mà nói, bọn họ đều muốn thông qua tôi để tiếp cận Lý Nghi. Có một lần Mạnh Kiều thấy trong danh bạ của tôi có một loạt tên nam sinh liền lên tiếng khen ngợi: “Hạnh ca, anh đúng là có duyên với người khác giới.” Khi nghe được tôi rất tức giận, bọn họ đều là bạn trai cũ của Lý Nghi!

Lại nói tiếp, rốt cuộc vì làm mối cho Lý Nghi mà quan hệ của hai đứa mới càng trở nên thân thiết, cũng đồng thời vì mối quan hệ thân thiết đó mà tôi bị nhiều người quấy rầy điện thoại hơn, sự tình đầu đầu này giống như câu đồ gà và trứng, cái nào có trước vậy.

Dù có bức tức như thế nào, tôi và Lý Nghi vẫn là đôi bạn cùng chung chí hướng, khiêm tốn mà nói, hai chúng tôi ăn ý tương trợ lẫn nhau, thẳng thừng mà

nói, hai chúng tôi chính là nguru tầm nguru, mã tầm mã*.

*Trâu tìm trâu, ngựa tìm ngựa, hàm ý chỉ những kẻ xấu thì thường hay tìm đến những kẻ xấu khác, để cùng giao du hay mưu đồ làm những việc mờ ám (Suru tầm)

Chẳng hạn như khi phải chọn chuyên ngành phụ, bọn tôi đều chọn ngành chụp ảnh, lý do giống hệt nhau — ngành chụp ảnh có rất ít bài tập. Tôi lại siêng hơn nó một chút, tốt xấu gì cũng đến nghe giảng, bài tập lại nộp đúng hạn, nó báo danh được nửa năm rồi, cả đầu cảm máy ảnh cũng tìm không thấy. Tôi cũng không thể trách cái tính không biết gì của nó được, vì là người đẹp nên từ nhỏ đã được người khác chia máy ảnh vào rồi, nào có được cơ hội cảm máy chụp chứ.

Người có thời khóa biểu chặt kín như Lý Nghi lại có thể tìm được thời gian đi đến buổi triển lãm ảnh cùng tôi, khiến cho tôi kinh ngạc không thôi, buổi triển lãm ảnh này là do học sinh bên các ngành nghệ thuật tự mình tổ chức, từ năm trước học sinh đã bắt đầu chọn ra tác phẩm ưu tú trong số các công trình của mình, bản thân tôi tuy kém cỏi nhưng cũng có vài tác phẩm được chọn.

“A Hạnh, sao mày toàn chụp phong cảnh thế này.”

“Phong cảnh dễ chụp, đâu cũng có thể chụp được, muốn chụp người thì phải liên lạc với người mẫu, rất phiền toái.”

“Tao không phải là người mẫu có sẵn đấy sao, chụp tao chụp tao này, rồi hai chúng ta cùng nhau đăng kí tham gia cuộc thi toàn quốc.”

“Tha cho tao đi, nếu mày đồng ý khóa thân thì tao sẽ chụp cho mày liền.”

Tôi kiên quyết chống lại sự nhõng nhẽo của Lý Nghi, chợt thấy một nam sinh đứng ở đằng xa đang nhìn về phía mình. Vì có kinh nghiệm đẩy người nên tôi chắc là đang nhìn Lý Nghi, bởi vì tôi đứng gần nó quá nên mới bắt đắc dĩ lọt vào tầm nhìn của người ta, nam sinh này thật đáng thương, không biết rồi sẽ bị tiểu thư Lý Nghi của chúng ta ăn tươi nuốt sống ra sao.

Nam sinh ấy đứng ở xa nhìn chúng tôi một lát rồi mới cất bước đi lại. Đây là muốn đối mặt với Lý Nghi sao, rất có dũng khí, so với cái đám người nhát gan chỉ biết gọi điện rồi nhờ tôi chuyển lời thì tốt hơn rất nhiều.

Người đó đi đến trước mặt chúng tôi, sống mũi kia, ánh mắt kia, cái miệng kia, tôi chỉ có thể dùng hai từ để hình dung — trai đẹp! Lý Nghi lần này được lợi rồi, tôi nhún nhún vai, chuẩn bị xoay người rồi đi, để cho vị trai đẹp này không gian riêng để thổ lộ.

“Em chính là... Cao Hạnh phải không?” Anh chàng đẹp trai đó hỏi.

Tôi động não một chút, “Cao Hạnh” đúng là tên của tôi rồi, đầu người này chắc là có vấn đề, đây không phải là muốn tôi ở lại làm người thứ ba hay sao.

Đối phương đã trực tiếp gọi tên tôi, bây giờ tôi rồi đi thật không có phép tắc, đành phải lịch sự mỉm cười đáp lại: “Anh là?”

“Thật xin lỗi, anh quên chưa giới thiệu, anh tên là Thái Thư Bằng, anh xem qua ảnh chụp đăng báo của em rồi, rất có tài năng.”

Đây đúng là siêu cấp nịnh bợ mà, đáng tiếc là người như anh ta cũng không lạ gì, mấy người theo đuổi Lý Nghi vẫn thường hay nịnh nọt tôi, nhưng người thành thật như vậy thì tôi chưa thấy bao giờ... Tuy rằng tôi cũng không biết mình rốt cuộc có tài năng gì.

“Cảm ơn.” Tôi gãi gãi đầu, không biết nên nói gì tiếp theo.

“Nhân tiện, có thể cho anh số điện thoại không?”

“Nhân tiện nhân tiện!” Tôi còn chưa mở miệng thì Lý Nghi đã cướp lời, khuấy tay nó thọc vào xương sườn của tôi.

Tôi xoa chỗ xương sườn bị đau, miễn cưỡng bấm số của mình vào di động của Thái Thư Bằng.

“Vậy anh đi trước, có cơ hội sẽ rủ các em đi chơi.”

Tôi nhanh chóng nghe được từ “Các em” trong lời nói của anh ta, ban đầu sẽ là gọi điện thoại cho tôi trong vòng 3 ngày, làm bộ hẹn tôi ra ngoài, còn ám chỉ bảo tôi mang Lý Nghi theo, cuối cùng sẽ là hai người bỏ trốn với nhau, một mình tôi đi bộ về trường học. Không xong rồi, tôi giờ đây càng ngày càng thông minh, sau này chắc chắn sẽ đạt tới cảnh giới khản phá hồng trần* mất.

*Hiểu ra đời chi là hư ảo / Thấu rõ được bộ mặt nhân thế, không còn mong muốn gì hơn.

“A Hạnh, rất là đẹp trai nha~” Thái Thư Bằng đi rồi, Lý Nghi mới đến thì thăm bên tai tôi.

“Mày thích là tốt rồi.” Tôi chân thành nói, vỗ vỗ vào tay nó.

Đi xem hết triển lãm xong thì trở về ký túc xá, trên đường chợt bắt gặp một con mèo sọc vằn lớn dẫn theo ba con mèo sọc vằn nhỏ nằm trên cỏ nghỉ ngơi. Trường học của chúng tôi có rất nhiều nữ sinh, mà nữ sinh thì không thể cưỡng lại được trước những con thú nhỏ, trong trường trở thành nơi sinh sống của đám mèo hoang, chó hoang, tôi còn nhớ thời điểm con mèo sọc vằn lớn ấy đến đây, nó vẫn còn là một con mèo con nhỏ xíu, mới trôi qua một năm là đã trở thành mẹ rồi. Mùa đông rất lạnh, nhìn ba con mèo con chen chúc nép mình bên mèo mẹ mà tôi liền nảy sinh lòng thương, ghé vào siêu thị mua món gà xào đậu phộng* cho mấy con mèo ăn.

*Hay được gọi là món gà Kung Pao, một món ăn của Trung Hoa.

Tôi lúc tôi mang gà trở về thì bốn con mèo trên bãi cỏ đều không thấy đâu nữa.

“Ồi chao? Mèo đâu?”

“Đồ ngốc, trời lạnh thế thì mèo nó cũng không thích ở bên ngoài đâu.” Lý Nghi run rẩy một hồi, khóa kín áo lông lại: “Tụi nó đi rồi, chúng ta trở về phòng đi, tao đang lạnh muốn chết đây.”

Món gà xào này đành phải đem về ăn một mình vậy, tôi đang định rồi đi thì cảm thấy bên trong lùm cây có cái gì đó, vừa quay đầu thì bắt gặp một con mèo mun đang núp ở dưới lùm, đôi mắt hổ phách sắc nhọn, phát sáng đến dọa người. Ở trong trường cho đến bây giờ tôi chưa thấy qua con mèo mun nào, có thể đây là con mèo mới trong số đám mèo hoang ở trường. Tôi đi đến gần nó rồi ngồi xổm xuống, con mèo cũng không có chạy đi, không tặc, rất có tiền đồ, ở trong trường nếu gan dạ không sợ người thì sẽ có cơm ăn, tôi đem món gà đưa cho nó, coi như là quà gặp mặt.

Tôi và Lý Nghi cùng đến dưới lầu của ký túc xá, mở cửa ra vừa muốn đi vào thì có một tiếng mèo kêu rất nhỏ vọng ra, tôi cúi xuống nhìn, con mèo mun khi nãy đang đứng cạnh chân tôi, nhìn tôi bằng cặp mắt màu hổ phách.

“Con mèo này có ý gì đây? Cùng theo chúng ta đến đây.” Lý Nghi cũng phát hiện con mèo bám theo chúng tôi.

“Không phải là muốn đi vào cùng chúng ta chứ, bên ngoài rất lạnh còn mèo thì sợ lạnh.”

“Mấy con thú nhỏ này được voi lại đòi tiền, cho ăn xong thì muốn chúng ta nuôi nó luôn sao? Cứ kệ nó đi.” Lý Nghi không có hứng thú với mấy con vật này, bây giờ chỉ muốn nhanh chóng trở về phòng ngủ.

Ký túc xá không cho nuôi động vật, bác gái canh cổng chắc chắn sẽ không cho nó ở lại, xem bộ lông bóng mượt của nó, chắc là mới bị chủ vứt đi rồi trở thành mèo hoang, nó được nuông chiều từ bé nên làm sao có thể chịu nổi mùa đông này. Gần đây tôi cũng không may mắn gì, cũng nên đi làm vài chuyện tốt để giải xui vậy, tôi khẽ cắn môi, ôm lấy mèo mun giấu vào trong áo khoác.

“Làm gì vậy? Mày muốn mang nó về phòng sao?”

“Cho nó về phòng ngủ một đêm đi, tao sợ để nó ở bên ngoài thì sẽ chết cóng, mày đi sang bên trái của tao, đừng cho bác gái thấy.”

Mèo mun nằm trong ngực rất ngoan, không hề lộn xộn hay kêu lên tiếng nào, hai chúng tôi thuận lợi vượt qua được bác gái, nhanh chóng trở về phòng.

“Này các anh em, tao mang đồ ăn khyua về đây.” Vừa vào tôi liền la lớn.

Lâm Tư Giai lập tức hớn hờ thò đầu ra, ngay cả Mạnh Kiều cũng bỏ viết xuống, phụ nữ đối với đồ ăn cũng giống như đàn ông đối với sắc đẹp vậy, đều ham muốn có được.

Tôi cởi áo khoác ra, từ trong ngực tôi, mèo mun liền nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

“Không thể nào, là ăn sống sao?” Mạnh Kiều kinh ngạc nói.

“Mày dám thì tao cho mày ăn luôn.” Tôi nhìn nó một cách bất đắc dĩ.

“Là mèo! Anh kiểm đầu ra vậy?” Lâm Tư Giai rất thích chó mèo, nhưng vì lá gan của nó quá nhỏ nên chỉ có thể đứng nhìn chứ không dám sờ.

“Nó đi theo bọn anh từ cửa siêu thị đến tận ký túc xá, anh sợ nó sẽ chết cóng nên bèn đem nó về cùng.”

“Loại mèo bây giờ thật khôn, biết nữ sinh dễ mềm lòng nên hay đi lang thang ở khu phòng của nữ sinh, còn chỗ của nam sinh thì bọn nó không bao giờ đến.” Lý Nghi nói.

Mèo mun vào phòng của chúng tôi, không có biểu hiện khiếp sợ nào, nó đến nhìn mấy cuốn sách tôi để ở trên bàn, cái đuôi rũ xuống, nhàn nhả quơ đi quơ lại. Nó cũng thật biết tìm chỗ, có thể là do biết chỗ sách trên bàn của tôi đặt gần hệ thống sưởi, mèo rất thích những chỗ ấm áp.

“Nó là, mèo mun... Không phải là điếm xui đấy chứ...” Lâm Tư Giai có chút lo lắng mà nhìn về phía con mèo.

“Đều là mê tín cả, mèo mun thì có khác gì những con mèo khác đâu, cũng có một cái mũi và hai con mắt đó thôi.” Tôi đi tìm một cái hộp giấy, trải khăn lên trên, rồi để gần hệ thống sưởi, làm một cái ổ cho mèo mun. Con mèo này tuy có vẻ không sợ hãi, nhưng cũng không thích thân mật với người lạ, tôi cũng không dám đụng vào nó, có vẻ như nó không thích cái ổ tôi làm cho lắm, không thèm liếc nhìn một cái, tôi cũng không thể ép nó vào trong.

Lúc tôi tắt đèn đi ngủ, nó trực tiếp nhảy lên giường, nằm cuộn tròn trên gối nằm của tôi. Tôi là một người thích các vật tròn, thấy bộ lông xù ở trước mặt liền không kiềm chế được, mạnh dạn sờ soạng mèo mun, vừa mềm lại vừa mịn.

“Ngủ ngon.” Tôi khẽ nói với nó. Lúc tôi còn nhỏ, vào mùa đông tôi thường ước được ở gần lò sưởi và có một con mèo kể bên, bây giờ ở đây có hệ thống sưởi, lại còn có mèo, coi như điều ước của tôi đã thành hiện thực. Trong lòng dâng lên một cảm giác vui sướng khó tả khiến cho tôi thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Chương 4: Đóa Hoa Nở Tại Bắc Viện

Ngày hôm sau tỉnh dậy tôi không thấy mèo mun đâu, vốn định nuôi nó thêm hai ngày nữa thì nó lại chạy mất, bị bảo vệ bắt được chắc sẽ rất phiền phức.

Hôm nay là thứ bảy, tôi bị Lý Nghi kéo đi mua sắm, đây chính là công việc cực khổ nhất, đi thư viện ôn bài với Mạnh Kiều cùng lắm chỉ là buồn chán mà thôi, còn đi dạo phố với Lý Nghi mới chính là nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi đi qua hai con phố thì Lý Nghi kéo tôi vào một chỗ bán trang phục. Trong tay tôi xách hai túi quần áo to đầy, tất cả đều do Lý Nghi mua, tôi vừa vào cửa hàng liền nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống, để một mình Lý Nghi đi tới đi lui ngắm nhìn các mẫu trang phục.

“Anh xem, hay là chúng ta mua bộ này đi?”

Tôi cảm thấy giọng nói đằng sau có chút quen quen, quay đầu nhìn lại thì vừa hay chạm mặt với chủ nhân của tiếng nói.

“Tôn Tiểu Ly!” “Cao Hạnh!”

Hai chúng tôi đồng thanh gọi tên của đối phương, Lý Nghi nghe tiếng của tôi, cũng buông quần áo trong tay rồi quay trở lại.

Đứng kế bên Tôn Tiểu Ly chắc là bạn trai của cô nàng, Ngô Nam, diện mạo tương đối đẹp trai, đáng tiếc tôi nghe hắn đã từng làm qua nhiều chuyện không hay, cho nên dù có diện mạo giống Phật Di Lặc đi chăng nữa thì tôi cũng không có mấy thiện cảm.

“Thật trùng hợp, các cậu cũng thích thương hiệu này sao?” Tôn Tiểu Ly nói.

Nói mới nhớ, tôi mới phát hiện đây là một cửa hàng xa xỉ đặc tiền, nhưng Tôn Tiểu Ly cũng đâu có nhiều tiền, làm sao lại có thể xuất hiện ở đây được.

“Tùy tiện dạo quanh thôi.”

“Ồ, vậy các cậu từ từ xem đi, mình và Tiểu Nam còn phải đi mua đồ đôi nữa.” Tôn Tiểu Ly nói xong liền ôm chặt cánh tay của Ngô Nam, đầu kê trên vai Ngô Nam, giống như là đang chụp ảnh cưới.

“Tạm biệt~” Tôi và Lý Nghi vẫy tay cùng lúc, đã sớm quen với thần kinh của người này, sau sự việc kia, cô nàng như cảm thấy ai cũng muốn cướp bạn trai của mình, làm những hành động thân mật như vậy là đang chứng tỏ Ngô Nam là của riêng cô ta.

Ngô Nam bị Tôn Tiểu Ly lôi đi, trước khi cất bước liền nháy mắt một cái với Lý Nghi, Lý Nghi làm bộ không thấy gì, cúi đầu tiếp tục chọn quần áo.

“Tên đó đối với mày còn chưa chịu từ bỏ nữa sao?” Tôn Tiểu Ly cùng Ngô Nam đi rồi, tôi bèn nhỏ giọng hỏi Lý Nghi.

“Ai biết được, dù sao thì cũng không biết hắn thật sự thế nào, đưa tiền tiêu vặt cho Tôn Tiểu Ly chắc là đang chờ cô ta ‘thương’ cho mình.”

“Triệu Tuệ cũng thật ngốc, dám để tên xấu xa này đùa giỡn.”

“Hơn nữa Ngô Nam còn là một kẻ hèn nhát, cái gì cũng không dám nói, Triệu Tuệ và Tôn Tiểu Ly có quan hệ tốt như vậy, bây giờ thì Tôn Tiểu Ly đi đâu cũng nhắm vào cậu ấy, nếu biết được Ngô Nam đang theo đuổi cậu ta, Tôn Tiểu Ly chắc sẽ xé dao ra luôn mất.” Lý Nghi nói đến đây liền sợ run cả người.

Tôi vẫn còn cảm thấy bức bối, Triệu Tuệ là người tốt như vậy, sao lại có thể để cho tên xấu xa Ngô Nam dụ dỗ. Triệu Tuệ và Tôn Tiểu Ly cùng ở chung một phòng, năm đầu đại học thì cứ như hình với bóng, nhưng cuối kỳ năm nhất thì Ngô Nam trở thành bạn trai của Tôn Tiểu Ly. Lý Nghi đối với chuyện tình cảm thì đúng là có hỏa nhãn kim tinh*, khi đó nó liền nhận ra tình cảm của Triệu Tuệ dành cho Ngô Nam đúng là không hề đơn giản, quả nhiên, học kỳ sau liền có tin đồn ra, Tôn Tiểu Ly phát hiện trong sách của Triệu Tuệ có ảnh chụp của Ngô Nam, hai người âm ỉ một phen, còn kinh động đến cả bảo vệ, bản tính chiếm hữu của nữ sinh nhiều lúc có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, cho dù Triệu Tuệ chỉ yêu thầm Ngô Nam thì Tôn Tiểu Ly cũng không thể chịu đựng được, cuối cùng hai người vì tấm ảnh chụp đó mà trở thành kẻ địch của nhau.

*Hỏa nhãn kim tinh: chiêu thức của Tôn Ngộ Không, có thể nhận dạng đâu là yêu quái giả thành người. Ở đây có thể hiểu là Lý Nghi rất rành về chuyện tình cảm.

Tôi tưởng rằng Ngô Nam ngày thường rất đẹp trai nên mới khiến cho hai nữ sinh tranh đấu lẫn nhau, sau này mới biết, hắn chỉ đang lừa gạt Tôn Tiểu Ly và Triệu Tuệ, những báo cáo xuất sắc của hắn đều là do Triệu Tuệ viết. Ngô Nam thích những người có vẻ ngoài xinh đẹp, vừa khai giảng năm nhất thì đã theo đuổi Lý Nghi, có lẽ hắn không thật sự yêu thích Triệu Tuệ, bởi vì Triệu Tuệ không chỉ có thành tích ưu tú, mà cân nặng cũng đứng nhất khối.

“Triệu Tuệ có vẻ như gần đây đang giảm béo, tao thấy cậu ấy báo danh vào câu lạc bộ thể hình.”

“Cậu ấy vẫn luôn giảm béo đấy thôi, nhưng lại không có hiệu quả, vì trời sinh đã béo rồi nên không gầy nổi, thật đáng thương.”

Trong đầu tôi nhớ đến Triệu Tuệ mập mạp hay giúp đỡ người khác bèn cảm thấy Ngô Nam khoảng đầu năm nay càng ngày càng đáng ghét, mặt mũi cùng tính tình đúng là một trời một vực.

Buổi sáng 8 giờ rời phòng, buổi tối 8 giờ quay trở lại, tôi theo Lý Nghi đi dạo rông rã hết một ngày, nó vẫn sinh khí dồi dào như cũ còn tôi thì trở thành một con linh dương đang hấp hối.

Lâm Tư Giai thấy tôi trở về liền bỏ nhào về phía này: “Biết là anh sẽ về mà, con mèo đó rất đáng sợ.”

Mèo? Tôi đi vài bước trong phòng, phát hiện có một con mèo đang nằm trên giường của mình, bộ lông đen thẫm, ngay cả mũi và miệng cũng đen nốt, chỉ nhìn thấy rõ đôi mắt hổ phách tròn xoe, sắc nhọn nổi bật giữa khung nền màu đen kia. Mèo mun mặc dù là đang lười biếng nằm sấp nhưng toàn thân lại toát ra một khí thế bức người. Nhìn sơ qua thì biết nó chính là con mèo hoang tôi nhặt được hôm qua, nhưng sao tôi lại cảm thấy nó không giống tí nào, rốt cuộc là không giống chỗ nào, tôi lại không thể chỉ ra được, ngay cả một cảm giác nhỏ cũng cảm thấy khác thường.

“Ban ngày không phải đã đi rồi sao, nó tự tìm đường về đấy à?” Tôi kỳ lạ hỏi, chẳng lẽ lúc trước nó thật sự là mèo có chủ, đã quen ở lại trong phòng rồi?

“Có thể là do bên ngoài lạnh quá, nó thấy trong phòng ấm áp nên liền trở về.”

“Đúng là tùy hứng, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, biến phòng ngủ của chúng ta thành cái chỗ gì rồi.” Tôi nửa đùa nói, đây là lời thoại của phụ nữ hay nói trong khi tức giận thường thấy trên ti vi.

“Chỉ sợ nó đã xem nơi này thành địa bàn của mình, chúng ta mới là khách.” Mạnh Kiều buông sách trong tay xuống, đẩy cặp kính dày cộm ra: “Mèo ý thức địa bàn còn hơn cả chó, Hạnh ca, em nghĩ nó cho rằng kia mới là giường của nó, anh muốn ngủ trên đó thì phải xin phép nó trước đã.”

“Đúng, đúng thế, Kiều ca không cho em lại gần con mèo đó.” Lâm Tư Giai phụ họa theo.

Chuyện gì đây, tôi muốn ngủ trên giường của mình mà phải đi xin phép một con mèo nữa sao? Nói thật thì tôi tuy rằng lớn hơn con mèo đó rất nhiều, nhưng trong lòng lại cảm thấy sợ sệt, thật kỳ lạ, từ khi nào mà tôi đã trở thành người nhát gan như thế rồi, không phải tôi vốn nổi tiếng gan dạ hay sao.

“Này người anh em, người bạn tốt của tôi ơi, một mình mày cũng không thể chiếm hết cái giường lớn như vậy được, mày dịch sang một bên cho tao nằm được không?” Tôi đến ngồi trên giường, cùng độ mắt với con mèo, đây chính là quy tắc cơ bản để làm quen với thú vật.

“Mày đeo bao tay vào rồi trực tiếp ném nó đi là được.” Lý Nghi không kiên nhẫn nói.

“Mèo là loài động vật thông minh, nó nghe hiểu được mà.” Tôi cãi Lý Nghi lại, bởi vì tôi thấy mèo mun thật sự đang dịch sang khoảng giường bên kia một chút, ai cũng nói mèo mun không tốt, có lẽ là do giống mèo này đặc biệt thông minh.

Mọi người trong phòng ngây người trong chốc lát, bình an vô sự thoát được kiếp nạn, mèo mun tựa như đang trở nên ngoan hơn, còn đùa nghịch với đuôi của chính mình, Lâm Tư Giai ở trên giường đối diện nhìn thấy bèn cười không thôi, chẳng qua là không dám lại gần con mèo quá, dù miệng đang nói “Tối đây” thì cũng chỉ dám đứng xa nhìn chứ không đến sờ.

Rửa mặt xong tôi liền trèo lên giường, cảm điệm thoại đang định tắt máy thì thấy một tin nhắn chưa đọc, phát hiện người nhắn chính là Thái Thư Bằng: Thứ Bảy bọn anh tổ chức đi Bắc Sơn trượt tuyết, nếu em cùng bạn bè muốn đi thì xin được hoan nghênh, anh chờ hồi âm của em. Tôi đoán không lầm, chưa đến ba ngày là đã mời tôi cùng bạn bè đi chơi rồi, mời tôi đi chỉ là giả, nhân cơ hội tiếp cận Lý Nghi mới là thật.

“Thái Thư Bằng rủ chúng ta đi trượt tuyết, có muốn đi không?” Tôi lớn tiếng hỏi.

“Thái Thư Bằng là ai?” Lý Nghi ngờ nghếch hỏi, nó thuộc chòm sao Kim Ngưu, trí nhớ chỉ kéo dài được ít nhất ba ngày.

“Vị trai đẹp đã đến tiếp cận chúng ta ở triển lãm ảnh.”

“Không thể nào, bọn mày ngay cả đàn anh sắp tốt nghiệp cũng không buông tha nữa!” Mạnh Kiều nghi hoặc hét lên.

“Đàn anh? Thái Thư Bằng? Mày biết sao?”

“Khoa luật năm tư, khóa hoa của Bắc viện Thái Thư Bằng, đừng nói với tao lại tui mày không biết người này.”

“Em nhớ ra rồi! Em cũng có nghe về người này! Lúc em giúp việc trong ban lễ nghi đã từng nghe một chị nói, đó chính một đàn anh rất có khí chất, ngoại hình đẹp, học giỏi, lại còn đứng đầu một ban nữa!”

Tôi nhìn Mạnh Kiều mà hình dung bộ dáng của Thái Thư Bằng mà chúng tôi vừa mới gặp, Mạnh Kiều đem viết đặt trên bàn: “Chính là Thái Thư Bằng đó! Năm thứ ba đại học đã trở thành trưởng ban học tập rồi, được nữ sinh trong ban mê mẩn gần chết, chuyện này thật đáng thật vọng mà, làm sao mà nước phù sa là chảy đến chỗ bọn mày được vậy.”

“Anh ấy cũng chỉ là mời chúng ta đi trượt tuyết, mà có cần khoa trương quá vậy không.” Lý Nghi thờ ơ nói.

“Mời mà đi trượt tuyết với mời mà đi thuê phòng có khác gì sao?” Tôi không khách khí vạch trần Lý Nghi.

“Mày thật đáng ghét, đèn còn chưa tắt mà đã lên giọng chộc ghẹo người khác rồi.” Lý Nghi liếc tôi một cái.

“Nếu rốt cuộc bọn mày không muốn đi thì giờ tao sẽ nhấn lại cho vị đàn anh như hoa đó biết.”

“Em đi em đi!” Lâm Tư Giai giành báo danh trước.

“Đương nhiên là muốn đi rồi, ăn chơi không phải trả tiền thì ai mà không muốn.” Mạnh Kiều cũng báo danh.

“Lý Nghi mày cũng không cần nói, tao biết ý của mày như gà biết gáy vậy*.”

*Ở đây đáng lẽ là câu “tao biết ý của mày như con bọ hung biết cách lăn phân vậy” nhưng mình sửa lại cho nó mang ý nghĩa gần gũi hơn.

Gửi tin nhắn trả lời cho Thái Thư Bằng xong, liền có tin nhắn hỏi chúng tôi có phiền ở chung với vài người khác không, nói bóng nói gió vậy là đang nghĩ cách tách Lý Nghi ra, chiều này đã sớm bị người ta nhìn thấu, tôi cũng không muốn vạch trần anh ta.

Bắc Sơn là một khu trượt tuyết rất nổi tiếng, nhưng bởi vì vé vào cửa rất mắc, chúng tôi lại không thích các hoạt động thể thao nên vẫn chưa đi bao giờ, lần này là ăn theo ‘hào quang’ của Lý Nghi. Cả đám người đều tỏ vẻ, Nghi ca làm tốt lắm, hết sức khen ngợi nó.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nghỉ Trọ Ở Khách Sạn Trên Đỉnh Núi

Vào thứ Bảy chúng tôi cùng nhau ngồi xe đến khu trượt tuyết ở Bắc Sơn, lên xe nhắn tin cho Thái Thư Bằng, anh ấy liền có mặt ở cổng chính dưới chân núi đón chúng tôi.

“Chào anh.” “Chào anh.” “Chào trưởng ban.” Chúng tôi nối đuôi nhau chào hỏi Thái Thư Bằng.

“Mạnh Kiều ở chung phòng với các em sao, thế nào, lúc làm bài tập có phải là rất hạnh phúc không?” Thái Thư Bằng chớp chớp mắt hỏi nhóm chúng tôi.

“Đàn anh thật sáng suốt, chuyện gì cũng biết.” Tôi đáp lại, đến thời điểm bỏ phiếu chọn chức, tốt xấu gì thì Mạnh Kiều cũng phải đảm nhiệm chức cao một tí.

Thái Thư Bằng nhìn tôi, nở một nụ cười khê: “Hôm nay tham gia hoạt động này còn có những người năm hai khác, nói không chừng là người các em quen biết.”

Đi cáp treo lên núi theo Thái Thư Bằng, những người khác đều đã gửi hành lý của mình, hiện đang chờ đợi chúng tôi. Có một vài nam sinh nữ sinh, cũng không nhiều người lắm. Thái Thư Bằng nói đúng, chúng tôi quá thật có quen những học sinh năm hai ở đây, như người cùng chuyên ngành với chúng tôi, chính là người các bạn đã gặp qua hai ngày trước, Tôn Tiểu Ly, chỗ có Tôn Tiểu Ly chắc chắn không thể thiếu tên bạn trai yêu dấu của cô nàng, Ngô Nam. Còn có một số người năm hai khác mà chúng tôi biết nữa, tôi thực không thể tin vào hai mắt mình, Triệu Tuệ cũng ở đây! Tôn Tiểu Ly, Ngô Nam, Triệu Tuệ, ba người tạo thành một chuyện tình tam giác cầu huyết đầy tính sát thương đều xuất hiện ở một chỗ, ông trời ơi, ông đang giỡn mặt với tôi đúng không?

“Ở đây đều là người của ban bí thư, ban nữ sinh và ban học tập, nhưng đây không phải là hoạt động công khai của ban, có gì đó mờ ám.” Mạnh Kiều nhỏ giọng nói với tôi.

Mạnh Kiều thuộc ban học tập, lại không nhận được thông báo cho tổ chức đi trượt tuyết. Trường học của chúng tôi không giống với các trường khác, học sinh sẽ không bỏ phiếu chọn người kiêu dân chủ, mà là để những cán bộ tiền nhiệm trực tiếp chọn ra người sẽ nhậm chức, tôi đánh giá cục diện giữa những người tới đây, các học sinh năm hai kia chắc cũng đang nuôi hi vọng được tiếp nhận chức vụ cao hơn.

Tôn Tiểu Ly thuộc ban bí thư, cô nàng có năng lực làm việc không kém, trong nhà lại có tiền, được nhìn trúng thì cũng không có gì sai. Ban học tập có tính thanh liêm hơn, chủ yếu là xét về thành tích học tập, Triệu Tuệ thành tích không phải là nhất, Mạnh Kiều mới là người đứng đầu lớp, chẳng qua Mạnh Kiều chỉ thích đọc sách, đối với mấy công việc ở hội học sinh không nhiệt huyết cho lắm, đương nhiên nó sẽ không được giao chức trưởng ban, còn Triệu Tuệ mà được làm trưởng ban thì tôi xin được giờ hai tay tán thành, vì cậu ấy là người có tài đức vẹn toàn, Triệu Tuệ chắc cũng rất muốn vị trí trưởng ban đó, không thì cũng không tham gia hoạt động lần này, trước giờ cậu ấy vẫn luôn trốn tránh Tôn Tiểu Ly.

“Mạnh Kiều, Cao Hạnh, Lâm Tư Giai, Lý Nghi.” Tôn Tiểu Ly đến trước mặt chúng tôi chào hỏi.

Triệu Tuệ chỉ nhìn hướng chúng tôi rồi gật đầu hỏi thăm, cậu ấy như một con nai bị thương, tìm chỗ ngồi sao cho cách xa Tôn Tiểu Ly nhất.

Người đầu đã đến đông đủ, chúng tôi liền đi thuê đồ trượt tuyết.

“Biết trượt không?” Thái Thư Bằng hỏi nhóm chúng tôi, bốn người đồng loạt lắc đầu.

“Vậy thì thật hay, anh đây rất thích dạy nữ sinh trượt tuyết, anh hứa sẽ dạy dỗ tốt.” Một nam sinh đen gầy bên cạnh chúng tôi nói, ánh mắt của anh ta vẫn luôn phóng điện về phía Lý Nghi.

Tôi nói này anh kia, anh có hiểu thứ tự đến trước đến sau không hả? Lý Nghi là do Thái sư huynh đây nhìn trúng trước, nhìn bộ dạng của anh là biết không phải người tốt, anh nghĩ Thái sư huynh ‘tài đại khí thời’* thì sẽ không ám sát anh sao? Đầu tôi liền tưởng đến chuyện xấu, bèn lên bờ xem kịch vui.

*Tài đại khí thời: tài sản giàu có, phong thái bất phàm (suru tâm).

“Vương Uy, ở đây đều là đàn em, cậu nên thu hồi cái ý định không hay của mình lại đi.” Thái Thư Bằng đẩy người đó ra khỏi chúng tôi.

“Cậu không phải là muốn đem đàn em theo sao?” Vương Uy hạ mí mắt nhìn Thái Thư Bằng. Người anh em, anh cũng thật dũng cảm, tuy rằng Thái Thư Bằng là ‘có lòng Từ mã Chiêu, người qua đường đều biết’* thì anh cũng không cho người ta chút thời gian để mập mờ nữa.

*Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mạo nhìn thấy đại tướng quân Từ mã Chiêu nắm hết quyền bính, làm việc hống hách bá đạo thì nhịn không được, đem quân đi đánh, nào ngờ có người đã nói cho Từ mã Chiêu biết, rốt cuộc Tào Mạo bị đâm chết, còn đã tâm làm phản của Từ mã Chiêu lại càng trở nên rõ ràng hơn. (Suru tâm)

Ở đây, ý Cao Hạnh là tuy ai cũng biết Thái Thư Bằng ‘thích’ Lý Nghi nhưng Vương Uy cũng không cần nói thẳng ra như vậy.

“Mau đem hành lý của các em ấy đến khách sạn đi, không thì mình sẽ cho cậu cùng đội với Từ mập.” Thái Thư Bằng thấp giọng nói một câu, Vương Uy lập tức rời khỏi với hai túi hành lý lớn của chúng tôi, vất chân lên mà cồ mà chạy đến khách sạn.

Kết quả thì Lý Nghi vẫn bị Vương Uy ‘quyến rũ’ mất rồi, Vương Uy cũng thuộc đại học năm tư, trước kia là trưởng ban thể dục, buổi trượt tuyết này chính là ý tưởng của anh ta. Mạnh Kiều nói anh ta và Thái Thư Bằng có quan hệ không tồi, anh ta thường xuyên đến ban học tập tìm Thái Thư Bằng, lại là một thành viên không ra gì của ban học tập, chộc cho Thái Thư Bằng phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Nghi đang chọn đồ trượt tuyết, tôi đi chọn với nó, nhỏ giọng hỏi: “Này, mày thật muốn đi cùng anh ta? Vậy thì Thái Thư Bằng phải làm sao đây?”

“Nếu là trượt tuyết mà nói, tao thấy đi cùng Vương Uy sẽ có cảm giác an toàn hơn.” Lý Nghi nhướn mày nhìn tôi.

Tôi len lén nhìn biểu cảm của Thái Thư Bằng, trên mặt anh ấy không lộ ra chút thất vọng hay tức giận nào, đưa trẻ tội nghiệp, bên trong nhất định là bị tổn thương dữ lắm.

Lâm Tư Giai có hơi sợ người lạ, nghe thấy Triệu Tuệ định trượt tuyết bèn lập đội đi chung với cậu ấy, khiến cho một số tên con trai đang tranh nhau dạy nó phải thất vọng. Mạnh Kiều thì bị cấp trên hiện tại của nó dẫn đi rồi. Ông trời à, sao lại không có ai đến dạy tôi thể này, coi như tự học mới giỏi vậy, tôi cũng có chút tự tin về các thể thao trong mình.

Loay hoay một hồi trên ván trượt... Tôi đành bỏ cuộc. Tôi ngồi trên ghế dài, nhìn Vương Uy đang dạy Lý Nghi trượt tuyết ở xa, Vương Uy kia, ‘móng vuốt’ của anh đang sờ vào chỗ nào vậy, đồ trượt tuyết dày như vậy, anh sờ vào thì sẽ cảm thấy được gì sao?

“Sao lại ngồi ở chỗ này rồi?” Thái Thư Bằng đến bên cạnh tôi, ngồi xuống hỏi.

“Không có gì đâu, em đang nghỉ ngơi một chút.”

“Chỗ này dốc đứng lắm, anh đưa em tới dốc phẳng hơn được không?”

Đóa hoa của Bắc viện đã lên tiếng mời tôi thì làm sao có thể từ chối, nhưng thật tình mà nói, tôi cảm thấy biệt danh của người này nghe như tên của một doanh nghiệp rôm vậy. Chơi đến trời nhá nhem tối, chúng tôi mới cùng về khách sạn ăn cơm chiều, dựa theo kế hoạch mà ở lại đây một ngày, ngày mai sẽ trở về trường học.

Khách sạn trên đỉnh núi này rất nhỏ, chúng tôi chỉ có được hai phòng, nam sinh, nữ sinh mỗi bên ở một phòng. Mặc bộ đồ trượt tuyết nặng trĩu suốt buổi chiều, toàn thân mọi người đều đổ mồ hôi, bảy, tám nữ sinh chen chúc trong một phòng, cời đến chỉ còn sót lại chiếc áo ngực trên người, nhìn rất chi là ‘hoàn trắng’, nếu lúc này mà có nam phục vụ tiến vào thì khẳng định sẽ chảy máu mũi không thôi.

Nhà vệ sinh chỉ có một, nhiều nữ sinh xếp hàng chờ tắm rửa như vậy chắc phải xếp đến ngày mai, trưởng ban học tập Đường Hân Nhân, cũng chính là cấp trên của Mạnh Kiều đề xuất việc tắm chung, vì điều kiện hiện tại khó khăn nên mọi người đều cùng gặt đầu. Nhà vệ sinh quá nhỏ nên cũng không thể chứa quá nhiều người, tạm thời một cặp hai người cùng nhau vào tắm.

Tôn Tiểu Ly đòi vào trước, nói là phải nhanh tắm xong để đi tìm Ngô Nam, nữ sinh thích làm gì cũng đều thích làm cùng nhau, chuyện tắm rửa cũng vậy, tất cả nữ sinh ở đây đều chọn người có quan hệ tốt với mình để cùng tắm chung, sau khi Tôn Tiểu Ly đi vào, thì đều không có người nào vào theo.

Đường Hân Nhân nóng nảy nói: “Đã là sinh viên đại học năm hai rồi, các em cũng không phải đang học lớp một, một người nữa vào đi.”

Tôi định tắm chung với Lý Nghi, Mạnh Kiều và Lâm Tư Giai cũng hẹn với nhau, vì không quen Tôn Tiểu Ly, cô nàng lại có tính tình như thế, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, không ai có ý đi vào.

“Em tắm cùng cậu ấy vậy.” Triệu Tuệ nói xong liền đi vào nhà vệ sinh.

Tôi thấy những người khác cũng như mình, trông mắt sắp phải rớt ra tới nơi, tuy là do Triệu Tuệ tự nguyện nhưng tôi lại cảm thấy có cái gì đó lẩn quẩn trong lòng, dù cậu ấy có khỏe mạnh hơn Tôn Tiểu Ly thì chúng tôi đều không nghi ngờ rằng cậu ấy sẽ là người bị ‘thăm sát’ đầu tiên, là do ngứa mắt đó, ngứa mắt, cậu ấy ở trước mặt Tôn Tiểu Ly chẳng khác nào một con thỏ trắng nhỏ là mấy.

Tôi dựng lỗ tai nghe, thỏa thuận với Lý Nghi, rằng chỉ cần bên trong truyền đến tiếng đồ vật rơi vỡ thì sẽ lập tức tông cửa vào cứu Triệu Tuệ, bên trong ngoài tiếng nước ra thì cũng không có âm thanh nào khác, có lẽ còn có tiếng nói, bị tiếng nước lấn át nên tôi cũng không nghe được là bao. Thế nhưng tôi lại rất ngạc nhiên khi nghe hai người này chịu nói gì đó, hai nữ sinh dù có thù hận lẫn nhau thì cũng không đứng lặng im mà nhìn nhau trần trỗng, nghe không được chắc cũng là chuyện tốt, ít nhất chứng minh là hai người họ không có cãi nhau.

Một lát sau, cửa mở, Tôn Tiểu Ly ra ngoài trước tiên.

“Heo mập chết tiệt, nhìn thân người béo ú của cô xem.” Khi ra Tôn Tiểu Ly liền nói.

Thoáng cái trong phòng đã lặng im, Đường Hân Nhân đang cùng một nữ sinh năm ba trò chuyện, nghe được lời nói của Tôn Tiểu Ly lập tức dừng lại, tầm mắt chuyển về hướng của Tôn Tiểu Ly.

Tôn Tiểu Ly không ngăn ngại ánh mắt của mọi người, kẹp mái tóc ước lên sau đầu rồi ra khỏi cửa, phỏng chừng là đi tìm Ngô Nam.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Hai em ấy đã xảy ra chuyện gì, không phải do quan hệ tốt nên mới có thể tắm cùng nhau sao?” Đường Hân Nhân tròn mắt, há hốc mồm mà hỏi Mạnh Kiều.

“Vĩ tình.” Mạnh Kiều nói xong thì lắc đầu, lời nói phức tạp, không giống như những câu nói ba xạo nghe là hiểu ngay.

“Người mới to tiếng là thành viên của ban mình, tuy tính tình không tốt nhưng năng lực làm việc khá lắm.” Nữ sinh nói chuyện với Đường Hân Nhân hồi nãy lên tiếng, chị ấy là trưởng ban bí thư, Bạch Khiết, người cũng như tên, làn da trắng đến kỳ cục, ngũ quan thanh tú, vẻ đẹp không lôi cuốn như Lý Nghi, nhưng cũng có một hương vị riêng.

“Vây cũng không được, nếu như trưởng ban bí thư và trưởng ban học tập có quan hệ không tốt, khi truyền ra thì còn thể thống gì nữa.” Đường Hân Nhân nói.

“Cậu xem lại thử, nếu không được thì đành thay đổi một người vậy.” Bạch Khiết nhẹ giọng nói khẽ, cũng không tỏ vẻ yếu thế.

Nói chuyện thay thế người, bảy tám phần người được thay chính là Triệu Tuệ, năng lực làm việc không bằng Tôn Tiểu Ly, lại không có gia sản như Tôn Tiểu Ly, đây là ông trời đang công bằng hay sao, tại sao một nữ sinh như Triệu Tuệ lại hay vấp phải trắc trở thế, tôi vì Triệu Tuệ mà thật sự cảm thấy không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Câu Chuyện Tuyệt Nữ

Trông Đường Hân Nhân không giống như là xuất thân từ ban học tập, chị ấy chẳng mang nét ngô nghê nào, lại còn có vẻ thật khí phách, nhất quyết chờ học sinh năm hai chúng tôi tắm xong rồi mới vào tắm cùng Bạch Khiết. Đợi tất cả đều rửa mặt xong xuôi, Đường Hân Nhân mang chúng tôi đến phòng nam sinh chơi.

Các nam sinh đang đánh bài tứ-lô-khờ, Tôn Tiểu Ly hét ôm cổ Ngô Nam rồi ghé vào lưng Ngô Nam, thấy chúng tôi đi vào thì càng siết Ngô Nam chặt hơn, tôi thấy mặt Ngô Nam hơi chuyển đỏ, không phải vì Tôn Tiểu Ly siết chặt lâu như thế mà ngạt thở rồi chứ?

Lúc đánh bài xong thì Thái Thư Băng liền thu bộ bài tứ-lô-khờ lại, tính ra cũng phải hơn mười người cùng nhau ngồi đánh bài, con số cũng thật là khổng lồ.

Vì đến đây là để trượt tuyết nên ai cũng không mang theo đồ để giải trí, không có bài tứ-lô-khờ nữa nên không khí trở nên hơi dè dặt.

Vương Uy chịu không nổi không khí ngột ngạt, bèn lên tiếng giải nhiệt cho tình hình: “Các em có nghe qua câu chuyện Tuyệt Nữ chưa?”

Hai chữ ‘Tuyệt Nữ’ này tôi đã nghe qua, nhưng cụ thể đó là cái gì thì tôi thật sự không rõ, nên liền lắc đầu, những người khác cũng đều lắc đầu.

“Thời đó anh vẫn còn thuộc đại học năm hai, đã cùng một đàn anh tốt nghiệp đến đây.” Vương Uy nói tới đây thì dừng lại một chút, thấy lực tập trung của mọi người đều đang đổ về phía mình thì lại tiếp tục nói: “Nơi này có Tuyết Nữ.”

Lý Nghi lặng lẽ nhìn tôi rồi liếc mắt một cái, tỏ vẻ khinh thường, tôi hiểu ý của nó, mỗi lần đi chơi ở ngoại ô, đến thời điểm nghỉ ngơi thì luôn có nam sinh thích kể rằng nơi này có cái gì đó kỳ quái, ý muốn hù dọa nữ sinh, những trò đùa ác ý này, Lý Nghi nhìn rất chướng mắt.

Dù sao thì Lý Nghi cũng không tỏ ý khinh thường trong lòng ra ngoài, mặc cho Vương Uy nói tiếp, ở đây chán như vậy, có người bịa chuyện cũng không tôi.

“Hai năm trước khi anh đến đây, người chủ của khách sạn này không phải là cô gái trẻ tuổi kia mà là một bà lão, mẹ của cô ấy. Bọn anh đem hành lý vào phòng thì bà lão kia cũng theo vào, nhỏ giọng nói với bọn anh rằng buổi tối ngủ nhất định phải đóng cửa chính và cửa sổ cho kỹ.”

“Vi sao vậy?” Lâm Tư Giai phối hợp hỏi tiếp, nó khẩn trương nắm lấy tay Mạnh Kiều, trong mắt tràn ngập sự hưng phấn và tò mò, thân hình nó trắng trẻo xinh đẹp, lại chỉ thích đi nghe mấy câu chuyện quái đản thôi.

“Tuyết Nữ chính là người chết vì tuyết lở, bọn họ chết vì lạnh, buổi tối chỉ có khách sạn là ấm áp, thế là bọn họ liền tìm đến khách sạn.” Vương Uy ra vẻ thần bí nói.

Vậy tại sao lại có tên Tuyết Nữ, người chết vì tuyết lở cũng không phải riêng gì phụ nữ đâu. Nhìn Vương Uy bốc phét đến hứng khởi, tôi cũng không nói ra ngoài miệng, anh ấy là đàn anh năm tư, cũng phải chừa lại cho người ta chút mặt mũi.

“Nhà anh ở trong núi, anh còn nhớ rõ khi còn bé, vào mùa đông hễ có tuyết rơi là người ta đều không cho phụ nữ lên núi, họ nói trận tuyết đầu là do Tuyết Nữ đang tụ tập oán khí một năm để tìm kẻ chết thay, phụ nữ có âm khí nặng, dễ đi mà không về.” Người đang nói là Từ Khải Minh, chính là vị Từ mập mà Thái Thư Băng đã nhắc đến, bộ dạng trông rất mập, nhưng cũng là một người dễ gần.

Lâm Tư Giai tưởng tượng đến hình ảnh vừa rồi, tôi liền thấy nó sợ đến run người.

“Anh yêu, nếu gặp được Tuyết Nữ thật thì anh phải bảo vệ em đó.” Tôn Tiểu Ly kẻ sát vào mặt Ngô Nam.

Chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Ngô Nam như được thoa phấn, trở nên trắng bệch, Tuyết Nữ chắc sẽ không nhận ra hắn ta là nam hay nữ, cuối cùng không biết là ai bảo vệ ai.

Đường Hân Nhân cho rằng Lâm Tư Giai đã bị câu chuyện của Vương Uy dọa, bất mãn nói: “Vương Uy, anh đừng dọa nạt đàn em nữa, thời đại này không có yêu ma quỷ quái gì đâu.”

“Dù em chưa thấy qua cũng không có nghĩa là không có.” Vương Uy vừa kể chuyện xong, Đường Hân Nhân liền nhảy vào nghi ngờ tính chân thực của anh, đương nhiên là mất hứng.

“Nếu thực sự có ma quỷ, một năm chúng ta ăn nhiều thịt heo như vậy, phải sớm bị ma heo hiện hồn về tính sổ rồi chứ, nếu người ta trở thành ma sau khi chết đi thì còn nhờ cảnh sát làm gì nữa, trực tiếp báo thù là xong.”

“Nếu chuyện không phải là thật, Trung Quốc lớn như vậy, làm sao mà bịa đặt được?” Vương Uy không phục nói.

Tôi nghĩ đến nhà mình, các chú các bác hờ ra là lập lễ tế bái, người có quyền nói về chuyện mê tín ở đây nhất là tôi mới phải!

Mới vừa rồi còn kể về chuyện xưa, nháy mắt đã biến thành một cuộc tranh cãi về ma quỷ, hai người bọn họ đều lớn tuổi hơn, người năm hai chúng tôi cũng không dám chen vào, may mà có Thái Thư Băng ra tay ngăn cản: “Hai người vừa mới tốt nghiệp nhà trẻ hay sao vậy, đến chuyện con con này cũng có thể lấy ra tranh cãi được.”

“Không thì mình chơi bút tiên* đi.” Lâm Tư Giai có ý muốn tìm chuyện khác để phân tán sự chú ý của hai người, đáng tiếc trò chơi mà nó biết thực không nhiều lắm.

*Bút tiên: một trò chơi dùng bút để gọi hồn người chết.

“Đúng đúng, không cần biết là thật hay giả, cứ xem nó về một cái thật vui về nào.” Lý Nghi biết Vương Uy không muốn bị mất mặt trước mình, tiện tay mở con đường sống cho anh.

Cũng không chờ hai người kia tỏ thái độ, chúng tôi nhanh chóng tỏa ra bốn phía tìm công cụ, Thái Thư Băng ép Vương Uy lên mạng tìm cách chơi bút tiên. Tiện cái là có Mạnh Kiều quen mạng theo giấy bút bên mình, lần này liền trở nên có ích.

Theo cách thức kiếm được thì phải viết chữ lên một tờ giấy trắng, sau đó thì chọn ra hai người đến cầm bút.

“Nam sinh dương khí quá nặng, không làm được.”

“Đường Hân Nhân cũng không được, em ấy hung dữ như vậy, dương khí chắc cũng nặng không kém đâu.” Vương Uy nói lời trêu chọc, Đường Hân Nhân đang giận dữ, nghe xong câu nói của anh ta thì cứ như đổ thêm dầu vào lửa.

“Gọi không được thì gọi không được thôi, đừng có mà đổ lỗi cho em.”

“Chao ôi, em lần đầu thấy được trò bút tiên đó.” Ánh mắt Lâm Tư Giai biến thành hình ngôi sao, thật ra chuyện này không đáng để Đường Hân Nhân phải sinh bực, chỉ ấy không biết chữ bản chất thực tế của Lâm Tư Giai là M*, càng sợ càng thích. Tôn Tiểu Ly ôm Ngô Nam, ngoài miệng nói sợ nhưng kỳ thực cô nàng không phải là một nữ sinh nhát gan, hiện đang nóng lòng mong đợi như Lâm Tư Giai, Mạnh Kiều và Triệu Tuệ cũng tìm một vị trí tốt để vây quanh mà xem.

*Masochist hay người thích bị ngược, hành hạ.

Đường Hân Nhân vốn đang muốn tuân một tràng chống đối chuyện bút tiên, lúc nhìn thấy đám đàn em của mình có bộ dáng đầy mong đợi thì lại nuốt trở vào, chỉ ấy không màng chống đối với đàn anh nhưng đối với đàn em thì lại cực kỳ nuông chiều, bèn thở dài nói: “Để chị và Bạch Khiết cầm bút cho, cậu ấy rất dễ gọi người đến.”

Bạch Khiết và Đường Hân Nhân bình thường có quan hệ rất tốt, nghe thấy Đường Hân Nhân đề cử mình chơi cũng không ngại, vì biết Đường Hân Nhân đang có ý thay đổi bầu không khí, ở đây có đàn anh năm tư sắp tốt nghiệp nữa, chỉ ấy cũng không muốn chọc giận nhiều người hơn.

Thời điểm Bạch Khiết và Đường Hân Nhân đi cầm bút, tôi cách họ không xa, nghe thấy Bạch Khiết nhỏ giọng nói với Đường Hân Nhân: “Giả bộ là có bút tiên đi, đừng làm cho mọi người mất hứng.”

Hai đàn chị phải thống khổ dụng tâm như vậy, dĩ nhiên là tôi không thể bắt bẻ họ được. Tôi giả bộ như không nghe thấy gì, thật cảm động, đổi lại là tôi, có thì có, không thì thôi, căn bản là không hề nghĩ đến cảm nhận của mọi người, tôi đột nhiên cảm thấy nể phục hai người họ mà đứng lên, chốc nữa cũng phải giúp họ làm không khí nổi bật thêm, khiến cho buổi du lịch này trở nên vui vẻ.

Đường Hân Nhân và Bạch Khiết cùng tra cứu cách làm, tờ giấy cần được trải phẳng rồi hai tay phải đan vào nhau, cầm bút lơ lửng ở phía trên.

“Kiếp trước, kiếp trước, ta chính là kiếp này của ngươi, nếu có duyên xin hãy vẽ một vòng tròn lên giấy.” Hai người đồng thanh mở miệng đọc.

Gian phòng trở nên tĩnh lặng đến lạ kỳ, ngay cả tiếng hít thở cũng phai dần, tất cả mọi người đều nín thở, nhìn chăm chăm vào cái bút của Ngân hàng Công thương đang ở trong tay hai người.

Bút bi vẽ một vòng tròn nho nhỏ trên giấy.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Giấy Trắng Và Bút

Lâm Tư Giai thở ra một luồng khí lạnh, những người khác cũng đều mở to hai mắt ra nhìn, mặt Ngô Nam lại chuyển đỏ, được Tôn Tiểu Ly ôm chặt như đang bị bóp cổ.

“Ngươi là nam hay nữ?” Bạch Khiết hỏi.

Bút bi vẽ một vòng tròn trên từ ‘Nữ’.

“Đường Hân Nhân là nam hay nữ?” Vương Uy hớn hờ hỏi, Đường Hân Nhân nghe tên mình được gọi, liền ném cho anh ta một cái nhìn hung tợn.

Bút bi lại dừng trên từ ‘Nữ’ mà vẽ một vòng tròn.

“Không biết có phải hay không nữa.” Vương Uy lắc đầu nói, trong phòng vang lên một tràng cười, sự căng thẳng lúc ban đầu đã biến mất.

“Các em muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Ngô Nam có thích đứa mập kia không?” Tôn Tiểu Ly đột nhiên hỏi, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, chúng tôi đều cảm thấy khó xử, không dám nhìn phản ứng của Triệu Tuệ, Tôn Tiểu Ly thật sự rất đáng sợ, cho đến bây giờ thì bất kể trong hoàn cảnh hay trường hợp nào cũng không từ thủ đoạn để trả đũa, vị trí ở sô đen của cô nàng trong lòng tôi lại thâm đi chuyên thêm một chút nữa.

Bút bi vẽ một dấu gạch chéo, Tôn Tiểu Ly liền hôn vào hai má Ngô Nam một cái, ước gì tôi có thể trở thành nhà ảo thuật vào lúc này, vậy thì có thể biến ra một con quạ đen từ trong túi, để cho nó bay ngang đỉnh đầu mình.

“Ta có đẹp không?” Lý Nghị vội vàng hỏi, đối với hiểu biết của tôi về nó mà nói, nó đang muốn đòi đi sự chú ý của mọi người, nhưng mà... Vấn đề này cũng thật quá kinh dị! Nếu bút tiên có thể nói được thì chắc đã sớm nổi nóng, điên cuồng gào thét hỏi rằng đây là cái đám thần kinh nào, đồ ngu mà cũng bày đặt học người ta chơi bút tiên!

Bút bi vẽ một vòng tròn.

“Xin hỏi người là người của triều đại nào?” Mạnh Kiều hỏi.

Bút bi vẽ một vòng tròn trên chữ ‘Đường’.

“Thuộc triều Đường, không phải là Dương quý phi chứ.” Vương Uy giả bộ say đắm.

“Cao Hạnh, em cũng hỏi một câu đi.” Đường Hân Nhân nhìn tôi nói.

Đột nhiên lại đề tôi hỏi, tôi làm gì có chuyện đề hỏi đây, nếu bút tiên đã nói mình là người nhà Đường thì, tôi nhanh trí hỏi: “... Lý Bạch* đẹp trai không?”

*Lý Bạch là một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung. (Nguồn: Wiki)

Bút bi nửa ngày cũng không thêm chuyển động, sau đó thì lặng thinh vẽ một đường thẳng tắp lên giấy.

“Phụ nữ thời cổ đại không thích đọc sách, có khả năng cô ấy không biết Lý Bạch là ai.” Mạnh Kiều giải thích.

Được rồi, thực ra vấn đề này cũng nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi, các chị ấy sao lại thành thật như vậy, vẽ đại một cái vòng tròn gạt tôi cũng được mà.

“Cho ta hỏi một câu nữa, chồng tương lai của ta có đẹp trai không?” Tôi hỏi lại một lần nữa.

Bút bi tiếp tục vẽ một đường thẳng trên giấy trong im lặng.

“Thế là có ý gì! Chẳng lẽ suốt đời ta đều không lập gia đình hay sao?” Tôi không bình tĩnh nói, hai vị đàn chị này đang kết hợp đùa giỡn với tôi phải không.

“Có khả năng là tương lai em sẽ kết hôn với phụ nữ.” Vương Uy suy luận rồi nói, cảm thấy chính mình nói rất có lý thì ôm bụng cười to.

“Mày cảm thấy tao có cần cách xa mày ra một chút không?” Lý Nghi nhin cười hỏi tôi. Mạnh Kiều rõ ràng là đang ngồi xổm trên đất mà cười.

Tôi thật muốn bỏ chạy trong nước mắt, trả lời ai cũng tốt, đến phiên tôi thì toàn là đường thẳng là thế nào, đàn chị à, hai người cũng không nên trêu đùa như vậy chứ!

“Ồ chỗ P* của Vương Uy có mấy nốt ruồi?” Thái Thư Bằng đột ngột hỏi.

*Phản mông...

Bút bi vẽ một vòng tròn trên số ‘2’, lần này sự chú ý đều dồn cả lên người Vương Uy, Từ mập còn đùa bắt Vương Uy cởi quần ra để trực tiếp kiểm tra.

“Này này, lão Thái, cậu đúng là không có suy nghĩ, sao lại đem lửa về đốt ở chỗ mình chứ.” Vương Uy ngoài miệng thì mắng Thái Thư Bằng, nhưng lại cùng Từ mập nhón nháo đến long trời lở đất, người này quả thực không xấu, lại còn hay khôi xướng các trò đùa.

Tôi cảm động mà nhìn về hướng Thái Thư Bằng, định cảm ơn anh đã giúp tôi giải vây, đúng lúc Thái Thư Bằng cũng đang nhìn về phía tôi, cả hai nhìn nhau cười. Sao tôi lại cảm thấy tim mình đang đập rộn ràng thế này.

“Triệu Tuệ, em cũng hỏi thử đi.” Đường Hân Nhân nói với Triệu Tuệ, dù sao cũng là một thành viên trong ban mà mình đã nuôi lớn, nhìn thấy họ sa sút tinh thần thì mình cũng cảm thấy đau lòng.

Triệu Tuệ mở miệng, rồi khép lại, lắc lắc đầu, Đường Hân Nhân cũng không cố ép cậu ấy.

“Chúng ta tiễn bút tiên đi thôi, ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải xuống núi sớm.” Đường Hân Nhân hỏi ý kiến mọi người.

“Đúng thế, thời gian cũng không còn sớm nữa.” Thái Thư Bằng tán thành.

Tiến bút tiên đi, để Vương Uy dùng bật lửa đốt tờ giấy, đám nữ sinh chúng tôi kéo nhau trở về phòng ngủ. Giường ngủ ở khách sạn cũng lớn như giường ngủ ở ký túc xá, vài cái giường được kê sát lại một chỗ, mọi người lần lượt thiếp đi. Trừ vài câu phàn nàn của Tôn Tiểu Ly, những người khác đều thích tình cảnh thế này, có thể từ giường của mình mà lén đến giường của người khác, lén qua lén lại, náo loạn một hồi mới chịu đi ngủ.

Lần này tôi ngủ không được an giấc, tôi nằm giữa Lý Nghi và Lâm Tư Giai, khi ngủ thì cảm thấy Lâm Tư Giai run lên cảm cập, có thể do đang là ban đêm nên nó lạnh, tôi cũng không để ý lắm, nhưng giường thì nhỏ lại còn rung lắc khiến cho tôi không tài nào ngủ được.

Đã ngủ không được rồi, tốt nhất là nên thức dậy thôi, vừa mới mở mắt ra tôi liền thấy một con mèo mun đang ngồi ở trên người mình, đôi mắt hổ phách tựa chuông đồng của nó đang quan sát tôi. Vừa mở mắt ra đã thấy mèo, ai lại chẳng giật mình, tôi sợ đến mức thoáng cái đã bật dậy khỏi giường, liền phát hiện trên người căn bản là không có con mèo nào cả. Nhìn hình dáng của nó, chẳng phải là con mèo đã cạy thế mà ở lì trong phòng chúng tôi không chịu đi hay sao? Bắc Sơn cách trường học nửa ngày đi xe, đương nhiên là con mèo ấy là không thể đến theo được, chắc do tôi nằm mơ, cũng có thể là báo mộng, 囍, tôi mới rời trường học được một ngày, con mèo ấy sẽ không đến mức chết đói đó chứ.

Tôi là người đầu tiên rời giường, những người khác hãy còn đang ngủ rất say, lẽ ra tôi mới là người hay ngủ như lợn chết, lần này không biết sao lại ngủ

không ngon, chẳng lẽ tôi ngủ say vì quen giường? Nhìn đồng hồ vừa mới 6 giờ, ngủ tiếp cũng không được nữa, cũng nên ngồi dậy ăn chút gì đó rồi sắp xếp hành lý. Trong lúc đang ăn, tôi thấy Lâm Tư Giai lao đảo đi đến trước mặt mình, sắc mặt nó tái nhợt, còn có vầng thâm rất nhỏ dưới mắt.

“Bị cảm à? Muốn uống thuốc không?” Tôi hỏi nó.

Lâm Tư Giai lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh, mệt mỏi dựa vào người tôi.

“Hạnh ca, em mơ thấy ác mộng.” Giọng nói của Lâm Tư Giai quả thật rất yếu ớt.

Ra là tối hôm qua nó run vì sợ, chứ không phải vì lạnh?

“Ác mộng thế nào mà lại có thể dọa em thành như vậy?”

“Em mơ thấy...” Nó nhìn tôi chằm chằm, muốn nói lại thôi, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn không được mà nói luôn: “Em mơ thấy Tuyết Nữ ăn thịt người.”

Đang giỡn với tôi sao? Ngày sinh suy nghĩ, đêm về tưởng tượng, tất cả đều là do tên Vương Uy kia mà ra, đang yên đang lành thì anh ta lại đi dựng chuyện không đầu.

“Đừng nghe con người có hai nốt ruồi trên chỗ P ấy nói bừa, đều là chuyện nhảm nhí, em đi rửa mặt đi.” Tôi an ủi Lâm Tư Giai.

Lâm Tư Giai gật gật đầu, ngoan ngoãn đi rửa mặt.

Hơn 7 giờ, người trên giường nổi đuôi nhau mà tỉnh, bọn họ ngược lại không có dấu hiệu cho thấy ngủ không ngon nào, xem ra chỉ có tôi và Lâm Tư Giai là hơi xui xẻo một chút.

Chờ tất cả mọi người thu dọn xong xuôi thì đã đến 9 giờ hơn, Thái Thư Bằng giống như một hướng dẫn viên du lịch, tập hợp tất cả mọi người lại rồi dẫn đường xuống núi. Không khí làn trở về này thật ảo não, có thể là do hôm qua mọi người chơi suốt một ngày nên đều mệt cả, không ai chịu nói chuyện, Vương Uy định nói mấy câu tranh cãi với Đường Hân Nhân, thấy Đường Hân Nhân không để ý đến mình thì cảm thấy không thú vị, cũng không lên tiếng nữa.

“Có phải chị ấy bị cảm rồi không?” Lâm Tư Giai nhỏ giọng hỏi tôi.

Tôi xem bộ dáng không chút tinh thần của Đường Hân Nhân, rất giống như bị cảm lạnh, nhìn các nữ sinh xung quanh khác, ai cũng đều không có tinh thần, dường như mọi người ai nấy cũng đều bị cảm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Xác Chết Chó Hoang

Tôi trở về phòng, thấy mèo mun vẫn còn đang nằm sấp trên giường mình, thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, đã nói mà, mèo có đến chín cái mạng, làm sao có thể dễ chết như vậy.

Từ Bắc Sơn về, người có thay đổi lớn nhất chính là Triệu Tuệ. Mỗi ngày tôi đều cảm thấy cậu ấy trở nên gầy hơn một chút, nhất định là do bị Tôn Tiểu Ly kích thích trong khách sạn mà ra, dù sao thì khi bị nam sinh mà mình thích chê cười, ai mà chịu cho được, nhưng tốc độ của cậu ta cũng thật quá nhanh, khiến cho không ít người thêm thương, trộm hỏi bạn chung phòng của cậu ấy rằng có phải có phương pháp giảm béo bí mật nào không, đáp án nhận được lại là Triệu Tuệ chưa bao giờ tham gia các hoạt động thể dục thể thao, cũng không ăn kiêng, nhưng vẫn luôn gầy đi. Tất cả mọi người đều suy đoán là cậu ấy dùng thuốc giảm béo, mà nói đến thuốc men thì còn ai hứng thú nữa, thuốc thường có ba cái thành phần độc hại, ai biết được về sau sẽ để lại di chứng gì, nếu không bị ép vào tình cảnh như vậy thì mọi người không ai đều muốn mạo hiểm.

Mèo mun thực sự coi phòng của chúng tôi là cái ổ của nó, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Thường nó đi vào ban ngày, bên ngoài lúc ấy sẽ có nhiều học sinh, chắc là nó được bọn họ cho ăn, buổi tối thì về ngủ. Lần nào nó đến cũng nằm trên giường của tôi, Lý Nghi chăm chọc nói mèo mun và tôi nhìn rất ra dáng hai vợ chồng, người chồng luôn đi sớm về trễ còn người vợ nhỏ thì luôn ở nhà trông mong mỗi ngày.

Tôi khinh bỉ nhìn nó: “Sao mày biết con mèo này là đực, không chừng nó là cái thì sao?”

Lý Nghi cười đến ra nước mắt: “Cái cũng được, bút tiên đã nói tương lai mày sẽ kết hôn với phụ nữ mà.”

Cùng mèo mun ở chung lâu ngày, lá gan của tôi cũng trở nên lớn hơn, hết dám chạm rồi đến sờ, dựa theo tâm tình của con mèo này mà có thể ôm nó, chắc đây là mèo đã được thuần dưỡng rồi, với tư cách là người chủ của nó, tôi phải đặt cho nó một cái tên thật oách mới được.

“Mày nghĩ ra tên gì hay chưa?” Lý Nghi nằm sấp trên giường hỏi.

“Rồi, tên nó là Tiểu Hắc.” Tôi vuốt ve lưng mèo mun đang nằm trong lòng.

“Quê mùa quá.”

“Vậy gọi là Hắc Không Thất Lạc đi, tên ngoại quốc lại đậm phong cách Tây.” Tôi đi loanh quanh suy nghĩ, lại tìm được một cái tên hay khác.

Tiểu Hắc vùng vẫy thoát khỏi lòng tôi, cái đuôi nó chạm đến cổ, mang lại một cảm giác tê tê, có vẻ như nó thật sự không thích tên này.

“Tên càng tệ thì càng dễ nuôi hơn, con mèo này của mày chắc chắn sẽ sống thọ đến trăm tuổi.” Mạnh Kiều không chân thành mà an ủi tôi.

“Bọn mày phản đối cũng vô dụng, tên của nó sẽ là Tiểu Hắc, theo họ của tao, gọi là Cao Hắc.”

Tôi thoáng nhìn qua phản ứng của mèo mun, nó đang nhìn tôi bằng đôi mắt hổ phách to tròn, mắt của nó... Được rồi, nó dám xem thường tôi, một con vật nhỏ như vậy dám xem thường tôi!

Sau khi trượt tuyết về, Lý Nghi và Vương Uy cũng không giữ liên lạc, Vương Uy tuy rằng dáng người hơi đen, nhưng tính cách lại rực rỡ như ánh mặt trời, là một người rất có phong độ. Tôi lên hỏi nó sao lại không phát triển thêm một chút, thì bị nó khinh bỉ trả lời rằng: “Các trưởng ban đều là dân ăn chơi, con ông cháu cha, đến dịp thì chơi, xong rồi thì bỏ, tao cũng không có ý kén chọn, nhưng đến số điện thoại của tao Vương Uy còn chưa xin nữa.”

“Anh ta thế mà lại không thêm số điện thoại của mày sao? Hay là quên rồi? Hiện tại hội học sinh đều là do anh ta dẫn dắt, khả năng có thể tra ra một số điện thoại là dễ như thường.”

“Anh ấy sẽ không theo đuổi tao đâu, tâm tình của đàn ông sao tao lại không biết, đại khái là anh ấy thích một người khác rồi.”

“Anh ta thích ai?”

“Không đoán được vì bọn tao mới gặp mặt lần đầu... Có thể là Thái Thư Bằng.”

Tôi nhin dễ không phải bạo hành Lý Nghi, vất vả lắm mới có một lần nói chuyện nghiêm túc, nó lại còn muốn nói đùa nữa... Bỗng tôi nghĩ đến một chuyện, nếu người Lý Nghi nói đến không phải là Thái Thư Bằng thì tôi cũng sẽ không kích động như vậy... Thái Thư Bằng... Trong đầu tôi vang lên câu nói trước kia của Lý Nghi: “Các trưởng ban đều là dân ăn chơi”... Tôi...

“Học sinh thì không phải ai cũng đều thuộc dạng mục nát, Thái Thư Bằng cũng ngoại lệ, nhìn chung thì anh ấy... Rất tốt.” ㊦, tôi muốn khen ngợi Thái Thư Bằng nhưng lại không tìm được từ thích hợp, đàn anh xin hãy tha thứ cho em, trong lòng em sẽ thầm đập đầu ngàn lần để chuộc tội với anh.

Lý Nghi cũng không ngạc nhiên, tâm tư của tôi đến bây giờ đều không gạt được nó, nó suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Mọi thứ đều có ngoại lệ, tao thấy anh ấy cũng có chút ý tứ đối với mày, cố lên.”

“Dù cho có cố thì cũng thế, bọn tao chỉ mới đi trượt tuyết chung, hơn nữa anh ấy vì theo đuổi mày nên mới rủ tao theo, đáng tiếc là bị Vương Uy giành trước mà thôi.”

“Cuối cùng là con của lừa hay ngựa, chờ người ta ra mặt thì biết.”

Lý Nghi, phép so sánh của mày thật... Thái Thư Bằng không phải là do con lừa hay con ngựa sinh ra! Người như mày sao lại có thể thi đậu vào trường đại học của chúng ta, không phải là dùng sắc đẹp để mê hoặc giám thị đó chứ!

“Thật là mệt chết, chắc tao cũng phải nói gót trưởng ban xin về hưu sớm mới được.” Mạnh Kiều đã quay lại, đá bay giày, cầm đầu về phía giường rồi ngã xuống.

“Chuyện gì vậy?” Chúng tôi đều vây quanh nó, thường thì Mạnh Kiều luôn tạo cho mình cơ hội để lười biếng trong các cuộc họp hội học sinh, đây là lần đầu tôi nghe nó than mệt.

“Trưởng ban của bọn tao trượt tuyết về thì bị cảm, vẫn luôn không được khỏe, Triệu Tuệ lại giảm béo đến mức trở nên tàn tạ, những người năm nhất thì cái gì cũng không biết, báo hại mấy người năm hai tại tao phải hợp sức, sống chết chiến đấu ở tuyến đầu.” Mạnh Kiều tức giận nói.

“Đường Hân Nhân bị cảm?”

“Ừ, các hội nghị trường kỳ cũng đều không tham gia, hẳn là bệnh không nhẹ, không thì chị ấy cũng tham công tiếc việc lắm, bị gãy chân cũng phải lết thân lên chiến trường cho bằng được.”

Tuy rằng tôi chỉ mới gặp Đường Hân Nhân một lần, ấn tượng với chị ấy lại rất tốt, nếu có khả năng thì đều chăm lo cho đàn em, con người lại rất rộng lượng, không hề có nét yếu đuối nào. Nghe nói chị ấy bị cảm thì cũng thật đáng lo, may thay cảm lạnh không phải là một căn bệnh nặng, chỉ cần uống thuốc đúng hạn là được.

Sống trên đời hai mươi năm lại không thể vì tổ quốc, vì người dân làm được điều gì, mỗi lần nghĩ đến chuyện này tôi đều cảm thấy đau lòng muốn chết, cho nên tôi quyết định đi theo Mạnh Kiều đến thư viện, bồi bổ thêm kiến thức của mình. Công trình thi công mà trường tôi tự hào nhất là thư viện, nằm ở tầng thứ mười tám, chính là công trình nằm ở nơi cao nhất trong trường, lưu trữ hơn mười nghìn cuốn sách, tôi nghe nói còn có rất nhiều loại sách đã ngừng xuất bản nữa. Đường nhiên sách không xuất bản chỉ dành cho những học sinh xuất sắc mượn, tôi thì không có đủ điều kiện rồi.

Trước kia, niềm vui sướng lớn nhất của tôi chính là uống ly cà phê một đồng mua ở cửa rồi nhìn Mạnh Kiều học bài, nhưng bộ phận điều khiển ở mặt đất* hấp hối mà vẫn chăm chỉ làm việc nói cho tôi biết rằng mình không thể tiếp tục hạ cánh như vậy, tôi muốn trở thành trụ cột của tổ quốc. Tôi đến thư viện tìm một cái bàn nhỏ ngồi đọc sách, bỗng có một nam sinh cầm sách đến ngồi vào ghế đối diện.

*Bộ phận điều khiển ở mặt đất là bộ phận trong ngành hàng không, chuyên dẫn hướng cho máy bay.

(Giải thích rõ ràng hơn nằm trong tab spoiler dành cho bạn nào cần.)

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem.

Câu này tác giả dùng phép so sánh thân sâu quá mà mình thì lại không giỏi giải thích lắm, nhưng mong các bạn vẫn có thể hiểu được qua những lời trên, còn không có thể bình luận ở dưới, mình sẽ cố gắng giải thích rõ hơn ^^.

“Anh Thái Thư Bằng!” Vì kinh ngạc nên tôi đã không thể khống chế âm lượng, xấu hổ nhìn quanh, may là chưa quấy rầy đến người khác.

“Anh không biết là em chẳng những chụp hình khéo mà đến học tập cũng không học cho qua loa nữa đấy.” Thái Thư Bằng nói xong liền mỉm cười với tôi.

“À... À... Ha ha...” Tôi ngây ngô cười, chợt thấy Thái Thư Bằng đặt một văn bản luật pháp lên bàn, liền xấu hổ muốn giấu cuốn truyện tranh của mình đi.

“Anh có chuyện muốn nhờ em giúp đỡ, không biết có làm phiền em hay không.” Sau khi trầm mặc một hồi, Thái Thư Bằng nói.

“Không phiền đâu, giúp đỡ một đàn anh đang bận rộn là chuyện nên làm mà!”

“Em cũng biết là anh sắp tốt nghiệp rồi, nên anh muốn chụp vài tấm ảnh nhóm ở những địa phương tiêu biểu quanh trường, em giúp anh chụp được không?”

Tôi mà giúp Thái Thư Bằng chụp ảnh? Đây không phải là muốn ngắm thì có thể ngắm cho đã hay sao, tôi giống bao cô gái già trẻ thuần khiết khác, tình huống bây giờ tựa như mơ ước thầm kín trong lòng, tôi cảm thấy mặt mình nóng ran.

“Em không có thời gian ư? Không sao, không sao đâu, anh đi tìm người trong câu lạc bộ nhiếp ảnh giúp cũng được.” Thái Thư Bằng thấy mặt tôi đỏ như cái gan heo, còn tưởng rằng tôi đang khổ sở lắm.

“Em là người rảnh rỗi như vậy, sao lại không có thời gian được, anh muốn chụp khi nào thì nói cho em một tiếng là được.” Tôi vội nói cho anh biết, chuyện đã dang tới tay, dù không dễ dàng gì thì cũng không thể để nó lọt mất được.

“Được, vào cuối tuần này đi, anh sẽ gọi điện trước cho em.”

Nhận được sự ủy thác của Thái Thư Bằng, cả người tôi đều trở nên phơi phới, đợi Mạnh Kiều làm bài tập xong đến tìm tôi về phòng cũng đã đến giờ ăn cơm. Thái Thư Bằng kiên quyết muốn đưa chúng tôi quay về phòng, trời còn chưa tối, giờ chúng tôi về phòng ngủ chắc sẽ không gặp cướp bóc gì, nhưng đây là ý cấp trên cũ của Mạnh Kiều, bọn tôi chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Đi cùng Thái Thư Bằng, anh ấy quay đầu lại dẫn đường nhìn thật là cao, bộ dáng giúp đỡ người khác này, sao bình thường tôi lại không chịu dành thời gian để quan sát chứ. Khi chúng tôi đến khu ký túc xá của nữ sinh năm ba lại phát hiện có khá nhiều người đang tụ tập. Có đánh nhau? Nếu là đánh nhau ở dưới lầu của khu ký túc xá nữ sinh thì chắc chắn là vì chuyện thọc gậy bánh xe muốn thuở, dĩ nhiên chúng tôi phải đến xem nào nhiệt rồi.

Đến gần mới phát hiện không khí không bình thường, đám người vây quanh tạo thành một vòng tròn, chúng tôi đứng trên bậc thang nhìn xuống, phát hiện giữa vòng tròn có một con chó đang nằm, toàn thân nó đều nhuộm đầy máu tươi, hẳn là chết rồi, bụng được mở toang, những vật bên trong tuôn ra không ít. Có nhiều nữ sinh che mặt khóc nức nở, tôi nhận ra con chó này, nó nằm trong số chó hoang của trường, lại là một con chó mẹ, mùa đông năm nhất của chúng tôi nó còn sinh được một bầy chó con, nhưng khi nghỉ đông về thì chúng tôi phát hiện mấy con chó con đều đã qua đời hết. Các nữ sinh năm ba năm tư đều chứng kiến nó lớn lên, sau khi con chết thì càng thấy nó đáng thương hơn, liền góp tiền mua đồ cho nó ăn, vậy nên nó vẫn luôn nán lại xung quanh khu phòng của nữ sinh năm ba năm tư này, bây giờ thì lại... .

Có một nữ sinh khóc đến ho sặc sụa, phải ngồi xồm trên đất để thở, nữ sinh bên cạnh nhanh chóng đến vỗ lưng cho, sợ bạn mình sẽ ho đến ngất xỉu, nữ sinh khóc lóc liền đẩy người bên cạnh ra, dồn sức đứng lên, hét khàn cả giọng rằng: “Giết hết con này đến con khác, đến khi nào mới kết thúc, là do tên chết bầm nào làm, chỉ giỏi lên lút làm rùa đen rút đầu, ra đây nhanh, bà đây liều mạng với mày!”

Không thấy ai lên tiếng, nữ sinh kia lại ngồi xồm xuống đất mà ho tiếp.

“Đây không phải là lần đầu tiên?” Nghe nữ sinh ấy hét xong, tôi thắc mắc hỏi.

“Ừ ngày trước cũng có một con chó đực khác bị chết, nó được tìm thấy trong phòng âm nhạc, sợ có ảnh hưởng không tốt nên họ đã nhanh chóng xử lý cái xác rồi, lần này khi hội học sinh biết chuyện đã cho người tụ tập quanh ký túc xá nữ sinh, không cho các học sinh khác mang xác chó đi, phải bắt cho được hung thủ, chắc hội trưởng bây giờ đang đau đầu lắm, cũng không thể báo cảnh sát vì mấy con chó chết được.” Thái Thư Bằng nói.

“Đúng là bệnh hoạn!” Mạnh Kiều nắm chặt nắm tay tôi nói.

Có lẽ vì biết trong trường học đang có những dạng biến thái thể này nên Thái Thư Bằng mới kiên trì đưa tôi và Mạnh Kiều về, trong lòng tôi dâng lên một loại cảm xúc kỳ lạ, rất ít khi có người quan tâm tôi, lần này anh ấy vì do vô tình mà tôi lại trở nên cảm động đến như vậy. Về phòng ngủ trước, tôi nhắc nhở Mạnh Kiều: “Khi về này đừng nhắc đến chuyện này, nếu Tư Giai không biết thì cũng đừng nói cho nó biết, nó nhát gan, tìm lại dễ vỡ nữa.”

Mạnh Kiều gật đầu, chỉ mong hội học sinh có thể sớm tìm ra được hung thủ, rốt cuộc là kẻ bệnh hoạn nào mới có thể làm ra những chuyện thể này.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đứa Trẻ Ngốc

Khi trở về phòng ngủ, tôi thấy Tiểu Hắc đang nằm trên giường mình chơi cào tường, nghĩ đến trong trường hiện tại đang có một kẻ giết chó bệnh hoạn thì cảm thấy thật đáng lo, tôi ôm Tiểu Hắc vào lòng, nhỏ giọng nói bên tai nó: “Hiện tại trong trường đang có một tên bệnh hoạn, em ở lại trong phòng ngủ, đừng có mà chạy lung tung.” Cũng không biết rằng nó có thể nghe hiểu hay không, mèo nhanh hơn so với chó, hẳn là tên kia sẽ không bắt được nó.

Buổi tối, Tôn Tiểu Ly đến, đây là một vị khách hiếm khi đến, cực kỳ hiếm khi đến, lúc này cô nàng và Ngô Nam đáng lẽ phải quần lầy nhau trong căn phòng dưới lầu rồi mới phải, thế nào lại chạy đến phòng của chúng tôi.

Chào hỏi vài câu khách sáo với chúng tôi xong, Tôn Tiểu Ly liền đi thẳng vào chủ đề: “Minh đến làm phiền các cậu là để hỏi chuyện này, các cậu còn nhớ trưởng ban của bọn mình, người đã đi trượt tuyết cùng chúng ta không?”

Tôi biết rằng cô nàng đang nhắc đến Bạch Khiết, thật kỳ lạ, trong phòng chúng tôi không có người nào thuộc ban bí thư cả, cô ta đến tìm chúng tôi để nói về chuyện gì mới được? Tôi gật gù đầu, có chút hiếu kỳ với lời nói của cô nàng.

“Gần đây, trưởng ban của bọn mình đang rất khổ sở, mình gắng hỏi mãi chị ấy mới nói, chị ấy bảo rằng Đường Hân Nhân sư tỷ giống như đang nổi giận với chị ấy vậy, luôn tỏ thái độ lạnh nhạt với chị, nhưng trưởng ban lại thật sự không biết mình đã chọc giận Đường sư tỷ ở chỗ nào, không phải Mạnh Kiều thuộc ban học tập đó sao, mình nghĩ rằng cậu ấy có thể biết gì đó.”

Biết rồi, ra là đến đây để tìm Mạnh Kiều, chuyện ở ban học tập đến tìm Triệu Tuệ là thích hợp nhất, nhưng đối với quan hệ của Tôn Tiểu Ly và Triệu Tuệ mà nói, cô nàng chỉ có thể đến tìm Mạnh Kiều.

“Đạo gần đây trưởng ban của bọn này xuất quỷ nhập thần, mình cũng không thấy, thật xin lỗi, không thể giúp gì cho cậu được.” Mạnh Kiều bắt đầu đi nói.

“Không có gì đâu, mình cũng chỉ tùy tiện hỏi thử mà thôi.” Tôn Tiểu Ly tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ thất vọng.

“Ah, đúng rồi!” Lâm Tư Giai đột nhiên lên tiếng, khiến cho chúng tôi phải nhảy dựng, nó kích động nói: “Hai ngày trước một đàn chị ở ban lễ nghi nhờ mình giúp đỡ, nghe nhóm chị ấy nói chuyện thì biết được, các nữ sinh chung phòng với Đường sư tỷ cũng đều đang trong tình trạng không tốt, có thể đây là một căn bệnh truyền nhiễm, mọi người trong phòng lây bệnh cho nhau.”

“Mình cũng an ủi trưởng ban rằng có thể do Đường sư tỷ sức khỏe không tốt nên tâm tình cũng theo đó mà xấu đi, trưởng ban chỉ lắc đầu, chị ấy bảo mình cùng Đường sư tỷ đã có quan hệ tốt kể từ năm trung học rồi, Đường sư tỷ sẽ không vì bị bệnh mà đối xử với chị ấy như vậy.”

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không rõ nguyên do, chuyện của hai người bọn họ thì làm sao chúng tôi có thể biết được.

Ngày hôm sau, tôi nhận được cuộc gọi từ nhà, thông báo đã đến sinh nhật của bà nội, kêu tôi về chúc thọ. Tuy rằng tôi không thích về với ông bà, nhưng vẫn có lòng hiếu thảo, sinh nhật của người lớn tuổi thì tôi nhất định phải có mặt rồi. Trả lời người gọi đến xong, tôi liền thu dọn đồ đạc, mua vé về thăm ông bà, mấy ngày nay sự việc kẻ giết động vật bệnh hoạn đã làm toàn trường nhốn nháo, vừa hay có dịp để mang Tiểu Hắc đi tị nạn.

Cô cả kinh ngạc khi thấy tôi bé về một con mèo mun, gọi bác cả đến nhìn chăm chăm Tiểu Hắc hồi lâu, tựa như không tìm được lý do nào mới tươi cười nói với tôi: “Đi đi, cháu đến chào bà đi.”

Trong các chương trình siêu nhiên trên ti vi không phải đều cần đến máu chó mực hay sao, tôi chẳng biết máu mèo mun có dùng được không, nhưng bọn họ sẽ không đem Tiểu Hắc đi làm thịt lấy máu đó chứ. Tôi ôm Tiểu Hắc chặt hơn nữa, phải coi chừng nó thật kỹ, nếu như nó bị bắt lấy máu thì tôi biết khóc với ai đây.

Lúc trước tôi đã có nói, người nhà của tôi đều rất cổ hủ, chị họ gả cho Chu gia thì phải dọn đến Chu gia ở, lần này nhân dịp sinh nhật của bà nội, chị họ đương nhiên là có lý do chính đáng để về thăm nhà cùng với anh rể. Anh rể còn dẫn theo em trai của mình, cũng chính là người con trai thứ hai của Chu gia, vào dịp hôn lễ lần trước tôi đã có duyên gặp mặt tiêu quý đáng hận này một lần, lúc ấy tôi cho rằng nhóc này là một đứa bé gái, không ngờ nó lại là con trai thật, con trai mà lại đi chơi búp bê, bây giờ là thời đại nam nữ bình đẳng rồi chẳng.

Những người đến chúc thọ bà nội đều được bà chỉ cho chỗ ngồi, đến lượt tôi thì bà nội lại không nói gì, tôi cũng không biết nên làm như thế nào, chỉ có

thể đứng ngay người tại chỗ. Những người khác cũng nhận ra phản ứng khác thường của bà nội, tôi cảm thấy ánh mắt của mọi người đều đang tụ tập trên người mình thì xấu hổ vô cùng, bà nội ơi, bà biết cháu không dám đòi bà cho vật gì, bà cũng đừng nên vì thế mà trách phạt cháu chứ.

Một lát sau, bà nội mới chậm rãi nói: “Ồ trong trường của cháu có phát sinh chuyện gì sao?”

Tôi lắc đầu, trường học của tôi thì có thể phát sinh chuyện gì được, cũng chỉ có tên bệnh hoạn kia thôi, mà chuyện đó thì tôi nào dám đem ra nói vào ngày sinh nhật của bà nội chứ, tôi là người biết có chừng mực, huống hồ tôi cũng không muốn gây thêm phiền phức cho người nhà mình.

Bà nội trầm mặc hồi lâu rồi mới chỉ chỗ ngồi cho tôi. Báo hại tôi đồ mồ hôi đầy đầu, còn tưởng mình đã làm nên chuyện gì khiến cho bà nội khó chịu.

Làm lễ xong thì cũng đến giờ ăn cơm, tôi thì còn tâm tình đầu để ăn cơm nữa, Tiểu Hắc đang bị tôi buộc lại bằng dây thừng ở phòng bên cạnh, tôi ăn qua loa vài miếng, tậu một cái chân gà rồi nhanh chóng đi tìm Tiểu Hắc. Tiểu Hắc vẫn còn ngoan ngoãn ngồi ở chỗ cũ, có điều trên người nó không có cọng dây thừng nào, chắc là do tôi không buộc chặt, khiến cho nó thoát được, thật may là nó không chạy loạn, nơi này rừng núi hoang vắng, nếu không tôi sẽ chẳng biết đi đâu mà tìm.

Tôi cầm chân gà đi về phía Tiểu Hắc, nó không đến ăn chân gà, ngược lại còn chạy biến. Chẳng lẽ nó giận tôi vì đã dùng dây thừng buộc nó lại? Không còn cách nào khác, tôi lại không thể mặc kệ nó được, đành phải đuổi theo, mới cơm nước xong đã phải vận động mạnh, kiểu này sẽ đau bụng mất thôi.

Mèo đúng là một loài vật nhanh nhẹn, đừng nhìn chân nó ngắn mà khinh thường, nói cho cùng thì nó có đến bốn cái chân lặn, tôi chỉ có hai cái nên cũng không tài nào đuổi kịp nó. Mắt thấy nó chui vào lễ đường, bình sinh tôi rất chán ghét chỗ này, đợi tôi tìm được đi rồi sẽ bị chà đạp nó ra trò.

Ánh sáng trong lễ đường không được tốt, lần trước tôi vào còn có một vòng nến đỏ thấp sáng, bây giờ tôi đi không ít, phải tập trung chú ý thì mới có thể nhìn rõ cảnh vật. Tôi vào lễ đường, đóng cửa lại, tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Hắc, bên trái truyền đến tiếng mảnh gỗ chạm đất, tôi quay đầu thì thấy một con mèo mun đang phóng về phía mình. Trời ạ, Tiểu Hắc, thú tính của em bộc phát đó à, tôi vội né đi, chân không cẩn thận giẫm lên đồng gỗ bên cạnh, gõ lẩn, tôi cũng té xuống một cách hoa lệ, rơi vào trạng thái choáng váng.

Ý thức tôi trở nên mơ hồ, như là đang nằm mơ, cảnh tượng trong mơ còn là lễ đường, có một vòng nến đỏ mang hình chữ ‘hỷ’, ở giữa là chị họ cùng anh rể đang bái đường, không đúng, đó không phải là chị họ, mà là tôi, trước ngực có đeo một đoá hoa đỏ thắm, tôi đang bái đường, tân lang cũng không phải là Chu tiểu thiếu gia, bị ánh sáng làm chói mắt nên tôi không thấy được mặt anh, bàn tay tái nhợt đến không có tí sắc nào của anh vươn ra cời bỏ sợi dây đỏ quấn quanh người tôi, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, tôi thấy mình và anh cùng đứng đối diện nhau, hướng về phía đối phương mà cúi đầu thật sâu.

Anh là ai? Tôi đã thầm hỏi như vậy, cũng không thể mở miệng nói chuyện được, tay anh xoa lên hai má tôi, tôi biết anh nghe hiểu, tuy không có lý do nào nhưng tôi lại một mực tin rằng anh có thể thấu hiểu lòng mình dù cho tôi có nói gì đi chăng nữa, ngón tay của anh vẫn tiếp tục trườn qua trườn lại trên gương mặt của tôi, hết lần này đến lần khác, theo một nhịp điệu cố định như chuông đồng hồ quả lắc, tôi chậm rãi nhắm mắt lại.

Choàng mở mắt ra, tôi phát hiện mình đã tỉnh, còn đang nằm ở dưới đất trong lễ đường, hai má trở nên tê dại, hóa ra là do Tiểu Hắc liếm mặt tôi. Hiện tại rõ ràng là nó đang làm bộ làm tịch, vừa rồi chính nó đã hù tôi sợ tới mức té ngã rồi dẫn đến bất tỉnh, nhưng thấy bộ dáng ngoan ngoãn này của nó, tôi lại không nổi phát cáu, quả nhiên đến tôi cũng trở thành tôi tớ dưới con mèo này mất rồi.

Tôi ôm Tiểu Hắc trở về, trong lúc đang gấp rút về nhà bà nội, lại phát hiện một đứa trẻ đang ngồi trên tảng đá. Làn da của đứa trẻ này không chỉ có trắng, mà còn đượm thêm một chút xanh xanh, nó đang ôm một con búp bê cũ nát trong lòng, cúi đầu nhìn xuống đất 45 độ, không hề nhúc nhích.

“Chu tiểu thiếu gia?” Tôi đến bên cạnh đứa bé nói, có phải là nhóc này mãi chơi nên mới lạc mất người giữ rồi không.

Nó ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt ngờ ra, tôi còn nhớ rõ thời điểm mình về lần trước có nghe một nhóm bảy, tám cô đi tập hợp lại nói chuyện phiếm, họ nói người con trai thứ hai của Chu lão gia là một đứa trẻ ngốc, bây giờ thì tôi lại thấy không phải thế, người ngốc thì còn biết cười ngây ngô, đáng này trên mặt nhóc này không hề lộ chút cảm xúc nào, ngay cả vẻ lạnh lùng cũng không.

Tôi cảm thấy nó hơi đáng sợ, nhưng cũng không thể bỏ mặc nhóc này ở đây, anh rể đã đưa em mình lặn lội từ xa đến để chúc thọ bà nội mà chúng tôi lại để lạc mất em trai của người ta, không biết sẽ ăn nói thế nào.

“Em lạc đường sao? Để chị đưa em về nhé.” Tôi chìa tay ra với nhóc, trên trời mặt trăng đang muốn thế chỗ với mặt trời, dưới ánh trăng mờ nhạt, tôi thấy tay mình... Tay của bà đây thế mà đang run rẩy.

Chu tiểu thiếu gia nhảy từ trên tảng đá xuống, nắm chặt lấy tay tôi, tay của nhóc có vẻ hơi lạnh. Tôi một tay ôm Tiểu Hắc, một tay dẫn Chu tiểu thiếu gia trở về, trong lòng nơm nớp lo sợ, tóm lại tôi cảm thấy thằng nhóc này như muốn đem mình xuống địa ngục vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Cẩn Thận Con Mèo

Trở lại nhà của bà nội, tôi bắt gặp chị họ cùng anh rể.

“Em về rồi, thật tốt quá, em có sao không?” Anh rể mang bộ mặt vui mừng đi tới.

Quý nhò chết tiệt này, xem bộ dạng sứt ruột của anh nhóc kia, tôi buông tay Chu tiểu thiếu gia ra, để cho nó đi về phía anh rể, không ngờ rằng anh rể đã chạy đến chỗ mình rồi.

Anh rể đến trước mặt, xem xét tôi hết một lần: “Thế nào, không bị thương chứ?”

Tôi chỉ đến lễ đường thì làm sao có thể bị thương được, anh rể cũng thật kỳ lạ, em trai của anh ấy đi lạc, được tôi dẫn về, anh ấy không nức nở chạy về phía em trai mình thì thôi, có sao lại quay sang hỏi tôi thế nào, chắc là vì mới kết hôn với chị họ nên mới ưu tiên quan tâm người nhà mẹ vợ trước đây.

Chu tiểu thiếu gia vẫn đang đứng bên cạnh tôi, không hề nhúc nhích, tôi có hơi ngại, trẻ con thích được nuông chiều, hẳn là nó không thể nhận ra lời nói khách sáo của anh rể là giả, nếu nhóc này thật sự cho rằng anh rể coi trọng tôi hơn nó thì sao tôi có thể chịu nổi tiếng khóc thét của nó đây.

“Anh rể, tiểu thiếu gia ở bên ngoài trời rét, không biết em ấy có bị lạnh hay không?” Tôi chuyển đề tài về phía Chu tiểu thiếu gia.

Bình thường, nội dung vở kịch sẽ phát triển thế này, bây giờ anh rể sẽ cởi áo khoác của mình cho tiểu thiếu gia đây mặc vào, hai anh em hòa thuận vui vẻ, thế giới ngập tràn tình thương, nhưng lúc này anh rể lại trở nên hơi do dự, hơi khó xử, cuối cùng anh ấy cho gọi người làm đến đem Chu tiểu thiếu gia đi.

Hiện tại tôi đang rất đau đầu, không ai được cản tôi! Anh rể và Chu tiểu thiếu gia chắc hẳn là anh em ruột của nhau, tôi cũng không nghe ai đồn rằng Chu lão gia trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài cả, tại sao anh rể có vẻ như đang tránh né tiểu thiếu gia này ấy nhỉ.

Tôi thấy một cô người làm đến ôm Chu tiểu thiếu gia đi, giống hệt như lần trước ở hôn lễ, thằng bé chẳng khác nào một con rối bị hư, để mặc cho người ta muốn làm gì thì làm. Hình ảnh đứa bé trai bị giam trong gác xếp chột lóe lên trong đầu, tôi như không thể tự chủ được cơ thể mình, hét lên: “Khoan đã, để tôi dẫn nó đi chơi cho.”

“Cao Hạnh!” Chị họ cũng hét lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “... Không có gì, em nhớ chú ý an toàn, chơi trong nhà bà nội thôi, đừng ra ngoài.”

Tại sao mọi người ở đây ai cũng đều chú ý đến sự an toàn của tôi vậy, làm như Chu tiểu thiếu gia này là vũ khí sát thương không bằng, nó còn chưa cao đến đùi tôi nữa, lấy gì để cản tôi đây?

Tuy là tôi chủ động muốn chơi với Chu tiểu thiếu gia, nhưng thật ra lại không biết nên chơi cái gì với nhóc này, tôi không phải là người biết dụ dỗ trẻ con, huống chi đây còn là một đứa trẻ ngoan. Tiểu Hắc nhảy lên vai tôi, nó quấn lấy cổ tôi như một chiếc khăn quàng cổ, Chu tiểu thiếu gia thấy Tiểu Hắc thì lại bắt đầu ngẩn ra.

Tôi thật sự không biết nên dỗ dành nhóc này thế nào, Chu tiểu thiếu gia cũng không để ý đến hành động của tôi, chúng tôi cứ tiếp tục ngồi đó. Mỗi người trong Chu gia đến đều được giao cho một phòng ngủ riêng, một lát sau, cô người làm của Chu gia đến mang Chu tiểu thiếu gia đi ngủ. Khi thấy người làm định ôm mình đi, thằng bé này đột nhiên nắm lấy tay tôi.

“Cẩn thận mèo mun.” Chu tiểu thiếu gia nói bên tai tôi.

Cô hai nói sai rồi, Chu tiểu thiếu gia này không bị câm, hiện tại không phải là nói được hay sao. Tôi kinh ngạc không thôi, ngược lại cũng nghi ngờ lời nói của tiểu thiếu gia này. Vì sao tôi phải cẩn thận với mèo mun? Tiểu Hắc mặc dù là mèo hoang, nhưng hiện tại cũng đã trở nên ngoan ngoãn hơn, không thể hiểu nổi, quả nhiên là tôi không giỏi giao tiếp với trẻ con.

Ngày hôm sau ở nhà ga, cô cá nhét một cái hộp vào trong tay tôi: “Bà nội bảo cô đưa cho cháu, nhớ cất kỹ, không được vứt đi.”

Đừng nói là tôi, những đứa trẻ thuộc chi chính khác cũng ít khi được bà nội tặng đồ, tôi không nghĩ rằng lần này mình về chúc thọ thì còn nhận được vật làm kỷ niệm, đương nhiên là vui vẻ nhận rồi. Lên xe lửa, tìm chỗ ngồi xuống xong, tôi mới có thời gian kiểm tra xem bà nội đã cho mình cái gì, cái hộp này bằng gỗ, chắc bà đã để đồ cưới ở bên trong.

Mở hộp nhìn sơ qua, tôi nhanh chóng đập nắp hộp lại cái rụp. Ở trong hộp có một xấp bùa vàng óng ánh, vừa rồi may là không ai để ý đến tôi, dù gì cũng xin đừng tưởng tôi là người tâm thần mà bắt lại. Ngoài mấy lá bùa ra, còn có cái gì đó rất lớn, hình như là một viên ngọc, tôi lên lấy viên ngọc từ trong hộp ra. Nhìn đặc tính của nó, màu men ngọc sáng lấp lánh, đúng là ngọc thật, được chế tác thành hình quả đào. Thông thường người chế tác đều khéo léo chú trọng vào độ tinh xảo của ngọc, viên ngọc quả đào này không khác quả đào thật là mấy, nhưng lại không sử dụng trong việc điêu khắc, một khối ngọc lớn như thế mà lại chế thành hình quả đào để làm gì?

Tiểu Hắc rất thích viên ngọc hình quả đào, nó nằm trong lòng tôi dùng móng cào quả đào mà chơi, mèo đặc biệt thích các vật tròn, nếu quả đào này bằng nhựa thì tôi sẽ đưa cho nó chơi, quả đào bằng ngọc thì nó cũng chơi không nổi, vì quá nặng.

Khi về đến trường học, Lâm Tư Giai thấy tôi đã về, trên mặt lộ vẻ vui mừng phấn khích, xen lẫn với một thái độ khó xử, loạt biểu cảm muốn bị đánh đòn này của nó chứng tỏ rằng nó có chuyện để kể với tôi. Cho dù Lâm Tư Giai có thế nào, bản chất bình thường của nó là như vậy, người có bản sắc anh hùng như tôi đã sớm quen với chuyện này. Lý Nghi và Mạnh Kiều cũng có biểu hiện tương tự, tôi thật muốn đánh luôn hai người họ, tôi mới rời đi có một ngày, chẳng lẽ phòng làm việc của hiệu trưởng bị cho nổ bom?

“Hạnh ca, tối hôm qua tiếc là anh không có ở đây, anh có biết không, ở trường chúng ta mới xảy ra một việc lớn!”

“Đừng gấp, từ từ mà nói thôi.” Tôi nhanh chóng trấn an Lâm Tư Giai, giờ nó đang ở trên giường tôi, tôi sợ nó kích động quá rồi té xuống đất.

“Trường học của chúng ta có chuyện ma quỷ.” Mạnh Kiều nói, so với Lâm Tư Giai thì súc tích hơn nhiều.

“Ai nói? Có người tận mắt thấy sao?” Nếu do Lâm Tư Giai nói cho tôi biết, nghe xong tôi nhất định sẽ chọc ghẹo nó, nhưng lần này lại có Mạnh Kiều thêm vào, tôi liền nảy sinh trí tò mò.

“Tôi hôm qua có một nữ sinh đi vệ sinh, nói là thấy ma, còn gào khóc thảm thiết, các phòng ngủ ở tầng hai đều bị đánh thức hết.”

“Có thể là người đó nhìn nhầm thôi, nói không chừng là do cố ý nữa.”

“Chắc không phải cố ý đâu, nữ sinh kia sợ tới mức không dám đi học, hôm qua tao thấy sắc mặt của cậu ấy thật sự là đã bị dọa ra trò, không giống như là đang giả bộ.”

“Thế thì là nhìn lầm vậy, cũng đáng để cho bọn mày trở nên hưng phấn như thế.”

“Tao và Mạnh Kiều cũng nghĩ như vậy, chỉ có Tư Giai là suy nghĩ lung tung hết một ngày.” Lý Nghi hả hê khi thấy người gặp họa, tôi có thể hiểu được, còn Tư Giai thì chắc chắn cả ngày cũng không chịu ngậm miệng nổi.

Đêm nay trước khi đèn tắt, lượng người đi vệ sinh đặc biệt nhiều, nguyên một đội ngũ xếp hàng dài đến hành lang, tôi có thói quen trước khi ngủ phải tắm rửa sạch sẽ, đến nay chưa thấy qua cảnh tượng như vậy bao giờ, số lượng người đi WC hiện tại có thể đem so với số lượng người ở quán cơm khi tan học.

“Họ đều sợ phải đi vệ sinh lúc nửa đêm.” Lý Nghi nín cười.

Tôi hiểu rồi, dám chắc là không ai thực sự tin vào chuyện ma quỷ, chẳng qua vì lo sợ quá nên ai cũng không muốn đi vệ sinh vào ban đêm.

Ngồi hết mấy tiếng xe lửa đến đầu lưng ê mông, tôi làm gì còn tâm trạng để xếp hàng đi WC, quên đi, không đi thì cũng không sao. Vì niềm thúc đẩy bản thân từ bỏ mà tôi ngủ luôn trước khi đi vệ sinh, kết quả là nửa đêm tôi bị bàng quang của mình lấy tinh. Lấy cái đèn bàn rọi đường cho bản thân, vừa hay tôi không đánh thức những người khác, chỉ đánh thức mỗi Tiểu Hắc. Nó nằm trên người tôi mà ngủ, tôi vừa chuyển động thì nó liền tỉnh ngay, thấy tôi mang dép lê vào, nó cũng nhảy xuống, tôi đi nhà vệ sinh, nó cũng bám theo một mạch.

Hành lang và WC đều trang bị đèn cảm ứng, trước đây tôi chưa từng thức dậy vào ban đêm, không biết rằng mấy cái đèn này quả thực rất đáng sợ, mới vừa sáng vài giây đã tắt, nếu muốn phải ho khan một cái thì đèn mới sáng lên lần nữa, trường học cũng thật là keo kiệt, không chịu mua loại đèn phản ứng nhanh nhạy hơn.

Chuyến đi tiểu đêm lần này không xảy ra chuyện gì cả, sự kiện thần bí gì chứ, đều do mình tự dọa mình mà ra thôi.

Tôi mới vừa chớp mắt lần hai, một tiếng la thảm thiết đến chói tai đã đánh thức tôi dậy từ trong mơ.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Buổi Tự Tập Lần Thứ Hai

Trong hành lang đã có khá nhiều người, hầu như các phòng ngủ ở tầng khác đều mở toang cửa, tiếng hét này vọng lại từ nhà vệ sinh bên kia, chúng tôi nhắm đến chỗ phát ra âm thanh mà chạy. Một nữ sinh đang ngồi trên dưới đất ngoài nhà vệ sinh, ánh mắt đờ đẫn, không ngừng nức nở. Đã có một nữ sinh tới trước đến an ủi, khi được hỏi, cô nàng chỉ có thể khóc thay cho câu trả lời. Bên cạnh nữ sinh này còn có một loạt dấu chân đen thui nhỏ xíu, những người khác cũng thấy, tôi tin rằng đây là do có người cố tình đùa dai, trong mấy cái dấu chân này không chừng còn có manh mối, tôi và Lý Nghi, Mạnh Kiều cùng ngăn cản mọi người, tránh cho những người đến xem giẫm phải dấu chân.

Trong lúc đang cố gắng bảo vệ manh mối, mấy cái dấu chân kia lại chậm chậm tan biến trước mặt chúng tôi.

“Nhất định là đang lợi dụng phản ứng hóa học để đùa giỡn, mặc kệ là vì mục đích gì, khi điều tra ra rồi thì bà đây sẽ không nhẹ tay đâu.” Có một nữ sinh thuộc ban thể dục cầm hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, tôi thấy cơ bắp trên người cậu ta, nếu hung thủ bị bắt được thì chắc sẽ mất hết nửa cái mạng.

Nữ sinh bị hại khóc đến nửa ngày, tâm trạng cũng dần trở nên ổn định hơn, những người chung quanh đều lúi rúi tra hỏi cô nàng.

“Minh ngồi dậy đi nhà vệ sinh... Bỗng cảm thấy phía sau có người đi theo, không phải là chân hay tiếng bước chân, mà là tiếng bò, mình đứng lại, liền, liền, liền thấy một đứa bé bò ngang qua mình.”

Đây là khu ký túc xá của học sinh năm hai thì làm gì có đứa bé nào được? Nhưng nhìn kích thước của những dấu chân đã biến mất kia, thì đúng là dấu

chân của trẻ em thật, chứng minh rằng cô nàng không nói dối, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Mọi người bàn tán với nhau, cũng nghiên cứu không ra kết quả, sau khi thương lượng thì quyết định trở về ngủ trước, ngày mai nhờ hội học sinh đến xem.

Mấy người chúng tôi trở về phòng, đóng cửa phòng ngủ lại, Lâm Tư Giai lập tức nói: “Thấy chưa, tầng của chúng ta thật sự... Không sạch sẽ.”

“Nhất định là có người theo dõi nên mấy trò đùa ác ý này, chuyên dùng để dọa những người nhất gan như em.” Tôi vờ về tóc của nó, chỉ mong nó đừng vì thế mà bị hù dọa.

“Yên tâm đi, có ma thật thì cũng không dám đến phòng của chúng ta đâu, có thanh niên cường tráng Nghi ca ở đây, dương khí tràn đầy, xua quỷ trừ tà.” Mạnh Kiều nói xong liền ngáp một cái, chuẩn bị đi ngủ tiếp.

“Phần tử trí thức đã nói như vậy rồi, em còn lo lắng gì nữa, mấy anh đi ngủ đây, chúc em ngủ ngon.” Chúc ngủ ngon xong, tôi cũng bò lên giường, Tiểu Hắc nhảy theo lên, tôi vuốt ve bộ lông đen mượt của nó một lúc rồi tiếp tục thiếp đi lần thứ hai.

Ngày hôm sau, hội học sinh đến đây thật, còn tìm người trong CLB hóa học lấy về một đồng chai lọ có trong ghi chép, đổ xuống đất dò đi dò lại, kết quả cũng không tìm ra được nguyên do gì, hội học sinh chỉ nói cho chúng tôi biết rằng đây nhất định là có người cố ý đùa dai, khiến cho mọi người không dám đi vệ sinh vào buổi tối, hoặc là mọi người hãy cùng lập nhóm mà đi để tránh gặp phải điều bất trắc gì. Chuyện càng lớn, càng làm cho nhiều người hoảng sợ, còn có người ác ý đùa rằng chuyện WC này có liên quan đến chuyện hai con chó bị giết mấy ngày hôm trước, được lời đồn biến thái này khởi xướng, không biết bao nhiêu người đã bị hù dọa. Mọi người đều quyết định, buổi tối cho dù có nín chết cũng không ngồi dậy, có phòng ngủ thậm chí còn mua về một cái bồ đề ở trong phòng.

Thái Thư Bằng gọi điện đến mời chúng tôi đi KTV*, theo lời anh ấy nói thì nhóm người được mời lần này vẫn là nhóm người đi trượt tuyết hôm trước, vì anh ấy cùng Vương Uy sắp tốt nghiệp nên muốn mời mọi người tụ tập, cùng chơi thật vui vẻ. Lần trước đi trượt tuyết mọi người đều tương đối hợp nhau, chúng tôi đương nhiên là đồng ý đến tham gia, địa điểm xác định là ở Mị Lực Hoàng Triều*, Mị Lực Hoàng Triều chính là trung tâm phồn hoa nhất trong vùng, trường học của chúng tôi nằm ở ngoại thành bên cạnh khu khoa học kỹ thuật, muốn đến đó phải ngồi xe buýt từ trạm đầu mỗi cho đến hết trạm cuối.

*Karaoke.

**Mị Lực Hoàng Triều: tên của một KTV nổi tiếng có thật ở TQ, ảnh nằm trong tab spoil.

Chúng tôi rời đi sớm, đến bến xe chờ, ở gần bến xe có mấy quầy coi bói, từ lúc tôi học năm nhất đã có, bắt quả tôi không tin vào vận mệnh cho nên chưa đi coi bao giờ. Trong lúc đang chờ xe, có một ông thầy bói cứ nhìn tôi chăm chăm, chưa tính tới việc ông ta có phải kẻ háo sắc hay không, nhưng thoát nhìn ông ấy cũng đã ngoài 80 tuổi, có ý đồ gì đây.

Tôi trừng mắt, liếc ông ta một cái như lời cảnh báo, thế mà ông ấy vẫn chẳng kiêng nể gì, còn bước đến gần tôi: “Cô gái này, án đường của cô biến thành màu đen, thiên linh tối tăm, có huyết quang tai ương.”

Lừa gạt, dối trá, nói thế là ý gì chứ, cái gì mà án đường biến thành màu đen, đó là vì lông mày của tôi quá dài đó thôi!

“Đừng lợi dụng tôi để làm ăn, tôi không tin các người đâu.” Tôi cũng không thể quá vô lễ đối với người già, cố gắng bình tĩnh mà nói.

“Cô gái à, bây giờ cô bói một quẻ không chừng có thể bảo toàn tính mạng của mình, tôi không lấy tiền của cô đâu, hãy nghe lão già này nói, chậm chút nữa thì e rằng sẽ không còn kịp.” Ông thầy bói vội vã nói.

Mấy chiêu trò của bọn họ thường thấy trên TV nên tôi đều sớm biết hết rồi, bói quẻ này xong sẽ không đòi tiền, sau này bói ra tai nạn kia tai ương nọ rồi mới bắt người ta phải trả bọn tiền, người già mắt kém, không tìm ai lại đi tìm tôi, chẳng lẽ nhìn tôi giống đại gia lắm sao.

May là lúc đó xe buýt đến, nhờ Lý Nghi chặn ngang kéo tôi lên xe, tôi mới không tiếp tục bị thầy bói quấy rầy nữa.

Lên xe rồi tất cả mọi người đều rất hưng phấn, chủ yếu là vì địa điểm tập hợp được chọn tốt, Mị Lực Hoàng Triều là một KTV nổi tiếng nhất trong thành phố, nếu chỉ đi chơi bình thường thì chúng tôi sẽ không ghé qua, giá cả đắt đỏ thì không nói rồi, đằng này còn phải đặt chỗ trước. Nghe nói đi lần này có Vương Uy là khách hàng VIP kim cương của Mị Lực Hoàng Triều, chúng tôi đều cảm thấy ngưỡng mộ không thôi, Vương Uy sự huynh quả nhiên là công tử nhà giàu kiểu mẫu.

Đến bàn tiếp tân nói tên Vương đại công tử cho cô nhân viên, lập tức có hai người phục vụ mặc sùan xám đến dẫn chúng tôi đi vào một căn phòng đã được đặt sẵn. Chúng tôi là những người đến cuối cùng, thật sự không đến trễ, chỉ tại bọn họ đến quá sớm. Trong phòng chiếu ánh sáng màu cam mờ mờ, tôi nghĩ là do Vương Uy cố ý, phải chú ý Lý Nghi mới được, nếu Vương Uy thừa dịp phòng tối mà hôn trộm nó thì tôi phải chuẩn bị đám anh ta một cú.

Nam sinh ở đây chỉ có Vương Uy cùng Thái Thư Bằng. Từ mập có việc không đến được, Ngô Nam thì căn bản không được mời, Vương Uy khinh thường hẳn ta là loại đàn ông được phụ nữ bao nuôi nên cố ý không mời đến, cuối cùng chỉ còn lại hai nam sinh, hai người bọn họ đương nhiên là đến ngồi ở giữa, Tôn Tiểu Ly cùng Triệu Tuệ thuộc năm hai ngồi bên trái, Bạch Khiết và Đường Hân Nhân ngồi ở bên phải. Theo lý thuyết, chúng tôi phải đến ngồi chung với Tôn Tiểu Ly cùng Triệu Tuệ, nhưng mà... Bọn họ chính là Tôn Tiểu Ly và Triệu Tuệ đó! So với vụ việc giữa 360 và QQ*, hai người này còn không tương thích hơn! Bốn người chúng tôi rất ấn ý mà ngồi xuống bên cạnh Bạch Khiết. Triệu Tuệ bây giờ cùng Triệu Tuệ đi trượt tuyết lần trước hoàn toàn khác nhau, hiện tại cậu ấy gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, đúng là quá gầy đi, nếu mà gầy thêm chút nữa tôi sợ cậu ấy sẽ biến thành không khí mất.

*Vụ việc giữa 360 và QQ là vụ xung đột xảy giữa hai công ty công nghệ thông tin của Trung Quốc, Tencent và Qihoo vào tháng 9 năm 2010, vì lý do cạnh tranh với nhau. Sự việc trở nên lớn đến nỗi hàng triệu người tiêu dùng đều bị ép buộc phải đứng về một phe.

Lý Nghi và Tôn Tiểu Ly quả thực là người sao tên vậy, dĩ nhiên đến chuyện ca hát cũng. . . Không tốt lắm. Lúc mới đầu hai người cùng hai vị đàn anh thay phiên nhau mà hát, sau này lại dứt khoát không thêm để ý đến đàn anh nữa, hai người bọn họ cùng nhau song ca hết bài này đến bài khác.

Mỗi lần Lý Nghi lên lấy mic hát thì Mạnh Kiều đều xấu hổ che mắt lại: “Xong rồi, bình hoa nhà chúng ta lại đi tra tấn lỗ tai người khác rồi.”

Bạch Khiết cùng Đường Hân Nhân quả thực giống như là đang cãi nhau, lúc trượt tuyết hai người khăng khít thân mật như vậy, bây giờ không khí rất khác. Chủ yếu là Bạch Khiết tìm cơ hội hỏi Đường Hân Nhân muốn ăn, muốn uống cái gì, Đường Hân Nhân đều đáp lại một cách lạnh lùng, thậm chí có một lần Bạch Khiết rời đi lấy đồ uống, tôi thấy Đường Hân Nhân liếc Bạch Khiết bằng một ánh mắt hung ác thì trở nên hết hoảng, thời điểm nhìn kỹ lại thì Đường Hân Nhân đã quay sang hướng khác.

Lâm Tư Giai thấy Triệu Tuệ chỉ có một mình, xưng phong lên nói chuyện cùng cậu ta, Mạnh Kiều và Triệu Tuệ học chung ngành, dù sao cũng có chút giao tình với nhau, một lát sau nó cũng đi qua bên đó trò chuyện, chỉ còn lại mỗi mình tôi ngồi kể bên Bạch Khiết cùng Đường Hân Nhân, cảm thấy toàn thân như đang rét run.

Tôn Tiểu Ly kiên trì muốn hát chung mấy bài với trường ban của mình, kết quả là Bạch Khiết bị cô nàng kéo ra sau. Tôi càng cảm thấy trợ trọi hơn, tôi và Đường Hân Nhân vốn không quen biết, mà nhìn bộ dạng của Đường Hân Nhân bây giờ thì tôi lại càng không dám nói chuyện cùng chị ấy. Cũng không vì vậy mà trở nên khó xử, tôi lấy mấy mầm cỏ đang này mầm bên ngoài làm đề tài bắt chuyện, Đường Hân Nhân quả nhiên không phản ứng lại, tôi ngược lại thờ phào một cái, tiếp tục uống đồ uống của mình.

Thái Thư Bằng đến, hỏi tôi vì sao lại không lên hát, tôi thẳng thắn nói cho anh biết rằng mình hát không hay, hơn nữa mấy bài hát được yêu thích gần đây tôi cũng chưa nghe qua bao giờ, anh ấy ngược lại còn nở một nụ cười: “Vậy em ra hát nhạc thiếu nhi đi.”

Các bạn khán giả thân mến, các bạn có thể tưởng tượng được cảm giác bị một đàn anh mà mình ngưỡng mộ lên hát bài Cậu Bé Rồng* là gì không, thật giống như trên bàn đang bày ra Mãn Hán Toàn Tịch** mà mình lại khề mức phải một muỗng có ruồi vậy.

*Cậu Bé Rồng (hay Tiểu Long Nhân) là một bài hát thiếu nhi bên Trung Quốc, có thể liên quan hay không liên quan đến bộ phim cùng tên.

**Mãn Hán Toàn Tịch: Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán, được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa. (Sưu Tầm Wiki)

“Tôi có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ, bí mật nhỏ, tôi sẽ không nói cho bạn biết đâu...” Tôi đành phải hát trong nước mắt, Mị Lực Hoàng Triều không phải nổi danh 18+ hay sao, thế nào mà ngay cả nhạc thiếu nhi cũng có.

Hát nhạc thiếu nhi xong tôi liền muốn đi vệ sinh, cho nên lần song ca cùng Thái Thư Bằng trải qua rất cực khổ, khi hát xong thì tôi thả lỏng ngay, bắt đầu cảm thấy bàng quang của mình đang tích cực đòi giải phóng. Hỏi Bạch Khiết đường đến WC, tôi thoải mái rời khỏi căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tiếng La Thát Thanh Của Lý Nghi

Giải quyết xong xuôi, tôi ra khỏi buồng vệ sinh để rửa tay, phát hiện Đường Hân Nhân cũng đang ở đó. Đường Hân Nhân không có thói quen nhuộm tóc nên sở hữu một mái tóc đen mượt tuyệt đẹp, lần trượt tuyết hôm trước, mái tóc chị ấy được buộc kiểu đuôi ngựa, hôm nay xả tóc trông rất bù xù, lúc mới nhìn từ dưới lên tôi còn bị dọa cho giật mình.

“Sư tỷ, chị cũng đi vệ sinh à?” Tôi lễ phép chào hỏi.

Chị ấy không trả lời, lại còn đi đến bên cạnh, giờ tay về hướng cổ tôi. Mới vừa chạm đến cổ của tôi thì tựa như bị điện giật, chị ấy run lên một cái, rồi nhanh chóng thu tay lại, vội vàng rời khỏi nhà vệ sinh.

Tôi ngáy ngẩn cả người, hoàn toàn không biết vừa rồi đã phát sinh chuyện gì. Soi gương thấy cổ của mình cũng không có điểm nào kỳ lạ, ngoài vài sợi lông màu đen trên cổ áo sơ mi, nhất định là do Tiểu Hắc lẫn lộn trên quần áo của tôi mà ra, Đường Hân Nhân vì thấy mấy sợi lông mèo trên cổ áo nên mới định giúp tôi lấy ra chăng? Thế thì sao phải rút tay về? Tôi suy nghĩ một hồi, cũng chỉ có một kết luận, chính là chị ấy mắc chứng bệnh nghiện sạch sẽ.

Thời điểm tôi trở lại phòng thì thấy Thái Thư Bằng cùng Vương Uy đang uống rượu, tuy rằng Vương Uy tự xưng mình ngàn chén không say nhưng hiện tại ở đây chỉ có hai nam sinh, đám nữ sinh chúng tôi chiếm ưu thế hơn, chúng tôi chúc rượu Vương Uy đến mức người trông coi Lý Nghi cũng phải than trời.

Nhón nháo đến giờ phải đi ngủ, chúng tôi mới trở về. Thái Thư Bằng muốn đưa Vương Uy đang say như chết về, không thể tiễn chúng tôi về phòng

được nên cảm thấy có lỗi. Chúng tôi đương nhiên nói là không có gì, cũng không tự xem lại coi nhóm mình là món mồi ngon như thế nào, nếu cần người bảo vệ, chỉ cần đem bộ dáng say mềm như một tên thổ phỉ của Lý Nghi ra, bảo đảm không lưu manh nào dám đến quấy rầy nó.

Nói thì cũng không nói quá, chúng tôi tuy rằng không gặp phải tên lưu manh nào, nhưng cũng bị dọa cho chết khiếp. Bên dưới ký túc xá có mấy con chó hoang đang nằm sấp trên bãi cỏ, chó hoang trong trường đều rất ngoan ngoãn, thân thiện với người, chúng tôi cũng không để ý lắm, chỉ lo đỡ Lý Nghi đang say mềm về phía dãy phòng. Lúc tới gần mấy con chó hoang, đột nhiên tụi nó đều phát điên, điên cuồng sủa chúng tôi, bọn người chúng tôi ai cũng sợ choáng váng, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích. Bác gái quản lý ký túc xá cầm bình thủy từ trong phòng chạy ra, xua đuổi mấy con chó hoang một hồi, tụi nó mới chậm rãi tản đi.

“Mấy đứa không có chuyện gì làm hay sao mà lại đi chọc chó, lỡ nó chạy đến cắn thì biết làm thế nào đây?” Bác gái tức giận nói.

“Bọn cháu không có chọc, tự nhiên chúng nó sủa thôi ạ.” Tôi giải thích.

“Bác ở trường này lâu năm như vậy, đã chứng kiến mấy con chó này lớn lên, chúng nó đều rất thân thiện với học sinh, đến bây giờ cũng chưa cắn ai, mấy đứa không chọc nó thì sao nó lại sủa được?” Bác gái không tin lời của tôi, sắc mặt ngược lại còn xấu hơn, vội đuổi chúng tôi trở về phòng.

Chào tạm biệt Bạch Khiết cùng Đường Hân Nhân xong, đám người chúng tôi trên mình đầy mùi rượu, mơ mơ màng màng mà trở về phòng.

Vừa mở cửa phòng ngủ xong, còn chưa kịp bật đèn, liền phát hiện một cặp mắt to tròn màu hổ phách lóe sáng trong căn phòng tối đen, tôi sợ đến mức giật bắn người, nhanh chóng mở đèn lên, hóa ra là Tiểu Hắc đang ngồi dưới đất. Nó từ dưới đất mà phóng lên người của tôi, tôi giang tay ôm nó lại, nó liền chồm hai chân lên vai, không ngừng liếm cổ của tôi.

“Này em làm gì đó!” Tôi bị hành động bất ngờ của Tiểu Hắc làm cho luống cuống.

“Sang xuân rồi, chắc là nó động dục đấy.” Mạnh Kiều không uống bao nhiêu, nhưng từ lượng của nó lại rất kém, lúc này nó không khác trạng thái say xỉn của Lý Nghi là bao, nói chuyện câu nào kéo dài câu đó.

Mãi cho đến khi nó liếm hết một lớp da của tôi, Tiểu Hắc mới chịu dừng lại.

Vì uống rượu nên mọi người đều cảm thấy khó chịu, bèn đóng cửa phòng đi ngủ sớm. Thanh niên trẻ tuổi phải ngủ thẳng đến hừng đông, nhưng hơn nửa đêm thì chúng tôi lại bị một tiếng la thất thanh đánh thức.

Tôi bị nhức đầu từ lượng còn ban nãy, lúc bị đánh thức thì cảm thấy như chết rồi, đã nói là buổi tối đừng đi vệ sinh mà không nghe, thật muốn cho người cứng đầu này một cú. Chạy đến địa điểm của tiếng la, chúng tôi đều tròn tròn mắt, nữ sinh đang ngồi run rẩy trên đất kia chính là Lý Nghi.

Tuy rằng Lý Nghi chân tay mềm nhũn, mặt mày trắng bệch, nhưng vẫn còn có thể đại khái miêu tả sự tình: “Uống một bụng bia, nửa đêm sao tao có thể không đi vệ sinh được... Tao cũng thấy một đứa bé, toàn thân đen thui, bò ngang qua người tao...”

Nếu đây là do người khác nói, tôi nhất định sẽ cho rằng người đó nói dối hay đã phát sốt rồi, nhưng đây lại là lời nói từ chính miệng của Lý Nghi.

“Không phải mày còn chưa tỉnh rượu nên mới sinh ra ảo giác đó chứ?”

“Rượu đều chảy đến bàng quang hết rồi, không phải ảo giác đâu, tao thấy rõ mà.”

Mạnh Kiều bảo Lý Nghi không cần nói nữa, những nữ sinh vây quanh thì nói do Lý Nghi say rượu mà ra, đám đông lúc nào mới tản ra.

Chúng tôi trở về phòng, khóa cửa thật kỹ, rồi kê ghế lại ngồi gần nhau, giống như cả phòng đang mở hội bàn cách bày binh bố trận.

“Mày khẳng định rằng đó không phải ảo giác?”

“Không phải, nếu nó chỉ loáng lên một cái thì tao cũng tin mình nhìn nhầm, đằng này tao lại tận mắt chứng kiến nó bò ngang qua mình.”

“Em đã nói trên đời này thật sự có ma quỷ mà, các anh lại không tin, nhìn xem này.” Lâm Tư Giai nói xong liền đưa cổ tay ra, trên cổ tay của nó có một vòng chuỗi hạt: “Chuỗi hạt của em rất linh, đã đeo biết bao nhiêu năm rồi, vốn dĩ nó có màu nâu nhạt, nhưng mấy ngày nay vì có việc lạ phát sinh nên lại biến thành thế này.”

Thật đúng như vậy, vòng chuỗi hạt trên cổ tay Lâm Tư Giai tuy vẫn mang một màu nâu nhạt như cũ, nhưng lại có thêm vài chấm đen lấm tấm.

“Đồ gỗ rất dễ mốc.” Mạnh Kiều nói.

“Không, lần này tao tin Tư Giai, nếu không phải tao tận mắt chứng kiến thì cũng không tin...” Lý Nghi đến đứng bên cạnh Lâm Tư Giai.

Hiện tại trong đầu tôi đang rất hỗn loạn, tôi tuyệt đối không tin lời nói vô căn cứ, nhưng lại tin tưởng Lý Nghi, rồi lại không có cách nào thuyết phục bản thân, nên cuối cùng lâm vào một tình thế rối rắm. Trong lúc đang trở nên hỗn loạn, tôi vô tình nhìn sang bên cạnh thì thấy con mèo mun đang ngồi xỏm ở đó, cái miệng màu đen dường như đang cười, đúng thế, nó đúng là đang cười, trên mặt nó tràn đầy ý cười nhạo.

“Tiểu Hắc!” Tôi kinh ngạc mà kêu thất thanh.

Tiểu Hắc ‘meo’ một tiếng, rồi phe phẩy cái đuôi mà đi đến cạnh chân tôi, cọ cọ vào ống quần của tôi. Xem bộ dáng ngoan ngoãn của nó bây giờ, tôi không biết mình có nhìn lầm rồi hay không, đầu óc căng thẳng nên chắc đã nảy sinh ảo giác.

Hai mươi năm qua, tư tưởng đã ăn sâu bén rễ vào đầu tôi, dĩ nhiên không thể vì cuộc nói chuyện này mà thay đổi ngay lập tức được, nhưng chính tôi cũng bị lời nói của Lý Nghi làm cho dao động, trước kia dù tôi có lo lắng thì cũng sẽ không lo lắng về chuyện này. Nếu trên đời thực sự có ma quỷ thì sao?

Vấn đề này chúng tôi cũng không bàn bạc kỹ, ngồi thảo luận hết một đêm cũng vô dụng, cái cần thiết bây giờ là chứng cứ, phải tận mắt chứng kiến thì mới tâm phục khẩu phục.

Sáng sớm hôm sau, tôi liền nhận được cuộc gọi từ Thái Thư Bằng, nhờ tôi đi chụp ảnh, Thái Thư Bằng mới đúng là thâm tàng bất lộ*, tối qua anh ấy cũng uống không ít, thế mà hôm nay lại có tinh thần như vậy.

*Thâm tàng bất lộ: không để lộ tài năng.

Tôi mang máy ảnh theo, bắt đầu chụp cho anh từ lúc cổng trường phía Đông mới mở, ngay cả tầng đá ven đường có khắc khẩu hiệu của trường cũng đều không buông tha, từ trong ống kính, tôi thoải mái thưởng thức thân hình của Thái Thư Bằng, đáng lẽ đây là một công việc thật đẹp đẽ, nếu tôi không bị chuyện tối hôm qua làm cho phiền lòng.

Thái Thư Bằng cũng nhìn ra tâm tình không tốt của tôi, hỏi tôi có phải vì khởi hành sớm quá mà không được thoải mái hay không.

Tôi do dự, vẫn là nói thẳng với anh thì hơn: “Sur huynh, hai ngày nay, khu ký túc xá của chúng em có tin đồn về mấy chuyện ma quái.”

“Ừ, anh cũng có nghe hội học sinh nói rồi.”

Tôi còn đang nghĩ nên nói thế nào, Thái Thư Bằng liền nói tiếp: “Hiện tại hội học sinh cũng đang rất đau đầu, thử các chất hóa học đều không có phản ứng, trong ban học tập cũng có người nghi là do ma quỷ lộng hành.”

Tôi còn đang sợ Thái Thư Bằng sẽ chê mình mê tín, nếu anh ấy đã chủ động nói ra như vậy, tôi liền đem chuyện Lý Nghi gặp ma tối hôm qua nói cho anh biết.

“Em xác định rằng Lý Nghi sẽ không lừa gạt các em đó chứ?” Thái Thư Bằng nhíu mày.

“Nó không nhảm chán như vậy đâu, nếu không phải cả nó cũng bị hại thì em cũng sẽ không tin. . . Sur huynh à, anh nói xem, trên đời này thật sự có ma quỷ không?”

“Đến nay anh cũng chưa gặp lần nào, nên đương nhiên cho rằng không có, nhưng với tình huống bây giờ, quả thực cũng rất kỳ lạ, anh cũng hơi bối rối, đến người một mực không tin vào ma quỷ như Đường Hân Nhân cũng nói rằng trong trường có gì đó kỳ quái.”

“Đường sư tỷ cũng nói như vậy?” Tôi kinh ngạc, chị ấy vì chống lại chuyện mê tín mà đã giương thương múa kiếm với Vương Uy một trận ở khách sạn trên núi tuyết, đến chị ấy cũng đầu hàng, nội tâm của tôi càng trở nên dao động hơn.

“Thế này đi, bây giờ em về trước, còn anh tìm Đường Hân Nhân đến thư viện tra tài liệu, nói không chừng có thể tìm ra manh mối gì, tối đến sẽ điện thoại cho em.”

Tôi gật đầu, dĩ nhiên tôi hy vọng rằng tất cả chỉ là ảo giác của Lý Nghi, cái gì mà đứa trẻ bỏ đi bỏ lại trong đêm khuya, cái gì mà kẻ giết chó bệnh hoạn, đều là do mọi người lo sợ không đầu thôi, nhưng trong lòng lại có một cảm giác nói cho tôi biết, rằng đây chỉ mới là bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Xuất Hiện Người Thứ Năm

Lúc tôi trở về, người trong phòng đều đã tỉnh dậy, tôi đem quan điểm của Thái Thư Bằng ra nói với chúng nó, để cho bọn nó khỏi kích động quá, ngược lại giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì, tránh làm cho người khác hoang mang.

Trước đây, hai nữ sinh gặp chuyện đều sợ tới mức mấy ngày không xuống giường được, Lý Nghi thì vẫn vui vẻ như thường.

“Thời điểm thứ kia bỏ qua, thiếu chút nữa là đụng chân tao rồi, cũng không biết là gần đến thế nào, nhưng bây giờ không phải tao chẳng bị gì sao, tao có cảm giác rằng thứ kia không hại người, nếu không thì làm sao tao có thể đứng ở đây được.” Lời Lý Nghi nói nghe nhẹ như gió thổi, không hề danh là Lý lớn mật.

“Anh nói nó không hại người? Bây giờ chúng ta đã có hai con chó chết rồi, ai biết được nạn nhân tiếp theo có phải người hay không?” Lâm Tư Giai nói.

“Nó chỉ xuất hiện ở tầng hai, anh nghĩ là phạm vi hoạt động của nó rất nhỏ, hai con chó hoang kia đều chết ở khu ký túc xá năm ba, hai sự kiện này chắc không liên quan đâu.” Lý Nghi vẫn cứ kiên trì tự mình suy luận.

“Tao thà rằng hai con chó kia cũng là do nó giết thì hơn, chẳng lẽ phải đi bắt hai hung thủ à?” Tồi than phiền nói rồi đặt phong thư lên bàn.

“A Hạnh, trong tay mày có cái gì đó, là ai đưa thư cho mày?” Đúng là Lý Nghi và cái ánh mắt điều hâu lợi hại của nó.

“Đây không phải là thư từ, mà là ảnh chụp của Thái Thư Bằng, tao chọn mấy tấm hình coi được đem đi rửa, lưu lại làm kỷ niệm.” Nói xong, da mặt của tôi lại khiến cho chủ nhân nó thất vọng mà đỏ lên.

Lý Nghi và Mạnh Kiều đều lộ ra nụ cười xấu xa, không biết đâu, không biết đâu, tôi giả vờ như không có việc gì để làm mà tiếp tục vuốt lông Tiểu Hắc.

Tối đến, Thái Thư Bằng quả nhiên gọi điện tới, theo lời của anh ấy, anh đã cùng Đường Hân Nhân, kèm theo Vương Uy, Bạch Khiết thương lượng xong, muốn tìm được đáp án thì phải tận mắt chứng kiến, bọn họ muốn đi mời ma.

Cụ thể thì anh ấy không có nhiều lời, chỉ nói muốn dùng phương pháp ‘Bốn góc’ để gọi ma, anh cho chúng tôi một cái địa chỉ, để chúng tôi lập tức xuất phát đến bây giờ.

Lâm Tư Giai bình thường thích xem mấy loại tạp chí kỳ dị, nó từng đọc trên tạp chí cách chơi trò ‘Bốn góc’ này, liền giải thích cho chúng tôi biết: Ở trong phòng có bốn góc, từng người đến đứng ở mỗi góc, tuyệt đối không được nhìn về phía sau, trò chơi bắt đầu khi có người ở góc này đi đến góc khác, nhẹ nhàng vỗ vai người phía trước một cái, tiếp theo thì người được vỗ phải

đi đến một góc khác nữa mà vỗ vai người thứ ba, cứ luân phiên như vậy. Nhưng mà, nếu bạn đi đến một góc tường không có người thì phải ho khan một tiếng, sau đó bỏ qua cái góc này mà tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi thấy người kế tiếp mới thôi, qua một thời gian, bạn sẽ phát hiện rằng không có người nào ho khan nữa, đồng nghĩa với việc mỗi góc đều có người, và có một người cứ phải tiếp tục đi mãi, bởi vì có thể nghe thấy tiếng bước chân. Đa phần người xuất hiện ở góc bỏ trống sẽ là...

Thoáng tưởng tượng về tình cảnh đó trong đầu, trong lòng tôi liền trở nên sợ hãi, nếu có thật nhiều ‘người’ đến thì biết làm thế nào đây. Tôi, Lý Nghi, và Mạnh Kiều, ba người chúng tôi nhất định phải tận mắt chứng kiến mới được, Lâm Tư Giai nhất gan, tuy rằng nó sinh lòng hiếu kỳ đòi đi theo nhưng chúng tôi vẫn để cho nó ngồi chờ trong phòng, nếu nó sợ quá mà mắc lỗi thì chúng tôi không chịu trách nhiệm được.

Thái Thư Bằng tìm được một căn nhà ở Nam Sơn, chỗ này thật sự rất heo lạnh, xe không đến được, chúng tôi phải đi bộ hơn hai mươi phút mới đến. Đó là một căn nhà rất nhỏ, rách tả tơi, nếu không phải vì địa điểm xa xôi thì đã sớm bị phá bỏ, dời đi nơi khác rồi.

“Sư huynh, sao anh biết được trong này có ma? Nếu không có, chúng ta có gọi thì cũng không gọi được.” Tôi nghi ngờ hỏi, tuy ngôi nhà này có tỷ lệ trúng tử rất cao, nhưng cũng không phải nhà nào như vậy cũng trúng.

“Địa điểm là do Đường Hân Nhân tìm, em ấy nói có lời đồn rằng nơi này bị ám.” Thái Thư Bằng nói.

Tôi nhìn xung quanh, trong phạm vi trăm dặm đều không có nhà người dân, cho dù ở đây có chuyện ma quái thì làm sao người khác biết được? Lần này tôi lại không nói ra nghi vấn của mình, đến đây để thử một lần, không gọi được mà phải đến nơi khác thì cũng thể.

Lần này, học sinh năm hai đến tham gia chỉ có ba người chúng tôi, người nhiều dương khí nặng, hơn nữa, Tôn Tiểu Ly thế nào cũng sẽ thét chói tai, không bị ma hù chết thì cũng sẽ bị tiếng thét của cô nàng làm cho điếc chết, còn Triệu Tuệ bây giờ gầy chẳng khác gì ma, chúng tôi cũng không muốn gây sức ép cho cậu ấy.

Lần đi hôm nay không xuất hiện trường hợp tranh cãi như ở khách sạn, người đến đây ít nhiều đều có nghi ngờ về sự tồn tại của ma quỷ, Vương Uy còn có ý nói không ai có thể đưa ra chứng cứ xác thực, anh ta bảo tôi: “Em còn nhớ cái lần trong khách sạn ở Bắc Sơn không? Lúc mà Thái Thư Bằng đã giải vây cho em bằng cách hỏi trên chỗ P của anh có mấy nốt ruồi ấy? Anh cứ tưởng là do hai người Đường Hân Nhân trả lời đại, ai cũng không nhìn được chỗ P của mình, anh cũng không biết trên đó có mấy nốt ruồi, mấy ngày hôm trước, anh cùng một nữ sinh... Em biết đó, em ấy nói cho anh biết, trên chỗ P của anh có hai nốt ruồi...”

Tôi chẳng biết anh ta có phải vì trò chơi này mà muốn làm nóng không khí hay không, nghe xong cũng không biết trả lời như thế nào, tôi cũng không phải nữ sinh đã nhìn chỗ P của anh ta!

Vương Uy in quy tắc chơi ra từ trên mạng, trước tiên phải chọn bốn người để đi, Thái Thư Bằng cùng Vương Uy là hai người con trai lớn tuổi nhất ở đây nên đương nhiên muốn tham gia, sợ hai nam sinh dương khí quá nặng nên còn phải chọn thêm hai nữ sinh âm khí nặng đi cùng. Bạch Khiết đương nhiên bắt nạt* trúng cử, diện mạo nhu nhược của chị ấy khiến cho suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu người đối diện chính là: Âm khí khắp mọi nơi, còn người cuối cùng thì hơi khó chọn, bởi nhóm nữ sinh còn lại ai cũng có khí trừ tà. Cuối cùng, Lý Nghi được xướng tên, nó tự cho mình là người đã gặp ma, hi vọng luồng khí mốc của nó có thể giúp mọi người gọi hồn thành công.

*Đương nhiên bắt nạt: việc đáng thì phải làm. Ở đây có thể hiểu là Bạch Khiết âm khí nặng nên là người thích hợp, nhất định phải ‘chơi’.

Tôi cùng Mạnh Kiều, Đường Hân Nhân không tham gia trò chơi, chúng tôi chỉ cần đứng ở nơi không làm phiền họ là được. Ngôi nhà cũ nát này đến điện còn không có, đừng nói chi là đèn, Vương Uy không biết kiểm từ đâu ra một cây đèn dầu, tuy rằng ánh đèn vàng hơi mờ mờ, nhưng chúng tôi cũng cảm thấy vừa đủ.

Thời điểm hơn 9 giờ, nhìn sắc trời cũng không khác màu đen là mấy, chúng tôi bắt đầu chơi, không có cách nào để đợi đến trời khuya, vì trong trường có bảo vệ gác cổng. Những người chơi, hai nam hai nữ đứng quay mặt về phía vách tường, tôi cùng Mạnh Kiều, Đường Hân Nhân đứng ở giữa, chờ tất cả mọi người đều chuẩn bị tâm lý xong, Thái Thư Bằng gật đầu với tôi, tôi liền tắt đèn đầu đi.

Sau khi đèn tắt, căn phòng trở nên tối thui, bắt đầu từ Vương Uy, tôi chỉ có thể dựa vào tiếng bước chân mà phân biệt người đang đi tới đâu, rồi dựa vào tiếng giày để biết ai là ai, Vương Uy thì giày da, Lý Nghi mang cao gót, Thái Thư Bằng đeo giày vải, còn Bạch Khiết đi guốc. Người đi đến góc không có ai đều ho khan một tiếng, mỗi lần như vậy lòng tôi liền trở nên căng thẳng, cảnh giác xem có xuất hiện trường hợp bốn góc đều có người hay không.

Vương Uy là người đầu tiên bắt đầu đi, vị trí ban đầu của anh ta chính là vị trí luôn không có người, mỗi lần có người đến đó đều phải ho khan một tiếng nhưng hiện tại, đã có người đi ít nhất ba bốn vòng rồi mà lại không nghe thấy tiếng ho khan. Trái tim tôi đã nhảy lên cổ họng, mẹ ơi, người thứ năm thật sự đã xuất hiện? Tôi không biết trong lòng bọn họ hiện đang nghĩ gì, căn phòng vẫn giữ một bầu không khí yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng bước chân, trò chơi hãy còn tiếp tục, tôi nghĩ bọn họ nhất định cũng đã phát hiện rồi, chẳng qua là không ai dám mạnh động mà thôi.

Vương Uy chỉ mới tải quy tắc trò chơi về, không ai nói cho chúng tôi biết rằng nếu thực sự xuất hiện người thứ năm thì sẽ phải làm gì. Tôi cảm thấy Mạnh Kiều nắm chặt tay mình, lòng bàn tay nó nhướm đầy mồ hôi, dù sao thì tay của chúng tôi đều trở thành gao nếp hết thảy. Chẳng lẽ chúng tôi cứ thế mà chơi hoài? Cho dù có chơi liên tục, người thứ năm kia nhất định sẽ ở lại chơi theo chúng tôi, nếu nó không nghĩ chơi thì...

“Cao Hạnh! Bật đèn!” Vương Uy rốt cuộc cũng nhận không được nữa, anh lớn tiếng nói.

Trong thời điểm khẩn trương cao độ lại nhận được chỉ thị, tôi suýt nữa không còn sức để mở đèn. Ánh đèn lơ mờ được bật lên, tôi thấy bốn người chơi ban đầu vẫn còn đó, nhưng Đường Hân Nhân vốn đang đứng bên cạnh tôi lại đứng ở góc tường không người của Vương Uy.

Tôi thờ phào một hơi, oán trách nói: “Đường sư tỷ à, bây giờ là lúc nào rồi mà chị còn chọc ghẹo nữa, đừng dọa người lung tung, em còn tưởng rằng người thứ năm thật sự đã xuất hiện đó.”

Bây giờ chúng tôi còn duy trì trạng thái chơi trò chơi, mọi người đều nhìn sau lưng mình, Đường Hân Nhân từ lúc nào đã ra đứng đằng sau Lý Nghi, Lý Nghi tuy rằng không kêu cha gọi mẹ, nhưng cũng hoảng sợ không ít, nó cũng không nể việc đối phương là đàn chị, liền xoay lại, không vui nói: “Sư tỷ, trò đùa này không hay chút nào, chị...”

Tôi kinh ngạc thấy Lý Nghi sau khi xoay người lại liền trở nên cứng ngắc, đột nhiên nó kêu khàn cả giọng: “Đây không phải là Đường sư tỷ!”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ba Người Trở Về

Tôi còn không kịp phản ứng xem Lý Nghi đã nói cái gì, liền thấy Đường Hân Nhân lao đến bóp cổ Lý Nghi. May là nó phản ứng rất nhanh, kịp thời né tránh, chúng tôi đang muốn giữ Đường Hân Nhân lại thì thấy chị ấy quay sang đối diện với chúng tôi. Gương mặt kia là của một cô gái xa lạ, đôi mắt tối tăm, làn da màu tro tàn, tựa như nhan sắc của chị ấy bây giờ, còn có thể thấy rõ những đường nứt nẻ.

Gần như là theo bản năng, chúng tôi đều xông đến cửa nhà, nhưng cánh cửa rõ ràng đang ở trước mắt, lại không bắt được tay nắm.

“Ha ha ha ha.” Đường Hân Nhân phát ra tiếng cười tàn ác.

Không thoát ra khỏi nhà được, chúng tôi đều dồn lại ở một chỗ, tro mắt nhìn Đường Hân Nhân lướt đến phía này, đứng vậy, chính mắt tôi thấy chị ấy đang bay trên mặt đất.

“Chạy thôi!” Không biết là ai đã nói những lời này, bọn chúng tôi tựa như nghe được phát súng báo hiệu, lập tức chạy trốn sang bốn phía. Nhưng căn phòng này cũng chỉ lớn được bấy nhiêu, không biết còn có thể chạy đến khi nào, tôi cùng Thái Thư Bằng đồng thời lui về một góc tường, những người khác cũng đứng ở các góc khác nhau, tình huống như là đang đánh cược, bất hạnh thay, Đường Hân Nhân lại chọn góc tường có tôi và Thái Thư Bằng mà lướt đến. Tôi kéo vạt áo của Thái Thư Bằng, tuyệt đối không có ý định muốn chiếm tiện nghi, tôi nào còn lòng dạ thành thoi nữa, chỉ đơn thuần là sợ đến nỗi không biết phải làm gì.

Mắt thấy Đường Hân Nhân sắp bay đến trước mặt, bỗng có một ý chí sống sót vụt lên trong đầu tôi, mà thì sao chứ, ở đây cũng chỉ có một mình chị ấy mà thôi, chúng tôi đồng người như vậy, sao lại phải sợ? Tôi lấy lại bình tĩnh, đang tính chuyện đi liều mạng thì đột nhiên mắt đã lao về phía trước, cơ thể của tôi bị ai đó đẩy về hướng Đường Hân Nhân, đột nhiên mất đi cân bằng, cả người tôi ngã xuống chân chị ấy, tôi không dám tin vào mắt mình mà nhìn Thái Thư Bằng, mặt của anh ta vì sợ hãi mà méo hết cả lên, đồ rùa rụt cổ, dám đẩy tôi xuống để bảo toàn tính mạng cho mình.

Tôi không có cơ hội để lớn tiếng diễn tả con phần nộ của mình cho Thái Thư Bằng biết, vì Đường Hân Nhân đã đến đứng bên cạnh, quan sát tôi bằng cặp mắt u tối. Dù sao thì cũng có một người phải chết, tôi đột nhiên có được dũng khí, cùng vật lộn với chị ấy, lại phát hiện thân thể của mình không cử động được, cảm giác giống như là... Bị bóng đè, đúng vậy, chính là cảm giác bị bóng đè, không thể làm gì ngoài phản kháng trong tuyệt vọng.

Trong lúc tôi đang yên lặng chờ đợi cái chết, một lưỡi dao sắc nhọn đột nhiên vút qua tựa một vầng sáng, Đường Hân Nhân kêu lên một tiếng thảm thiết,

rồi lùi ra sau vài bước. Tôi ngờ ngác nằm trên đất, thấy Tiểu Hắc đang chắn trước người mình. Bộ lông trên lưng nó đang xù lên, kèm theo một tiếng mèo kêu chói tai, nó bỏ nhào về phía Đường Hân Nhân, giờ móng lên cào một đường lên mặt chị ấy. Đường Hân Nhân cũng không để ý đến vết thương của mình mà lại chuyển sang đối tượng khác, lướt về phía Vương Uy cùng Bạch Khiết.

“A a a a a!” Vương Uy hét lên một tiếng rồi chạy về phía Đường Hân Nhân, bắt lấy chị ấy rồi ấn xuống mặt đất, không ngờ lại bị Đường Hân Nhân quay sang cắn cánh tay, dứt khoát cắn hết một miếng thịt của anh.

Vương Uy bị đau, buông Đường Hân Nhân ra, che cánh tay bị thương đi, Đường Hân Nhân lại không để ý Vương Uy nữa, lập tức bay đến bên cạnh Bạch Khiết.

“Sur ty!” Tôi đứng từ dưới đất lên, cũng chạy về phía Bạch Khiết.

Tiểu Hắc nhanh nhẹn, mới cái đã lên đến bên cạnh Đường Hân Nhân, cản trở đường đi của chị ấy. Đường Hân Nhân nhìn sơ qua Tiểu Hắc, rồi lại quay đầu nhìn sang tôi, tôi lập tức bị một sức mạnh vô hình đẩy vào tường, toàn thân giống như bị dính luôn vào đó, hai tay không kiểm soát được mà tự quay sang bóp cổ mình.

Tiểu Hắc chạy tới nhanh như đang cưỡi ngựa, nhảy lên bả vai tôi, còn tôi thì như trút được gánh nặng, lập tức thoát khỏi khống chế, lúc này tiếng thét chói tai của Lý Nghi cùng Mạnh Kiều lại vang lên, Đường Hân Nhân gần như đã nắm chặt Bạch Khiết, cái cổ mảnh khảnh của Bạch Khiết được chị ấy bóp chặt, tựa như có thể bị đứt ra bất cứ lúc nào.

Dù là một người yếu đuối, khi cái chết ở trước mắt cũng sẽ trở nên mạnh bạo hơn, Bạch Khiết phản xạ lại theo tình huống, cũng đi bóp cổ Đường Hân Nhân, thời điểm hai người đang bóp cổ lẫn nhau, Bạch Khiết bỗng nhiên buông tay.

“Hân Nhân... Vì sao ngươi lại xuống tay với Hân Nhân...”

Người trước mặt đã không còn là Đường Hân Nhân, Đường Hân Nhân căn bản cũng không trả lời chị ấy, càng dùng lực bóp mạnh hơn.

Vương Uy che cánh tay bị thương của mình, dồn sức lao về phía Đường Hân Nhân, dù sao đó cũng là thân thể của Đường Hân Nhân, vẫn là thể xác của người thường, bị một người to con, cao 1m8 như Vương Uy đụng phải thì cũng phải té sặc vài bước.

Không biết là vị thiên thần nào đã ban cho tôi dũng khí, tôi cũng qua đó đẩy một cái, khiến cho Đường Hân Nhân té ngã xuống đất, Lý Nghi và Mạnh Kiều cũng cố nhịn để không bị gương mặt hiện tại của Đường Hân Nhân hù dọa, tụi nó đến giúp một tay, thay phiên nhau đè hai bàn tay của Đường Hân Nhân, để chị ấy không thể cử động.

“Đừng tổn thương đến Hân Nhân!” Chúng tôi vừa mới chế ngự được người thì Bạch Khiết bỗng nhiên lao đến, khiến cả bọn hoảng loạn rồi để cho Đường Hân Nhân trốn thoát, chị ta bay lên không trung, vốn là đang mặc quần jean, nhưng khi bay lên, hai ống quần bay tới bay lui, tựa như trong quần không có cái gì cả.

“Bạch Khiết! Em làm gì thế! Đó không còn là Đường Hân Nhân nữa rồi! Em muốn mọi người phải chết hết ở đây sao!” Vương Uy ôm cánh tay bị thương, hét to.

“Vương Uy, sao anh có thể nhẫn tâm làm Hân Nhân bị thương, chẳng phải anh thích cậu ấy sao, sao anh có thể nhẫn tâm làm cậu ấy bị thương!” Bạch Khiết gào lên như sắp điên loạn tới nơi, tôi không biết chị ấy có phải đã bị Quỷ Hồn mê hoặc tâm trí rồi không.

Đường Hân Nhân bay lên không trung, từ trên cao nhìn xuống, hai mắt của chị ấy bắt đầu rỉ máu, trong căn phòng vắng lặng chỉ nghe thấy tiếng máu nhỏ giọt trên đất.

Lúc này bỗng có một tiếng mèo kêu vang lên, tôi thấy Tiểu Hắc đang đứng ở cửa ra, cửa đã hé mở từ khi nào, không biết phải do nó mở hay không, ánh trăng bên ngoài rọi vào, đó chính là tia sáng hi vọng.

Tôi thấy cửa vừa mở thì liền có một người chạy ra ngoài, chính là Thái Thư Bằng, trước giờ tôi vẫn không để ý đến anh ta, không biết là đã canh me ngay cửa từ bao giờ. Thấy Thái Thư Bằng chạy ra mà không phát ra tiếng kêu thảm thiết nào, tôi bèn kêu gọi những người khác: “Mau lên, chạy ra đi!”

Tôi dìu Vương Uy đang bị thương, đồng thời chạy về phía cửa, Mạnh Kiều và Lý Nghi cũng chạy theo ra. Trong lúc Đường Hân Nhân đang quay đầu nhìn về phía chúng tôi, cái đầu như bị ri sắt phát ra mấy tiếng ‘kéo kẹt’, chị ấy trừng mắt chứng kiến chúng tôi chạy tới cửa, vẻ mặt trông rất khổ sở, tựa như đang cố gắng kiềm chế ham muốn đang dâng trào.

“Đường Hân Nhân còn chưa chết, nhất định là em ấy đang tự kiềm chế bản thân mình.” Vương Uy nói.

Vương Uy và tôi đều có chung một suy nghĩ, dù cho thân thể có đang bị người khác chiếm giữ, vị sư tỷ luôn bảo vệ đàn em của mình kia vẫn cố gắng mở cho chúng tôi một con đường sống.

Bạch Khiết hãy còn đang đứng ở giữa phòng, ngẩn ngơ nhìn Đường Hân Nhân.

“Sur ty! Chạy thôi!” Tôi lo lắng gọi, không biết Đường Hân Nhân còn có thể kiên trì được bao lâu nữa, dù sao thì cũng đừng lãng phí cơ hội chạy trốn mà chị ấy đã vất vả đưa cho!

“Chị muốn đi cùng Hân Nhân, hai người cùng nhau đến, sao lại có một người trở về được?” Bạch Khiết hoàn toàn không nghe lọt tai lời nói của tôi.

Đường Hân Nhân khóc rống lên một tiếng, đến bóp chặt cổ Bạch Khiết, Bạch Khiết bị bóp cổ rồi được nâng lên khỏi mặt đất, dẫn đến việc bị ngạt thở từ cả hai phía.

“Làm sao bây giờ.” Mạnh Kiều nắm lấy tay tôi, run sợ nói.

“Các em chạy đi, chạy đến chỗ đậu xe, lão Thái sẽ lái, để cậu ta chở các em về trường học, anh sẽ đi cứu Bạch Khiết.” Vương Uy nói xong liền dẫn tôi ra khỏi cửa, rồi tự mình vào lại.

“Này, anh dựa vào cái gì mà để bọn em lại đây.” Không phải tôi cố ý phô trương, vì chính tôi cũng đang sợ chết khiếp, chẳng qua là tôi không thể kiềm chế được phản ứng của mình.

“Đường Hân Nhân đã biến thành như vậy, nếu Bạch Khiết cũng chết thì anh làm đàn ông để làm gì.”

Vương Uy đến đó cũng vô dụng, Đường Hân Nhân và Bạch Khiết đều đang lơ lửng trên không, căn bản là anh ấy không với tới được, lại không thể kéo Bạch Khiết xuống, như vậy chỉ làm cho chị ấy khó chịu hơn.

“Bút tiên là do Đường Hân Nhân và ta thỉnh về, sao người bị hại chỉ có mình cậu ấy.” Sắc mặt Bạch Khiết đều thay đổi, nhưng vẫn còn sức để nói chuyện, chị ấy đang dùng hồi quang phản chiếu* của mình, dồn toàn lực để có thể mở miệng.

*Hồi quang phản chiếu: Hiện tượng bừng tỉnh trước khi chết, người trước khi chết sẽ thấy cơ thể khỏe mạnh hơn bình thường, làm gì được nấy, nhưng điều này chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn, sau đó người sẽ chết đi.

“Thế nào... Người đồng ý rời khỏi Hân Nhân... Ta sẽ cho người cái mạng này... Thế nào...” Thanh âm của Bạch Khiết dần trở nên đứt quãng, tôi nghĩ chị ấy không thể cầm cự được bao lâu nữa.

“Đồ ngốc, mình không thể quay về nữa.” Sau trò chơi gọi hồn, đây là lần đầu tiên Đường Hân Nhân mở miệng nói chuyện, và kia quả thực chính là giọng nói của chị ấy, tôi kinh ngạc chứng kiến gương mặt xa lạ kia cũng biến lại thành của Đường Hân Nhân.

“Vương Uy, giúp em chăm sóc Bạch Khiết, anh nợ em đấy.” Đây là câu nói cuối cùng của Đường Hân Nhân khi còn sống, chị ấy thật sự đã đi rồi, thân thể của chị cũng trở nên thối rữa, rơi xuống đất không động đậy.

Sau khi Đường Hân Nhân biến thành một cái xác rữa nát, tôi liền cảm thấy một luồng gió quỷ dị thổi đến từ xung quanh.

“Đi mau, nơi này không thể ở lại lâu.” Ba nữ sinh chúng tôi kiên quyết kéo hai người còn đứng ngây ngốc trong phòng ra ngoài, Bạch Khiết còn cố chấp muốn đem thi thể của Đường Hân Nhân về nhưng lại bị chúng tôi ép đi, chạy trốn bây giờ là đúng, bởi vì chỉ có thể đợi đến sáng mai mới đem Đường Hân Nhân trở về được.

Chúng tôi chạy hết một đoạn, đến chỗ đậu xe thì phát hiện xe không còn ở đó nữa.

“Nhất định là Thái Thư Bằng đã lái xe đi rồi.” Sau khi chạy khỏi thì Thái Thư Bằng cũng không có tung tích gì nữa, xem ra anh ta đã thuận lợi chuồn đi.

Chúng tôi đành phải tiếp tục chạy, chạy đến nơi có đường mới bắt được taxi, đưa Vương Uy đến bệnh viện, Bạch Khiết ở lại chăm sóc anh ấy, còn lại tôi, Lý Nghi và Mạnh Kiều, ba người quay về trường học.

Vừa đến cửa trường, di động trong túi vang lên, là do Lâm Tư Giai gọi đến.

Tôi cũng đang lo lắng không biết nó ở trong phòng một mình thì có xảy ra chuyện gì không, lập tức trả lời điện thoại, chợt nghe thấy điệu bộ sắp khóc của nó bên đầu dây kia, nó vội vã nói: “Hạnh ca, bọn anh đang ở đâu, về nhanh lên đi, đừng ở chung với Đường Hân Nhân quá lâu, em, em mới nhớ, hồi đó ở núi tuyết không phải em đã mơ thấy Tuyết Nữ ăn thịt người sao, sau này mới nhớ, người em thấy bị Tuyết Nữ ăn thịt chính là Đường sư tỷ, nên, nên mới có linh cảm xấu, các anh mau trở về có được không...”

Nghe nó bô bô nói hết một tràng, tôi cũng không biết nên giải thích như thế nào, liền nói đại khái rằng mình đã về trường rồi cúp máy.

“Chuyện này nên giải thích thế nào với Tư Giai đây, tao cảm thấy mình như bị điên rồi.” Mạnh Kiều xoa vai nói, vì nó đứng lao đảo không vững nên đã bị xước da.

Nếu không phải chúng tôi đều thương tích đầy mình thì sẽ khẳng định rằng tất cả chỉ là mơ, nhưng đây lại không phải, dù thế chúng tôi cũng không muốn phải trải qua chuyện này lần nữa.

“A Hạnh, tao nhớ mình đã thấy con mèo của phòng chúng ta, nó đi đâu rồi?” Lý Nghi đột nhiên nói.

Mãi lo chạy trốn chết, căn bản là tôi không để ý đến mèo nữa, chắc nó sẽ không lưu lại chỗ kia đâu nhỉ.

“Tao đã nói mèo nữa là điềm xấu mà, bây giờ đã tận mắt chứng kiến rồi.” Mạnh Kiều oán trách nói.

“Nếu không nhờ nó thì chúng ta đã xuống dưới theo Đường sư tỷ rồi, rõ ràng là nó đã cứu chúng ta.” Lý Nghi sửa lại.

Đúng vậy, trong lòng tôi là rõ ràng nhất, nếu không có mèo mun thì chúng tôi chắc chắn sẽ trốn không thoát, nhưng rốt cuộc nó là gì mới được, vì nó tuyệt đối không phải là một con mèo bình thường, tôi phải sớm nghĩ đến chuyện này mới phải, từ lúc Tiểu Hắc phe phẩy đuôi đi về phía tôi thì tôi nên biết rồi, chỉ có loài chó mới đi phe phẩy đuôi, căn bản nó là một con mèo mun giả mạo.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hắc Miêu Đại Nhân

Về đến ký túc xá của nữ sinh năm hai, thấy Lâm Tư Giai đang đứng ngoài phòng chờ chúng tôi, mắt nó đỏ hoe lại còn sưng lên, hẳn là đã khóc một lúc lâu.

“Tốt quá, các anh không sao cả, quả nhiên là em đã suy nghĩ không đâu.” Ban đầu nó vui mừng vì chúng tôi đã về, nhưng khi chờ chúng tôi đến gần, thấy trên người ai nấy cũng đầy thương tích thì ngăn ra.

“Đường Hân Nhân đã chết rồi.” Tôi nói thẳng cho nó biết, chuyện này cũng không thể giấu diếm được, chỉ bằng dứt khoát nói cho nó hay thì hơn.

“...Anh không nói đùa?”

“Anh không nói đùa.”

Nước mắt của Lâm Tư Giai bắt đầu rơi lã chã, Mạnh Kiều nhanh chóng bịt miệng nó lại, khiến cho nó phải nuốt tiếng nức nở về, nếu làm kinh động đến bác gái quản lý ký túc xá thì chúng tôi không biết nên giải thích thế nào.

Trở lại phòng thì thấy con mèo mun đang ngồi trên giường của tôi, cả bọn đều đồng loạt thở ra khí lạnh.

Bốn người đứng khung khung ở cửa phòng, không ai dám đi vào, cùng đối diện với đôi mắt to tròn màu hổ phách của mèo mun, tuy rằng trước đó nó đã cứu chúng tôi, nhưng ai biết được liệu nó có nổi điên rồi xuống tay với cả bọn bây giờ luôn hay không.

“Ngươi, rốt cuộc là cái gì vậy!” Tôi cố lấy dũng khí hỏi.

“Vợ à, sao em lại có thể nói với chồng mình như vậy.” Tiểu Hắc mở miệng nói, tôi không bị điên, giọng nói nam tính trầm ấm kia đúng là phát ra từ trên người Tiểu Hắc.

Bốn nữ sinh chúng tôi đều ớn lạnh mà thở ra khí lạnh lần nữa.

“Ngươi, ngươi nói cái gì, ai, ai là vợ của ngươi?”

“Ngoài em ra thì còn ai vào đây nào.”

Tôi đã lớn như vậy rồi, đến bạn trai còn chưa có, nói gì đến kết hôn, hôn nữa, dù có kết hôn thì tôi cũng sẽ không kết hôn với một con mèo!

“Đại ca à, tôi nghĩ anh đã nhận sai người rồi, tôi vẫn còn là gái chưa chồng đó.”

“Anh đang ngon giấc trong lễ đường thì bị em một mực kéo đi bãi đường, bây giờ em còn muốn trốn tránh trách nhiệm hay sao?” Tiểu Hắc nhảy xuống giường, chậm rãi đi về phía tôi.

Lý Nghi ở sau lưng đâm đầu gối vào người tôi: “Nó nói thế nào thì theo thế đó đi, mày đừng có chọc nó!”

Lễ đường? Không lẽ đang nói đến lễ đường nhà tôi? Tôi chợt nhớ ra, lần trước ở hôn lễ của chị họ, tôi quả thật đã đeo đóa hoa đỏ thắm ấy vào rồi giả bộ ‘thành thân’ ở lễ đường, chẳng lẽ tôi đã bị dính từ khi đó?

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Tôi hỏi Tiểu Hắc.

“Còn muốn thế nào nữa, gã chồng theo chồng, lấy chó theo chó, anh chỉ có thể đi theo em mà thôi.” Tiểu Hắc nói xong liền lăn một vòng trên đất rồi nhìn tôi say đắm.

Nó trở về trạng thái bình thường, meo một tiếng dễ thương không chịu nổi, nhưng hiện tại tôi chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, nếu một con mèo đột nhiên nói tiếng người với bạn, bạn sẽ hiểu cảm giác không muốn thấy loài mèo trên đời này nữa là gì.

“Thiên linh linh địa linh linh, lâm, bình, đầu, giả, giai, trần, liệt, tại, tiền*, yêu ma mau biến đi!” Tôi hét lớn một tiếng, hô lên toàn bộ những câu trừ ma diệt quỷ mà mình nhớ được, đợi tiếng hét qua đi, căn phòng lập tức chìm vào trạng thái tĩnh lặng.

*Là cửu tự châm ngôn của Mật Tông (hay chín chữ trì chú), bao gồm chín thế ấn thủ để phong ấn tà ma. (Sưu tầm từ Yuntanie)

Tiểu Hắc nghiêng đầu đầy nghi hoặc mà quan sát tôi, sau đó nó liền nằm bò xuống đất, cười ha ha: “Nếu không phải là tận mắt chứng kiến thì anh cũng không tin, con cháu của Cao gia như em mà ngay cả câu chú đuổi quỷ đơn giản nhất cũng không biết niệm!”

Tôi cho rằng thanh niên thời đại mới như mình sẽ không đi niệm mấy câu thần chú vô dụng này, nhưng khi bị nó cười nhạo, da mặt vẫn trở nên đỏ bừng, giống như đến định lý Pytago thì mình cũng không biết vậy.

Hiện tại tôi cũng biết được ít nhiều về sự tình, nhưng mặt khác, ba con người đáng thương kia hãy còn chẳng rõ mô tê gì, bọn nó chỉ biết quay sang run rẩy mà ‘tôn thờ’ vị mèo tinh này trước cửa phòng.

“Miêu đại nhân! Nếu ngài có nguyện vọng gì chưa hoàn thành thì dù chúng tôi có lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ giúp ngài được như ý nguyện, cầu xin ngài đừng giết chúng tôi!” Lâm Tư Giai rơi nước mắt xối xả.

“Miêu đại nhân, van xin ngài, ngài muốn bao nhiêu tiền, ngày mai tôi lập tức đi đốt cho ngài.” Mạnh Kiều cũng nhanh chóng hòa theo.

“Miêu đại nhân, hãy tha cho tôi đi, tuy rằng trong lúc thi cử tôi đã gian lận, đi sao chép bài tập, nhưng ngoài chuyện đó ra thì tôi thật sự chưa có làm gì xấu!” Lý Nghi cũng đi cầu xin.

Thấy bọn nó bị dọa thành như vậy, tôi cũng thấy khó chịu trong lòng: “Sự việc là do tôi mà ra, chính tôi sẽ chịu trách nhiệm cho việc mình làm, nếu người hào hiệp như anh có thể buông tha cho chúng tôi, được thế thì thật tốt, còn nếu nhất định phải có một người chết thay, hãy đến tìm tôi đi.”

Mèo mun thở dài: “Quả nhiên sự việc vẫn trở thành như vậy, sợ dĩ tôi luôn đóng giả một con mèo bình thường là vì sợ mình sẽ hù dọa mọi người, nếu tôi có ý hãm hại thì sẽ chạy xa như thế để cứu mọi người làm gì?”

Nói cũng đúng, nếu nó không xuất hiện, tập thể bọn tôi sẽ đi gặp thần chết rồi, nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, tôi không thể đối xử bình thường với một con mèo biết nói được!

“Vợ này, chúng ta đã bái đường thành thân, nghĩa là đã trở thành người một nhà, em không cần phải câu nệ đâu.” Tiểu Hắc lắc đuôi mà nói với tôi.

“Ngài muốn thế nào tôi liền như thế đó.” Tôi lập tức biểu hiện thái độ trung thành và tận tâm của mình, dù sao thì tôi cũng đang mang những bốn cái mạng người trên vai.

“Đúng rồi, tôi có chuyện muốn nói với mọi người, cùng lại đây ngồi nghe nào.”

Miêu đại nhân đã phân phó, sao chúng tôi dám trái lời, từng người một lập tức đi đến ghế của mình, lần lượt ngồi xuống xung quanh Tiểu Hắc.

Đội chúng tôi ngồi xuống xong xuôi, một loạt cảm xúc liền dâng trào từ Tiểu Hắc, nó thét lên nhanh như chớp: “Nếu không phải tôi kỹ càng thì các cô đã bị cô ả giết chết ở khách sạn trên núi tuyết rồi! Vậy mà còn dám chạy đến âm phòng để gọi hồn nữa! Nếu tôi không tới kịp, các cô đều đã trở thành người chết thay cho cô ả rồi đó có biết không!”

“Miêu đại nhân bớt giận, chúng tiểu nhân không dám!” Chúng tôi nhanh chóng cúi đầu nhận sai.

Tiểu Hắc hài lòng mà hừ một tiếng: “Còn không mau bưng một chậu nước sạch đến đây cho tôi.”

Chúng tôi tuân lệnh ngay lập tức, đem một cái chậu rỗng đến phòng tắm lấy nước. Hiện tại trong phòng tắm có khá nhiều nữ sinh đang rửa mặt, tôi ý có nhiều người nên lá gan cũng trở nên lớn hơn, liền quay sang phàn nàn với Lý Nghi, rằng có gì phải đi nghe lời của một con mèo lai lịch không rõ ràng chứ.

Lý Nghi trừng mắt, liếc tôi một cái: “Gi mà lai lịch không rõ ràng, không phải là do mày mang về hay sao?”

Mặt tôi đỏ lên, ngấm lại cũng đúng, tôi bức bối quan sát dòng nước từ vòi cứ thế mà chảy ào ào xuống chậu rửa mặt.

Hì hục mang chậu nước về, tôi niềm nở chào hỏi Tiểu Hắc: “Miêu đại gia, nước đây, ngài muốn tắm hay muốn uống?”

“Bọn em đúng là dân gốc nghèo, hèn gì lại được tiếp tục cho đi học ở cái trường xui xẻo này.” Tiểu Hắc không nhân nhượng nói.

Mặc dù con mèo này đang đánh động đến người thân của chúng tôi, trên mặt cả bọn vẫn mang nụ cười kính nể như cũ, tính mạng đáng quý, giá trị của tính mạng càng đáng quý hơn, chúng tôi đều biết chuyện này.

“Đặt chậu nước này ở góc tường ngay cửa, ai cũng không được làm bẩn nước.” Tiểu Hắc chỉ thị, chúng tôi nhanh chóng làm theo.

“Miêu đại vương, vì sao ngài lại nói trường học của chúng tôi xui xẻo vậy?” Lâm Tư Giai thành kính hỏi, ba người chúng tôi đều phải vát vát và ‘nặng’ ra vẻ mặt cho mình, chỉ riêng mình nó là thật lòng thật dạ sùng bái Tiểu Hắc.

“Trường học của các cô phong thủy không tốt, còn các cô thì lại càng bày đặt hơn, chạy đến núi tuyết có oan hồn tụ tập thì thôi đi, đằng này lại còn chơi bút tiên trên núi, chơi bút tiên xong còn ngủ mà không đóng cửa, tôi có nên khen nhóm mọi người dừng cảm hay không?”

Chúng tôi đều xấu hổ cúi đầu, nhưng cũng không thể trách chúng tôi được, vì từ nhỏ thầy cô giáo đã dạy, rằng con người tiến hóa từ loài khỉ, khi chết thì

cơ thể sẽ bị vi khuẩn ăn mòn, ai mà biết được sẽ có những vật như thế này chứ.

“Miêu lão gia, ý của ngài là hung thủ hại chết Đường sư tỷ chính là thứ mà chúng tôi đã thỉnh về trên núi tuyết?” Tôi suy xét lại lời nói của Tiểu Hắc.

“Các trưởng bối trong Cao gia không có dạy em sao, tuyết đọng mà đào được ba thước thì đều là thi cốt*, còn tuyết phủ thì là thi oán**, người bình thường có tránh cũng không kịp.”

*Thi cốt: hài cốt.

**Thi oán: hài cốt có oán thù.

Tôi nào biết được chuyện này, đoán chừng người sở hữu bản năng ‘thiên phú’ như tôi đã có lỗi với gien Cao gia di truyền rồi, như chị họ chẳng hạn, tuy cũng là con gái, nhưng vẫn đi theo những người con trai khác trong nhà để học các thuật pháp quái lạ như thường, duy chỉ có mình tôi là không chịu học gì cả, hóa ra tôi đã sớm bị bài trừ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trở Lại Núi Tuyết

Buổi tối Mạnh Kiều vẫn luôn uể oải không có tinh thần, Đường Hân Nhân là trưởng ban của nó, chúng tôi chỉ chứng kiến được một mặt của Đường Hân Nhân, còn nó đã biết chị ấy được một năm, cảm tình của đôi bên tự nhiên sẽ không giống nhau.

“Đường sư tỷ thật sự đã hết thuốc chữa rồi sao?” Tôi nhỏ giọng hỏi Tiểu Hắc, trong lòng vẫn còn có một tia hi vọng.

“Vào lúc qua đêm trên núi tuyết thì cô ấy đã chết rồi, điều bọn em có thể làm bây giờ là mai táng cô ấy cho thật tốt, để cho cô ấy không còn vương mắc với đời nữa.”

“Miêu đại nhân, nữ quý đó cũng chẳng có lý lẽ gì cả, có phải do chúng tôi hại chết cô ta đâu, vì sao cô ta lại muốn giết Đường sư tỷ.” Mạnh Kiều khóc lóc hỏi.

“Cô ta là hóa thân của các oan hồn trên núi tuyết, nếu trên núi còn có tuyết lở, còn có người vì thế mà chết thì cô ta không thể biến mất được, chỉ có thể bị phong ấn lại mà thôi.”

Cái chết của Đường sư tỷ là do chúng tôi thiếu hiểu biết mà ra, chúng tôi không thể làm cho chị ấy sống lại, cũng không thể khiến cho thời gian chảy ngược, điều duy nhất có thể làm bây giờ chính là không để cho các đàn em về sau dẫm lên vết xe đổ của mình, Đường sư tỷ là một người luôn biết chăm sóc cho đàn em, được thế thì chị ấy cũng có thể yên nghỉ.

Đêm nay nhất định là đêm trầm tĩnh nhất kể từ ngày chúng tôi gặp nhau tới giờ, Mạnh Kiều bị ảnh hưởng bởi cái chết của Đường Hân Nhân, còn tôi thì chịu ảnh hưởng từ cái đẩy của Thái Thư Bằng. Con người ta yêu bản thân mình nhất, chuyện này căn bản không có gì đáng trách, thế mà tôi lại muốn cùng anh vào sinh ra tử ư? Tôi đã nghĩ quá nhiều rồi, có lẽ vào một ngày nào đó, anh sẽ nguyện ý đánh đổi mạng sống của mình cho một người, nhưng người ấy, chắc chắn không phải tôi, tôi không trách bản năng trốn chạy của anh, là do tôi không đủ bản lĩnh để khiến cho anh trở nên dũng cảm hơn.

Tôi cho rằng, nếu nghĩ như vậy thì mình mới có thể buông xuôi, mối tình như mơ này thế mà lại rơi thẳng xuống đáy vực sâu, Thái Thư Bằng, một con người đẹp trai, học giỏi, phong độ, tinh tế, lại khiêm tốn, làm cho tôi nảy sinh ảo tưởng của thiếu nữ, mà ảo tưởng này, chưa gì đã vỡ thành từng mảnh mất rồi! Tôi không để ý chuyện anh ta chạy đi trước, nhưng đến xe mà cũng lái đi luôn! May là Vương Uy chỉ bị thương mỗi cánh tay, nếu bị thương ở chân thì đám nữ sinh chúng tôi phải vất vả thế nào mới có thể đưa anh ấy đến bệnh viện đây, tôi còn có thể tha thứ chuyện Thái Thư Bằng đã đẩy tôi, nhưng tuyệt đối không thể tha thứ chuyện anh ta đã vứt bỏ mọi người.

“Lại suy nghĩ đến tên sư huynh gì đó phải không?” Tiểu Hắc nhảy lên giường, lấy chân trước vỗ lên đầu tôi.

“Ừ.” Tôi lười giải thích với nó, chỉ có thể hừ mũi thay.

“Dám đẩy vợ của anh đây, để anh đi cắt cổ họng tên đó lấy máu.”

“Đừng đừng đừng!” Tôi vì nóng lòng mà vô ý kéo phải đuôi Tiểu Hắc, mẹ ơi, bây giờ người bị cắt yết hầu lấy máu chính là tôi đây mới phải.

Tiểu Hắc lắc lắc cái đuôi khỏi tay tôi, trừng mắt nhìn tôi nói: “Đèn còn chưa tắt, em không cần phải tán tỉnh anh đâu.”

Đây mà là tán tỉnh sao? Tôi mà đang tán tỉnh nó? Tôi đúng là không có khả năng giao tiếp với loài mèo.

Ngày hôm sau, chúng tôi dựa theo kế hoạch phân công tối qua mà hành động, Bạch Khiết gọi điện báo tin cho đồn cảnh sát, để thi thể của Đường Hân Nhân có thể được chôn cất mà an nghỉ, dĩ nhiên cả bọn đều biết đồn cảnh sát nhất định sẽ không điều tra được hung thủ, Đường Hân Nhân đã chết một

tuần trước trong lúc đi trượt tuyết với chúng tôi, thì thể đã thối rữa hơn một tuần, còn thời gian mất tích thì chỉ có một ngày, vụ án này bên cảnh sát ít nhiều sẽ kết luận là tử vong ngoài ý muốn, cố tình giữ kín không đồn ra ngoài.

Vương Uy gọi điện cho Thái Thư Bằng, Thái Thư Bằng nói anh không muốn dính vào chuyện này nữa, để chúng tôi khỏi phải gọi lại cho anh ta. Tôi lặng lẽ xóa số của Thái Thư Bằng trong danh bạ, anh được lắm, Thái chạy trốn, không liên hệ với chúng tôi thì những chuyện xảy ra đều là ảo giác hay sao?

Phòng của chúng tôi muốn đi Bắc Sơn để phong ấn nữ quỷ, lần đến tiếp theo cũng là mùa trượt tuyết cuối cùng. Vào khoảng một tuần sau, tuyết đọng trên núi cũng đã bắt đầu tan, không thể trượt tuyết cũng không thể du xuân, Bắc Sơn chào đón thời kì vắng khách nhất trong năm.

Tài xế taxi thấy bốn người một mẻo muốn đi đến Bắc Sơn vắng người, dọc đường tâm trạng cứ không yên, đã vượt đèn đỏ mấy lần, khiến cho tôi kinh hồn bạt vía, chẳng lẽ chú ấy cũng biết ở Bắc Sơn có chuyện ma quái? Đến chân núi Bắc Sơn, chúng tôi xuống xe xong, chú tài xế mới khó xử nói với chúng tôi: “Này các cháu, mấy con vật nhỏ đều vô tội, nếu không thương yêu thì hãy đem cho viện thu nuôi đi, đem thả trên núi tuyết thì sao nó sống nổi.”

Hàng lông mi của tôi run lên một cái, hóa ra chú tài xế này cho rằng chúng tôi là một nhóm người bệnh hoạn, lên núi tuyết để giết mèo chơi? Trường học của chúng tôi quả thật có một kẻ giết chó biến thái, nhưng bọn này đều vô tội nha, chú à, chú cũng đừng nghĩ rằng một con sâu sẽ làm rầu nổi canh chứ.

“Chú hiểu lầm rồi, con mèo này vốn sinh ra trên núi tuyết, chúng cháu mang nó đến đây để thăm mẹ nó.” Tôi che miệng Tiểu Hắc, nói dối không chớp mắt.

“À, là do chú hiểu sai, thật xấu hổ quá, vậy mấy cháu còn đứng đó làm gì nữa, mau đi đi, đừng để cho mèo mẹ phải sốt ruột.” Chú tài xế ngượng ngùng mà vẫy tay chào tạm biệt.

Bắc Sơn lớn như vậy nhưng hình như chỉ có bốn người du khách là chúng tôi, khách sạn nhỏ trên đỉnh núi hãy còn mở cửa, hôm trước đến chỉ có một cô gái trông coi, lần này còn có mẹ của cô ấy, cũng chính là bà chủ khách sạn chân chính, thật là, tôi thật không thích được giới thiệu với mẹ của người khác đâu, cảm giác như chúng tôi sẽ cãi vã với nhau vậy.

Hiện tại trong khách sạn không có người đến thuê, thấy bốn người chúng tôi đi vào, bà chủ cùng con gái cũng không ra chào hỏi khách khứa, cứ mãi đứng sau quầy nhìn chúng tôi chằm chằm, loại không khí này khiến cho tôi nghĩ đến phim cổ trang, khi nhóm nhân vật chính đi vào hắc điểm thì đều dùng cách này để thổi phồng không khí lên.

Bây giờ đã là thế kỷ 21, tất cả mọi người đều có giấy tờ để chứng minh thân phận, chắc sẽ không có kiểu hắc điểm chứa ma túy như ở Mông Cổ đâu.

“Bà chủ à, khách sạn không phải đã ngừng kinh doanh rồi đó chứ?” Mạnh Kiều hỏi.

“Các cháu... Là người sống sao?” Trầm mặc hết nửa ngày, bà chủ khách sạn mới mở miệng hỏi.

“Vậy nghĩa là sao ạ, tuy rằng da cháu trắng thật nhưng cũng không đến mức giống người đã chết, chẳng lẽ thần sắc của cháu kém lắm sao.” Lý Nghi liền trở nên không vui, tôi còn bình tĩnh hơn so với nó, dù sau thầy bói vẫn hay nói ẩn đường của tôi biến thành màu đen, tôi nghe chuyện xui riết nên cũng quen rồi.

Bà chủ bước lại gần chúng tôi, đảo mắt đánh giá: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, bác đây còn tưởng là oan hồn đến đòi mạng đó.”

“Oan hồn gì ạ?”

“Vào tuần trước không phải các cháu đã nghỉ ở khách sạn của bác một đêm hay sao, sau khi các cháu đi, con gái bác đến quét dọn thì phát hiện một tờ giấy bị đốt thành tro trong phòng các cháu, nó liền đoán được rằng các cháu đã chơi trò tôn hại âm đức gì. Khi nhận được điện thoại thì bác lập tức về ngay, núi này vốn đã rất ‘bẩn’, các cháu còn chọc nó ‘bẩn’ thêm, bác tưởng rằng mình sẽ không sống nổi nữa...”

Tiểu Hắc nằm trong lòng tôi hừ hừ hai tiếng, tôi biết nó đang nhắc nhở hành vi của chúng tôi ngu ngốc ra sao.

“Trong số chúng cháu có một bạn học đã chết, những người khác thì may mắn được một vị cao thủ tài năng cứu giúp.”

“A đi đã phật, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ.” Bà chủ khách sạn chấp tay nói.

Con gái của bà chủ cũng không cảnh giác nữa, đem trà đến cho chúng tôi uống.

“Lúc chị nhìn thấy tro giấy trong phòng các em thì xem chút nữa đã bị hù chết, trước kia cũng có khách đến gọi Tuyết Nữ...”

“Họ thể nào ạ?”

Kỳ thật chúng tôi cũng đoán được đáp án, chẳng qua là muốn xác nhận lại một chút, đúng như dự đoán, con gái của bà chủ khách sạn run rẩy nói: “Đều chết hết.”

Tôi và Lý Nghi đồng thời liếc nhau, chuyến đi lần này quả thực rất quan trọng, nếu không sau này sẽ lại có người phải chết oan, chúng tôi phải phong ấn Tuyết Nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Người Chết

Chúng tôi phải chuẩn bị đầy đủ trước khi lên núi, cũng đã nỗ lực hy sinh không ít, Lâm Tư Giai thích ly nước Hello Kitty màu hồng nhạt nhất, nhưng thứ nằm trong hành lý kia nào phải loại đồ uống gì, mà là máu gà mua được ở chợ lúc sáng sớm! Ban đầu Tiểu Hắc vốn muốn lấy máu từ trên người tôi, vì tôi phản đối quyết liệt quá nên mới đổi sang máu gà. Sau này nghĩ lại, tôi cảm thấy nó đang có ý xiên xỏ mình, chỉ có máu động vật mới trừ tà được, nó đảm bảo tôi là đồ cầm thú! Được rồi, xiên xỏ thì xiên xỏ, tôi lại không dám mắng nó, phải nhẫn nhịn.

Tiểu Hắc bước đi trên nền tuyết mỏng còn sót lại của Bắc Sơn, bốn người chúng tôi theo sau, rải máu gà lên những chỗ nó từng giẫm phải, cứ mười bước thì phải chôn một miếng gừng xuống. Con gái bà chủ khách sạn vì lo lắng nên cũng ra theo, thấy đạo cụ của cả nhóm chỉ có vồn vện một chai máu gà cùng mấy miếng gừng cắt nhỏ thì càng cảm thấy không yên lòng hơn: “Đại sư, đây không phải là mấy miếng gừng đó chứ, vậy gừng này nhất định là thánh vật của Phật Môn phải không?”

Tôi hôm qua khi thấy Tiểu Hắc sắp xếp những đồ vật này, chúng tôi liền nảy sinh nghi vấn, đó không phải là gia vị nấu ăn trong bếp sao, vậy mà có thể dùng để trừ tà? Xem các đạo sĩ trong phim ảnh, người ta đều sử dụng máu chó mực không hỗn tạp hay gì gì đó, phải chăng đạo cụ của nhóm chúng tôi đã quá giản đơn rồi? Tiểu Hắc hỏi vặn lại: “Nếu tôi muốn một quả hồ lô đã phơi nắng trên trăm năm thì mọi người tìm được sao?” Chúng tôi lập tức cảm thấy củ gừng đã phơi nắng này trông cũng không tồi, giống như đang tỏa ánh hào quang lấp lánh vậy.

“Không phải người ta nói cây củ tốt luôn hơn nhân sâm hay sao, chị đừng xem thường mấy miếng gừng này, thực ra, nó có công hiệu y chang xá lợi vậy.” Tôi thành khẩn an ủi con gái của bà chủ khách sạn.

Chị ấy bán tín bán nghi mà gật đầu. Tôi thấy miếng mồi mình lợi hại như vậy, sau này không sợ không kiếm được việc làm, dù có đến thung lũng tổ chức khiêu Đại Thần* thì cũng có thể chung sống âm no.

*Khiêu Đại Thần (Điệu múa phù thủy) là một trong những nghi thức của dân tộc Mãn theo đạo Tát Mãn ở Trung Quốc. Thông thường, điệu múa này sẽ được biểu diễn bởi một thầy phù thủy đeo mặt nạ, nhằm cầu bình an, xua đuổi ma quỷ, vân vân.

Căn bản chúng tôi đã đi hết một vòng trên đỉnh núi, Tiểu Hắc vui vẻ meo một tiếng, ý bảo chúng tôi có thể kết thúc công việc.

Thế là xong việc? Máu gà và gừng cộng lại cũng không đến 20 tệ*, dầu cho bây giờ giá cả thị trường đang tăng thì cũng không thể miễn cưỡng dùng để trừ tà được!

*Khoảng 70.000 VND.

“Cái này không phải hơi đơn giản sao, chúng ta có nên vẽ thêm mấy cái vòng hay không.” Tôi nhỏ giọng đề nghị.

Tiểu Hắc nhảy lên vai, lấy chân vỗ đầu tôi một cái: “Phù án mà để cho em vẽ bậy lên à? Em lo học hỏi đi! Đây là Trần Hồn Phù án.”

“Mèo! Mèo có thể nói...” Con gái của bà chủ khách sạn dứt lời liền tròn trắng mắt, có vẻ như sắp ngất xỉu tới nơi.

Mạnh Kiều cho chị ấy ngã lên người mình, tôi nhanh chóng giải thích: “Đừng sợ, vị này là sư phụ của em, phương trượng ở chùa sau khi chết sẽ hóa thành xá lợi, nhưng khi sư phụ của em chết lại hóa thành mèo mun, chỉ khác nhau ở một bộ lông nhưng cơ bản thì đều giống nhau hết!”

Phải nói rằng quan niệm của con người thật sự rất mạnh mẽ, để có thể xuất hiện xá lợi, thân thể và xương cốt của người chết đều phải được hỏa táng sạch sẽ, nhưng việc này lại không làm cho ai sợ hãi, còn ma quỷ chẳng qua chỉ là linh hồn sót lại của người đã khuất, vậy mà có thể dọa được người khác.

Nghe nói chúng tôi đến để phụng ấn Tuyết Nữ, bà chủ khách sạn đặc biệt trở nên cao hứng, mời chúng tôi ở lại ăn cơm, nhưng được cả bọn từ chối khéo, chúng tôi còn phải nhanh chóng đến bệnh viện thăm Vương Uy, không biết thương tích của anh ấy thế nào rồi.

Khi đến phòng bệnh, chúng tôi phát hiện Vương Uy đang truyền nước biển, cánh tay bị thương đã được băng bó, còn có một giỏ trái cây thật lớn, vô cùng bắt mắt được đặt ở đầu giường. Cả bọn đến xem cánh tay băng bó của Vương Uy, tiện thể lấy đồ trong giỏ ra ăn, chúng tôi phải đi chợ mua máu gà từ sáng sớm, đến giờ thì cơm trưa cũng chưa được ăn. Tôi lấy ra một trái táo, tay Mạnh Kiều cầm quả dâu tây, Lý Nghi lựa được trái chuối tiêu, còn Lâm Tư Giai thì chọn hai trái lê.

“Này, các em cũng quá tùy tiện rồi đó, quà thăm hỏi người bệnh mà cũng đi cắt nữa.” Vương Uy không thể cử động hai tay được, chỉ có thể nhìn chúng tôi bằng đôi mắt câm tức.

“Thương thể của anh sao rồi ạ?” Dù sao thì đó cũng là vết cắn của nữ quỷ, tôi vẫn có chút không yên lòng.

“Bác sĩ nói không có gì nguy hiểm cả, chỉ cần luôn mang theo thuốc dự phòng uốn ván* là được.”

*Uốn ván là chứng bệnh làm co giật căng cứng các bắp thịt trong cơ thể thường làm chết người. (Suru tâm – Wiki)

“Còn bên cạnh sát thế nào?”

“Họ mời Bạch Khiết đến lấy khẩu cung, còn bảo chúng ta không nên nói bừa ra bên ngoài, nếu không sẽ bị kết tội gây rối trật tự xã hội.” Vương Uy nói xong liền cười chế nhạo.

“Không biết còn có bao nhiêu chuyện bị che giấu chân tướng như vậy nữa.” Mạnh Kiều than thờ nói.

“Đúng rồi, các em đã lên núi tuyết phong ấn cô ả rồi sao.” Vương Uy đột nhiên hỏi tôi.

“Ừ, Tiểu Hắc nói đã phong ấn thành công, còn mấy người bọn em thì không hiểu phương diện này lắm.”

“Tiểu Hắc? Chính là con mèo mun đã cứu chúng ta hôm qua? Rốt cuộc nó là gì vậy? Chắc chắn không phải là một con mèo bình thường.” Vừa nhắc tới Tiểu Hắc, Vương Uy liền tuôn ra một tràng câu hỏi.

“Nó vốn là con mèo hoang em nhặt được dưới lầu ký túc xá, em cũng không biết rằng nó có bản lĩnh lớn như vậy, có thể tu thành mèo tinh.” Tôi không nói là Tiểu Hắc theo mình từ nhà đến, vì khi nó mở miệng nói kết hôn với hồn ma gì gì đó, chính tôi cũng không rõ về chuyện này, đừng nói là phải giải thích với Vương Uy ấy.

“Vì sao mèo tinh phải giúp nhóm chúng ta?”

“Hình như là biết Hạnh ca, đúng không Cao Hạnh?” Lâm Tư Giai quay đầu hỏi tôi.

“À... Coi như là bạn của anh đi, bọn anh cũng mới quen biết không bao lâu.” Tôi đồ mồ hôi lạnh, căn bản chỉ có một mình Tiểu Hắc nhận là quen biết tôi, còn tôi thì chẳng biết gì về nó cả.

“Cao Hạnh, anh nhìn không ra đây, cô gái như em đúng là thâm tàng bất lộ, loại bạn bè kỳ quái nào cũng có hết.” Vương Uy nói những lời này không biết có phải đang châm biếm hay không.

“Các em đến cả rồi.” Bạch Khiết đã trở lại, sắc mặt của chị ấy trông tiều tụy hơn bình thường.

“Thế nào ạ? Cảnh sát nói sao?”

“Vụ này sẽ được xử lý như một tai nạn ngoài ý muốn, họ muốn nhanh chóng hỏa táng thi thể, đã báo tin cho cha mẹ của Đường Hân Nhân biết rồi.” Bạch Khiết ngồi xuống chỗ trống trên giường bệnh, nói xong liền khóc nức: “Trước lúc khai giảng, ba mẹ của cậu ấy còn dặn chị phải chăm sóc cậu ấy cho thật tốt... Sao chị có thể nhìn mặt bọn họ được nữa...”

“Để anh qua đó nói chuyện với bọn họ, cha mẹ của em ấy sẽ hiểu thôi.” Giọng nói của Vương Uy ngày một lắng xuống, tôi nhớ về cái đêm ở nhà ma hôm nọ, Bạch Khiết đã từng nói rằng Vương Uy thích Đường Hân Nhân, không biết là anh ấy còn tâm tình nào để gặp cha mẹ của Đường Hân Nhân hay không.

Chúng tôi đến nhà xác để nhìn mặt Đường Hân Nhân lần cuối, thân thể của chị ấy đang thối rữa nặng, trên người chỉ chít những dấu hồi máu tử thi*, mặt mày cơ hồ vẫn có thể nhận dạng, tôi thấy khoe miệng của Đường Hân Nhân đang nhếch lên, chị ấy chết lúc đang cười, có vẻ như rốt cuộc cũng tìm được sự giải thoát.

*Hồi máu tử thi: Là một dấu hiệu của sự chết. Đó là khi trái tim ngưng đập và bơm máu, trọng lực kéo các tế bào hồng cầu xuống phần thấp nhất của cơ thể, máu bị đông lại gây ra các vết màu tím. (Suru tâm – Wiki)

Vương Uy nâng bàn tay đầy các vết tím tím của Đường Hân Nhân lên, khẽ hôn một cái.

Viễn cảnh này làm cho đám chúng tôi kinh hãi, tuy rằng người nằm ở đó chính là Đường sư tỷ, nhưng cũng không thể phủ nhận được rằng bộ dạng hư thối kia trông rất là buồn nôn, thế mà Vương Uy lại hôn được, chẳng lẽ trên đời này còn có một loại tình cảm hơn hẳn với vẻ tình yêu bên ngoài?

“Vương Uy... Anh...”

“Hãy để cho anh được vô lễ với em ấy lần cuối cùng, nếu em ấy mà có nổi trận lôi đình thì cứ chờ anh ở dưới đó, sớm muộn gì anh cũng sẽ đến nhận lỗi thôi.”

Nếu Vương Uy có thể thổ lộ với Đường Hân Nhân sớm hơn một chút, có lẽ là bọn họ sẽ không tranh chấp ở khách sạn trên đỉnh núi, nếu giữa bọn họ không xảy ra tranh chấp, có lẽ chúng tôi đã không chơi bút tiên, rồi sẽ không gặp phải Tuyết Nữ, nếu không có Tuyết Nữ, Đường Hân Nhân có thể sẽ không chết, nếu Đường Hân Nhân không chết...

Trên thế gian này có quả táo, quả điều, quả sung, nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện loại quả ‘nếu’, thứ bỏ lỡ thì sẽ mất đi. Tôi tự nói với bản thân, nếu có một ngày, khi tình yêu xuất hiện trước mắt, tôi nhất định sẽ bắt lấy nó, lập tức bắt lấy nó rồi giữ cho thật chặt, bởi vì chính tôi đã tận mắt nhìn thấy, kết cục của một mối nhân duyên bị bỏ lỡ là như thế nào, tôi không muốn bản thân mình phải trở thành kẻ tự làm tự chịu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Mèo Và Chậu Nước

Đường Hân Nhân chết rồi, cuộc sống của chúng tôi vẫn tiếp tục, cũng phải đến lớp như cũ, bên nhà trường và cảnh sát đều cảnh báo chúng tôi không được phép nói bậy, nếu không sẽ bị đuổi khỏi trường rồi đưa vào bệnh viện tâm thần hay gì đó. Bọn chúng tôi đương nhiên sẽ không nói năng lung tung, nói ra ai mà tin, và dĩ nhiên là càng không muốn vào viện tâm thần.

Bạch Khiết lên lút nói cho chúng tôi biết, hai con chó của trường đều là do Đường Hân Nhân giết, bởi vì Đường Hân Nhân vốn không thích động vật, Bạch Khiết tuy không nảy sinh nghi ngờ, nhưng lại cảm thấy hành động đó thật sự quá tàn nhẫn, vào thời điểm ấy, ai mà biết rằng Đường Hân Nhân bị ma nhập, nếu không trải qua vụ việc như vậy, cả nhóm chúng tôi sẽ không tin trên đời này lại có chuyện bị ‘ma nhập’ như thế.

Mèo và chó đều là loài động vật có linh tính, vì thường được các học sinh cho ăn cho nên mới tụ tập lại để bảo vệ họ an toàn, hai con chó hoang kia nhất định đã phát hiện ra Đường Hân Nhân không được bình thường, không cho chị ấy đến ký túc xá nên kết quả là bị nữ quỷ mổ bụng giết chết.

Ban nữ sinh cùng ban bí thư của trường muốn quyền tiền để an táng hai con chó ở nghĩa trang động vật, chẳng qua chân tướng của sự tình chỉ có mấy người sống sót bọn tôi là biết rõ mà thôi. Tiểu Hắc nói phong thủy của trường không tốt, nhưng kể từ lúc tôi vào học năm nhất đến nay, trừ cái lần chúng tôi đem tai họa từ bên ngoài về, ở trường cũng không phát sinh chuyện gì bất thường. Đối với chuyện ấy, chính Tiểu Hắc cũng không giải thích được, nó chỉ bảo tôi cẩn thận nơi chốn.

Mạnh Kiều mê sách về kỳ môn dị thuật, suốt ngày quanh quẩn bên khu sách cũ ở thư viện vắng người, nó bảo trước kia nó đã cho loại sách này là đồ rác rưởi, lần này nó phải xem kỹ lại nhân sinh, biết đâu trong thời khắc mấu chốt có thể tính ra được công thức đuổi quỷ.

Lâm Tư Giai cũng thích những điều quái gở, nhưng chẳng qua là nó không có được bản tính nhẫn nại, có thể đọc sách xuyên suốt như Mạnh Kiều, nhiều lắm cũng chỉ đọc mấy quyển tạp chí kỳ dị trong lúc nhàn rỗi không có việc gì làm, còn những quyển sách không tranh minh họa có độ dài còn hơn Từ Hải* mà Mạnh Kiều mượn ở thư viện về, nó tuyệt đối sẽ không đọc.

*Từ Hải: Bộ từ điển bách khoa toàn thư bao quát về nhiều mặt của Trung Quốc. Từ = từ ngữ, hải = biển.

Tôi và Lý Nghi chỉ cần nhìn đến mấy bức ảnh ma quỷ là người đã buồn ngủ liên tục, không phải vì là gan lớn, mà hai đứa bọn tôi đều một mực tin rằng yêu ma quỷ quái chỉ là những tin đồn vô căn cứ, việc gì phải đi sợ những thứ căn bản không tồn tại? Hiện tại, chúng tôi ăn ý đã quyết định rằng sau này sẽ chỉ đi xem phim hoạt hình, thể giới to lớn, không thiếu cái lạ, giá thực thực giá, khó lòng phòng bị.

Nếu ngày tháng cứ bình yên trôi qua như vậy, dù cho tôi có nhiều lớp chưa tốt nghiệp thì cũng có thể dẫn con mèo biết nói đi biểu diễn khắp thế giới, nhưng chuyện ăn đường biến thành màu đen này, không giống như phấn trang điểm có thể tẩy trắng, xui xẻo vẫn cứ bao phủ chúng tôi như cũ.

Hơn nửa đêm trong khi đang ngủ say, lại có người XXOO hét lên! Mấy cái đầu xui xẻo chúng tôi bực mình lao đến hiện trường, mới phát hiện người hoảng hốt đang ngồi trước cửa nhà vệ sinh kia chính là Tôn Tiểu Ly.

“Đen... Đứa bé màu đen... Bò...” Về mặt Tôn Tiểu Ly sùng sốt, còn đôi mắt thì thần thờ.

May là lúc đi nhà ma không gọi cô nàng theo, lần này thấy được phản ứng của cô nàng, cũng tận mắt thừa nhận năng lực, chưa bị ma bóp chết, đã tự chết vì sợ.

Rõ ràng là chúng tôi đã phong ấn Tuyệt Nữ rồi, sao còn xuất hiện một đứa bé như thế nữa, không lẽ là phong ấn thất bại? Tôi ngốc quá đi, thế mà lại đi tin lời nói của một con mèo, nữ quỷ kia giết Đường Hân Nhân một cách dễ dàng như vậy, tôi lại tin tưởng rằng một chai máu gà cùng vài miếng gừng có thể phong ấn cô ả, tôi đúng là đầu heo, dựa vào cái gì mà dám đi tin Tiểu Hắc, chẳng phải nó có lai lịch không rõ ràng hay sao!

Meo, một tiếng mèo kêu vang lên, tôi nhảy dựng khi thấy Tiểu Hắc đến đứng bên chân mình.

“Minh chịu không nổi nữa, không bị hại chết thì sớm muộn gì cũng bị hù chết, mình muốn đến chỗ thầy xin phép về nhà.” Trong nhóm nữ sinh bắt đầu có tiếng xôn xao.

“Minh cũng phải về nhà, trường học tôi tàn này, đúng là không sạch sẽ.”

Mặt nước vốn đang tĩnh lặng, trơ cù lại bắt đầu, đây chẳng phải là lúc nói ngọt như táo, lúc thì mồm to chửi người ư. Có thêm mấy nữ sinh ầm ĩ đòi về nhà này, hội học sinh thế nào cũng phải khuyên tới khuyên lui, biến tình cảnh thành một đồng hồ hỗn loạn.

Đám Lý Nghi vội vàng đến trấn an Tôn Tiểu Ly, chỉ có mình tôi chú ý thấy Tiểu Hắc vào WC, tôi muốn đi vào theo nó, chuyện đi đứng không cần người phải sai khiến, nhưng mà, tôi vẫn còn rất ham sống, không muốn đi trên một con đường ‘bất minh’, phải ở một mình với một con mèo biết nói.

Bốn người chúng tôi trở về phòng ngủ trước, Tiểu Hắc hãy còn chưa về, ba người kia mặt khác lại mơ mơ màng màng, lần lượt bò lên giường, tôi ngồi trên giường của mình, nhìn chăm chăm vào chậu nước ở ngay cửa đến gần người. Chậu nước này tôi đã mua lâu rồi, vì nghe Tiểu Hắc chỉ thị không

được động vào nên mới đi mua một chậu rửa mặt mới, chuyện này tôi đã sớm quên rồi, bây giờ tôi nhìn chậu nước kia thế nào cũng thấy không được tự nhiên cho lắm.

“Chậu nước... Là có ý gì sao?” Tôi nhìn chăm chăm vào chậu nước, lẩm bẩm nói.

“Vừa rồi mơ thấy chậu nước? Để tao xem trong sách giải mộng nói như thế nào.” Mạnh Kiều nằm trong chăn vừa ngáp vừa nói: “Mơ về chậu nước có liên quan đến tài vận, mơ về chậu không có nước nghĩa là tài vận không được tốt, mơ về chậu có nước nghĩa là phát tài, thịnh vượng, mơ thấy loại nào?”

“Chậu có nước.” Trong đầu tôi chỉ có Tiểu Hắc và chậu nước, lời nói của Mạnh Kiều thì nghe chẳng được chỗ không, cũng không biết rằng nó đang giải mộng cho tôi.

“Vậy thì chúc mừng mày, tài lộc vào nhà, nhớ mời khách.” Mạnh Kiều tùy ý chúc mừng một câu, trở người tiếp tục thiếp đi.

Thì ra là thế, Tiểu Hắc đặt chậu nước ngay cửa là muốn cầu tài lộc, nhưng nó chỉ là một con mèo, cầu tiền thì có thể dùng được sao? Chẳng lẽ thân phận của Tiểu Hắc là... con mèo cầu tài?

Không được bao lâu, mấy đứa bạn vô tâm của tôi đều chìm vào mộng đẹp lần nữa, tôi ngồi ở trên giường, tựa vào vách tường, hoàn toàn không có tí buồn ngủ nào.

“Cạch”. Cánh cửa hé mở, Tiểu Hắc tiến vào, vì sợ hãi mà máu từ trên đầu và tim tôi nhồi hết về một chỗ, nếu bây giờ mà có hiệu ứng tia sét làm nhạc nền, tôi có thể trực tiếp té xỉu một cách vô cùng hoa lệ.

“Sao còn chưa đi ngủ?” Tiểu Hắc hỏi.

Tôi không lên tiếng, hiện trong lòng đang nghĩ đến các phương pháp tự vệ, đánh rắn đánh bảy tấc, còn mèo thì phải đánh vào đầu? Thật là bi kịch, loài người đã trải qua mấy đời như vậy, lại không tổng hợp được bí kíp để chiến đấu với loài mèo.

“Nhìn anh bằng ánh mắt như vậy để làm chi, đang suy nghĩ gì à?” Tiểu Hắc nhảy lên giường, ngồi xuống bên cạnh tôi, đôi mắt hổ phách to tròn của nó nhìn tôi chăm chú.

“Anh rốt cuộc là ai, thần tiên? Yêu quái? Hay là...” Tôi hít sâu vào một hơi, mở miệng nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Hai cái lỗ tai hình tam giác vốn đang dựng thẳng lên của Tiểu Hắc có hơi cụp xuống, trông như là đang đau lòng: “Em để ý thật à? Anh là ai không quan trọng, em chỉ cần biết rằng anh sẽ không làm hại đến em là được.”

Giả vờ đáng thương cũng vô dụng, tính mạng của tôi không thể bảo toàn được khi có một tên đeo miệng nói mấy câu lừa gạt là xong: “Ngay cả anh là ai tôi còn không biết, sao tôi có thể tin tưởng anh sẽ không làm tôi bị thương, lời nói của anh, một câu tôi cũng không tin.”

“Chúng ta đã là vợ chồng, em là vợ của anh, em phải tin tưởng anh.”

“Vợ chồng cái gì! Có giấy chứng nhận kết hôn không? Từ đầu tới cuối đều là do một mình anh lừa dối tôi.”

“Anh đã nghĩ rằng chúng ta rất hợp nhau, rõ ràng là em có cùng khí tức với anh...”

Đôi mắt hổ phách sáng rồi dần trở nên âm trầm, tôi vì lần lên án nóng nảy của mình mà cũng trở nên áy náy, nó đã cứu chúng tôi, điều này không sai, nếu nó không phải là mèo thì đây chẳng khác nào một câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân cũ rích, tôi không phải là người có bệnh đa nghi, chỉ là tôi không có cách nào thuyết phục mình đi tin tưởng một con mèo mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Người Nuôi Quỷ

“... Không phải chúng ta đã phong ấn Tuyết nữ rồi à, vì sao lại còn... Có phải anh đã lừa gạt chúng tôi hay không?” Tôi vẫn muốn cho Tiểu Hắc một cơ hội, nghe lời giải thích của nó.

“Anh không lừa em, âm khí ở núi tuyết đã được phong ấn rồi.” Tiểu Hắc nói.

“Vậy sao Tôn Tiểu Ly còn thấy...”

“Anh vốn không muốn xen vào chuyện của người khác, nếu em thực sự muốn biết, bắt được nó rồi thì tự nhiên sẽ rõ.”

Cho dù là người mẹ đang ở trên thiên đường, hay người cha đang ở nước ngoài của tôi, bọn họ tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng được rằng sẽ có một ngày cô con gái ưu tú của họ lại đi bắt quỷ. Tôi cũng không biết là bản thân mình có đủ can đảm để đồng ý đi bắt tên tội phạm là đứa bé đen nhem kia giữa đêm khuya hay không, tuy ngoài miệng thì kiên quyết bắt chấp, nhưng trong lòng tôi vẫn hi vọng rằng mình có thể tin tưởng Tiểu Hắc.

Đội ba con người đang ngủ như lợn chết kia tự nhiên tỉnh lại, tôi nói kế hoạch tự mình đi bắt quỷ với Tiểu Hắc cho bọn nó nghe.

“Lúc thì đi núi tuyết phong ấn nữ quỷ, lúc thì đi bắt quỷ vào nửa đêm, chẳng lẽ chúng ta không thể sinh hoạt như những nữ sinh bình thường hay sao!” Lý Nghi đã điên lên tới nói.

“Mây điên rồi! Mây quên là lúc ở nhà ma, thiếu chút nữa là mình đã không còn sống để quay trở về không! Vậy mà còn muốn chủ động đi bắt quỷ?” Mạnh Kiều mặt mày khó tin.

“Tiểu Hắc nói con quỷ này không đáng sợ như Tuyết Nữ, không có nguy hiểm.” Tôi giải thích trong oan ức.

“Cấp bậc của tiểu quỷ này thuộc hàng thấp nhất, dựa vào khế ước với người nên mới có thể miễn cưỡng hiện hình trong đêm khuya, nó càng không có khả năng làm người khác bị thương.” Tiểu Hắc kể.

“Có khế ước với người... Ngài nói là có người đang nuôi quỷ?” Lâm Tư Giai giật mình che miệng lại.

“Tôi đọc trong sách, nuôi quỷ không phải là cần có pháp thuật cao thâm hay sao, trong trường của chúng tôi làm gì có người được như thế chứ!” Mạnh Kiều không tin nói.

“Tiểu quỷ kia thật sự rất yếu, đừng nói là tổn thương người khác, các cô chỉ cần hắt hơi một tiếng là nó sẽ biến mất ngay.”

“Vậy đây là phế vật rồi! Nuôi nó thì có ích gì!” Quân địch yếu kém của chúng tôi hẳn là đang rất cao hứng, tiểu quỷ đã dọa chúng tôi mấy ngày nay thế mà có thể bị tiếng hắt hơi của người dọa chạy mất, trong lòng tôi liền trở nên bất bình!

“Anh thấy nó chính là quỷ đói, là loại quỷ yếu ớt nhất, tóm lại là, đêm nay nếu bắt được hung thủ thì sẽ biết người đó muốn làm gì.”

Lần này Tiểu Hắc lại không bảo chúng tôi mua máu gà hay gì khác, chúng tôi ngược lại liền trở nên bất an, phương pháp tay không bắt quỷ đối với chúng tôi có phải là quá cao thâm hay chẳng, Hiện tại Tiểu Hắc đang phơi nắng, nó lười biếng mà ngẩng đầu lên: “Không phải là em có bảo bối sao, bùa chú của Cao gia, bao nhiêu người muốn mua cũng không được.”

Mấy xấp bùa của bà nội đưa quả thật là bảo bối? Ban đầu tôi vì tôn trọng người lớn tuổi nên mới không vứt hòm gỗ đó đi, thật không nghĩ rằng cái hòm rách nát này lại có thể phát huy công dụng.

“Đây là do người có công lực thâm hậu dùng máu của chính mình để vẽ bùa đuổi quỷ, đừng nói là quỷ chết đói, đến lệ quỷ cũng phải sợ đến ba phần, còn viên ngọc quả đào này chính là Mộ Trung Ngọc*, có thể trấn hồn, chỉ cần mang theo nó bên mình thì quỷ các loại đều không thể động vào người em.”

*Mộ Trung Ngọc: viên ngọc trong mộ.

Hóa ra bà nội cũng giống như NPC trường thôn của Tân Thủ Thôn*, đã sớm cấp cho tôi đầy đủ vũ khí cùng trang bị.

*NPC (Non-player character): Nhân vật không-phải-là-người-chơi xuất hiện trong các game online nhập vai. Ở đây, khi người mới bắt đầu game thường sẽ xuất hiện ở Tân Thủ Thôn (thôn người mới), đến nhận nhiệm vụ và phần thưởng trang bị / vũ khí đầu tiên từ trưởng thôn.

“Anh bảo tôi đặt chậu nước ở cửa thì có ích gì?”

“Nếu xuất hiện ai thuần âm, âm khí của người đó tự nhiên sẽ hòa tan trong nước, người bình thường không thể nhìn thấy âm khí, nhưng nước có thể khiến cho chúng ta thấy được những thứ mà mắt thường không thể.”

“Đúng vậy, tao có đọc về một chuyện trong sách, có người bị chết oan, người vợ sợ anh ta chết rồi sẽ đến quấy phá, liền đem chôn xác ở một hòn đảo nhỏ giữa hồ, vì âm khí bị nước cản trở nên anh ta mới không đến được bờ bên kia.”

Những lời nói của Tiểu Hắc đều quá thâm sâu, nếu tôi hoài nghi nó, không biết nó có đi chinh lại tôi hay không, có Mạnh Kiều làm chứng thì tôi cũng an tâm, không lẽ tôi đang lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử? Tôi còn nhớ rõ đoạn đối thoại của mình và Tiểu Hắc hôm qua: “Vi sao anh lại không cho tôi biết thân phận thật sự của mình?” “Anh không nhớ rõ chuyện trước kia.” Căn bản là tôi đã đem Tiểu Hắc đi so với Tuyết Nữ, Tuyết Nữ sẽ mượn thân thể của Đường Hân Nhân để lừa chúng tôi đến nhà ma, Tiểu Hắc cũng có thể mượn thân thể mèo mun đến bãi kế để biến chúng tôi thành người chết thay. Nhưng tôi lại phủ nhận suy đoán này của chính mình, Tiểu Hắc biết rất nhiều phương pháp bắt quỷ linh tinh, một con quỷ sẽ nhàn rồi đến mức tìm cách để đối phó với bản thân hay sao? Chắc nó là thần tiên thật rồi, thời điểm hạ phạm đã vô ý đụng phải tàn ô-zôn nên mới mất đi ký ức, như vậy thì có thể giải thích tại sao nó hề mở miệng lại có thể giải thích được lưu loát.

*Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử: Lấy chuẩn mực của mình áp đặt lên người khác, nghĩ ai cũng như mình. (Suru tâm)

Trải qua mấy lần dẫn dắt trong lòng, tôi lại tiếp tục đối xử với Tiểu Hắc như đáng cứu thế, ba đứa bạn của tôi cũng bắt đầu chân thành hơn, luôn tiếp đãi Tiểu Hắc như một vị khách quý. Mạnh Kiều đọc sách đến đoạn không hiểu liền cầm đến hỏi Tiểu Hắc, Tiểu Hắc đều có thể giải đáp trôi chảy, còn Lâm Tư Giai căn bản là nghe không hiểu bọn họ đang bàn về cái gì, cứ thế mà khâm phục, bái Tiểu Hắc làm sư phụ.

“Anh là chủ nhân của sự phụ em, em nên gọi anh là gì đây? Sự chủ (tổ) ?” Tôi bấm đốt ngón tay, tính toán vai vế.

Lâm Tư Giai nghĩ nghĩ rồi bảo thôi, nó không muốn phải rớt xuống thành hậu bối của tôi.

Trời đen, gió thổi vào cái đêm chúng tôi phải đi ‘yêu đương vùng trộm’, trong khi tất cả mọi người đang mơ về mộng đẹp, bốn người một mèo lại khẽ rời giường, lén lút tụ tập lại một chỗ.

“Miêu ca, anh xác định là lần ra ngoài này cần phải dùng đến nó?” Tôi nắm chặt xấp bùa của bà nội trong tay, trong lòng vẫn không yên.

“Loại tiểu quỷ này mà em không ăn hiếp, nó sẽ không ra đâu.” Tiểu Hắc xem thường nói.

Tiểu Hắc nhảy lên vai tôi, thúc giục tôi đi mau, đồ dám ý mình nhỏ mà coi tôi thành phương tiện giao thông!

Vốn chúng tôi nghĩ là không mang Lâm Tư Giai theo, nhưng nó lại sống chết đòi đi, chúng tôi cũng đã thương lượng xong xuôi, nếu Lâm Tư Giai bị dọa cho bất tỉnh thì chúng tôi sẽ không công nó về, để cho nó qua đêm tại WC luôn.

Theo như kinh nghiệm trước kia, các trường hợp đều xảy ra vào lúc 12 giờ, cho nên vào khoảng 11 giờ rưỡi, chúng tôi liền mai phục ngay tại cửa nhà vệ sinh, thật xấu hổ quá, đây không tính là mai phục, mà là ngồi xôm tập thể trước cửa WC.

“Tư Giai muội, có thể bóp tay đùi anh không, nó thật sự đang rất đau.” Mạnh Kiều thủy mị đảo mắt sang, bị Lâm Tư Giai liếc một cái, đang căng thẳng mà phải đi bóp tay, thành quả là móng tay của nó đều đâm hết vào da thịt của Mạnh Kiều.

“Rồi đó, xin lỗi anh.” Lâm Tư Giai nhanh chóng buông tay.

“Mọi người cần phải vạch ra chiến lược, nhiều người tập hợp ở một chỗ dẫn đến đương khí nặng, tiểu quỷ kia sẽ không dám lại đây.” Tiểu Hắc nằm trên cổ tôi mà ra lệnh.

Chúng tôi nghe lời nó mà bắt đầu kéo dài khoảng cách ra, mỗi người đều duy trì vị trí cách nhau một thước ở hai phía, đồng thời dựa vào vách tường trong tư thế như đang tảo bốn.

Nếu có người đi tiểu đêm, thấy chúng tôi dàn trận như thế này, nhất định sẽ hận không thể tự đập đầu mình cho xong, đã có nhiều người liên tiếp gặp phải ma quỷ, người có lá gan lớn cũng sẽ không dám đem thân mình ra đùa giỡn, thà đá đâm còn hơn là phải đi vệ sinh lúc nửa đêm.

Lặng lặng mà chờ đến 12 giờ đêm, kèm với tiếng tim đập đều đặn của chúng tôi, một chuỗi dấu chân màu đen bắt đầu xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên tôi tận mắt thấy đứa bé đen thui này, vẻ ngoài thoạt nhìn như một đứa trẻ bốn năm tuổi, toàn thân giống như được tô son mà đen như mực, bốn chân cứ thế mà di chuyển trên đất, trong phim kinh dị cũng không dùng cái kiểu bò trên đất dọa người thế này, nó hết như một đứa bé chưa biết đi, đang bò tới, vận tốc không nhanh cũng không chậm, chỗ nó bò qua đều lưu lại dấu chân màu đen, vết chân này là do một thứ dính dính để lại.

Tôi trừng mắt nhìn tiểu quỷ lần lượt bò ngang qua chúng tôi, đúng như dự đoán, Lâm Tư Giai bị dọa cho bất tỉnh, may là có Lý Nghi phản ứng nhanh, gấp gấp nghiêng người về phía bên trái, để cho Lâm Tư Giai ngã vào tấm đệm thịt là người mình. Tiểu quỷ nghe thấy tiếng động, liền dừng lại, quay mặt về hướng chúng tôi.

Đó chẳng qua là gương mặt của một đứa bé bình thường, mắt to, hai mí, lại trong veo, nếu không có làn da đen thui kia thì chắc chắn là một đứa trẻ loài người bình thường. Tôi đã lên sẵn kế hoạch, cho dù đứa bé này có ba con mắt, năm cái mũi, thậm chí trên mặt không có gì thì tôi cũng không sợ, nhưng vì sự tình bất ngờ xảy ra như vậy, khiến cho tôi hiểu nhầm nó như một đứa trẻ bình thường, ngược lại còn gây ngại cả người.

“Còn ngại người gì nữa, mau dán bùa lên người nó đi.” Tiểu Hắc vỗ vào ót, khiến cho tôi phản ứng kịp thời, rút ra một lá bùa rồi đi về hướng tiểu quỷ.

Bò đến một khoảng trống, tiểu quỷ nhe răng nhếch mép với tôi, để lộ ra hàm răng nanh màu trắng chi chít, hai tay tôi đều đang cầm lá bùa, đang tính xông đến để liều chết vật lộn với nó, thế mà tiểu quỷ kia lại xoay người chạy trốn.

Đáng ghét! Người nó đen thui như thế mà tôi còn không sợ, nó dám chạy trốn khi nhìn thấy tôi sao! Bộ dạng tôi trông đáng sợ ở chỗ nào chứ!

Cùng với Tiểu Hắc đang ngồi trên đỉnh đầu, hai tay tôi cầm lá bùa rồi lao đi như điên ở trong hành lang nhằm đuổi bắt tiểu quỷ. Đồi này tôi không nghĩ rằng mình sẽ cùng chạy đua với bốn cái chân, tiểu quỷ kia nhanh nhẹn không khác gì một con gián, điều đáng tức hơn nữa là, tôi vừa chạy vừa thở hồng hộc, mắt thấy đã sắp đuổi kịp đến nơi, nó lại biến mất một cách trắng trợn ngay trước mặt tôi!

Tôi đến chỗ mà tiểu quỷ đã biến mất, chính là ngoài cửa phòng 215, chẳng lẽ nó đã tiến vào phòng ngủ rồi? Các nữ sinh bên trong không phải đang gặp nguy hiểm đó chứ.

Tôi đang định gõ cửa, liền bị Tiểu Hắc đặt chân lên tay: “Em làm thế để làm gì.”

“Vào đó bắt quỷ chứ làm gì, lỡ nó làm cho những người bên trong bị thương thì sao.”

“Tiểu quỷ này so với dự đoán của anh còn yếu ớt hơn nhiều, nó không có khả năng làm tổn thương người khác, lá gan cũng nhỏ nữa, bị dọa một tí là chạy về tìm chủ ngay.”

Mạnh Kiều và Lý Nghi cũng đồng thời vác Lâm Tư Giai đến, vừa nghe xong lời của Tiểu Hắc, Mạnh Kiều liền nói: “Ý của anh là... Người nuôi quý đang ở trong gian phòng này?”

Tiểu Hắc gật đầu, tôi nhìn thoáng qua con số trên cửa, đúng là 215 không sai, đây không phải là phòng ở của Triệu Tuệ và Tôn Tiểu Ly sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tiểu Quỷ Ngoài Tầm Kiểm Soát

Khi thu hẹp tầm ngắm lại thành một căn phòng, khó tránh sẽ rút dây động rừng, bây giờ chúng tôi quay về phòng mình trước rồi hẵng nói.

Trở lại phòng, việc đầu tiên là đánh thức Lâm Tư Giai dậy, nó đúng là đáng thất vọng, lẽ ra tôi không nên đi tin lời nó, nếu có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao. Thấm khăn vào nước lạnh lau mặt cho Lâm Tư Giai, nó tỉnh táo trở lại, ba người chúng tôi liền tranh nhau lau vào mắt mở.

“Thực xin lỗi.” Lâm Tư Giai cúi đầu, nhìn chúng tôi một cách sợ sệt.

“Thôi, em không bị dọa đến nỗi gây ra chuyện gì là tốt rồi, Miêu ca, anh khẳng định là người nuôi quý đang ở trong phòng 215 chứ?”

“Phòng 215! Đó không phải là...” Lâm Tư Giai tròn tròn hai mắt, chớp chớp lông mi.

Bốn nữ sinh ở phòng 215 chỉ có Triệu Tuệ và Tôn Tiểu Ly là cùng chuyên ngành với chúng tôi, còn hai nữ sinh còn lại thì ở một khoa khác, bọn họ đều thuộc kiểu người quen gặp mặt không màng chào hỏi, nhưng lại không khác nào những sinh viên bình thường, sao lại có thể nuôi quý được. Không đúng, gần đây có một người trở nên rất khác thường, tôi liền nghĩ đến tình trạng da bọc xương hiện tại của Triệu Tuệ.

“Bộ dạng của Triệu Tuệ nhìn không bình thường tí nào, tao còn tưởng rằng là do uống nhiều thuốc giảm cân, nói không chừng cậu ấy lại dùng một phương pháp khác.” Tôi nói ra ý nghĩ trong đầu mình.

Những người khác không nói gì, nhưng ánh mắt của bọn nó lại nói cho tôi biết rằng bọn nó có cùng suy nghĩ với tôi.

“Các cô ở lại giải quyết cho xong đi, tôi muốn đi ngủ.” Tiểu Hắc nói xong liền phát đuôi nhảy lên giường, cuộn tròn bên cạnh gối nằm của tôi.

“Mạnh Kiều, mày đọc trong sách xem có thông tin gì về chuyện nuôi quý không?”

Cuốn sách dày cộm của Mạnh Kiều lật cuộc cũng có thể phát huy công dụng, chỉ riêng cái mục lục thôi mà đã dài đến trăm trang, so với độ dày kia, tôi thấy nội dung bên trong còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Thuật dưỡng quý cùng một loại với thuật điều khiển hồn phách, người thường cơ bản sẽ rất khó thấy được linh hồn, đuôi chúng nó đi thì càng khó, không chế chúng nó lại càng khó mà thêm khó, hai thuật này đều giống nhau ở điểm, người không có đạo hạnh sẽ không dám động đến, người có đạo hạnh cao cũng không dám tùy tiện nuôi nhốt, bởi vì nuôi quý rất tổn hại đến âm đức*. Còn đoạn văn thứ hai, chúng tôi đọc tới đâu liền sợ run tới đó.

*Âm đức: Người ta cho rằng, âm đức tức là chuyện làm tốt trên dương gian, những việc này đều sẽ được ghi công ở âm phủ.

Chủ yếu là có hai cách để tạo nên tiểu quý, một là trực tiếp đi bắt hồn phách của đứa trẻ không thể siêu sinh, loại tiểu quý này có tính trau dồi kém, chủ yếu là dựa vào oán khí khi chết trên người đứa bé, oán khí mạnh thì mạnh, oán khí yếu thì yếu, mạnh quá thì khống chế không xong, yếu quá thì lại không có tác dụng, ưu điểm ở đây là dễ thu được, không cần phải có đạo hạnh quá cao. Một cách khác nữa chính là lấy bào thai đã chết trong bụng mẹ để luyện hóa, loại này rất dễ thích nghi, cũng nguy hiểm hơn, nếu bản thân có đạo hạnh yếu mà không quản được sự phát triển của tiểu quý thì sẽ bị nó phản lại.

“Triệu Tuệ cậu ấy... Không có khả năng để làm như vậy.” Mạnh Kiều thay đổi giọng điệu, kiên quyết nói, cùng làm việc với Triệu Tuệ được hơn một năm, nó cũng biết về cậu ấy ít nhiều.

“Triệu Tuệ và chúng ta bình thường có quan hệ không xấu, tao cũng không tin rằng cậu ấy sẽ... A Hạnh, mày cảm thấy thế nào?” Lý Nghi cau mày hỏi tôi.

“Trong sách có nói, người nuôi quý cần phải có đạo hạnh, bọn mày nghĩ cậu ấy là người có thể lên theo học thuật pháp sao? Khi Đường Hân Nhân chết, cậu ấy cũng phải chịu đả kích rất lớn, nếu Triệu Tuệ thật sự có bản lĩnh như vậy, chẳng nhẽ lại trơ mắt nhìn Đường sư tỷ bị giết hại?”

“Ý mày nói là người nuôi quý không phải Triệu Tuệ?”

“Không phải, Triệu Tuệ là người đáng nghi nhất, uống thuốc giảm béo nào mà lại có thể trở thành như vậy, khiến cho tao càng cảm thấy nghi ngờ thêm, nhưng chính tao cũng không rõ, trông cậu ấy cũng không giống một người hiểu biết huyền thuật.”

Tôi trưởng thành trong một hoàn cảnh đặc biệt, người trong nhà đều là những người bất quý để sống, tôi còn nhớ mang máng rằng chúng tôi được người ngoài gọi là người đứng đầu chính thống của tứ đại gia tộc gì gì đó. Trước kia, tôi cứ tưởng bọn họ nói thế là vì trong nhà có nhiều tiền, bây giờ mới hiểu được, ý bọn họ nói Cao gia đời này qua đời khác đều là thân côn*. Tuy rằng tôi không đi theo các anh chị họ để học huyền thuật, nhưng mưa dầm thấm lâu, tôi cũng kế thừa được thứ gọi là ‘linh cảm’, cha mẹ mang tôi dọn xa nhà bởi vì thân thể tôi rất yếu ớt hồi còn ở đó, luôn phát sốt hay cảm lạnh, ở cái đêm trên núi tuyết cũng vậy, tôi ngủ không được ngon giấc, có lẽ bản năng trời cho của tôi vẫn còn chưa hết thuốc chữa, người Cao gia có thể làm được, tôi cũng có thể.

*Thân côn là những kẻ dối gạt thường xưng là được quý thần giáng thân, bày vẽ những trò hoa dạng, tự xưng có thần thông, phép lạ nhằm mục đích trục lợi (Suru tâm).

“Nhìn đoạn này đi.” Tôi chỉ đoạn văn mà mình cho là thí thú cho bọn nó xem, đoạn văn đó nói việc nuôi quý như thú cưng, thuở ban đầu, các tiểu quý được nuôi dưỡng thường được dùng để giết người, việc nuôi quý này phải dùng hai từ ‘khốc liệt’ để hình dung, người nuôi phải dùng chính máu hoặc thậm chí nội tạng của mình đút cho tiểu quý ăn, để cho nó trở nên hung bạo hơn. Sau này, việc nuôi tiểu quý lại trở nên thịnh hành tại khu vực Đông Nam Á, người Đông Nam Á hay đi chém đầu nhất, nuôi quý chẳng qua là để giảm số lượng trợ thủ đi cùng, nhưng khi phát hiện các tiểu quý hung bạo ngược lại còn khiến cho mình lâm vào nguy hiểm, họ liền phát triển nó thành một dạng như nuôi thú cưng, nếu có làm khách ở vùng Đông Nam Á, thấy trái cây trong mâm không biết tại sao lại biến mất thì nhất định không được sợ hãi, hoặc là khi ăn cơm trên bàn, thấy có nhiều hơn một đôi đũa thì chủ nhà phần lớn là đang nuôi tiểu quý, cần phải lập tức rời khỏi đó.

“Đừng rồi! Em có đọc về mấy tin đồn giảm béo của ngôi sao trong tạp chí bát quái, nghe nói có ngôi sao vì muốn gầy nhanh mà đã nuôi tiểu quý để giảm béo, không lẽ Triệu Tuệ cũng giảm theo cách này?” Lâm Tư Giai đọc xong, bất chợt nhớ ra gì đó.

“Để cho nó ăn mỡ, không phải Miêu ca cũng nói thế sao, loài quý Triệu Tuệ đang nuôi chính là quý đói.”

“Triệu Tuệ thật sự đã bị Tôn Tiểu Ly kích thích đến nỗi chuyện ngốc gì cũng làm, cậu ta không biết trên sách đã nói nuôi quý là nguy hiểm như thế nào rồi sao.” Lý Nghi tức giận đến nỗi đôi giày cao gót phát ra tiếng cọt két.

“Cho dù chúng ta biết ngọn nguồn là ở Triệu Tuệ cũng vô dụng, cậu ấy nhất định sẽ không thừa nhận, người khác cũng sẽ không tin.”

“Chuyện này không thể kéo dài được, mà xem bộ dáng của Triệu Tuệ bây giờ, nhất định là cậu ấy không thể khống chế được tiểu quý, để tao đi khuyên nhủ, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng chính cậu ấy cũng sẽ bị mất mạng.” Trong lòng tôi đã quyết định xong, để tự bản thân Triệu Tuệ tỉnh ngộ dĩ nhiên là tốt nhất, nếu cậu ấy bị quý ám thì tôi liền dùng sức ngay, tôi không tin một người cao 1m65 như tôi và mấy lá bùa của bà nội giấu trong túi lại không đối phó được tiểu quý.

Hôm nay sau khi khóa học kết thúc, tôi chọn vài đề tài để nhờ Triệu Tuệ chỉ giúp, lúc này là thời gian ăn trưa, trong phòng học hiện tại chỉ còn lại hai người chúng tôi.

“Câu thứ hai cần phải giải bằng công thức này...” Triệu Tuệ cúi đầu viết tới tính lui trên giấy, tay cầm bút chỉ còn một lớp da bọc xương, tựa như loại bánh xuân* có lớp bề ngoài siêu mỏng trong nhà hàng, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

*Bánh xuân: loại bánh màu trắng, thường được ăn trong tiết Lập Xuân bên Trung Quốc. (hình ảnh trong tab spoil)

“Nuôi quý để giảm béo là đáng sao?” Tôi bất ngờ hỏi.

Triệu Tuệ đang dò lại phép tính, bút trên tay đột nhiên dừng lại, khiếp sợ mà ngẩng đầu lên nhìn tôi, bờ môi mấp máy vài lần nhưng lại không phát ra âm thanh.

“Cậu thật sự cảm thấy bản thân mình bây giờ đang ỏn ả?” Tôi hỏi tiếp.

“Không liên quan đến cậu.” Triệu Tuệ lạnh lùng trả lời, thu dọn giấy bút định chạy trốn.

Tôi đè tay cậu ấy lại, bàn tay kia chẳng khác nào một khúc xương lạnh lẽo: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu sẽ chết đó có biết không?”

Triệu Tuệ không trả lời, chỉ rút bàn tay đang bị tôi đè ra, đeo cặp vào rồi đi về phía cửa.

Tôi chạy đến cửa cản đường đi của cậu ấy: “Triệu Tuệ, mình không tin cậu sẽ cố ý làm cho những người khác không được thoải mái, nhưng cậu nên biết rằng, thứ được gọi là quý kia không phải do ai khác ngoài chính cậu mà ra.”

“Nó sẽ không làm người khác bị thương.” Triệu Tuệ rút cuộc cũng đồng ý mở miệng nói chuyện.

“Còn cậu thì sao, cậu sẽ bị nó ăn sạch sẽ!”

“Mình không sống được bao lâu nữa, cậu không cần phải để ý đến mình, mình cũng không muốn phải kéo cậu xuống nước theo.”

Triệu Tuệ nói xong liền muốn kéo tôi ra để rời đi, tôi lại cố ý không để cho cậu ấy ra ngoài.

“Cậu có điều gì phiền não thì cứ nói với mình, có phải cậu không thể khống chế được nó hay không? Để mình giúp cậu tiêu trừ nó.”

“Cậu định giúp mình thế nào, đừng tự chuốc lấy tai họa, cậu mặc cho mình tự sinh tự diệt không được sao?”

“Minh, nhà của mình từ thế hệ này qua thế hệ khác đều hành nghề trừ ma diệt quỷ, cậu có nghe qua Cao gia ở Oai Bột Sơn chưa?” Dưới tình thế cấp bách, tôi buộc phải tăng bốc danh hiệu nhà mình, không biết là trong tai giới nhân sĩ, nhà của tôi có được tính là có danh tiếng hay không.

“Oai Bột Sơn? Cậu thật sự là Oai Bột Sơn?” Biểu cảm của Triệu Tuệ liền chuyển sang vui mừng.

Tiểu Hắc luôn nói tôi xấu hổ với gia của Cao gia, làm cho tôi suy nghĩ, rằng nhà tôi không biết có tiếng tăm nào trong giới huyền thuật hay không, nào ngờ là mình thật sự đã đoán trúng.

“Ừ.” Tôi xấu hổ gãi gãi đầu, nói về nhà mình chính là phương án B, thực tế là trừ họ Cao ra, tôi và bọn họ căn bản là hai loại người khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ai Mới Là Chủ Nhân Đích Thực

Triệu Tuệ kéo tôi đến một nơi tĩnh lặng phía sau trường, tôi dựa lưng vào vách tường, nghe cậu ấy kể khổ.

“Ngày hôm sau khi trở về từ núi tuyết, mình đã đến khu chợ Thanh Thạch để mua bột giảm béo, bỗng có một nữ sinh đến nói là mình đã chọc phải thứ không sạch sẽ, mình nghĩ cô ta là kẻ lừa đảo nên không thèm để ý đến, thế nhưng cô ấy còn nhắc đến một loại sản phẩm giảm béo vô cùng hữu hiệu, có thể lấy về xài thử miễn phí, lúc ấy mình chỉ lo không có cách nào để giảm béo, liền đi theo xem ngay.”

Khi đó, tôi âm thầm gào thét ở trong lòng, Triệu Tuệ ơi là Triệu Tuệ, nếu những người tuyệt vọng, chuyện gì cũng bắt chấp như cậu mà nhiều ra một chút thì bọn buôn người có thể phát triển đời đời không hết!

Triệu Tuệ tiếp tục nói: “Cô ấy dẫn mình đến một căn phòng nhỏ, hỏi mình biết chuyện thời nay có rất nhiều ngôi sao dựa vào việc nuôi quỷ để giảm béo hay không, trong lòng mình nghĩ quả nhiên là kẻ lừa đảo, định rời đi thì cô ta liền gọi ra một đứa bé đen nhẻm, nó bỗng dưng xuất hiện sờ sờ trước mắt mình. Theo mình thấy, thứ kia không phải là một đứa bé người thường, mấy năm qua mình dùng cách nào cũng không giảm được, chỉ cần có gầy đi, cách gì mình cũng đều nguyện ý thử qua hết một lần. Cô gái ấy bảo cho mình mượn tiểu quỷ này, chỉ cần ăn uống bình thường, tiểu quỷ sẽ dựa vào lượng mỡ của mình mà sống, tự nhiên sẽ gầy đi.”

“Cậu nói tiểu quỷ này là do cậu mượn được từ người khác?”

“Ừ, sau này mỡ trên người của mình không còn đủ để cho tiểu quỷ ăn nữa, nó liền đi quậy mỗi đêm, vì không đến được phòng có người ở nên mới làm loạn trong hành lang, mình cũng sợ nó đi hù dọa người khác, nhưng lại không quản nó được, cô gái kia nói đợi mình gầy đi xong thì sẽ lập tức gọi tiểu quỷ về, đến bây giờ tiểu quỷ vẫn còn ở chỗ mình không chịu đi, mình cũng không tìm thấy cô ta, thậm chí là đã chết chắc rồi.”

Tôi nghĩ Triệu Tuệ thế nào cũng là người bình thường, làm sao có thể biết đạo pháp nuôi quỷ, hóa ra là sau lưng cậu ấy có cao nhân.

“Cao Hạnh, cậu thật sự có thể cứu mình ư?” Triệu Tuệ kéo cánh tay tôi, lo lắng đưa mắt nhìn.

“Chờ mình về thương lượng với sư phụ một chút, rồi mình sẽ đến phòng tìm cậu.”

“Tốt quá, vậy mình sẽ chờ cậu ở trong phòng, nếu thật sự không được thì các cậu cũng không cần phải gắng gượng, mình đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi.”

Tôi gật gật đầu, để cậu ấy ở lại trong phòng chờ mình. Có lẽ bà nội cho có thể đuổi được quỷ thật, nhưng tôi không có cách để chứng minh những lá bùa này có thể tiêu diệt được nó, vẫn phải đi thỉnh giáo Tiểu Hắc thì hơn.

Ba người trong phòng tôi đang dùng cơm, tiện thể chờ tin chiến thắng trở về của tôi, Tiểu Hắc thì lật xem quyển sách dày cộm của Mạnh Kiều. Tôi kể cho bọn họ nghe về cuộc nói chuyện với Triệu Tuệ, ý muốn nghe suy nghĩ của mọi người.

“Nuôi tiểu quỷ mà còn có thể cho mượn?”

“Trong sách có nói, đã từng có một số người chuyên môn đi nuôi quỷ, dựa vào việc đem tiểu quỷ mình nuôi cho người khác mượn để kiếm tiền.”

“Người kia muốn hại chết Triệu Tuệ hay sao?”

“Chưa chắc, con quỷ kia so quỷ đối cùng loại còn yếu hơn nhiều, chỉ cần dùng tàn nhang là có thể đuổi nó đi, không thể có chuyện người khác muốn dùng nó để giết người.”

“Muốn biết mục đích của người nọ, trực tiếp đi tìm người tra hỏi là xong thôi không phải sao.”

“Biết đi chỗ nào mà tìm, Triệu Tuệ bảo cậu ấy đã đến khu chợ Thanh Thạch mấy lần rồi mà vẫn không tìm thấy cô gái kia.”

“Hay là chúng ta siêu độ cho tiểu quý này đi, để như vậy chẳng khác nào cuốn thêm phiền toái.” Mạnh Kiều sốt ruột nói.

“Người nợ có thể hại Triệu Tuệ thì có thể hại đến người khác, cần phải diệt cỏ tận gốc.”

“Hừ.” Tiểu Hắc đang nằm sấp trên giường cười lạnh một tiếng.

“Miêu ca, anh cảm thấy thế nào?” Tồi nghi ngờ hỏi nó.

“Vợ à, em nói xem, đối phương có thể nuôi quý chứng minh rằng họ ít nhiều gì cũng có chút đạo hạnh, em dám khẳng định là bọn em sẽ không phải là người bị diệt cỏ tận gốc đâu chứ?”

Tiểu Hắc nói rất đúng, tôi đã quá nóng vội rồi, ngay cả đối phương là thần thánh phương nào cũng không biết, thế mà lại nghĩ bừa đến chuyện đối địch, tôi cốc vào đầu mình một cái, thiếu chút nữa đã quên, tôi chẳng qua chỉ là một nhân viên theo chủ nghĩa không tin thần linh, được Cao gia ‘tuyển’ vào ‘làm việc’ trên danh nghĩa mà thôi.

“Chúng ta cũng không thể bỏ mặc Triệu Tuệ không lo, tôi đã bắt lực với cái chết của Đường Hân Nhân, nhưng ít nhất tôi cũng có thể cố gắng dành cho Triệu Tuệ đường sống.”

“Em cố gắng như thế nào?” Tiểu Hắc uể oải quơ quơ cái đuôi mà hỏi tôi.

“...” Tồi nghẹn lời.

Tiểu Hắc nhảy lên vai, lấy chân vỗ vào đầu tôi: “Sao anh lại có thể lấy một cô gái phiền phức được chứ, từ sáng đến tối, lúc nào cũng phải chạy việc thay vợ.”

Tồi mừng rỡ: “Ý của anh là anh sẽ giúp tôi?”

Cái chân của Tiểu Hắc lại đập lên đầu tôi: “Nếu không giúp em thì anh phải chịu kiếp góa vợ à?”

Bàn chân mèo của nó nằm trên trán, khiến trong lòng tôi dâng lên một loại cảm giác ấm áp, nói không chừng Tiểu Hắc thật sự là người tốt.

Tay ôm mèo đến khu chợ Thanh Thạch thì nhìn có hơi kì, tôi bèn bỏ Tiểu Hắc vào cái ba lô đã ngoại đeo vai duy nhất của mình, sờ đi phải đi vào chợ Thanh Thạch như thế là vì ở đó có nhiều người, mắt nhìn khắp nơi. Tôi cùng Triệu Tuệ đi đến hiện trường ở chợ để quan sát, nhất quyết không mang ba kẻ dờ hơi ở phòng mình theo, đối phương là một cô gái thần bí đã từng luyện huyền thuật, không biết là chính hay tà, tôi không thể để cho bọn nó gặp nguy hiểm được.

Triệu Tuệ có chút hứng thú đối với con mèo mun trong cặp của tôi, khi biết nó là người được tôi chính miệng gọi bằng ‘Sur phụ’ thì càng bội phục tôi thêm.

“Mình đã nghiên cứu không ít về huyền thuật trong sách cổ, trong đó có nhắc đến bốn gia tộc đã chuyên tâm tu luyện huyền thuật từ xưa, thành công nhất ở mặt thuật pháp chính là Cao gia ở Oai Bột Sơn, mình còn đặc biệt đến Oai Bột Sơn để tìm, lâu nay vẫn không tìm được, không ngờ người của Cao gia lại luôn ở bên cạnh mình.” Trên gương mặt xơ xác của Triệu Tuệ hiện lên nét tươi cười.

Đường núi đến nhà tôi quanh co khúc khuỷu, người bình thường quả thực không thể tìm đến dễ dàng, thấy Triệu Tuệ đặt kỳ vọng như thế, tôi cũng có chút hồ thẹn, chẳng qua là tôi ý mình được Tiểu Hắc che chở, chứ trên thực tế, sau này sẽ phát sinh chuyện gì tôi cũng không biết.

Khu chợ Thanh Thạch chính là khu chợ lớn nhất trong thành phố, đủ loại nhân vật đều tìm đến nơi này, số khách đến đây mỗi ngày nhiều như số khách đến nhà ga, tìm một cô gái trong này chẳng khác mò kim đáy biển là mấy, hơn nữa, cô gái kia cũng không nhất định là đang ở trong khu chợ.

Theo chỉ thị của Tiểu Hắc, Triệu Tuệ đưa chúng tôi đến căn phòng nhỏ mà cậu ấy đã trò chuyện cùng cô gái nợ, đó chính là một nhà kho bỏ hoang. Tiểu Hắc nhảy từ trong ba lô ra, đi qua đi lại trong kho, thỉnh thoảng lại kê mũi ngửi ngửi mặt đất.

“Em lấy những vật đã chuẩn bị sẵn ra đi.”

“Ừ!” Tồi móc mấy cái bánh bao mà Tiểu Hắc bảo tôi đi mua từ quán cơm ra, chất lên thành hình Kim Tự Tháp trên mặt đất, còn có một cái chén bẻ cùng một chiếc đũa, tất cả đều là do Tiểu Hắc bảo tôi chuẩn bị.

“Cô đứng ở đây gõ đũa vào bát, không được ngừng lại.” Tiểu Hắc nói với Triệu Tuệ.

Triệu Tuệ gật đầu, lập tức làm theo, tuy rằng tôi chưa từng nghiên cứu về huyền học, nhưng lại ý vào lá gan lớn của mình, lúc nhàn rồi không có việc gì làm cũng đi lật mấy quyển tạp chí kỳ quái của Lâm Tư Giai ra coi thử, tiếng đũa đánh vào cái chén cũ là cách để dụ quỷ đói.

Tiếng đánh gôm chói tai vang lên đều đều trong nhà kho bỏ hoang, một lát sau, tiểu quý hiện thân. Tiểu Hắc nằm trên vai tôi, bảo tôi ngồi yên không được nhúc nhích, tôi trừng mắt nhìn tiểu quý bò đến chổng bánh bao, há miệng cắn vào một cái bánh, đứng dậy trên hai chân mà ăn ngón nga ngón nghiền.

“Dán bốn lá bùa xung quanh bốn phía của nó.” Tiểu Hắc nói.

Tôi lấy bốn lá bùa vàng óng từ trong túi ra, nhanh chóng đi dán bùa lên khắp bốn phía của tiểu quý. Tiểu quý này chỉ đang lo ăn, ăn xong rồi mới phát hiện mình đang bị nhốt, đứng tại chỗ không dám động dậy. Tiểu Hắc bảo Triệu Tuệ buông chén rồi lùi ra xa, còn nó và tiểu quý thì cùng nhau quan sát đôi phương đang cách mình một lá bùa.

“Dùng cách này có thể siêu độ cho nó sao?” Tôi lại lấy ra một lá bùa trong túi.

“Bây giờ chúng ta không cần phải lo đến nó, cứ để cho nó và chủ nhân đến van xin.”

Đợi đến nửa tiếng, kho hàng nhỏ vẫn yên lặng như cũ, không có động tĩnh nào.

“Em đi mua một ít gạo kê.” Tiểu Hắc phân phó.

Tôi chạy như điên ra chợ mua một túi gạo kê, Tiểu Hắc lại bảo tôi cứ cách mười phút thì ném gạo kê lên người tiểu quý. Tiểu quý vốn đang bình tĩnh, khi bị gạo kê văng phải lại phát ra tiếng khóc nức nở của trẻ con.

Tiểu Hắc tỏ vẻ không nghe thấy tiếng tiểu quý khóc thét, nó tựa vào chân của tôi, nhắm mắt lại như đang ngủ gật, cái đuôi của nó thì dựng lên thẳng đứng, nhúm lông trên chóp đuôi nhọn chuyển động qua lại như là bần.

“Người bọn em muốn tìm đã đến.” Tiểu Hắc đột nhiên mở mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bài Vị Của Chồng

Vừa dứt lời, cánh cửa kho hàng liền bị đá văng, một nữ sinh ăn mặc lẻo lẻo nổi giận đùng đùng đi tới. Tôi không ngờ kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này lại còn trẻ như vậy, xem ra cũng không lớn tuổi hơn chúng tôi là mấy.

“Khốn khiếp, dám đi hành hạ cục cưng của bà!” Nữ sinh nói xong liền chỉ một ngón tay về phía tôi, tôi lập tức phát hiện một tia sáng màu xanh đang bắn đến chỗ mình.

Chết cha! Lục Mạch Thần Kiếm đây sao? May thay tôi vẫn luôn là một thành viên gương mẫu trong ban thể dục, có thể tránh thoát bằng một động tác nhảy ngựa vô cùng không đẹp mắt.

“Cô dám tra tấn cục cưng của tôi, tôi cũng sẽ đi tra tấn thú cưng của cô!” Nữ sinh quần áo màu mè kia nói xong liền chuẩn bị tư thế, tôi thấy người ta vừa là dân chuyên nghiệp, chỉ cần dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lá bùa để làm phép, vừa có lá bùa nhìn chất lượng hơn của mình, thay vào đó, mấy lá bùa của tôi dường như có thể vô lại để làm giấy vệ sinh.

“Không được nhìn chằm chằm vào vợ của tôi, cô không lễ phép chút nào.” Tiểu Hắc ra chắn trước mặt tôi, nhưng với dáng người của nó chỉ có thể chắn được cho một cái chân cho tôi mà thôi, thật đáng thương.

“Đáng ghét! Sao thú cưng của cô lại có thể nói chuyện được!” Nữ sinh quần áo màu mè không hiểu sao lại càng nổi giận thêm, lá bùa màu vàng kia lập tức bay về hướng bụng của tôi, nhưng mà... Tốc độ của nó có vẻ chậm chạp hơn trước, Tiểu Hắc phóng lên, dùng chân đá văng lá bùa, lá bùa giống như đồ chơi pháo hoa nhỏ có thể xoay tròn ngày tết*, xoay hai vòng trên đất rồi không cử động nữa.

*Xem ảnh minh họa trong tab spoiler.

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem

“Hai chọi một thì có gì hay, có giời thì hãy tự mình đấu với tôi này!” Nữ sinh quần áo lẻo lẻo chỉ tay vào hai chúng tôi rồi nói, sau đó lại chỉ vào Triệu Tuệ: “Tôi có ý tốt muốn giúp cô giảm béo, cô lại đi tìm người ăn hiếp cục cưng của tôi, cô còn có tính người hay không hả!”

Tôi vừa nhìn đã đoán được, cô gái này chưa chắc đã có đạo hạnh thâm sâu, nhưng mồm mép lại rất lợi hại, kiên quyết đổi trắng thay đen, rõ ràng là cô ta đi hại người trước, nhưng bây giờ còn dám bảo chúng tôi mới là người xấu.

“Đấu thì đấu, cô nghĩ rằng chúng tôi sợ cô sao, Miêu ca lên đi! Hãy đấu một chọi một với cô ta!” Không phải là muốn một chọi một hay sao, tôi sẽ cho cô nàng thua tâm phục khẩu phục.

“Bà xã à, em cũng hiền thật đó.” Tiểu Hắc khinh bỉ khen ngợi tôi.

“Cô tưởng là tôi ngốc sao, bắt giặc thì phải bắt vua trước cô có hiểu không?” Nữ sinh quần áo sắc sỡ nói xong liền chạy một mạch đến tấn công, tôi

đang chờ xem Tiểu Hắc thi đấu với cô nàng thì bất ngờ bị xô ngã xuống đất, cô ta giờ một ngón tay giữa về phía tôi rồi dùng sức, chẳng có chuyện gì xảy ra, lại dùng sức nữa, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra nốt.

Cảnh tượng bây giờ khiến cho tôi nghĩ đến mấy tập đầu trong Thiên Long Bát Bộ, lúc Đoàn Dự vừa học được Lục Mạch Thần Kiếm cũng không thể ra chiêu được, hóa ra cô nàng này cũng là một người học nghệ nửa mùa.

Ra ngoài với Lý Nghi, ít nhiều gì cũng sẽ gặp phải bọn dê xồm, tôi đi cùng nó hơn một năm, đã luyện được một thân võ nghệ đáng khâm phục, đầu tiên là chiêu cú đá đoạn tử tuyệt tôn, chiêu này đồng thời cũng có thể áp dụng lên nữ giới, thật đấy.

Tôi giờ chân lên đá, nhắm vào giữa hồng tâm, khiến cho nữ sinh quần áo sắc sỡ kia phải đau khổ quỳ gục trên đất.

“Đau...” Đây là âm thanh duy nhất phát ra từ miệng cô nàng.

Tôi đem lá bùa của bà nội lên người của nữ sinh này, cũng không có gì xảy ra, có vẻ như lá bùa này vô hiệu đối với người thường, tôi lại tức giận cất bùa đi.

“Nếu không muốn bị thương thì đừng nên cử động.” Tiểu Hắc nói xong liền dùng móng vuốt, vẽ một tròn màu đỏ sậm quanh người nữ sinh quần áo màu mè.

“Các người muốn bắt cóc tôi? Đừng có mơ! Sư tỷ của tôi mà biết được thì sẽ không bỏ qua cho các người đâu!” Nữ sinh kia quả nhiên không dám nhúc nhích, nhưng dù có đang quỳ rạp trên mặt đất thì miệng cũng không hề khép lại.

“Tiểu thư, có phải cô có chứng ảo tưởng thành nạn nhân hay không? Xem chút nữa cô đã hại chết bạn học của tôi, bây giờ còn dám cắn ngược lại chúng tôi sao?” Tôi ngồi xổm xuống, nói chuyện với nữ sinh quần áo lòe loẹt đang cách mình một khoảng.

“Ai hại người chứ! Sư phụ luôn dạy chúng tôi phải trừ ma vệ đạo*, vì tôi thấy cô ấy đáng thương khi phải đi khắp nơi để tìm mua thuốc giảm béo, đúng lúc tiểu quỷ của tôi đang cần năng lượng tinh luyện nên mới đem cho mượn, bọn cô mới là những người đi lấy oán báo ân.”

*Trừ khử yêu ma, bảo tồn đạo pháp / bảo vệ chính nghĩa.

“Cô còn dám nói việc đó là xuất thân từ lòng tốt hả? Nếu chuyện này mà kéo dài thêm hai ngày nữa thì không chừng chúng tôi sẽ phải tổ chức tang lễ cho Triệu Tuệ luôn rồi! Tại sao cô lại sai tiểu quỷ này quẩn quanh cậu ấy không rồi?” Tôi kéo Triệu Tuệ da bọc xương ra trước mặt cô nàng, để cô ta khỏi phải nói dối trắng trợn nữa.

“Tôi... Tôi không có sai tiểu quỷ quẩn lấy cậu ấy.” Nữ sinh quần áo màu mè đỏ mặt nói.

“Tôi và cô không oán không thù, sao cô lại muốn đi hại tôi, rõ ràng là cô đã bảo khi tôi gãy đi rồi sẽ thu hồi tiểu quỷ về, nhưng tại sao nó vẫn quẩn lấy tôi không chịu đi.” Triệu Tuệ vừa khóc vừa nói, nếu không phải vì đang bị tôi kéo, e rằng cậu ấy cũng sẽ qua đó liều mạng với nữ sinh quần áo màu mè.

“Tôi đã sớm muốn gọi tiểu quỷ về, nhưng do cô cách tôi quá xa, thử nhiều thuật pháp vẫn không có tác dụng, tìm cô cũng không được, tôi cũng nóng ruột không kém...” Nữ sinh kia nói tới đâu mặt đỏ tới đó, ấp úng giải thích.

“Miêu ca, anh nghĩ là cô nàng này nói thật chứ?” Tôi hỏi Tiểu Hắc.

“So với đạo hạnh của cô ấy, muốn thông linh ở cự ly xa thì quả thật không có khả năng.” Tiểu Hắc nhếch miệng chế giễu.

“Tôi tôi tôi... Đạo hạnh của tôi thì sao chứ, sư tỷ có thể làm được thì tôi cũng có thể làm được.” Nữ sinh sắc sỡ tức giận quay mặt sang một bên.

“Cô hãy thu hồi tiểu quỷ này lại đi, vậy thì tôi mới có thể tin cô được.”

Nữ sinh quần áo sắc sỡ đứng dậy, lấy một cái hòm gỗ ra từ trong áo khoác: “Thế thì phải gỡ bỏ phù chú xung quanh nó mới được.”

Tôi nhìn về phía Tiểu Hắc, được nó cho phép rồi mới đến lấy bốn lá bùa ở các hướng về.

Nữ sinh quần áo sắc sỡ cầm hòm gỗ trong tay, lập tức mấp máy vài câu trên môi, tiểu quỷ liền hóa thành một luồng khói đen, bay vào cái hòm trong tay cô nàng.

“Nếu em muốn bịt miệng cô ta, anh có thể khiến cho cô ấy nhồi máu cơ tim mà chết.”

Tiểu Hắc nhìn sang tôi, không phải là nó đang nghiêm túc đấy chứ, trái tim của tôi vẫn còn có tình người, không mạnh mẽ đến độ có thể giết người, hơn nữa, nếu lời giải thích của cô nàng này là thật, cô ấy cũng không phải là kẻ xấu.

“Các người muốn làm gì! Xin đừng giết tôi, hay là cứ bắt cóc tôi đi! Sư tỷ của tôi nhất định sẽ đưa tiền cho mấy người!” Nghe xong lời nói của Tiểu Hắc, nữ sinh quần áo hoa lá bèn hoảng hốt cầu xin.

Cho dù cô ta có nói dối hay không, cô ta thiếu chút nữa đã hại chết Triệu Tuệ, đây là sự thật, tôi không thể để cho cô nàng rời đi dễ dàng.

“Chắc là cô có mạng giấy tờ chứng minh theo, mau đưa cho tôi xem.” Tôi nói với nữ sinh quần áo lòe loẹt, câu nói này có hơi quen, na ná câu của cảnh

sát, đa phần họ thường hỏi như thế.

Tuy rằng nữ sinh quần áo lè loét kia có chút nghi hoặc, nhưng vì muốn bảo toàn tính mạng mà vẫn ngoan ngoãn lấy giấy tờ chứng minh ra.

Họ tên: Chu Tinh

Giới tính: Nữ

Dân tộc: Hán

Ngày sinh: ngày 23 tháng 12 năm 1988

Địa chỉ: Số 902, Tòa Nhà 87, Tiểu Khu Hải Tinh, Thành Phố M, Tỉnh S

“Vi pháp lực của tôi không đủ nên mới không thể triệu hồi được tiểu quý về, thật đấy.” Nữ sinh quần áo lè loét tên Chu Tinh kia lại giải thích lần nữa.

“Tạm thời tin tưởng cô, nếu chuyện lại tái diễn, Miêu ca sẽ khiến cho cô phải nhồi máu cơ tim ngay.” Tôi chỉ vào Tiểu Hắc, uy hiếp cô nàng, Chu Tinh vội vã gật đầu liên tục.

Tôi lưu số di động của Chu Tinh vào danh bạ, thực ra nếu cô nàng muốn trốn tôi thì có thể đổi số điện thoại, nhưng cô còn hơn không.

Không bị tiểu quý làm phiền nữa, cả người Triệu Tuệ lập tức tỏa ra ánh hào quang khác trước, cậu ấy muốn mời phòng chúng tôi đến ăn bữa cơm, liền đặt trước ở một nhà hàng tốt, tôi gọi điện cho ba người ở phòng ngủ, lập tức nhận được những ý kiến phản hồi vô cùng tích cực, bọn nó còn bảo rằng sẽ đến ngay.

Trong nhà hàng, Tiểu Hắc phải luôn nằm trong ba lô của tôi, bởi vì nhà hàng thời nay đều cấm không cho đem thú cưng vào, trông nó thật tủi thân.

Tiểu Hắc đúng là một con mèo muốn được chú ý, chỉ cần tôi hạnh phúc ngồi ăn, quên nó vài phút là nó liền kêu: “Vợ ơi, vợ à, vợ ơi, vợ à...” Giống như là đang gọi hồn.

Tôi đành phải mở túi ra, đối diện với đôi mắt hồ phách to tròn của Tiểu Hắc: “Miêu ca, anh muốn ăn gì? Cá trích nướng hành hay là cá dừ?”

“Anh không ăn cơm.” Tiểu Hắc trả lời.

Quên mất, thần tiên không ăn loại ngũ cốc hỗn tạp, sờ dĩ chúng tôi được ăn buổi tiệc mừng công này vì được hưởng sái từ Tiểu Hắc, người có công lao lớn nhất ở đây, để cho nó ngồi người không thì cũng không được, tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo*, từ nhỏ cha đã dạy tôi như vậy.

*Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp. (Nguồn Pinky Palace).

“Anh muốn cái gì sao? Tượng Bò Sát bằng ngọc, tượng phật Di Lặc bằng vàng, cái gì cũng được, tôi sẽ tặng anh để tạ ơn.” Không biết thần tiên họ thường thích cái gì nhỉ, dù sao cũng đừng là thứ tôi mua không nổi là được.

“Em mua một cái bài vị cho anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cuộc Đàm Phán Giữa Ba Nhà

“Anh đang nói đến cái loại bài vị hình chữ nhật bằng gỗ, trên mặt có viết tên người sao?” Trong nhà của tôi có một linh đường, bên trong được dùng để thờ cúng bài vị của ông bà, không biết có phải Tiểu Hắc đang nhắc đến loại này hay không.

Tiểu Hắc gật đầu.

Bài vị chẳng phải được dùng để thờ cúng người đã chết hay sao, thần tiên muốn bài vị để làm chi, trong lòng tôi nảy sinh cảm giác bất ổn, rốt cuộc Tiểu Hắc muốn làm gì đây.

“Sao thế? Miêu đại nhân muốn ăn gì sao?” Thấy tôi cứ thăm thì với Tiểu Hắc mãi, Triệu Tuệ cho rằng mình đãi khách không được chu đáo, bèn ân cần hỏi.

“Không có việc gì, mình đưa Miêu ca đi hóng gió trước, vì nằm trong này khá buồn chán nên nó quậy phá lung tung, mọi người không cần phải để ý đến mình, mình sẽ tự bắt xe về.”

Tôi kéo khóa ba lô lại thật chặt, giống như một tên trộm, thần nhiên chuẩn bị ngay dưới mũi nhân viên phục vụ.

“Được rồi.” Tôi mở ba lô, Tiểu Hắc linh hoạt trèo lên cánh tay rồi phóng lên vai tôi.

Vào ngày cuối tuần, dưới ánh mặt trời chói rọi, có một cô gái trẻ đi hết phố này đến phố khác, mục đích là để tìm một cửa hàng bán quan tài, hình ảnh này trông thật khủng khiếp. Tôi không rõ sự phân phối giữa các cửa hàng ở đây lắm, phải vất vả đi hết một tiếng đồng hồ mới tìm được một cửa hàng bán vòng hoa vải liệm.

Tôi lén lút đi vào, tựa như đang tiến vào một cửa hàng bán đồ dùng người lớn, bên trong có ánh sáng rất yếu, chủ cửa hàng có đặt một cây đèn dầu vừa cũ lại bắn trên quầy để gia tăng độ sáng. Người chủ cửa hàng bán vòng hoa tang này là một ông lão gầy nhom, ông ấy đang dựa vào ánh sáng từ ngọn đèn để đọc sách, khi tôi đi vào ông ấy cũng không thèm để ý, chuyện này tôi cũng có thể hiểu được, người bình thường ai lại đến tiệm bán hoa tang để trộm đồ, cho nên ông chủ không cần phải nhìn chăm chăm vào khách hàng của mình.

“Ông chủ, có bán linh vị không?” Tôi dè dặt hỏi.

Chủ cửa hàng ngẩng đầu, dùng con mắt liếc tôi một cái: “Chất liệu thế nào?”

Chắc, về vấn đề này thì tôi chưa nghiên cứu qua lần nào dù chỉ một chút: “Loại nào có chất lượng lẫn giá tốt vậy ông chủ?”

Con mắt đục ngầu màu xám của ông chủ nghi hoặc liếc tôi cái nữa, rồi lại nhìn sơ qua Tiểu Hắc: “Lấy kiểu này đi, gỗ được đào từ trong lòng núi âm thấp, màu nước sơn đen cao quý thanh lịch, bảo đảm sẽ mang đến cảm giác thoải mái.”

Lời thoại này giống như đang dùng để quảng cáo di động vậy. Tôi nhận lấy linh vị màu đen từ ông chủ, Tiểu Hắc liền vươn chân ra sờ sờ lớp nước sơn trên mặt, nó vừa lỏng gập gật đầu.

“Ông chủ, cái này giá bao nhiêu?”

“Ba trăm*.”

*Khoảng 1 triệu VND.

Giá này nằm trong phạm vi kinh tế của tôi, cũng có thể chấp nhận được, tôi ngoan ngoãn trả tiền, ông chủ cửa hàng lại lấy một con dao nhỏ ra từ trong quầy ra, hỏi: “Khắc chữ gì lên mặt?”

Cái này thì tôi biết, trên bài vị thường được khắc “vị XX” hay “XX”, ý chỉ thờ cúng người nào được khắc tên lên, Tiểu Hắc bảo nó không nhớ rõ tên gọi trước kia của mình, vậy thì để tôi đặt cho nó đi.

“Cao Hắc, Cao trong cao hứng, Hắc trong màu đen.”

Tiểu Hắc kháng cự, cào vào đầu tôi một cái, tôi không thèm nhìn nó, đã theo tôi ăn ngủ thì phải theo họ của tôi thôi.

Tôi giấu bài vị đã được khắc tên xong xuôi vào trong ba lô rồi đem Tiểu Hắc ra khỏi cửa hàng quan tài: “Miêu ca, anh muốn đặt bài vị ở chỗ nào? Trong nghĩa địa công cộng Nam Lăng hay là đặt trong chùa quang minh chính đại?”

“Em đem bài vị này theo bên mình, dù sớm hay muộn thì cũng phải đốt ba nén nhang không hơn không kém.”

Xém chút nữa tôi đã bị sặc trên nước miếng của mình: “Tôi phải mang theo? Đùa à, người khác sẽ cho tôi là người bệnh tâm thần đấy!”

“Em không bằng lòng? Vậy thì về sau có mà bị ma quỷ quấy rối thì anh sẽ để cho em tự mình giải quyết.”

“Không phải chỉ có ba nén nhang sao, tôi liền đi mua nhang ngay.” Tôi không phải là loại người chân chó* gì đâu, nhưng mới đầu năm thì tôi đã gặp mấy chuyện khiến cho mình không sống được yên thân rồi.

*Chân chó: người nịnh bợ.

Tôi lại nhận được điện thoại từ nhà mình, bảo tôi phải trở về, tôi dự tính sẽ trở về vào ngày mười lăm tháng tám tới nhân dịp được nghỉ, còn bây giờ thì tết thanh minh chỉ vừa mới qua khỏi xong. Người gọi đến chính là thím ba, tôi hỏi lý do, thím ấy không trả lời mà lại trực tiếp cúp máy, nếu trên màn hình điện thoại không hiện chữ ‘thím ba’ thật thì tôi còn tưởng là ai gọi sai số.

Trước kia, nhà tôi và tôi đều là hai thế giới khác nhau, lúc còn bé, khi tôi còn ở tại nhà mình, có một đứa em họ vừa thấy tôi đã chỉ vào rồi nói: “Chị họ công phụ nữ trên lưng, chị họ công phụ nữ trên lưng kia.” Đây là một dạng khủng bố đến mức khiến cho người ta phải tan nát cõi lòng khi nhớ lại, nhiều sự tình như thế cứ liên tục phát sinh, có thể nói là tôi có ‘hào cảm’ đối với nhà mình đi. Bây giờ, tôi không thể so sánh với tôi của trước kia nữa rồi, ai còn dám tự tiện nằm lên lưng của tôi nữa, tôi liền dán phở lên lưng, xem có ta có biết đau hay không.

Tiểu Hắc muốn về thăm nhà với tôi, dĩ nhiên là tôi đồng ý, được bảo vệ miễn phí cũng không mất mát gì. Trước khi xe lửa đến, nó dặn tôi phải đối xử với nó như một con mèo bình thường, không được để cho người nhà tôi tìm ra manh mối. Tôi cảm thấy khó hiểu, nhà của tôi không phải là nhà bất quỷ nổi tiếng hay sao, chẳng lẽ họ lại không nhìn ra thân thể của một con mèo? Tiểu Hắc chỉ đưa cho tôi một ánh nhìn bí hiểm, tôi thấy bộ dáng thần thông quảng đại này của nó nhìn càng giống thần tiên hơn một chút.

Khi đến gần nhà ga, cô cả tự mình ra đón tôi, khiến cho tôi vừa mừng lại vừa lo, lại còn nảy sinh khá nhiều nghi hoặc, nhà của tôi là một gia đình truyền thống, coi trọng vai vế cùng trên dưới nhất, ngoài bà nội ra, cô cả là người phụ nữ có vai vế cao nhất trong nhà, hay năm 2012 là thật? Thói quen sinh hoạt của mọi người đều trở nên khác thường?

Cô cả ngược lại là một người phụ nữ kiên định lại thân thiện, cô khách sáo hỏi tôi vài câu về tình huống học tập rồi liền giải thích cho tôi mục đích của lần trở về lần này.

Vào một ngày nào đó, vị lão gia của Giang gia ngắm sao ở nhà, đột nhiên phát hiện chòm sao Tử Vi đang chuyển động, thăm than không tốt, sao tai họa hạ phạm, nhân gian sẽ phải gánh chịu đại nạn sát thân. Được rồi, trên đây là phiên bản vô hiệp do chính tôi thêm mắm thêm muối vào, trên thực tế là Giang lão gia hằng năm vào tiết thanh minh đều mượn lực của tổ tiên để bói một quẻ tiên đoán diễn biến sắp xảy ra, diễn biến năm nay lại xuất hiện nguy cơ khác thường, sau khi giải xong thì quẻ bói này cho thấy Cao gia, Chu gia cùng Giang gia đều phải gặp thiên kiếp một lần. Nhân tiện, tôi xin được nói về bối cảnh của Giang gia một chút, sở trường của Giang gia chính là đoán số mệnh, nói thẳng luôn là tôi rất ghét họ, vì lúc nhỏ, khi tôi còn ở nhà mình, vị lão gia của Giang gia đã xem mặt cho tôi, nghe nói, thời điểm tôi mới chào đời, ông ấy đã bói cho tôi một quẻ, nói tôi trời sinh ngu xuẩn gì gì đó, kiên quyết cướp đi cơ hội có thể học tập như anh chị họ của tôi, tôi cực kỳ ghét người này, rất rất là chán ghét ông ta. Nhưng tôi không thể phủ nhận việc sở trường bói quẻ của Giang gia lại có quyền uy tuyệt đối trong ba gia tộc, không đúng, ba gia tộc đều gần như là ngang sức ngang tài với nhau, muốn tập hợp con cháu của bọn họ lại một chỗ để bàn bạc đối sách.

Từ lúc tôi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến nhiều người đồng thời đến cái xóm thôn tôi tàn này của nhà tôi, Chu gia và Giang gia đều đã dọn ra thành phố, nhưng cũng vào vùng nông thôn này theo Cao gia, vì chúng tôi có thể cung cấp một không gian lớn thích hợp cho mọi người cùng bàn bạc.

Tuy rằng có chung ‘nghề’ trừ ma diệt quỷ với nhóm chú bác của mình, nhưng tôi lại cảm thấy mình không thuộc về trong nhà, trong mắt các anh chị họ, tôi chẳng khác nào một đứa ngốc là mây, chuyện này thì tôi có thể đồng cảm, vì nếu không phải vì gần đây phát sinh chuyện lạ, tôi vẫn sẽ cho bọn họ là những người dở hơi.

Những anh chị họ cùng huyết thống đối xử với tôi không ra gì, nhưng ngược lại, anh rể từ Chu gia lại tiếp đón tôi một cách ân cần, không chỉ riêng mình tôi, đại thiếu gia của Chu gia này luôn đối tốt với mọi người, trong ba gia tộc, anh ấy đều mang tiếng rất tốt, nhất là đối với các bậc bề trên, cô hai vô cùng hài lòng với vị con rể này, hẳn gặp người khác là đem ra khoe khoang mấy câu, mặt khác, các cô bác còn lại chỉ biết vừa hâm mộ vừa ghen tị không thôi.

“Anh thấy thế nào, anh rể của tôi tuần tú lại lịch sự, anh ấy và chị họ quả thật đúng là trời sinh một đôi.” Khẽ nhìn lướt qua xung quanh, không thấy ai chú ý đến mình, tôi mới nhỏ giọng nói với Tiểu Hắc.

“Em đã là phụ nữ có chồng, không được nhìn những người đàn ông khác.” Tiểu Hắc xù lông, đưa móng vuốt lên che hai mắt tôi lại.

Thế tích chênh lệch quá rõ ràng, một cái móng vuốt của nó chỉ có thể che được một con mắt tôi thôi, còn tôi thì chỉ cần vung một bàn tay lên là có thể nắm trọn đầu nó rồi.

Cao, Chu, Giang, ba gia tộc ai cũng có sở trường riêng, bình thường cũng hợp tác với nhau không ích, nhìn mấy anh chị họ của tôi nói chuyện vui vẻ với người Chu gia và Giang gia, tôi liền cảm thấy cô đơn, đến mặt người ta tôi còn không biết hết, đừng nói chi là tham gia trò chuyện, bọn họ nói cái gì mà âm khí, dương khí, thay đổi âm dương, ngựa thần gì gì đó, một chút tôi cũng không hiểu, bèn lặng lẽ đến phòng bếp trộm một cái bánh, rồi lặng lẽ ngồi ăn.

Bỗng có một nam sinh tóc vàng đi đến trước mặt, nhìn chăm chăm vào bộ dạng đang ăn bánh quai chèo của tôi, tôi không vui, trùng mắt với anh ta, người ngoại quốc bây giờ đúng là không có lễ phép, ăn bánh quai chèo mà cũng vây đến xem, đồ bệnh thần kinh.

“A Hạnh!” Nam sinh tóc vàng đột nhiên đưa tay tóm lấy bả vai tôi trong kinh hi.

Tôi sợ hãi nhìn anh ta, không nhớ rõ là mình đã thông đồng với bạn bè ngoại quốc từ khi nào, nhìn kỹ thì, nam sinh này hình như cũng chẳng phải là người ngoại quốc, tuy rằng anh ta có một mái tóc màu vàng, cái mũi và đôi mắt kia lại là diện mạo của một người Trung Quốc chính hiệu, nếu đem mặt mày thu nhỏ lại, đáng người thấp xuống một tí, cũng hơi giống một người trong trí nhớ của tôi...

“Đây đồ con rùa Giang Phong Dật kia, cậu vẫn còn sống đấy à!”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chuyện Ở Cao Gia

Tiểu Hắc liền vung móng vuốt về phía Giang Phong Dật đang nắm bả vai tôi, may mắn thay Giang Phong Dật tránh né được kịp thời, nếu không thì khóe miệng đã phải chảy một vệt máu dài.

“Cẩn thận! Mèo của tôi sợ người lạ!” Tôi vội vàng giải thích, Tiểu Hắc hề thấy mấy nam sinh đẹp trai là thú tính lại tái phát.

“Trông cậu không thay đổi tí nào, vẫn thích chăm nuôi những thứ kỳ quái. Hồi bé, khi thấy cậu nuôi dưỡng đủ loại cô hồn dã quỷ bên người, tôi đã cảm thấy cậu là một người rất có cá tính rồi.” Giang Phong Dật nhìn tôi mà cười tươi như hoa. Ông trời ạ, đó mà là do tôi nuôi hả! Rõ ràng là tôi không hay không biết gì mà bị mấy thứ đó quán lấy thì có!

“Tiểu tử thôi, sao cậu vẫn còn sống vậy.” Tôi tức giận nói, nói đến chuyện này thì tôi rất bức mình, Giang Phong Dật đây chính là con một của Giang lão gia đáng ghét kia, cậu ta học được tay nghề bói toán của Giang gia, có thể chung sống âm no cả đời đã đành, Giang Phong Dật còn tốt bụng nói tôi là người cô quái, so với tôi, cậu ta còn quái dị hơn, từ nhỏ đã la hét rằng mình là người có đạo thuật kỳ tài nên không muốn đến Cao gia của chúng tôi học nghệ, nhưng chính vì việc làm không xấu hổ này của cậu ấy mà khiến thời thơ ấu của hai chúng tôi, vốn là hai đường thẳng song song phải chéo nhau.

Thời điểm Giang Phong Dật đến, tôi vẫn còn chịu cảnh cô độc ở nhà mình, các anh chị ai cũng đều không muốn để ý đến tôi, trước đây tôi đã nhắc đến lý do, chúng tôi đều cho rằng đối phương là kẻ ngu ngốc. Bà nội tiếp nhận Giang Phong Dật vào nhà để học đạo thuật, có ý tứ muốn tạo nên mối quan hệ tốt giữa hân và nhóm anh chị họ, duy trì sự hài hòa giữa ba nhà, nếu vừa ý chị họ nào đó thì càng tốt, có thể từ thân mật trở thành người trong nhà.

Bà nội trầm tính, ngàn tính cũng không tính được vị Giang lão gia khó tính quy củ kia lại xinh ra một đứa con không biết xấu hổ như vậy, Giang Phong Dật một bên học tập ở nhà của tôi, một bên cảm thán tài năng của những đứa trẻ bên Cao gia này cũng chỉ thuộc hạng tầm thường, ngược lại con một như cậu ta lại có thể xuất sắc như vậy, cậu ta bèn có một cảm giác cô độc chẳng khác gì của Độc Cô Cầu Bại. Anh chị của tôi một là không muốn đắc tội với Giang gia, hai là vì kính nể tài năng của cậu ta cho nên khi nói chuyện thì đều thổi phồng chỗ này chỗ kia một tí nhằm lấy lòng, khiến cho vị thiếu gia này càng ngày càng lạc lõng hơn, cảm thấy bản thân mình rất có tài hoa, rất có bản lĩnh, lại còn chỉ có một mình. Thẳng đến một ngày nào đó, cậu ấy bất gặp một người cô độc giống mình là tôi.

Tôi nhìn cậu ta bằng một ánh mắt khinh thường, cả xóm chỉ có tôi là dám nhìn cậu ta như thế, khi còn nhỏ tôi nghĩ người đóng cửa trong phòng tôi rồi tạo ra mấy âm thanh quái dị như nhóm anh chị họ tôi mới là ngu ngốc, nhưng khi thấy Giang Phong Dật chạy từ xa đến đây, mục đích để học tập mấy chuyện phong kiến độc hại thì chỉ có thể dùng từ bệnh thần kinh để hình dung, cho nên hề tôi nhìn cậu ta là luôn cảm thấy mình có một chỉ số IQ ưu việt hơn thầy.

Giang Phong Dật không đọc được nội tâm, đương nhiên là không biết tôi đang buồn bức độc thoại điều gì trong lòng, cho tới bây giờ cậu ta vẫn đi học cùng với các anh chị khác, chưa thấy qua tôi bao giờ, lại thấy biểu tình khinh miệt trên mặt của tôi như chỉ có ân sĩ cao nhân mới có, vị thiếu gia ấy lập tức cảm thấy được là mình đã tìm được đồng hương. Sau này cậu ta còn thấy có đủ loại vật thể kỳ dị thường xuyên đi sau lưng tôi, cho rằng tôi còn nhỏ mà đã biết thuật nuôi quỷ thì càng cảm thấy kính nể tôi hơn.

Đến khi chúng tôi lớn lên một chút mới phát hiện, cả hai chúng tôi đều vì có ý đồ nên mới kết bạn với đối phương, tôi thì cho rằng Giang Phong Dật bị trường bồi nhà mình dụ dỗ, tưởng là chỉ có thực lực non nớt của mình thì mới có thể làm cậu ta thức tỉnh, đặt lòng tin vào khoa học trở lại. Càng về sau đó thì càng không quan trọng nữa, mặc dù quan niệm có chút khác biệt, chúng tôi vẫn là bạn bè của nhau, hoặc có thể cho là người thân luôn.

Thời điểm cha muốn dẫn tôi dọn vào nội thành, tôi không rời rời Giang Phong Dật, khóc thét không chịu đi, tôi chỉ có cậu ta là bạn, cậu ta cũng chỉ có tôi là bạn, tôi đi rồi cậu ta phải làm sao, cậu ta sẽ bị mắc chứng suy sụp tinh thần như Độc Cô Cầu Bại cho coi. Ngay cả cha cũng vì tình cảnh lấy nước mắt lau mặt mỗi ngày của tôi làm cho cảm động, chấp nhận cho tôi sau hai năm thì có thể dọn trở về, nhưng Giang Phong Dật lại biến mất, tiểu tử thối ấy không thêm ra tiếp đón tôi mà lại đến nước ngoài du học, thế mà dám cho tôi chờ cửi về rừng, uống công tôi lo lắng cho cậu ta như vậy mà cậu ta lại không hề để tâm!

Càng nghĩ càng giận, tay phải tôi nắm thành nắm đấm, đánh vào bụng của Giang Phong Dật. Giang Phong Dật ôm bụng nhưng lại bật cười: “Nếu không phải trên mặt của cậu có thêm vài nếp nhăn thì tôi vẫn cho rằng đây vẫn là lúc đôi ta còn bé đấy.”

“Đừng có mà cười đùa, anh là ai, tôi không quen anh đâu.” Tôi nguyệt cậu ta một cái.

“Sau lại trở mặt rồi, trước đây cậu nồng nàn tình cảm với người ta như vậy, giờ sao lại đối xử với người ta thế chứ.” Giang Phong Dật giả bộ dạng ủy khuất, thẹn thùng mà nhìn tôi, da mặt con người, quả nhiên là gió thổi tuyết rơi cũng không thể mài mòn.

“Xin lỗi, vị tiên sinh này, bây giờ tôi muốn đi vệ sinh, anh mà dám đi theo thì tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh ngay.” Tôi đẩy Giang Phong Dật ra để rời phòng, không phải là muốn đi vệ sinh thật, chỉ là tôi bây giờ như không đụng cũng ngã, người mà bạn kết luận là đã mất tích nay lại xuất hiện trước mặt bạn như không có việc gì xảy ra, bạn nói xem, có nên kinh hãi hay không? Tôi nên vui? Hay nên giận tiếp bây giờ?

“Người nọ là ai?” Rồi khỏi xong, Tiểu Hắc liền hỏi tôi.

“Bạn thân hồi bé.”

Cặp mắt hồ phách phát sáng của Tiểu Hắc nhìn tôi chăm chăm: “Anh nghĩ chúng ta nên đến lễ đường.”

Dù sau thì cũng đang đi dạo khắp nơi không mục đích, tôi lập tức mang Tiểu Hắc đến lễ đường. Lễ đường ngoài các ngày vui hay ngày giỗ ra thì rất ít được sử dụng, từ cái lần chị họ kết hôn tới giờ thì nó vẫn chưa được dùng qua lần nào, trên sân có đóng một lớp bụi thật dày.

“Vợ này, em sẽ không rời khỏi anh chứ?”

“Hả?” Tôi đang nghiên cứu bức tượng tỳ hưu lỗi thời trong lễ đường, nghe được câu hỏi của Tiểu Hắc thì cảm thấy có chút nghi hoặc.

“Anh không còn ký ức khi còn sống, tồn tại trên thế giới này mà không có mục đích nào, em đã gả cho anh thì sẽ làm vợ anh cả đời đúng không, anh có

thể đi theo em mãi đúng không?”

Thính lực của tôi đều tập trung lại trên cái từ ‘Khi còn sống’: “Miêu ca... Chẳng lẽ anh... Là ma thật?”

Tiểu Hắc so với tôi còn cảm thấy nghi ngờ hơn: “Thế em vẫn luôn cho anh là cái gì?”

“... Thần tiên.”

Tiểu Hắc lấy móng vuốt che mặt: “Em thật là con cháu của Cao gia sao, vậy anh không thể quan tâm vợ mình được rồi, thế này thì ai cũng có thể lừa bắt em đi mất.”

Tôi kéo râu hai bên má nó: “Đừng xem thường khác, tôi đây đối với chuyện đại sự thì sẽ không so đo tính toán đâu.”

Tiểu Hắc ngẩng đầu 45 độ lên nhìn trần nhà: “Chỉ có mồm mép là lợi hại, em không học ngôn linh, thật đáng tiếc.”

Ngôn linh là cái gì vậy? Tôi đang muốn hỏi, ngoài lễ đường độ nhiên truyền đến mấy tiếng động ầm ầm. Không phải là động đất chứ, tôi nhanh chóng ôm Tiểu Hắc chạy ra ngoài.

Chạy ra lễ đường, thấy Chu tiểu thiếu gia cùng bảo mẫu đang làm một tư thế quỷ dị, Chu tiểu thiếu gia đang đưa hai tay ra ôm lấy cây dương già trước cửa lễ đường, còn bảo mẫu thì đang bắt lấy mắt cá chân của cậu bé mà kéo như đang chơi kéo co. Tuy rằng Cao gia không có thói quen gọi bảo mẫu chăm trẻ nhỏ nhưng tôi cũng có kiến thức cơ bản đối với chuyện này, bảo mẫu chẳng qua chỉ là người hầu mà thôi, làm sao lại dám đối xử với chủ mình là một đứa nhỏ như vậy!

Bảo mẫu thấy tôi thì nói lỏng tay, nơi này là địa bàn của Cao gia, đối xử với tôi thì cũng phần thêm phần kính trọng: “Không, không có chuyện gì đâu, tiểu thiếu gia của nhà chúng tôi thích chạy loạn, Cao tiểu thư cô nên đi đi, để tôi dỗ nó về.”

Tôi đi đến bên người Chu tiểu thiếu gia, trên mặt nhóc này vẫn mang một nét vẻ ngu dại, móng trên hai tay đều chảy máu, nó không phải là đứa con bảo bối của Chu lão gia hay sao, thế nào mà lại thành bộ dạng như vậy. Ánh mắt của nó ngơ ngác nhìn bảo mẫu, tôi nhìn kỹ vào mắt nó thì lại cảm thấy nó không phải không lộ vẻ gì cả, tên nhóc này đang oán hận bảo mẫu trước mắt mình, ánh mắt oán hận đó tôi nhìn thấy mà hết hồn, qua ánh mắt của nó, tôi cảm thấy người bảo mẫu giống như là yêu ma đội lốt vậy.

“Tiểu thiếu gia muốn ra ngoài chơi đùa thì hãy để em ấy chơi một chút đi, tôi sẽ dẫn em ấy đi cho, không bỏ mất đâu.” Tôi lộ ra một vẻ mặt tươi cười nói với bảo mẫu.

“Này... Cao tiểu thư, đây chính là do cô nói, tiểu thiếu gia mà xảy ra chuyện gì thì sẽ không liên quan đến tôi đâu...” Ban đầu có chút khó xử, nhưng suy nghĩ một chút thì bảo mẫu lại cảm thấy cao hứng vô cùng.

“Yên tâm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hắc Sơn

Chờ bảo mẫu đi rồi, tôi ngồi xuống quan sát tình trạng hiện tại của Chu tiểu thiếu gia, mấy đầu móng tay của nó đều như muốn nứt ra, đối với trẻ nhỏ thì hẳn là rất đau.

“Miêu ca, nhờ anh trông em ấy giúp, tôi đi lấy thuốc bôi.” Sợ Chu tiểu thiếu gia chạy loạn, tôi nhờ Tiểu Hắc ở lại trông nó.

Khi còn bé, Giang Phong Dật và tôi thường hay nghịch ngợm, lúc nào cũng thương tích đầy mình, cho nên đối với vị trí của loại thuốc Vân Nam Bạch Dược* thì tôi nắm rõ như trong lòng bàn tay, còn mang về được một chiếc khăn tay nhúng nước sạch sẽ. Chu tiểu thiếu gia vẫn ngoan ngoãn ngồi đợi dưới tán lá cây dương, chắc nó là một đứa trẻ rất ngoan.

*Vân Nam Bạch Dược: Một loại thuốc đông y, công dụng làm tan máu tụ, giảm sưng & giảm đau, giải độc.

“Đứa bé này có âm khí rất nặng.” Thấy tôi trở về, Tiểu Hắc liền nói với tôi.

“Không phải nó cũng là...?”

Tiểu Hắc lắc đầu: “Nó là người sống.”

Người sống cũng được, cho dù là người chết thì tôi cũng không sợ, nhìn Tiểu Hắc mà xem, so với mấy người sống khác thì còn tốt hơn nhiều.

Tôi cầm tay Chu tiểu thiếu gia lên, nó vẫn không có phản ứng, giống như một con búp bê mặc cho tôi điều khiển, tôi cẩn thận chấm khăn ướt vào các vùng xung quanh vết thương, chỗ bị rách da mà thấm nước vào chắc là đau lắm, vậy mà nhóc này không hề kêu ca gì cả, cuối cùng tôi có thể thành công bôi thuốc Vân Nam cho nó.

“Được rồi, em trở về phòng đi, bên ngoài lạnh lắm.” Tôi đang muốn kéo Chu tiểu thiếu gia dậy nhưng nó vẫn ngồi yên trên đất không nhúc nhích.

“Em đang tìm cái gì? Một mình em sẽ tìm không ra, nói ra đi, bọn anh sẽ đi tìm giúp.” Tiểu Hắc nói với Chu tiểu thiếu gia.

Kỳ tích thay, đây là lần đầu tiên Chu tiểu gia chịu thay đổi tâm nhìn, nó ngước lên nhìn Tiểu Hắc: “Búp bê...”

Búp bê? Ồ, tôi biết nó đang nói đến cái gì rồi, vào lần gặp mặt trước, quả thực là trong tay nhóc này có cầm theo một con búp bê, tôi nhớ con búp bê kia còn được may vá rất xấu nữa.

“Mất búp bê rồi? Em lại đây, chị sẽ giúp em đi tìm búp bê.” Tôi trưng lên một vẻ mặt như của người dẫn chương trình thiếu nhi để nó đồng ý đi theo tôi, anh rể tốt như vậy, tôi không thể để lạc mất em trai thân yêu của anh ấy được.

Chu tiểu thiếu gia gật đầu một cái thật khế, giờ hai tay về phía tôi, tư thế này là... 囧, muốn tôi cõng nó? Trông thân thể tôi khỏe mạnh lực lưỡng đến thế sao?

Tôi kiên trì cõng Chu tiểu thiếu gia trên lưng, nó nhẹ hơn so với trí tưởng tượng của tôi nhiều, dù thân thể của nó nhỏ như thế nào thì cũng không nên có cân nặng như thế này, cảm giác như trong cơ thể của đứa bé có chứa bông gòn thay cho nội tạng vậy.

Tiểu Hắc nhảy lên bả vai, chạm móng vuốt vào đầu tôi: “Không phải sợ, đi thôi.”

Mặc dù có chỗ dựa là Miêu ca, nhưng phải tìm một con búp bê nhỏ xíu trong thôn trang Cao gia rộng lớn thì thực khó cho tôi quá.

“Nó ở trong núi, nó thật sự đang sợ lắm.” Chu tiểu thiếu gia ghé vào tai tôi, yếu ớt nói, giọng nói của nhóc này tuy là một giọng nói trẻ con non nớt, nhưng khi nghe được tôi lại cảm thấy lạnh cả người.

Theo lời của nó mà vào núi tìm vậy. Có người nói, Chu gia đã thiết lập phong thủy ở phần mộ tổ tiên của mình ra sao mà đời này sang đời khác đều có tài lộc như nước, Chu lão gia đã ngoài trăm tuổi mà vẫn có một đứa con có tài năng thiên phú như thế này, làm cho người khác phải sinh lòng ham muốn; cũng có người nói phong thủy của Chu gia dạy người khác cách thay đổi thiên mệnh, tiết lộ thiên cơ, gặp phải trừng phạt nên mới sinh ra một đứa bé trí tuệ kém.

Tôi cũng không biết liệu Chu tiểu gia có phải là bị ngốc thật hay không, nó nghe được tôi nói gì, lại còn có thể nhìn ra chuyện Tiểu Hắc không phải là một con mèo bình thường, điểm này ngay cả trường bồi trong Cao gia của tôi cũng nhìn không ra. Đại khái là không phải nó không có phản ứng gì với hoàn cảnh xung quanh mình, chỉ là nhóc này không muốn hòa nhập với thế giới mà thôi.

Có rất ít người đến chỗ sau núi của Cao gia, nơi này phong cảnh không đẹp, đường xá lại toàn dốc, khi còn bé, dù tôi có tính nghịch thế nào cũng không đặt chân đến nơi này.

“Tiểu thiếu gia, em chắc là nơi này chứ? Sao em lại để lạc búp bê ở đây vậy, một mình em thì đến nơi đây làm gì?”

“Nó nói vì không muốn bị bắt nên nó mới trốn ở đây.”

Chu tiểu thiếu gia nói “Nó” thì hẳn là đang ám chỉ con búp bê rồi, búp bê mà tự chạy đến ngọn núi này, vậy thì đó là búp bê hay người sống?

Mặc dù tôi tin rằng tuyệt nữ nhập vào Đường Hân Nhân là trường hợp tệ nhất, trong túi áo vẫn còn để mấy lá bùa bà nội cho, thấy ma quỷ cùng loại thì trong lòng không nên có cảm giác áp lực như vậy, nhưng khi nghĩ đến con búp bê của Chu tiểu thiếu gia thì vẫn cảm thấy sợ hãi, bộ dạng rách rưới của con búp bê đó như phải chịu rất nhiều ngược đãi vậy.

“Miêu ca... Tôi có hơi sợ.” Tôi nhỏ giọng nói, ra sau núi xong thì tôi liền cảm thấy không khí xung quanh lạnh đi.

Tiểu Hắc áp thân thể xù lông của nó vào mặt tôi: “Không phải sợ, có chồng em ở đây rồi.”

Cảm nhận được nhiệt độ dưới da lông của nó, tôi tựa như mới gặp được vị cứu tinh, tỉnh lại một lần nữa.

Lại hướng đỉnh núi đi thêm một đoạn, tôi liền phát hiện ra một vấn đề hệ trọng, cảnh trí xung quanh chẳng thay đổi chút nào, tôi đang dậm chân tại chỗ! Tuy rằng người ta nói trên đỉnh núi chỉ toàn có cây tùng, nhưng cây cối thì cũng phải có hình dạng cao thấp mập ốm khác nhau, toàn bộ cây tùng trên núi sẽ không có cùng một dáng vẻ như vậy được, càng ngạc nhiên hơn là sắc trời đã chuyển tối từ bao giờ, thời điểm tôi rời nhà mình là vào buổi sáng, đến bây giờ cùng lắm là buổi trưa thôi, sao có thể một hơi nhảy đến tối thế này. Chưa kể là điện thoại của tôi còn đầy pin lúc sáng sớm, bây giờ không hiểu sao lại tự động tắt ngúm, nhấn thế nào cũng không có phản ứng.

“Miêu ca...” Hai hàm răng của tôi lại đập vào nhau.

Tiểu Hắc nhảy từ trên người tôi xuống mặt đất, kê mũi xuống đất ngửi ngửi một hồi, nó quay đầu lên tán thưởng nói: “Tiểu quý, em có bản lĩnh hơn ông anh này đấy.”

Tôi không biết Tiểu Hắc nói vậy là có ý tứ gì, nhưng tôi thấy nó không có tí hốt hoảng nào, nó bình tĩnh thì tôi cũng cảm thấy an tâm hơn.

“Em đi theo anh.” Tiểu Hắc nói xong liền đi phía trước tôi, tôi theo sát nó, sợ bị tụt lại phía sau.

Trường bối trong nhà thường nói, giả cho người nào sẽ cùng người đó sánh bước đến tối trời, hiện tại tôi đang bước đi trong đêm tối cùng với một con mèo, vậy thì tình là chuyện gì đây? Tiểu Hắc đã trở thành một người đáng tin cậy đối với tôi tôi tự bao giờ.

“Vợ, em ở đây chờ anh.” Tiểu Hắc dừng lại dưới một gốc cây đại thụ, trước mặt tôi, càng bất ngờ hơn, là một vách núi, hiện tại vì đang công người trên lưng nên không treo lên được, tôi liền nghe theo lời Tiểu Hắc, ngồi xuống tảng cây chờ nó. Tiểu Hắc giẫm lên mấy viên đá cùng nhánh cây, thoải mái trèo lên, thân mình linh hoạt của nó khiến cho tôi hâm mộ vô cùng, thú bé không biết tôi đã cực khổ thế nào mới có thể trèo được lên cây lấy tổ chim mà không bị té, nói chung là nó có thể làm được chuyện tôi muốn dễ dàng.

Tôi cùng ngồi dưới tảng cây nghỉ ngơi với tiểu thiếu gia. Một người ở trong màn đêm chung với một đứa nhỏ có làn da trắng bệch, tôi cũng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, vì không biết nói gì nên mới lấy cái điện thoại bị ngắt điện của mình ra nghịch: “Đáng tiếc là nó rớt hư rồi, chị không thể cho em chơi trò con rắn ham ăn được.” Tôi nói với Chu tiểu thiếu gia.

Gương mặt tái nhợt của Chu tiểu thiếu gia trong bóng đêm giống như một chiếc bóng đèn tiết kiệm năng lượng đang phát ra nguồn sáng nhỏ nhoi, nếu nó không phải là đứa em thân yêu của anh rể thì tôi nhất định sẽ không dám tới gần nó.

“Chị không sợ mèo mun cũng không sợ em.” Chu tiểu thiếu gia nhìn chằm chằm tôi rồi đột nhiên nói.

“Có gì đáng sợ chứ, bọn em... Không phải đều có hai con mắt một cái mũi hay sao.” Tôi cảm thấy khó hiểu, hai người họ chẳng có điểm nào là đáng sợ cả.

“Chị này, chị không ghét em sao?” Chu tiểu thiếu gia tiếp tục hỏi.

Tôi lắc đầu, tuy rằng tôi vẫn còn chưa tới tuổi ‘đạt dào tình thương của mẹ’, đối với trẻ con cũng không hẳn là thích lắm nhưng cũng không tính là chán ghét.

Cái tay bôi thuốc mỡ của Chu tiểu thiếu gia liền giơ về phía tôi, đụng phải ngón tay của tôi, thấy tôi không có biểu tình không vui nào thì tiện dìa nhét cả nắm tay nhỏ bé của nó vào trong tay tôi.

Tôi nhớ rõ, Chu phu nhân vợ của Chu lão gia đã qua đời mấy năm trước, đứa trẻ này... Không phải là thiếu tình thương đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trước khi tế tổ...

“Tiểu thiếu gia... Có phải bảo mẫu bắt nạt em không?” Hành động của Chu tiểu thiếu gia đã làm tình mẫu tử của tôi bùng cháy lên, nhớ tới cảnh bảo mẫu thô bạo với nó, tôi có chút cảm xúc muốn bênh vực kẻ yếu.

Chu tiểu thiếu gia dựa vào tay tôi, cúi đầu, giọng nói mơ hồ: “Em tên là Chu Thụy Tĩnh.” Tôi chỉ biết anh rể tên là Chu Thụy An, hai người họ quả nhiên là anh em ruột.

Đây là hỏi một đằng trả lời một nẻo, tôi lại hỏi lại một lần nữa: “Bảo mẫu có bắt nạt em không?”

Chu Thụy Tĩnh lắc đầu: “Là em gây họa.”

Tiểu hài tử bướng bỉnh là chuyện bình thường, hỏi tôi và Giang Phong Dật còn nhỏ thiếu chút nữa đã đốt linh đường tổ tông. Coi như là nó nghịch ngợm có thể nghịch như tôi sao, dù sao cũng không đến mức để huyết mạch của Chu gia bị đau chứ.

Tôi xoa đầu Chu Thụy Tĩnh nói: “Chu gia không cho em chơi thì em đến Cao gia đi, Giang Phong Dật phá phòng bên nhà chị vẫn còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật kia.” Tôi thật sự cảm thấy bảo mẫu của Chu gia là người lạnh lùng, Chu Thụy Tĩnh ngoài việc sắc mặt kém, tính cách quái đản cũng không có khuyết điểm gì khác, nếu để bọn họ trông Giang thiếu gia Hồn Thế Ma Vương kia, bọn họ còn không khóc ra máu sao.

Đang tức giận bất bình, trời bỗng nhiên sáng lên, ánh mắt tôi đang nhìn bóng tối, bị ánh sáng xuất hiện thình lình đập vào, nên mắt không mở ra được. Chờ tôi thích ứng được với ánh sáng, đã thấy Tiểu Hắc ba bước hai bước nhảy từ trên núi xuống, miệng ngậm một con búp bê cũ nát.

Tiểu Hắc bỏ búp bê vào tay Chu Thụy Tĩnh, tôi nhìn con búp bê kia, quả nhiên không phải đồ tốt, mắt là hạt nhựa đen tròn, nhìn như bị bệnh đục thủy tinh thể, mũi thiếu một nửa, miệng là dùng kim khâu khâu vào, nhìn lại giống như nó có thể nói chuyện.

“Miêu ca, búp bê này có vấn đề à?” Bản thân tôi không nhìn ra cái gì, nhưng tôi có chút cảm giác thứ này là điềm xấu.

“Không có gì, vốn là đồ của nó, để nó mang theo đi.” Tiểu Hắc nhẹ nhàng nói bằng quơ.

Trải qua mấy chuyện gần đây, tôi đối với Tiểu Hắc có tín nhiệm cũng có kính nể, nó đã cứu tôi vài lần, khẳng định sẽ không làm hại tôi, nó bảo gì thì tôi làm vậy đi.

Trời đã sáng, tín hiệu di động cũng khôi phục bình thường, tiếng chuông di động quen thuộc vang lên, là chị họ gọi.

“Alo?” Tôi nghe điện thoại.

“Cao Hạnh! Em không sao chứ!” Trong điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của chị họ.

“Àn? Em có thể có chuyện gì?”

“Em chạy đi đâu?”

“Không đi đâu cả, chỉ đi dạo thôi.”

“Bảo mẫu nói Thụy Tinh bị em đưa đi, nó... Có gặp rắc rối gì không?” Chị họ muốn nói lại thôi.

“Không có, nó rất ngoan, em lập tức đưa nó về, chị đừng gấp.” Tôi không dám nói thật, tôi mơ hồ cảm giác được bản thân không nên nói thật.

Dẫn Chu Thụy Tinh về, vừa vào cửa đã nhìn thấy Giang Phong Dật giang hai tay ra, mà tay trái tôi nắm tay Chu Thụy Tinh, tay phải ôm Tiểu Hắc, dưới tình thế cấp bách này tôi chỉ có thể dùng chân để ngăn cản chiêu đại bằng gương cánh của Giang Phong Dật, một cước đá trúng áo sơ mi trắng tinh của cậu ta.

“Vừa gặp mặt đã vội vả để lại dấu vết trên người tớ, vài năm không gặp, ham muốn chiếm hữu của cậu lớn hơn rồi đấy.” Giang Phong Dật nhìn dấu chân đen to bự trên áo sơ mi trắng nói.

“Đừng đến gần tôi, chúng ta tuyệt giao! Tôi không muốn có người bạn như vậy!” Tôi nhìn bộ dạng lỗ mãng của cậu ta càng tức hơn, tình bạn của chúng tôi ở trong lòng cậu ta không nặng không nhẹ như vậy sao.

Chị họ vì lo cho an nguy của tôi, đã đứng ở cửa chờ, thấy tình thế cấp bách vội vàng kéo tôi: “Cao Hạnh sao em lại không lễ phép với Giang thiếu gia như vậy! Em mau xin lỗi đi.”

Được rồi, tôi thừa nhận tôi thật vô sỉ, nếu Giang Phong Dật là người lòng dạ hẹp hòi, bị tôi đá một cước thì cả Cao gia cũng không được yên, cho dù rất tức giận tôi cũng sẽ ghen trong lòng. Tôi rất hiểu cậu ta, biết cậu ta sẽ không trách tội tôi, tôi mới dám không kiêng nể gì mà phát tiết cơn giận, trong lòng tôi biết cậu ta bao dung với tôi là vì còn coi tôi là bạn bè, nhưng tôi vẫn không thể tha thứ cho việc cậu ta không từ mà biệt, chúng tôi rõ ràng đã ước định muốn cùng nhau lớn lên.

“Không sao đâu, do em sai trước, cô ấy đánh em một chút cũng đúng.” Giang Phong Dật bày ra bộ dáng thân sĩ nói.

Vốn là cậu ta sai trước, tại sao cậu ta vẫn là thân sĩ, tôi lại trở thành ác ôn, từ nhỏ chúng tôi cùng nhau gây họa cũng chỉ có một mình tôi chịu phạt, không phải chỉ vì cậu ta là chi chính còn tôi là chi thứ sao, tôi ghen tị, vô cùng ghen tị.

Một cước kia không làm tôi hả giận ngược lại càng bức bối hơn, tôi tức giận đi ra, Giang Phong Dật nhất quyết đi theo tôi.

“Tiểu Hạnh, cậu thật sự không cần tớ sao, cậu thật sự thật sự không cần tớ sao.” Giang Phong Dật lăm nhăm ở bên tai tôi, đây không còn đơn thuần là theo đuôi, đây là quấy rầy trắng trợn.

“Phong Dật, làm gì ở đây thế, ba cháu đang tìm cháu kìa.” Bác gái cả đi tới, nói.

Tôi vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn Giang Phong Dật, tuy cậu ta là tên ăn chơi trác táng, nhưng vô cùng sợ ba, đừng nói cậu ta, ngay cả tôi cũng sợ Giang lão gia, không chỉ sợ mà còn ghét, ba cậu ta mỗi lần nhìn thấy tôi cũng không cho tôi sắc mặt tốt.

Giang Phong Dật lưu luyến nhìn tôi một cái, rồi chạy đi tìm ba, còn nói tôi không thay đổi, không phải cậu ta ngay cả một điểm tiến bộ cũng không có sao, nhớ hồi nhỏ mỗi lần cậu ta đi chơi cùng tôi, vác mặt mũi bản thiêu về đều bị ba cậu ta mắng, tôi bắt đắc dĩ cười cười.

Móng vuốt của Miêu ca gõ một phát trên đầu tôi, thật thương tâm, người bị Miêu ca dùng cách xử phạt về thể xác trên thế giới này chỉ có một mình tôi đi!

Tôi muốn trả Chu Thụy Tinh lại cho anh rể, nhưng tìm thế nào cũng không thấy bóng dáng anh rể đâu, nhóm người bác trai cũng không thấy, chắc là bị bà nội tìm đi để mưu đồ bí mật gì đó thôi. Tuy rằng tôi thừa nhận mấy thứ cổ quái này nó có tồn tại, đối với việc đoán mệnh và phong thủy vẫn giữ thái độ hoài nghi, nhưng không bất kính với sự nghiệp của Giang Phong Dật và anh rể, chỉ có điều nếu số mệnh có thể tính được, còn đi học làm gì, mỗi ngày ở nhà rút thăm chơi là được.

Tôi đang muốn tìm một người thân thiện và hòa ái để phó thác Chu Thụy Tinh, thì Giang Phong Dật chạy như điên trở về.

Thấy tôi vẫn không để ý đến cậu ta, Giang Phong Dật tội nghiệp nhìn tôi: “Tiểu Hạnh, làm thế nào cậu mới tha thứ cho tớ?”

“Cậu thả bỏ cậu mười năm, bây giờ tôi cũng thả mười năm, mười năm sau chúng ta nói tiếp.”

“Cao Hạnh, cháu lại khi dễ Giang thiếu gia.” Bác gái hai đi tới giáo huấn tôi.

“Bác gái hai, là cậu ta muốn tìm phiền toái, cháu không khi dễ cậu ta.” Tôi giải thích.

“Là vì cháu dạy hư Giang thiếu gia, Giang lão gia mới đưa Giang thiếu gia xuất ngoại, sao lớn như vậy còn không hiểu chuyện.”

Cái gì gọi là tôi dạy hư Giang Phong Dật, là thời thơ ấu thuần khiết của tôi bị cậu ta làm bẩn thì có.

Bác gái hai thấy tôi không nói gì, cho là tôi thấy xấu hổ, nói tiếp: “Luận bối phận, Giang thiếu gia là chú của cháu, nói chuyện với trưởng bối đừng có không lễ phép như vậy.”

Những lời này từ nhỏ đến lớn tôi nghe đến mức lỗ tai cũng thấy quen, bây giờ nghe lại lực sát thương vẫn không giảm, hồi bé lúc tôi nghịch ngợm, mỗi lần gây họa đều bị trưởng bối răn dạy như vậy.

“Giang Phong Dật là chú của cháu, sao cháu lại dẫn chú đi bắt chim non.”

“Đừng có không biết lớn nhỏ với chú cháu như thế.”

“Sao cháu không hiểu gì cả, đừng dạy hư chú cháu.”

Chú cái gì chứ! Làm tôi ngoài khét trong sống. Hơn nữa, tâm tư Giang Phong Dật từ khi còn bé đã hư rồi, thật sự không liên quan đến tôi!

“Bác, không cần lo lắng, tình cảm của cháu và Cao Hạnh rất tốt.” Giang Phong Dật đứng ra nói thay tôi.

“Đã vậy, bác cũng không nói nhiều, lát nữa phải tế tổ ở linh đường, hai đứa cũng nhanh đi đi.” Bác gái hai nói xong liếc tôi một cái rồi đi.

Tế tổ chính là tế bái tổ tiên, tôi nhớ hàng năm chỉ có đêm trước trung thu mới tế tổ, bây giờ còn cách tháng tám xa lắm, tôi tò mò không biết quê của Giang lão gia rốt cuộc tính ra cái gì.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tại sao chương này lại bị cắt bỏ, JJ nguoi lại rút sao? ! Không cần a! ! Các cô nương các nguoi có thể đọc được chương này sao! ! !

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Du lịch Lâm viên . . .

(Lâm viên: Rừng, Công viên)

Trên cái bàn ở linh đường bày một loạt bài vị tổ tiên, phía dưới là một đám người đông nghìn nghịt đang quỳ. Bà nội và hai vị lão gia của Chu gia, Giang gia từng người một thấp hương. Giang lão gia chính là bố Giang Phong Dật, không thể không thừa nhận ông ấy thời trẻ là một người rất đẹp trai, nếu không cũng không thể sinh ra Giang Phong Dật như vậy, tuy ngũ quan Giang Phong Dật tương tự với bố cậu ta, biểu cảm lại hoàn toàn bất đồng, Giang lão gia vĩnh viễn đều là khuôn mặt nghiêm túc, mà Giang Phong Dật luôn là biểu cảm đáng khinh hoặc cười tào nhả, tôi cảm thấy Giang Phong Dật lại giống con của Chu gia. Đầu Chu lão gia to hơn đầu Giang lão gia nửa cái đầu, một bụng bìa lớn, Chu lão phu nhân nhất định là người rất giỏi, có thể thay đổi gen của Chu gia, sinh được người như anh rể họ.

Thấp hương xong, bà nội lại bảo mọi người quỳ lạy bài vị, còn chưa lạy xong ba lạy, lại thấy tiếng thanh gỗ bị gãy, bài vị chính giữa linh đường gãy ra, gãy thành hai đoạn nằm trên bàn, mọi thứ lại yên tĩnh lại.

Bà nội giật mình suýt té ngã, may có Giang lão gia kịp thời đỡ được, mấy bác gái và cô chạy tới vây quanh bà nội.

“Chẳng lẽ... Thiên kiếp lần này khó tránh.” Bác gái hai sợ tới mức biểu tình trên mặt đều cứng ngắc, bị bác gái cả nghiêm khắc trừng mắt một cái.

“Tôi đã xem qua phong thủy phần mộ tổ tiên ba nhà chúng ta, không có vấn đề gì, tại sao lại như vậy.” Chu lão gia một đầu mồ hôi lạnh.

Tôi nhìn linh bài bị gãy, trong lòng như có một đám mây đen ép xuống khiến tôi không thở nổi, Tiểu Hắc dựa vào tôi, dùng mặt cọ cọ tay tôi, ta mỉm cười với nó một chút, đám mây đen trong lòng vẫn không tan đi.

Tế tổ thất bại, bác gái cả gọi tôi sang, bảo tôi có thể về trường học, đã mua vé xe lửa buổi chiều cho tôi. Những người khác đều không có ý rời đi, chỉ

có mình tôi đi, tuy tôi cũng không thích ở lại, nhưng vẫn thấy được sự thật là: gia bị đuổi đi một cách uyển chuyển!

Khăng định là chủ ý của Giang lão gia, ông ta nhìn tôi không vừa mắt, chuyện gì xúi quẩy đều vút lên người tôi, tôi cũng không phải sao chổi chuyển thế, vì cái gì mà mọi chuyện đều nhằm vào tôi!

Bảo tôi đi, tôi đi là được, tôi ước gì được về trường sớm một chút, Giang Phong Dật nói muốn đưa tôi đến nhà ga, bị ba cậu ta gọi đi, tôi một mình ôm Tiểu Hắc yên lặng đi đến nhà ga, mặc cho gió núi lạnh lẽo quét vào làn da không mềm mại của tôi, mũi chua xót, nhân sinh thực TM tịch mịch.

“Miêu ca, có phải tôi rất xúi quẩy không?” Mũi tôi chua xót hỏi Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc trèo từ tay tôi lên trên vai, giờ móng vuốt nhẹ nhàng vuốt ve đầu tôi: “Không phải lỗi của em, là bọn họ vô năng, cường giả thật sự sẽ không đem sai lầm đổ lên đầu người khác.”

“Miêu ca, anh có thể đừng ghét bỏ tôi, bỏ tôi đi như... mẹ và ba?”

“Nếu có một ngày như vậy, sẽ là em rời đi trước anh.”

Những lời này tôi có thể hiểu là “Em không rời anh cũng không buông” sao? Lời này tuy là một con mèo nói, trong lòng tôi vẫn thấy ấm áp, cho dù cả thế giới này không cần tôi, ít nhất còn có một con mèo ở bên cạnh tôi.

Ngồi xe lửa cả buổi trưa, vừa về trường đã gặp một chuyện làm tôi bị kích động. Lâm Tư Giai kích động nói cho tôi biết, Mạnh Kiều mua băng vệ sinh trúng giải nhất — du lịch Lâm viên Tô Châu năm ngày bao ăn ở. Anh hùng không hỏi xuất xứ, lưu manh không hỏi tuổi, không quan tâm đây phần thưởng của cái gì, có thể đi du lịch miễn phí là mọi người đều mừng rỡ như điên!

“Bọn tớ đã thương lượng rồi. Năm ngày đó vừa vận được nghỉ, A Hạnh cậu có đi không?” Lí Nghi hỏi.

“Đương nhiên! Cả đời có thể có mấy cơ hội đi Lâm viên, không thể bỏ lỡ!” Tôi lập tức bày tỏ lập trường.

“Khụ khụ, ba vị phu nhân yên tĩnh một chút, tớ đã liên hệ cùng công ty rồi, ngày kia nghỉ phép mang ba vị phu nhân đến đại viện mở mang kiến thức.” Mạnh Kiều đắc ý bắt chéo chân.

Bánh thịt đột nhiên từ trên trời rơi xuống làm tâm trạng sa sút của tôi tăng vọt lên, ai nói gia là sao chổi, sao chổi có thể có vận cứt chó như vậy sao, phải nói tôi là sao Thái Bạch chuyển thế mới đúng.

Đến ngày, chúng tôi đi Tô Châu, tìm được Lâm viên theo địa chỉ công ty nói, so với tưởng tượng của tôi còn lớn hơn, công ty phúc hậu như thế này càng ngày càng ít, tôi rất vui sướng, quyết định kêu gọi toàn phòng về sau đều dùng hãng này. Nghe nói Lâm viên này là tài sản tư nhân của một cổ đông công ty, không mở cửa tiếp khách, lúc chúng tôi đi đến quả nhiên một người cũng không có. Bảo vệ phụ trách trông cửa là một người mù, phải xác minh chứng minh thư của chúng tôi bằng máy xong mới cho vào.

Bảo vệ dẫn chúng tôi tham quan Lâm viên, Lâm viên tuy rộng, nhưng chỗ có thể đi không nhiều lắm, phần lớn phòng ở đều dán giấy niêm phong phong, Tiểu Hắc cảm thấy hứng thú đối với mấy phòng này, hai chân trước đặt trên tay tôi, đứng thẳng lên muốn nhìn rõ ràng.

“Ông già, Ông niêm phong hết mọi phòng thì chúng tôi ở chỗ nào.” Lí Nghi bất mãn nói, nhìn bên ngoài thì đẹp mà bên trong lại rách nát như vậy, có cảm giác bị lừa giỡn.

“Mấy cô yên tâm, đã an bài cho mấy cô ở phòng cũ trước kia của tiểu thư nhà tôi.” Bảo vệ mù cúi đầu khom lưng nói.

Phòng của chủ Lâm viên nhất định sẽ tốt hơn phòng dành cho khách, phòng của chủ có địa vị tôn quý ngay cả tham quan cũng không được, bây giờ lại để cho chúng tôi ở, chúng tôi đương nhiên sẽ không bắt nạt.

Đi hơn nửa Lâm viên mới tới chỗ phòng chủ nhà, bảo vệ mù đưa chúng tôi tới ngoài cửa phòng của tiểu thư. Bốn người chúng tôi đều không mang nhiều hành lý, nên đều tự mang hành lý vào sắp xếp, ba người đi vào trước, đến lượt tôi, thì bảo vệ ngăn lại.

“Cao tiểu thư cô không thể vào.” Bảo vệ chặn cửa.

“Tại sao? Phòng rất rộng, chúng tôi ở bốn cũng được.” Tôi cho rằng ông ta sợ chúng tôi ở bốn không đủ chỗ.

“Sao thế?” Ba người khác thấy tôi chưa vào, đều bỏ hành lý, ra xem.

“Là như vậy, sinh tiền tiểu thư nhà tôi có tính khiết phích*, phòng của cô ấy chỉ cho phép con gái chưa kết hôn ở, nam nhân và phụ nữ đã kết hôn đều không được vào.” Bảo vệ mù giải thích.

(* yêu sạch sẽ.)

Tôi đương nhiên là chưa kết hôn, không phải phụ nữ đã kết hôn, chả lẽ ý của ông ta là tôi là nam? Tình! Đây quả thực vũ nhục nhân cách của ta, hần không nhìn thấy tóc đuôi ngựa sau đầu tôi thì thôi, tôi cũng không bị cảm, giọng nói cũng không khàn khàn như đàn ông đâu.

“Ông già, ông hiểu lầm rồi, cậu ấy ở cùng chúng tôi hai năm, tôi cam đoan cậu ấy không phải là nam.” Lí Nghi vừa ôm bụng cười vừa giúp ta giải thích.

Mặc kệ chúng tôi nói thế nào, ông bảo về mù nhất quyết không cho tôi vào phòng, bảo tôi đến ở sương phòng.

“Quên đi, đừng âm ỉ nữa, ngủ sương phòng cũng không phải là ngủ ở kho hàng, nếu không cho ở đây, tôi và Tiểu Hắc ngủ ở sương phòng cũng được.” Tôi trấn an Lí Nghi, bây giờ bảo vệ chỉ làm khó một mình tôi, nếu gây gổ bắt cả ba người họ cũng phải ở sương phòng thì thật bị kịch.

Bảo vệ đưa tôi đến sương phòng phía tây xong thì không quản tôi nữa, ngay cả đi du lịch cũng bị kỳ thị, tôi xác định năm tôi sinh ra sao chổi Halley không có đâm vào địa cầu mà, sao tôi lại xui xẻo như vậy!

Bảo vệ đi rồi, Tiểu Hắc từ trong lòng tôi nhảy xuống, đi xung quanh phòng ngửi ngửi. Phòng cũ khó tránh khỏi việc có thứ không sạch sẽ, chúng tôi trước khi đến đã làm tốt tâm lý, nhắm mắt làm ngơ, gặp chuyện gì cổ quái cũng phải lạnh nhạt dù sao chúng tôi cũng là người đã trải qua mưa gió.

Nghỉ ngơi một lát, tôi gửi tin nhắn rủ bọn Lí Nghi ra hồ phía Tây chơi, lại nhận được câu trả lời là mệt không muốn ra ngoài, Mạnh Kiều và Lâm Tư Giai một người là một sách một người thấp bé mọt là chuyện bình thường, Lí Nghi cũng kêu mệt thì thật khiến người ta ngạc nhiên, đừng nhìn bề ngoài cô ấy là bông hoa nhỏ, thực chất lại khỏe như trâu, chắc là cô ấy say xe thôi, một mình tôi ở trong sương phòng buồn chán, mấy người không đi, tôi tự đi.

Cũng may tôi không phải đi một mình, còn có Tiểu Hắc đi cùng tôi, ôm nó ngồi xe ra Tây hồ, tự an ủi bản thân, ông trời không có vứt bỏ tôi, ông ấy cho tôi một con mèo có thể nói chuyện, đây là ông ấy bồi thường cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chú ngữ quá dài . . .

Bạch xà quán ở Tây hồ dùng Bạch Xà truyện (Thanh xà Bạch xà) làm chủ đề chính, bên trong sử dụng điều khắc để tái hiện lại toàn bộ tình tiết chuyện xưa, còn nhớ hồi nhỏ thấy Bạch nương tử bị Pháp Hải hòa thượng nhốt vào Lôi Phong Tháp tôi tức muốn chết, thật muốn đi vào đó ném hạt dưa vào đầu trục của Pháp Hải.

Đi trước pho tượng Bạch nương tử vào Lôi Phong Tháp, tôi vừa buồn, vừa than thở: “Hôn nhân khác chủng tộc quả nhiên là cộc chén (bị kịch).”

Tiểu Hắc ngẩng đầu, ánh mắt màu hổ phách nhìn tôi: “Em cho là như vậy?”

“Nếu Bạch Tố Trinh là người, Pháp Hải sẽ không ngăn cản nàng cùng Hứa Tiên ở cùng một chỗ, bắt quá... Dù sao cũng chỉ là một chuyện xưa, tôi cứ rối rắm làm gì chứ, trong hiện thực làm sao có thể có người yêu yêu quái.” Tôi sờ sờ cằm Tiểu Hắc trong lòng, nhưng mà tình cảm không dễ có được thì càng mê người.

Ra khỏi Bạch xà quán, người quản lý còn đưa cho tôi một đồ lưu niệm, là một đôi móc treo điện thoại, một cái chuông vàng treo vào dây vải đỏ, trên dây còn thêu chữ, một cái thêu “Thân vô thái phượng song phi dục”, cái kia thêu “Lòng có linh tê một điểm thông”. Ở Tây hồ có nhiều đôi tình lữ, ngay cả đồ lưu niệm cũng có đôi có cặp, bảo người độc thân như tôi làm sao chịu nổi.

Tôi thử treo cả hai cái chuông vào di động, nhưng thật khó coi, Tiểu Hắc tò mò nhìn di động của tôi, trong đầu tôi chợt nảy ra sáng kiến, tháo cái chuông có thêu “Lòng có linh tê một điểm thông” xuống, treo vào cổ Tiểu Hắc. (*)

Chuông màu vàng làm nổi bật ánh mắt màu hổ phách của nó, màu sắc khiến cho người ta thấy ấm áp, nếu nó là đàn ông, thì động tác vừa rồi ấm áp như vợ đeo caravat cho chồng, đáng tiếc, nó không phải.

“Bà xã?” Tiểu Hắc có chút kinh ngạc.

“Làm ký hiệu, chứng tỏ anh là mèo nhà, sẽ không bị người khác bắt đi.” Đầu ngón tay búng vào cái chuông, tiếng chuông lanh lợi sạch sẽ.

Tiểu Hắc trầm mặc trong chốc lát, nói: “Được rồi, cái này coi như là đồ cưới của em.”

Tôi cười cười xoa đám lông hỗn độn trên đỉnh đầu nó, trong lòng có chút tỉnh táo, nó là mèo, tôi là người, tôi nên cao hứng hay là bi thương, khi ở bên cạnh ta chỉ có một con mèo.

Khi bọn tôi về đến nơi thì đã là buổi tối, Lâm Tư Giai đang ngủ, Mạnh Kiều và Lí Nghi đang ngáp liên tục. Ông bảo vệ mù cũng thật chuyên nghiệp, nhìn chằm chằm tôi không cho tôi đi vào, người đã mất thì phải tôn trọng, không cho tôi đi vào thì tôi không vào là được.

Bị bảo vệ đuổi về sương phòng, thật uể oải, tôi khiến người khác thấy phiền như vậy sao, bảo vệ chân trước vừa đi, Tiểu Hắc chân sau chạy ra ngoài, nhất cử nhất động của Tiểu Hắc đều đã qua sự phán đoán, tôi không cần lo cho nó, thừa dịp này đem linh bài trong túi tùy thân ra dâng hương, niệm chú hương, mấy lần bị Tiểu Hắc quấy rầy nên chưa xong, nếu để bảo vệ biết tôi cung phụng bài vị ở trong vườn, khẳng định ông ấy sẽ đuổi tôi ra khỏi sương phòng. Dâng hương xong, vừa cất bài vị đi, Tiểu Hắc đã chạy về, miệng ngậm một đồng tiền.

Tiểu Hắc nhảy lên giường, phun đồng tiền ra chần: “Lâm viên này có vấn đề.”

Tôi cầm lấy đồng tiền, nhìn trên dưới mà không ra lý do: “Vấn đề gì?”

“Mặc áo vào theo anh đi.”

Tôi ngả một tiếng, mặc áo khoác đi theo Tiểu Hắc ra ngoài, lâm viên ban đêm là một mảnh yên tĩnh, chỉ có âm thanh sâu nói chuyện với nhau. Tiểu Hắc dựng đuôi tìm kiếm tin tức trong không khí như chong chóng đo chiều gió, tôi cũng tập trung tinh thần tưởng tượng mình giống Tiểu Hắc cảm giác được chỗ dị thường, quả nhiên trừ bỏ sương ban đêm ẩm ướt, cái gì tôi cũng không thấy. Hồi sơ trung, có một lần tôi trở nên mẫn cảm với quỷ mị, kết quả bị bạn học trong ban coi là người ngoài hành tinh mà cô lập. Lúc đó tôi tưởng mình ngã từ trên xà kép xuống nên não bị chấn động để lại di chứng, cũng may tình trạng này về sau dần dần mất đi, bây giờ tôi lại muốn có cảm giác đó một lần nữa, thế sự quả nhiên là biến đổi thật thường.

Tôi đi theo Tiểu Hắc đến bên ngoài phòng ngủ của tiểu thư, Tiểu Hắc ngửi ngửi vườn hoa ngoài phòng nói: “Mùi người chết rất nặng, dưới đất chắc là tro cốt.”

Não không tự giác thêu dệt thành chất dinh dưỡng nuôi hoa, tôi chống lan can nôn khan, Tiểu Hắc quay đầu lại nói: “Bà xã, chúng ta còn chưa viên phòng, không cần giả vờ nôn ọe.”

Tôi nhìn thấy nụ cười gian trá trên mặt Tiểu Hắc, đáng giận, dám lấy tôi làm trò cười.

“Tro cốt... Anh đùa tôi hả? Hay là sự thật?”

“Tro cốt người này bị phân ra bốn hướng, mặc kệ linh hồn đi hướng nào cũng sẽ bị chặn trở lại, hơn nữa anh còn phát hiện ra đồng tiền kia, chắc hẳn em đã nghe thấy câu ‘Có tiền có thể sai khiến ma quỷ’ rồi, đồng tiền ở thuật trung có tác dụng khống chế quỷ hồn.” Tiểu Hắc nói xong chạy đến chân tường, dùng móng vuốt đào vài cái, lại đào được một đồng tiền.

“Theo anh nói, đất ở xung quanh căn phòng này lẫn lộn tro cốt người chết là để vây khốn một linh hồn, lấy tiền làm trận là để khống chế linh hồn này, vậy để cho người khác ở trong căn phòng này là để...” Tôi cả kinh, ở trong phòng là ba con heo phòng tôi, có thể gặp chuyện gì bất trắc không.

Tay nắm cửa không mở được, tôi trực tiếp phá cửa, ba con heo kia vẫn đang ngủ trên giường, tiếng động lớn như vậy mà bọn họ cũng không tỉnh lại, trong lòng tôi càng sợ hãi, xem xét hơi thở của họ, may mắn vẫn còn thở.

Tâm tình lo âu dần bình tĩnh lại, tôi mới phát hiện góc tường có thứ gì đó, một cô gái tóc tai bù xù đứng ở góc tường nhìn tôi chăm chăm.

Tôi hoảng loạn lấy một lá bùa trong túi ra, lại bị Tiểu Hắc giữ lại: “Không cần sợ, cô ta không có ý thức, không làm em bị thương đâu.”

Tôi ném lá bùa trong tay, quan sát cô gái trong góc, hiển nhiên cô ta không phải người, mà quỷ sẽ mất ký ức khi còn sống, tồn tại chỉ vì oán hận và tiếc nuối, ánh mắt hoặc hung ác hoặc bi thương đều là chuyện bình thường, mà ánh mắt cô gái này trống rỗng, nếu không có oán hận cũng không có tiếc nuối, cô ấy vốn không bị biến thành quỷ, rốt cuộc là ai tàn nhẫn như vậy, dùng chính tro cốt của cô ấy khiến cô ấy không được siêu sinh.

“Miêu ca, sao bọn họ lại bất tỉnh.” Tôi dùng sức lay Lâm Tư Giai ngủ nhẹ nhất, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

“Không cần đâu, xung quanh phòng này dùng tiền lập trấn hồn trận không chỉ có thể trấn quỷ hồn, cũng có thể trấn hồn người sống, tuy trận đã bị anh phá, nhưng hồn phách họ muốn tỉnh cũng phải mấy giờ nữa.” Tiểu Hắc nói xong đi đến bên cạnh nữ quỷ, đánh giá một phen: “Trên người cô ta có mùi tanh, đã từng ăn hồn người sống.”

Vậy mục đích an bày ba con heo kia ở đây đã rõ ràng, ở đây chỉ có một mình ông bảo vệ mù quản lý, hẳn quen thuộc với địa hình lâm viên như thế nhìn thấy đường vậy, khẳng định đã ở đây không ít năm, trước mắt xem ra hẳn là người có hiềm nghi lớn nhất.

“Trận hỏng rồi, lúc giữa đêm không thể chỉ huy nữ quỷ hút hồn của họ, người sau màn nhất định sẽ đến xem xét, bà xã em về phòng ngủ đi, người này đạo thuật thâm hậu, không đơn giản như hai lần trước đâu.” Tiểu Hắc đuổi ta trở về phòng.

Tôi đương nhiên không chịu, ba người bạn của tôi vẫn còn ở đây, không thể bỏ họ lại, hơn nữa Tiểu Hắc cũng nói đối phương là cao thủ, nhờ nó đánh không lại thì sao, tuy tôi không biết về đạo thuật, nhưng vẫn có một thân khí lực, tôi không tin đánh thắng được sắc lang và lưu manh mà không đánh được một người mù.

“Được rồi, nếu bà xã cố ý ở lại, anh dạy cho em một cái chú ngữ đuổi quỷ đơn giản, em là con cháu Cao gia, sử dụng nó sẽ không tồi, nhớ rõ: Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, quảng sửa vạn kiếp, chứng ngộ thần thông, tam giới trong ngoài, duy nói độc tôn, phù có kim quang, trảo hộ ngũ thân, nhìn gì không thấy, nghe gì không thấy, bao quát thiên địa, dưỡng dục dân sinh, chịu trì một lần, thân có quang minh, tam giới thị vệ, Ngũ Đế tư nghênh, vạn thần triều lễ, sai khiến lời đình, quỷ yêu táng đấm, tinh quái vong hình, nội có sét đánh, tiếng sấm ân minh, thông tuệ giao triệt, ngũ khí hồi hồi, kim quang tốc hiện, phúc hộ chân nhân, lập tức tuân lệnh.”

“Miêu ca... Quá dài... Không nhớ được...” Lúc nói những lời này tôi cố gắng cúi đầu thật thấp, tôi chỉ nhớ mỗi câu cuối cùng ‘lập tức tuân lệnh’.

“Không nhớ được thì em về phòng đi.” Tiểu Hắc lạnh nhạt nói.

Tôi hiểu, nó cố ý niệm chú ngữ dài như vậy để đuổi tôi về phòng, sau thời gian sống chung này, tôi cũng hiểu nó, nếu không nguy hiểm nó tuyệt đối không bảo tôi rời khỏi nó.

“Chú ngữ đều là mây bay, tôi đã xem trên tivi rồi, vô lâm cao thủ chân chính thì thở cũng có uy lực như hạt nhân nguyên tử, anh đừng coi thường tôi, tôi chính là một khối ngọc đẹp chưa mài.” Câu cuối cùng khen bản thân kia là do tôi thuận miệng nói ra. Tôi chợt dạ nhìn ra ngoài cửa sổ, Ôi? Người ngoài cửa sổ kia... Ông bảo vệ trông cửa, sao ông đến sớm thế!!!

(*) Hai câu “Thân vô thái phượng song phi dực” và “Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.” là hai câu trong bài thơ Vô Đề (Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong) của Lý Thường Ẩn thời Đường.

無題 (昨夜星辰昨夜風) Vô đề (Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong)

昨夜星辰昨夜風, Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong,

畫樓西畔桂堂東。Hoạ lầu tây bên quế đường đông,

身無彩鳳雙飛翼, Thân vô thái phượng song phi dực,

心有靈犀一點通。Tâm hữu linh tê nhất điểm thông,

隔坐送鉤春酒暖, Cách tọa tống câu xuân tửu ôn,

分曹射覆蠟燈紅。Phân tào xạ phúc lạp đăng hồng,

嗟余聽鼓應官去, Ta dư thính cổ ứng quan khứ,

走馬蘭臺類轉蓬。Tẩu mã lan đài loại chuyển bông,

Dịch nghĩa

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi

Bên tây lầu hoạ, phía đông nhà quế

Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sùng tê để cảm thông

Ngồi xa nhau chúc chén xuân ấm áp

Cùng vui trò “xạ phúc” dưới ánh nến hồng

Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan

Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bông,

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bộ mặt thật của Tiểu Hắc . . .

“Tôi đã sớm cảm thấy cô có chỗ không thích hợp, không nghĩ tới tuổi còn trẻ đã hiểu được trận pháp.” Bảo vệ mù đi vào phòng, giọng khàn khàn nói.

Tôi phản ứng nhanh nhạy, lập tức trốn sau Tiểu Hắc, Tiểu Hắc vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn bảo vệ bằng ánh mắt khinh thường: “Tôi cũng không nghĩ tới bây giờ còn có người không sợ trời phạt, mắt của ông bị mù vì việc này đúng không?”

Tôi khiếp sợ, đây là quả báo à, tên bảo vệ kia lại có thể vì nữ quý mà không tiếc hi sinh đôi mắt, đây là vì thâm cừ đại hận gì!

“Không nghĩ tới cô không chỉ hiểu biết trận pháp mà còn biết đạo dưỡng quý, tôi thật không nên xem thường cô.” Tên bảo vệ khen ngợi nhìn ta.

Uy uy, lão già ông nói tôi làm gì, trận là Miêu ca phá hỏng, ông cũng là do Miêu ca bắt ép đến, tôi cái gì cũng không làm mà, Miêu ca lại càng không phải là thủ hạ của tôi !!!

“Tôi không thích xen vào việc của người khác, để chúng tôi đi khỏi đây thì tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” Ánh mắt màu hổ phách của Tiểu Hắc chăm chú nhìn tên bảo vệ.

“Các người đã phát hiện ra bí mật của tôi mà còn có thể sống sót rồi đi sao, tôi khổ tâm lắm vài thập niên, không phải loại tiểu bối như cậu có thể hủy diệt được.” Tên bảo vệ nói xong, cánh cửa phía sau tự động đóng lại.

Cho dù là tôi cũng nhìn ra được tên mù này không dễ chọc, nên trốn sau Tiểu Hắc không dám lộn xộn, Tiểu Hắc nhỏ giọng nói với tôi: “Bà xã, trốn xa một chút, không cần làm mình bị thương.”

Tôi gật đầu, lập tức lui đến cạnh tường, đưa bé ngoan thì phải nghe lời.

“Thái thượng đài tình, ứng biến vô chừng, trừ tà phục mị, bảo mệnh hộ thân, trí tuệ trong vắt, tâm thần an bình, tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuyh, lập tức tuân lệnh.” Tên bảo vệ đọc chú ngữ, một làn khói trắng bao phủ người hắn rồi lại nhanh chóng tiêu tán.

“Đây là tịnh tâm chú, khi gặp quỷ mị thì phải an thần trước, nhớ kỹ.” Tiểu Hắc vẫn lạnh nhạt như cũ, còn không quên dạy người mới.

Làm tốt trạng thái phòng ngự cho bản thân, tên bảo vệ hung tợn nhìn chằm chằm Tiểu Hắc, trong miệng tiếp tục lầm nhảm “Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, quảng sử vạn kiếp, chứng ngộ thần thông, tam giới trong ngoài, duy ngã độc tôn, phù hữu kim quang, trảo hộ ngũ thân, thị chi không thấy, nghe chi không nghe thấy, bao quát thiên địa, dưỡng dục dân sinh, chịu trì một lần, thân có quang minh, tam giới thị vệ, Ngũ Đế tư nghênh, vạn thần triều lễ, sai khiến lôi đình, quỷ yêu táng đẫm, tinh quái vong hình, nội có sét đánh, tiếng sấm ầm minh, thông tuệ giao triệt, ngũ khí hồi hồi, kim quang tốc hiện, phúc hộ chân nhân, lập tức tuân lệnh.” Niệm chú xong, ba tia sáng vàng bắn ra từ phía sau hắn, giống như cái lồng vây quanh Tiểu Hắc.

Tôi chán kinh! OXXX ! Mấy cái câu giống như khẩu lệnh đó thật sự là chú ngữ! Tôi tưởng Tiểu Hắc thuận miệng nói ra, thế nhưng nó lại là chú ngữ!

Ba tia sáng vàng mang theo tia lửa điện càng ngày càng gần, mà Tiểu Hắc vẫn không chút hoang mang như cũ, móng vuốt vẽ cái gì đó trên mặt đất, từ dưới đất có ba con rắn đen nhỏ chui ra, mỗi con rắn nhỏ giữ một tia sáng vàng, sau đó đem tia sáng đó ra cắn nuốt.

“Con nhóc còn có một trợ thủ, tuổi nhỏ đã biết đến tuyệt học thuật không chế quỷ, tôi đúng là không nên coi thường cô.” Tên bảo vệ nhìn tôi với ánh mắt hung dữ.

Tôi không làm gì cả, chỉ đứng ở một bên nhìn mà thôi! Miêu ca là Miêu ca, tôi là tôi, thật sự không phải là ta không chế nó! Vì sao lại nhắm vào tôi! Tôi vô tội mà!

Tay trái và tay phải của tên bảo vệ mù cào vào trong không khí, đầu ngón tay nhanh chóng biến thành màu đen, đây đây đây... Đây chẳng lẽ là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo trong truyền thuyết?

“Ông không phải là không sợ chết, mà căn bản là không muốn sống.” Tiểu Hắc cào trên mặt đất một cái, ánh sáng màu lam nổi lên bốn phía.

“Đừng làm nói những điều thừa thãi, cho dù lão phu phải liều mạng cũng sẽ không để cho các người làm càn trong này.” Cửu Âm Bạch Cốt Trảo chớp vào vầng sáng màu lam, ánh sáng xanh lam dần dần biến thành hồng, rồi vỡ vụn như thủy tinh. Trên mặt Tiểu Hắc hiếm khi lộ ra biểu tình nghiêm túc, tôi cảm thấy tình huống không ổn, như vậy nói lên đối thủ đã uy hiếp đến nó.

Tôi muốn giúp Miêu ca, nhìn bàn tay không, tôi tìm trong phòng một thứ vũ khí tiện tay, nhìn đến nữ quỷ vẫn còn đứng ngốc ở góc tường, tầm mắt cô ta luôn luôn dừng trên người tên bảo vệ, trên mặt có thứ gì đó phản chiếu ánh trắng, nếu như tôi không nhìn lầm thì đó... là nước mắt sao?

Thoạt nhìn nữ quỷ này quả thật không có năng lực tự hành động, tôi yên tâm mà đến gần cô ta, muốn nhìn rõ chất lỏng trên mặt cô ta rốt cuộc là cái gì.

“Vô liêm sĩ! Không được tới gần tiểu thư!” Tên bảo vệ vốn đang cùng với Tiểu Hắc đánh nhau túi bụi thế nhưng còn có thể chú ý tới tôi, mắt ông ta mù mà tốt hơn người bình thường, ánh mắt trắng xám như người chết của ông ta nhất định ẩn chứa lực lượng không muốn người khác biết.

Nữ quỷ này chính là chủ nhân gian phòng này? Tôi kinh ngạc nhìn nữ quỷ trước mặt, đứng gần như vậy mới có thể thấy rõ nước mắt trên mặt nàng, tên bảo vệ khiến chủ nhân mình chết không nhắm mắt? Tôi nghi hoặc, không nghĩ tới tên bảo vệ lại liều lĩnh muốn giết tôi, hoàn toàn không để ý Tiểu Hắc ở bên cạnh gọi ra ngọn lửa màu đen, mùi thân thể cháy khét tràn ngập toàn bộ căn phòng, tôi trơ mắt nhìn thanh kiếm ánh sáng màu đỏ bay tới chỗ tôi, mục tiêu là cổ tôi, chân tôi có lẽ vì hoảng sợ nên không thể động đậy. Không phải chứ? Tôi sẽ không chết dễ dàng như vậy chứ!

Bên tai vang lên tiếng chuông, chẳng lẽ đây là tiếng chuông của hắc bạch vô thường? Nhưng hồn phách của tôi không rời khỏi cơ thể, trong khoảnh khắc thanh kiếm tới gần tôi thì bị một vật thể khác đỡ, thân thể màu đen nho nhỏ kia bị toàn bộ thanh kiếm xuyên qua.

“Miêu ca! ! !” Tôi bất chấp lực lượng của thanh kiếm vẫn mạnh mẽ như cũ, ôm lấy Tiểu Hắc, quanh thân Tiểu Hắc phát ra ánh sáng màu đỏ sậm, ánh sáng đỏ ngày càng lớn, cuối cùng đánh bay thanh kiếm ra. Thật giật mình, tôi thấy trước mặt không phải là Tiểu Hắc, mà là một người đàn ông xa lạ.

“Bà xã, em không sao chứ!” Người đàn ông kia quay đầu hỏi ta, vẻ mặt thân thiết, tôi ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không có tinh thần trả lời anh ta, chỉ ngơ ngác nhìn anh ta, cái từ kia gọi là gì nhỉ? Chim sa cá lặn? Bể nguyệt tu hoa? Thật sự nhớ không nổi, anh trai này, xin lỗi, tôi gọi anh là mỹ nhân đi.

Mỹ nhân nhìn bộ dáng ngơ ngác của tôi thì lo lắng, muốn đến xác nhận xem tôi có bị thương không, nhưng tên bảo vệ mù kia sao có thể để anh làm việc đó, chấp nhất muốn lấy mạng chó của tôi, à không, là lấy mạng nhỏ của tôi. Trên mặt mỹ nhân là biểu tình không kiên nhẫn. Chỗ da bị cháy của tên bảo vệ lại nổi lên ngọn lửa màu đen. Sau đó, tôi tận mắt trông thấy mỹ nhân của ta... Mỹ nhân của tôi biến thành con mèo đen nho nhỏ Tiểu Hắc...

Tiểu Hắc nâng một chân trước lên, móng vuốt và thân thể tạo thành một đường cong như một con rồng đen thoát ần thoát hiện.

“Ha ha ha, Đồ Long án! Đáng tiếc lão phu cho dù chết cũng muốn kéo các ngươi theo.” Khuôn mặt bị đốt cháy đen cười lên trông vô cùng dữ tợn.

“Làm bà xã tôi bị thương, ông từ từ trả giá ở mình hòa đi.” Hắc Tiểu Miêu nhẹ nhàng giật móng vuốt, ngọn lửa màu đen như bầy sói đói đánh về phía tên bảo vệ, mùi tanh tươi trong phòng càng nồng nặc hơn.

Tôi lẳng lặng nhìn tất cả những việc này, ông tay áo bị người kéo, tôi quay đầu thì thấy nữ quý kia đang kéo ông tay áo tôi, ánh mắt của cô ta vẫn trống rỗng như trước, nhưng có một thứ cảm xúc nói không rõ, đúng rồi, là cầu xin, cô ta cầu xin tôi làm gì?

Tôi đối diện với nữ quý, tại sao tôi lại cảm thấy ánh mắt cô ta đang phóng điện, cảm thấy giữa tôi và cô ta có một dòng điện truyền đi truyền lại, tay chân tôi trở nên bần rùn vô lực, như có cái gì đó bị nữ quý hút vào trong cơ thể theo dòng điện.

“Thế Hiền.” Nữ quý mở miệng gọi.

Tên bảo vệ mù dừng lại, ngơ ngác nhìn nữ quý. Nữ quý bay tới bên cạnh ông ta, giơ tay tát ông ta một cái, nhưng vì không có thân thể nên bàn tay xuyên qua người ông ta, tên bảo vệ che mặt, giống như thật sự bị đánh.

“Tiểu thư! Em chờ một chút, tôi sắp có thể làm cho em sống lại rồi, là do tôi nhìn nhầm, không nghĩ tới tiểu nha đầu này có linh lực cao như vậy, tôi lập tức bắt nó làm tế phẩm cho em!”

“Đủ rồi! Thế Hiền, anh để em an tâm ra đi được không, em cầu xin anh đấy.” Nữ quý nói xong thì quỳ xuống, không có âm thanh gì, nhưng hình ảnh thì lại rất trầm trọng.

“Tiểu thư! Em làm gì vậy!” Tên bảo vệ mù cũng quỳ xuống theo.

Một người một quý vẫn tiếp tục khóc, Tiểu Hắc đi đến bên cạnh tôi, kiểm tra xem tôi có bị thương hay không. Chống lại hắc tằm mắt hắc, trong đầu tôi lại xuất hiện khuôn mặt của kia, không tự chủ được dòi tằm mắt, đó, sẽ không phải là bộ dáng thật của Tiểu Hắc chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cẩm thuật sinh mệnh . . .

Vì ngăn cản bản thân suy nghĩ lung tung, tôi đem lực chú ý tập trung đến tên bảo vệ và nữ quý.

“Cô đã làm gì tôi?” Tôi vô cùng có khí thế đi đến bên cạnh nữ quý, bùa của bà nội đối với người sống vô dụng, nhưng đối với người chết là vũ khí có lực sát thương lớn.

“Xin lỗi cô tôi chỉ có thể mượn lực lượng của cô thì mới nói chuyện được.” Khuôn mặt đầy nước mắt của nữ quý nhìn tôi, rồi lại nhìn về phía tên bảo vệ: “Em thật sự rất thống khổ, Thế Hiền, anh để em đi đi.”

Tên bảo vệ vẻ mặt không thể tin, nói: “Em đang nói cái gì thế, tôi sắp có thể cho em sống lại rồi.”

Tôi không biết hai người họ có khúc mắc gì, nhưng tôi đã từng nghe nói khi ở Cao gia, quấy nhiễu luân hồi là chuyện nghịch thiên, phải trả giá gấp trăm lần ngàn lần, hơn nữa để linh hồn về lại thân thể một lần nữa cần có một lực lượng vô cùng lớn, mà con người không thể có được. Tôi biết tên bảo vệ muốn dựa vào việc hấp thu hồn phách sống để tích lũy lực lượng, nhưng ông tôi không biết, lực lượng dị dạng thì cho dù quý hồn sống lại cũng chỉ là một quái vật.

“Tiểu thư, tôi có quen người am hiểu đạo thuật, nếu cô nguyện ý, tôi có thể giúp cô siêu độ.” Tôi nói với nữ quý, cô ấy cũng rất đáng thương, ngay cả chết cũng không an ổn.

“Tôi sẽ giết cô trước.” Tên bảo vệ nói.

Tôi vội lui về phía sau, quên mất là vẫn còn nhân vật nguy hiểm như vậy, đặc ý vênh váo. Tên bảo vệ vốn đang quỳ trên mặt đất, định đứng dậy, thì tay chân đều bị xúc tủa màu đen cuốn lấy, không thể động dậy.

“Thế Hiền, mỗi đêm em đều du dương trong phòng này mà không mục tiêu gì, nhìn thấy tay mình dính đầy máu tươi mà không thể làm gì được, em tình nguyện biến mất trên thế giới này cũng không muốn làm một cô hồn dã quỷ nữa!” Nữ quý nói xong, khóc càng to.

Tên bảo vệ hiển nhiên không biết làm gì: “Làm sao có thể chứ, tôi kiên trì nhiều năm như vậy, chỉ thiếu chút nữa có thể để em vĩnh viễn tồn tại trên thế giới này.”

“Rồi sau này? Chờ anh trăm tuổi, một mình em sống có ý nghĩa gì?”

Tên bảo vệ mù không còn gì để nói, nữ quý cứ cầu xin tôi siêu độ cho cô ấy, tôi nhìn về phía Tiểu Hắc, ánh mắt Tiểu Hắc thật đậm đặc, khiến tôi an tâm.

“Kia... Cô đợi một chút, tôi gọi điện thoại cho chị họ tôi tới đây.” Tôi trấn an nữ quý.

“Không cần đâu, tự tôi sẽ đưa tiểu thư đi.” Tên bảo vệ nói.

“Ông đừng muốn ra về, tôi sẽ điều tra những án mạng trước kia xảy ra ở đây, rồi đưa ông đến cục cảnh sát.” Tôi trừng mắt nhìn tên bảo vệ không có khả năng nhúc nhích, theo những gì tôi mới nghe được, ông ta muốn cho nữ quý này sống lâu mà không biết đã có bao nhiêu nữ sinh chết oan ở chỗ này.

“Ha ha ha, đưa lão phu đến cục cảnh sát? Cô muốn lấy tội danh gì để bắt lão phu?” Bảo vệ mù nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo sự khinh miệt.

“Giết ông ở đây cũng sẽ không có người biết.” Giọng Tiểu Hắc vang lên, nghe thấy giọng nói của nó, trong đầu tôi lại hiện lên khuôn mặt kia, trong lòng thấy là lạ.

“Thế Hiền, em đi rồi anh phải chuộc tội thay em.” Giọng nói của nữ quý đã bắt đầu yếu ớt, đầu tôi cũng mơ hồ, tôi hai chúng tôi đều không kiên trì được bao lâu.

Chờ lúc nữ quý hoàn toàn nói không ra lời, tầm mắt tôi đã tối đen lại, rất lạnh a, phiêu đảng xung quanh không có mục đích, không thấy ánh sáng cũng không thấy nóng, vì sao tôi còn tồn tại, đây là cảm giác của quý sao, rất lạnh a.

Khi mở mắt, là do ánh mặt trời ảm áp chiếu vào, tôi đang nằm ở trên giường Lí Nghi, chẳng lẽ những gì xảy ra tối hôm qua đều là mơ sao? Tôi từ trên giường đứng dậy, lại thấy trên đầu giường có một ánh mắt trừng lớn như chuông đồng của Tiểu Hắc đang nhìn tôi.

“Hô.” Tôi hoảng sợ, thở hổn hển từng ngệm từng ngệm.

Lí Nghi bị tôi đánh thức, mơ mơ màng màng ngồi dậy hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, không có gì.” Tôi ấn nó nằm xuống giường lần nữa, còn mình thì nhảy xuống giường. Phòng này là phòng của vị tiểu thư kia, ông bảo vệ trông cửa luôn không cho tôi vào, chẳng lẽ tối hôm qua không là mơ?

“Miêu ca... Hôm qua có phải chúng ta đã đánh bảo vệ trông cửa không?” Tôi không chắc chắn lắm hỏi Tiểu Hắc.

“Đi theo anh, nữ quý kia vẫn luôn muốn cảm ơn em.” Tiểu Hắc nói xong lại linh hoạt nhảy ra khỏi cửa, tôi xô dép lung tung rồi cũng chạy theo.

Đi theo Tiểu Hắc ra đến một góc hẻo lánh của Lâm viên, ông bảo vệ mù chờ ở đây, dưới ánh mặt trời càng có thể thấy rõ làn da ông ta bị cháy đen, loại đạo này nó, không chỉ có thể đánh được quý, mà còn có thể làm bị thương người nhà.

Trong tay ông ta là một cái bình màu đen, đây, đây không phải là hũ đựng tro cốt chứ.

“Tiểu thư bảo tiếc là cô ấy không thể tự mình cảm ơn cô, cô ấy xin lỗi vì hại cô bị ngắt, hi vọng cô tha thứ cho cô ấy sau đó đem cô ấy hạ táng.” Ông bảo vệ ôm chặt hũ tro đem như là bên trong đựng một đồng kim cương chứ không phải tro cốt.

Tuổi của nữ quý kia không quá 25, nhìn mấy nếp nhăn thật sâu trên mặt ông bảo vệ, nhất định là ông ta yêu vị tiểu thư kia rất sâu mới có thể đợi lâu như vậy, nhưng mà vẫn không thể tha thứ cho ông ta đã lời nhiều sinh mệnh vô tội làm đệm lưng như vậy.

“Lão phu sẽ thay những người đã chết lập mộ bia, siêu độ cho bọn họ, cục cảnh sát sẽ không quản đâu, nếu bây giờ cô muốn giết lão phu cũng được.”

Giết ông ta? Tôi chưa từng nghĩ như vậy, đúng vậy, tôi có thể làm gì ông ta bây giờ, nếu tôi báo cảnh sát, họ sẽ cho tôi vào bệnh viện tâm thần.

“Ha ha ha, giống với suy nghĩ của lão phu, tiểu nha đầu, cô mềm lòng, sớm muộn cũng sẽ chịu thiệt.” Thái độ của ông bảo vệ mù đột nhiên thay đổi thành trưởng bối nói lời khuyên cho vãn bối, khiến tôi không thích ứng được.

“Đi thôi, gọi bạn học của em đi, hôm nay chúng ta đi về.” Cái đuôi Tiểu Hắc quấn lấy chân tôi, kéo một chút, ý bảo tôi đi với nó.

Tôi đi theo nó, phía sau lại truyền đến giọng nói của ông bảo vệ: “Tiểu tử, thấy kết cục của lão phu cậu còn không buông tay sao?”

Gọi ai là tiểu tử chứ, không phải ông ta vẫn cho rằng tôi là con trai chứ, tôi đang muốn xoa người thì Tiểu Hắc nói.

“Làm càn, chuyện của tôi không cần người khác xen mồm vào, luận bối phận tôi còn là tiền bối của ông đấy.”

Tôi phân tích những lời này, kết luận duy nhất là: Mỹ nhân a... Anh bao nhiêu tuổi rồi?

Trở về phòng, gọi ba con heo kia dậy, giục bọn họ thu dọn hành lý chạy trốn chết theo tôi, tình huống kỹ càng thì phải chờ lên xe rồi nói, tôi và Tiểu Hắc cũng về sương phòng thu thập hành lý.

Bây giờ tôi không dám nhìn Tiểu Hắc, trước kia chỉ thấy nó là một con mèo biết nhiều tri thức cổ quái, tối hôm qua nhìn thấy thủ đoạn đánh nhau của nó và ông bảo vệ, lại nhìn thấy gương mặt người kia, tôi đột nhiên cảm thấy xa lạ.

“Bà xã, em làm sao vậy?” Thấy tôi không yên lòng, Tiểu Hắc hỏi.

Trước kia Tiểu Hắc cũng gọi tôi là bà xã, tôi chưa bao giờ cảm thấy có điều gì không ổn, ai sẽ để ý lời nói của một con Tiểu Miêu chứ, bây giờ tôi mới ý thức được nó là người, hơn nữa còn là đàn ông, một người đàn ông chưa được cho phép đã gọi một cô gái thuần khiết chưa kết hôn là bà xã, hành vi này được gọi là lưu manh đùa giỡn rồi.

“Miêu ca, cái kia, tôi cảm thấy vẫn nên sửa lại cách xưng hô đi, tôi còn trẻ, tương lai không gả đi được thì làm sao bây giờ.” Tôi uyển chuyển khuyên bảo nó.

“Bà xã, em muốn tái giá?” Tiểu Hắc ngoái đầu nhìn, tôi vẫn cảm thấy nó không phải thật tâm hỏi tôi.

“Không phải tái giá, tôi...” Tôi vốn định thanh minh là tôi còn chưa kết hôn, còn chưa kịp nói xong đã bị nó đánh gãy.

“Bà xã, tuy anh sống không phải người của em, nhưng anh chết là quý của em, sao em có thể làm mà không chịu trách nhiệm?”

Điên mất, tôi làm cái gì chứ! Đừng cố ý nói mấy lời ái muội như thế!

“Miêu ca, tôi thật sự không nhớ rõ khi nào thì lấy anh, nếu tôi bất hạnh khiến anh có thai thì tôi xin lỗi.”

“Em không nhớ rõ là chuyện bình thường, người không nhìn thấy quý, chỉ có quý có thể thấy người thôi.”

Tôi trầm mặc, cảm giác giống hết như tối qua, bị người khác bỏ qua, lại vẫn có tư duy, đây là quý a, không thể trách nó được, quên đi, lời Tiểu Hắc nói là thật sao, người sống, ai lại đi tin lời người chết chứ.

“Bà xã,” Tiểu Hắc thành linh nhảy lên vai tôi, miệng ngâm bài vị của mình: “Sáng nay còn chưa thấp hương cho anh.”

Theo bản năng muốn sờ đầu nó, tay nâng lên lại dừng ở giữa không trung, vẫn có cảm giác sờ vào là đầu người chết, quẫn, di chứng rất nghiêm trọng.

Thấp hương theo lời nó xong, Tiểu Hắc cao hứng phấn chấn ngâm bài vị của mình bỏ vào hương hành lý.

“Miêu ca, anh... Còn nhớ rõ chuyện lúc sống không?” Hỏi vấn đề này là vì tôi muốn xác minh nó có phải là quý không, rất khó tưởng tượng một con mèo đen nho nhỏ đã từng sống cùng tôi lại là người, càng khó tưởng tượng hơn là nó đã chết một lần.

“Không nhớ rõ, cái anh có thể nhớ là anh đã mất đi hình thể lâu rồi.”

“Vì sao lại chọn đi theo tôi?”

“Trong lễ đường có một tân nương bái đường mà không có tân lang, đây gọi là mời mình hôn, anh nghĩ là em nhìn thấy anh, muốn cùng anh tạo thành một gia đình, thì ra cái gì em cũng không biết.”

Biểu tình và ngữ khí như oán phụ này, chẳng lẽ thật sự là tôi bội tình bạc nghĩa sao, chẳng lẽ một người nhiệt tình dũng cảm cù như tôi mà lại sa đoạ đến nỗi lừa hôn một con quý? Ánh mắt màu hổ phách kia rõ ràng đang lên án tôi đùa bỡn tình cảm nó như vậy bảo nó từ nay về sau ở quý giới làm quý như thế nào.

“Bà xã lần đầu tiên em quan tâm tôi như vậy, đầu óc bị sốt nên hồ đồ?” Tiểu Hắc giờ móng vuốt quơ quơ, thử có phải bị ngứa không.

Được rồi, tôi thu hồi sự đồng tình của tôi, người bị lừa hôn kỳ thực là tôi đi, tôi mới là người yếu thế trong cuộc hôn nhân này!

Đây đúng là kỳ nghỉ thất bại, vì còn chưa hết ngày nghỉ nên chúng tôi xám xịt về trường, ba con heo kia thấy còn mấy ngày nghỉ, mặt dày về nhà, lần trước tôi bị lão gia đuổi đi, lại ngại quay về, cô đơn ở lại trường học, phòng ngủ mấy ngày không có người, thật là tịch mịch a.

Tiểu Hắc lại rất cao hứng: “Bà xã, đây là tuần trăng mật đúng không?”

Nếu là trước kia, tôi sẽ coi như không nghe thấy, bây giờ tôi không thể không sửa lại: “Huynh đài, hai chúng ta không có giấy đăng ký kết hôn.”

“Bà xã, anh không để ý.”

Tôi để ý! Nổi điên xong trong lòng thoải mái hơn, tôi phá lệ đem quyển sách của Mạnh Kiều và quyển hậu thần quái giống như bách khoa toàn thư ôm lên giường xem, đêm đó suýt chút nữa bị kiểm đêm thùng bây giờ trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi, tôi nghĩ tôi nên vì an toàn của bản thân mà nỗ lực một chút đúng không?

Đối với hành động của ông bảo vệ mù khiến tôi rất hoang mang, thật sự có biện pháp làm người chết sống lại sao? Nếu là thật, vậy... Miêu ca cũng có thể sống lại sao? Trong sách có nhắc tới việc linh hồn chết rồi phục sinh, về chú thuật sinh mệnh vẫn luôn là điều cấm kỵ, mặc kệ là giết linh hồn sống hay là làm linh hồn chết sống lại (nguyên văn: từ sinh linh hay sinh từ linh) đều phải trả giá đại giới, từng có một người tên là Cao Ngạn Quân đặc biệt thích nghiên cứu cấm thuật này, tôi mặt dày cảm thấy ông ấy là tổ tiên nhà tôi, cuối cùng kết cục của ông ấy thật bi thảm, nhưng mà đã truyền lại rất nhiều tư liệu có ích. Ông cho rằng linh hồn chết thì không còn thuộc thế giới này, nếu là muốn quay về thế giới này một lần nữa thì phải cùng thế giới này tạo ra mối liên hệ, mối liên hệ này có thể là quan hệ huyết thống, cũng có thể là quan hệ vợ chồng mình hôn.

Tôi đem này đoạn này đọc đi đọc lại, có thể là quan hệ huyết thống, cũng có thể là quan hệ minh hôn.

“Miêu ca, anh... Có phải anh muốn sống lại không?”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Học sinh lớn tuổi. . .

“Đúng vậy.” Tiểu Hắc trả lời tôi.

Thì ra là thế, tôi chính là một cái bàn đạp trên con đường sống lại của nó, thế cũng tốt, nó đã cứu tôi nhiều lần như vậy, ba tôi đã nói qua “tích thủy chi ân đương dừng tuyên trương báo”, nên tôi phải báo đáp nó là đúng.

*Tích thủy chi ân đương dừng tuyên trương báo: ơn của người khác giúp dù nhỏ bằng một giọt nước, cũng phải báo đáp họ như một dòng suối, ý phải biết ơn người giúp mình và phải giúp họ nếu họ gặp khó khăn.

“Sống lại đường sống lại gặp ghềnh đầy nguy hiểm, Miêu ca, để em giúp anh đi.” Trên mặt tôi tươi cười, trong lòng có chút mất mát, không phải ai cũng là tiền đề, không ai cũng có Peter Pan, làm sao có thể có người vô duyên vô cớ đi theo tôi.

“Bà xã, không nghĩ đến em cũng tốt bụng như vậy.” Tiểu Hắc khen ngợi nói.

“Anh nói xem tôi có thể làm được việc gì? Tôi cũng dùng tiền bầy trận?” Tôi đoán bầy trận chắc là không khó, chắc cũng như trẻ con mẫu giáo vẽ tranh thôi.

Ánh mắt Tiểu Hắc trong vắt: “Em không cần làm gì cả, ở bên cạnh anh là được rồi, em là ràng buộc với thế giới này của tôi, em lớn mạnh thì anh cũng lớn mạnh.”

Bởi vì là ràng buộc nên mới luôn đi theo tôi sao, sao lại có cảm giác không cam long thế này.

“Thế, nếu tôi đi học huyền thuật thì có phải sẽ giúp được anh nhiều hơn không?”

“Lấy tính em không chịu được sự tối nghĩa của huyền thuật đâu.” Tiểu Hắc không tin tưởng nói.

“Sur phụ ở trên, nhận của đồ nhi một lạy.” Hai tay tôi tạo thành hình chữ thập nói, đây không chỉ là vì nó, cũng là vì chính tôi, nếu nó thật sự có thể trọng sinh làm người, nó nhất định sẽ không ở lại bên cạnh tôi, tôi không thể luôn ý lại nó, tôi muốn có lực lượng của chính mình để bảo vệ bản thân và người bên cạnh.

Tiểu Hắc nhìn chăm chăm tôi một lát, thờ dài: “Tuy rằng anh cảm thấy em không thích hợp học cái này, nhưng bà xã đã cố ý nói, ông xã đương nhiên muốn cố hết sức.”

Tôi lập tức mặt mày hớn hở, đối với cái thế giới không biết kia tràn ngập tò mò: “Sur phụ, chúng ta học cái gì trước? Học vẽ bùa, hay là học bầy trận?”

“Đầu tiên là vứt hết mấy cuốn sách này ra, mấy cái này em có xem cũng không hiểu được, mấy cái em có thể xem không mượn được ở thư viện đâu.” Tiểu Hắc dùng móng vuốt vỗ quyển bách khoa toàn thư ở trên giường của tôi.

“Ở thư viện không có thì tôi đi đâu mượn bây giờ, ba tôi sẽ không mượn hộ tôi.” Hồi nhỏ nghe nói sách ở nhà cũ đều là sách tổ truyền, không cho người ngoài mượn, tôi so với nguoiqf ngoài không khác nhau lắm.

“Nền tảng của em rất thấp, sách của Cao gia cho dù em có mượn được cũng không hiểu được.” Tiểu Hắc làm ra một biểu tình không thể.

Miêu ca đã kích người như vậy, giống như mỗi lần khai giảng năm học mới thầy cô đều giảng một đồng đạo lý, học kỳ trước học không tốt cũng không sao, học kỳ này nỗ lực vẫn kịp, cần chăm chỉ hơn, cần cù bù thông minh, chủ yếu là tôi sẽ kiên quyết không tin tôi là người gàn gà nhất trong lịch sử Cao gia.

“Sur phụ! Phải tin tưởng đồ đệ, đồ đệ nhất định sẽ khiến sư môn tòa sáng!” Tôi cam đoan với Tiểu Hắc.

“Cái người giúp bạn học của em giảm béo mà suýt hại chết người ta tuy là nửa thùng nước, nhưng tư thế vẫn còn đúng tiêu chuẩn, sur phụ cô ta hẳn là người có tiếng tăm, em có thể mượn sách của cô tat ham khảo.”

Tôi nhớ được người mà Miêu ca nói, tôi vẫn còn giữ số điện thoại của cô ấy, cô ấy tên là Chu Tinh, lần trước thả cho cô ấy một con ngựa, bây giờ bảo cô ấy cho mượn hai quyển sách chắc là không đến mức không cho mượn nhì.

Tôi gọi điện cho Chu Tinh, kết nối xong, đầu bên kia truyền đến giọng nói lười nhác của con gái, tôi chắc chắn bây giờ là giữa trưa, đồng hồ sinh học của cô ấy rốt cuộc là sa đọa thành bộ dáng gì đây!

Cô ấy nghe được giọng của tôi thì tỉnh lại, lại giải thích với tôi là cô ấy không đem tiểu quỷ cho ai mượn nữa cả, tôi mất một lít nước miếng mới có thể trấn an cảm xúc của cô ấy, sau đó mới nói là tôi gọi để mượn cô ấy mấy cuốn sách.

Chu Tinh nhẹ nhàng thờ ra, nói: “Không thành vấn đề, sự phụ cho tôi mấy quyển sách tôi cũng không thích xem, nhà của tôi ở tỉnh S thành phố M tiêu khu 87 lầu một phòng 902, cô đến đây lấy đi.”

Dựa theo địa chỉ Chu Tinh nói, Tôi và Tiểu Hắc đến nhà Chu Tinh, vừa vào trong nhà tôi liền chấn kinh. Đây là một đồng hôn độn gì vậy, trên đất có một đồng quần áo không biết đã mặc hay chưa, mì ăn liền ăn thừa, hộp bánh quy bị dẫm bẹp, mấy cục giấy vo viên, một nửa quả táo bị héo, nếu đề Lâm Tư Giai nhìn thấy chỗ này, nó nhất định sẽ mất đi toàn bộ hi vọng đối với thế giới.

“Người đến là khách, cô ngồi đi, tôi đi tìm sách”

Tôi nhìn lướt qua cái sofa rách, thôi bỏ đi, tôi đứng còn hơn.

Một lát sau, Chu Tinh bê mấy quyển sách thật dày đưa cho tôi: “Cô xem mấy quyển này trước đi, trong đó đều là mấy loại bùa chú thường dùng, chỉ là tôi cảm thấy sự phụ đưa cho tôi sách lậu, vì tôi về theo trong đó nhưng làm thế nào cũng không dùng được, nhất định là bùa vẽ sai.”

Tiểu Hắc lật mấy trang sách nói: “Bùa đều vẽ đúng cả, cô dùng nhưng không có tác dụng là do linh lực của cô không đủ, không liên quan gì tới bùa.”

Khụ khụ, Miêu ca, đối nhân xử thế phải uyển chuyển, anh sem anh nói như vậy sẽ khiến Chu Tinh bị thương, hai mắt đều đen rồi.

Tôi chưa từng nghĩ tới, có một ngày tôi cầm bút viết lại không phải viết luận văn phát triển khoa học mà là mấy bùa chú cổ quái. Uồn ngực, đề mộng, hóp bụng, nét bút cứng cáp có lực, hành văn lưu loát, chẳng mấy chốc tôi đã hoàn thành cái bùa đuổi quỷ đầu tiên trong đời.

Tiểu Hắc dùng móng vuốt sờ vài cái trên lá bùa tôi vẽ: “Giống như bức tranh bình thường, không có chút linh khí nào.”

Tôi đã làm hết khả năng rồi mà còn không có linh khí? Không sao, tôi tự an ủi mình, lần đầu làm luôn luôn bị thương, thất bại là mẹ thành công, ai có thể kém cỏi mãi được, có khi mấy anh chị em của tôi lần đầu vẽ bùa còn không đẹp bằng tôi vẽ đâu, tuy là tôi nghe nói Giang Phong Dật vẽ tám bùa đầu tiên đã trấn được xác ướp cổ.

Nói không chừng về bùa là điểm yếu của tôi còn bày trận là điểm mạnh của tôi. Tôi dùng ngũ tâm trận để giữ con bọ cánh cứng, và chấm dứt với kết quả thất bại. Lại thất bại, tôi thật sự xin lỗi thành công, tôi lại tìm cho nó một mẹ kế, nhưng không sao, người có sai lầm ngửa có mắt mống, đây nhất định là một sai lầm đẹp, tuy tôi nghe nói Cao Tịch Nhã mười tuổi đã có thể sử dụng ngũ quỷ trận.

Từ khi tôi mượn mấy quyển sách của Chu Tinh, Chu Tinh lại có hứng thú với tôi, theo như cô ấy nói là ở một thành phố mà gặp được người giống mình là chuyện không dễ dàng, đặc biệt là khi cô ấy biết tôi giống cô ấy “Về bùa mất linh, bày trận vô dụng”, cô ấy đã coi tôi là chị em thất lạc nhiều năm. Mọi người nghĩ xem, trong một nồi nước chỉ có một con chuột cô độc đột nhiên lại gặp được một con chuột khác, đó là chuyện cảm động long người như thế nào.

Chu Tinh mỗi ngày đều gọi điện cho tôi mấy lần, bảo tôi kể cho cô ấy xem hôm nay học trận gì, lại phát hiện ra điều gì, Tiểu Hắc luôn không đợi cô ấy nói xong thì đã cúp máy.

“Ngủ ngoan, có thể lấy đấy.” Tiểu Hắc nói với tôi như vậy.

Thực ra... tôi và Chu Tinh xem như là lây bệnh cho nhau.

Vì bồi dưỡng lực linh cảm, mỗi ngày tôi đều đến nghĩa trang công cộng Nam

Lăng nhắm mắt dưỡng thần, dựa theo sự chỉ dẫn của Tiểu Hắc lắng nghe âm thanh trong gió, tiếc là trừ bỏ tiếng gió thì chẳng nghe thấy gì, mở mắt ra nhìn cũng chỉ thấy nghĩa địa trống trải nằm trong nắng ấm. Thất vọng nhất định là có, nhưng tôi không nản lòng, tôi không tin thất bại của tôi không có khả năng sinh đẻ, thành công nhất định sẽ có.

Vì số lần tôi đến nghĩa trang Nam Lăng quá nhiều, nên ông cụ trông cửa không nhận được gọi tôi lại nói: “Cô gái à, người chết thì cũng chết rồi, hãy nín bị thương, cô cứ đem thời gian ở đây, người thân của cô cũng sẽ không vui về.”

Đầu tôi đầy mồ hôi, sau này đánh du kích, không thể cứ đến một cái nghĩa trang được, sẽ khiến người khác hiểu lầm.

Mấy ngày nghỉ kết thúc, ba con heo kia mang tươi cười về trường, Lí Nghi còn đạt đến tình độ cao, mang theo một túi hạt dẻ về.

“Sao, mẹ tớ làm cho con rẻ tương lai ngon không?” Tôi đang ăn, Lí Nghi cười tùm tùm nhìn tôi nói.

Phốc phốc, kinh hách quá độ, tôi phun hết mọi thứ trong miệng ra: “Đại lễ này tớ không nhận nổi, cậu mau đem cho chủ nhân của mười hai bức thư tình cậu viết, đang học hệ thể dục ăn đi.”

Triệu Tuệ cũng đã trở lại, đưa cho chúng tôi một hộp cá, bảo là hiếu kính Miêu đại nhân, cô ấy lại khôi phục lại dáng người béo lùn chắc nịch trước kia, chỉ là sau một lần suyết mất mạng cô ấy không dám giảm béo lung tung nữa, nhìn cô ấy cười giống trước kia thì tôi yên tâm, tiếp tục bị Tôn Tiểu Lệ cười nhạo chắc chắn không tránh được, cô ấy có thể mạnh mẽ hơn chính mình nghĩ.

Hết tháng năm là ngày ra trường, vì trường phòng học tập Đường Hân Nhân mất ngoài ý muốn, thư ký trường phòng Bạch Khiết đề Triệu Tuệ làm trường phòng tân nhiệm, Tôn Tiểu Lệ chuẩn bị làm thư ký trường phòng kế nhiệm. Một đám trường phòng mới lên làm tức là có một nhóm người phải rời trường, các sinh viên năm tư phải tốt nghiệp.

Lẽ ra tôi phải tạm biệt hai học trường năm tư, nhưng có một người tôi không muốn nói chuyện. Thái Thư Bằng là MC nam của tiệc tốt nghiệp, anh ta cùng với trường phòng ngoại giao mặc lễ phục dạ hội đứng chung một chỗ, thật đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ, tôi nghe nói hai người họ đang có chuyện xấu, thật bị kịch, tôi ngay cả chuyện xấu còn chưa kịp truyền thì đã bị anh ta đập.

“Bà xã, phụ nữ đã có chồng thì ánh mắt phải để trên người chồng.” Tiểu Hắc bị tôi bỏ trong túi nói.

“Miêu ca, nhân thú sẽ bị phạt ...”

Vương Uy gầy hơn trước kia, chúng tôi không thể tin được, cái chết của Đường Hân Nhân ảnh hưởng đến anh ấy lớn như vậy, việc đời không như ý nguyện, anh ấy và Đường Hân Nhân rõ ràng là một đôi rất xứng, bây giờ trở thành cả đời không thể gặp nhau.

“Học trường, tốt nghiệp cũng đừng quên liên hệ với bọn em.” Chúng tôi vây quanh Vương Uy nói. Mặc dù Vương Uy không đẹp trai bằng Thái Thư Bằng, nhưng chúng tôi yêu quý anh ấy từ nội tâm, anh ấy mới là nam tử hán chân chính.

“Đó là chuyện đương nhiên, mấy học muội của anh mỗi đứa đều đáng yêu, anh phải nhìn các em từng đứa một gả đi mới có thể an tâm.” Vương Uy bày ra một bộ dáng làm cha nói.

Trong cuộc đời mỗi người đều có một ít ký ức khó quên. Một sự kiện có thể thay đổi nhiều người, ví dụ như tuyết nữ khiến chúng tôi quen biết, như cái chết của Đường Hân Nhân đều ảnh hưởng đến chúng tôi, như gặp Tiểu Hắc, như việc bắt đầu nghiên cứu đạo thuật. Tôi sẽ không như Giang lão gia, không phân biệt chuyện nào tốt chuyện nào xấu. Tôi không biết bây giờ tôi bắt đầu học có trễ không nhưng còn những người quan trọng của tôi, tôi cần có sức mạnh để bảo vệ họ, hơn nữa... Gương mặt chợt lóe kia... Tôi muốn anh sống lại...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gần đây đang sửa lại đại cương, canh một hôm sau, sẽ chờ các vị ><

Bạn đang đọc truyện *Hôn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bảy ngày hung. . .

Tiểu Hắc từng nói tôi là người xui xẻo, có bao nhiêu trường không chọn, lại cố tình chọn đại học A có trận bát quái ở đằng sau. Cuối cùng là vì tôi học ở đại học A mà xui xẻo hay là đại học A vì có tôi mà xui xẻo, câu này giống như con gà có trước hay quả trứng có trước.

Lúc thi thể nữ sinh thứ nhất xuất hiện, nhà trường đang trấn áp phụ huynh sinh viên là sẽ tăng cường canh gác. Lúc thi thể nữ sinh thứ hai xuất hiện, nhà trường mở lớp dạy phòng thân cho nữ sinh, và tìm cảnh sát đến tuần tra xung quanh trường học. Nhà trường nói với bên ngoài là bị cướp tiền, nhưng Bạch Khiết lại nghe được tin tức khác, vì tiền của hai nữ sinh này vẫn còn trên người, hơn nữa họ đều bị cưỡng gian.

Bây giờ áp lực xã hội lớn, biến thái cũng rất nhiều, nhưng tôi vẫn cảm thấy không đúng, thật sự có loại biến thái cố chấp như vậy sao? Hai nữ sinh đó chết vào thứ năm, khoảng cách thời gian là bảy ngày, bảy ngày một vòng, bảy là con số nguy hiểm. Trong quyển sách trận pháp Chu Tinh cho tôi mượn có nói, phạm là trận pháp dùng đến bảy nguyên tố đều có tính công kích.

Tôi đem Tiểu Hắc đi đến nơi phát hiện vụ án, nó nói không có oán khí gì cả, vậy lại càng kỳ quái. Hai người bỗng mất mạng thì sao có thể một chút oán khí cũng không có, đây chắc chắn không phải biến thái đơn giản, ít nhất cũng là biến thái có hiểu biết.

Tôi đã mai phục ở phía đông nam, tây nam trường học bằng một chuỗi hồ lô khắc bùa bình an, tuy rằng có hạn nhưng tôi chỉ mong là có thể làm cho hung thủ biến thái đó biết là có người trong nghề đã phát hiện ra.

Hai ngày sau, tôi phát hiện bùa bình an đã bị người lấy đi, đây càng chứng tỏ tôi đoán đúng. Ba người trong phòng ngủ không chút lo lắng, trong mắt bọn họ, Miêu ca có thể đình thiên lập địa, trên trình độ nào đó, bọn họ vẫn cho rằng Miêu ca là thần tiên như cũ. Miêu ca đối với hai thi thể kia không quan tâm, mỗi ngày đều lười nhác phơi nắng, vui vẻ đến mức muốn cùng tôi thi đấu, không, tôi tuyệt đối không thừa nhận đây là thi đấu, đây hoàn toàn là đơn phương thi đấu, mỗi lần tôi muốn chửi bậy vì kết quả.

Miêu ca không chỉ thích phơi nắng, còn muốn phơi trắng, mỗi ngày tôi tỉnh lại đều phát hiện nó đang ngồi trên lan can ban công ngửa đầu nhìn trời sao, tôi thờ dài, xoay người ngủ tiếp. Đây đúng là con mèo chỉ có tình thú, nghĩ đến Tiểu Hắc trong nháy mắt tôi lại nhớ tới khuôn mặt ở lâm viên Tô châu kia, nhất thời lệ rơi đầy mặt, trời ơi, chả nhẽ tôi đang hoài xuân sao.

Lần thứ hai đi vào giấc ngủ, lại thấy có móng vuốt mèo ẩn ẩn trên mặt tôi.

“Miêu ca... Lại nháo thì mang anh ra ăn luôn đấy.” Tôi bắt mẫn than thở.

Móng vuốt mèo vẫn bắt khuất như cũ lay tôi tỉnh dậy.” Bà xã, anh phải đi vắng mấy ngày, chuyện hai thi thể kia không được xen vào, nghe thấy không?”

“Được.” Tôi nửa tỉnh nửa mê trả lời

“Người kia không phải người em có thể đối phó... Quên đi, với trình độ của em cũng không tìm ra manh mối gì, chỉ cần tự bảo vệ mình, biết không?”

“Được.”

Bên cạnh tôi lại chìm vào yên tĩnh lần nữa, lại ngủ say hơn một chút thì lại nghe được một câu.

“... Bà xã, em có trách anh không?

Tỉnh lại phát hiện không thấy Tiểu Hắc, tôi mới nhớ tới qua nó đã nói muốn rời đi, thật khó giải thích, không phải nó vì sống lại mới đi theo tôi sao, nó còn chưa sống lại mà sao lại rời khỏi tôi!

Bây giờ đột nhiên quay về mấy tháng trước kia, trong phòng ngủ chỉ có bốn nữ sinh mà không có Miêu ca, rõ ràng đây mới là cuộc sống vốn có, nhưng tôi lại không thể thích ứng nổi.

“Trần về trần, thổ về thổ, chúng ta có việc của chúng ta, nó có việc của nó, cậu không thể hi vọng nó luôn ở lại được.” Lí Nghi nói với tôi.

“Không có Miêu đại nhân, tớ đi học gặp đề khó thì làm sao bây giờ.” Mạnh Kiều thở dài.

“Tớ đột nhiên cảm thấy phòng ngủ này không có cảm giác an toàn, tớ muốn về nhà.” Lâm Tư Giai nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ôm người nói.

“Miêu ca đi rồi, đại đệ tử đích truyền của nó thay thế nhé.” Tôi ho khan hai tiếng khiến cô ấy chú ý.

“Không! Cậu không phải! Cậu bôi nhọ Miêu đại nhân anh mình!” Lâm Tư Giai gục trên giường gào khóc.

Khiến tôi không kịp trở tay không phải là Tiểu Hắc rời đi, cũng không phải là Lâm Tư Giai ca than Miêu ca sự môn bất hạnh, mà là một cuộc điện thoại, do Chu Tinh gọi tới. Không biết cô ấy thông qua cách gì mà biết được tin tức về án mạng ở trường tôi, tuy rằng cô ấy chỉ là nửa thùng nước, nhưng lại cảm thấy mình có thể cứu vớt toàn thể giới. Tôi không cuồng vọng như cô ấy, chẳng qua tôi chỉ cho rằng mình có thể cứu vớt cả nước mà thôi, khụ.

Chu Tinh không phải là nước bình thường, cô ấy là nước trong bình dương chi ngọc tịnh, thân là nước lại có một trái tim nhân ái, cứu người cứu nước, không biết là không cứu thì mọi người bất hạnh hay cứu thì mọi người mới bất hạnh đây. Suy nghĩ của Chu Tinh giống của tôi, lấy bảy ngày làm khoảng cách giết một cô gái trẻ, đây tất nhiên là người trong đạo thuật mới có thể làm chuyện này, tuy không biết người đó muốn làm gì, nhưng người đó tuyệt đối sẽ không vì trong trường có thêm vài cảnh sát mà từ bỏ ý đồ

“Cao Hạnh, tôi mới được biết cô là người Cao gia, Cao gia luôn lấy việc giết yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, tôi biết cô nhất định sẽ không mặc kệ ngồi xem mà.” Bên kia điện thoại, Chu Tinh vẫn không quên cho tôi mang mũ họ Cao.

“Tổ huấn Cao gia là không nắm chắc không đánh.” Tôi vô cùng xin lỗi bà nội, tôi đã hư cấu tổ huấn, nếu để bà biết chắc sẽ bắt tôi quỳ ở linh đường mất.

“Sư phụ cô dạy cô là vì cái gì, chẳng lẽ không phải là trừ ma đạo sao?” Chu Tinh lại dùng đạo đức ép tôi.

“Sư phụ tôi nó... nó bảo tôi gặp chuyện phải chạy nhanh để bảo vệ mạng.” Lần này lời tôi nói tuyệt đối là sự thật.

“Cô! Chẳng lẽ cô muốn trở mặt nhìn một người lại một người vô tội bỏ mạng?” Chu Tinh bây giờ đang đứng trên điểm tối cao của đạo đức nhìn xuống chỗ tôi.

Tất nhiên là tôi muốn bắt lấy hung thủ, nhưng Miêu ca đã dẫn tôi trước khi đi là không cần nhúng tay vào án mạng lần này, trước kia nó cũng không thích tôi xen vào việc của người khác, nhưng cuối cùng luôn cùng tôi thu thập cục diện rối rắm. Lần này tôi sẽ không giống như trước kia nữa, tôi nên nghe lời Miêu ca nói thì hơn, nó đã cứu tôi nhiều lần như vậy, sẽ không hại tôi

“Cô cứ ngồi chờ chết như vậy, người bị hại tiếp theo có thể là cô hoặc bạn cô, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, so với hán ở chỗ tôi, cô ở chỗ sáng, thì không bằng đi bắt hán, cùng lắm thì tôi đối phó với hán, miễn cho cô bị thương là được.” Chu Tinh tiếp tục cảm hóa tôi.

Miêu ca bảo tôi bảo vệ tốt bản thân, không biết gì thì khó lòng phòng bị, tôi biết rõ thân phận của hán thì sẽ dễ trốn hán hơn, như vậy cũng không tính là vi phạm thánh chỉ của Miêu ca, nghĩ vậy tôi đồng ý với Chu Tinh cùng nhau điều tra án mạng.

Ngay lúc tôi nói chuyện với Chu Tinh, lại có thêm một nữ sinh nữa chết, khoảng cách vẫn là bảy ngày như cũ, hung thủ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Chu Tinh hung hỏ tới trường tôi, còn mang theo cái dò linh khí giống kim chỉ nam. Cô ấy dò xét một vòng ở phụ cận phát hiện án mạng mà một chút phản ứng cũng không có, giống như Tiểu Hắc nói, thân thể chết ở đây, nhưng linh hồn hoàn toàn biến mất.

“Ăn linh hồn cũng giống như ăn bánh bao thịt người, đây nhất định không phải do con người làm, con người sao có thể ăn cả đồng loại.” Chu Tinh chưa

từ bỏ ý định dò xét khắp nơi.

“Miêu ca nói thật chính xác, lấy trình độ của tôi thì cũng chẳng tìm ra được gì.” Tôi hoàn toàn buông tha.

“Đúng rồi, cô nói con mèo đen kia đi rồi?”

“Ừ.” Tôi càng uể oải hơn, tôi muốn giúp Tiểu Hắc, mà biểu hiện của tôi khiến nó thất vọng rồi sao.

“Cô nghe tôi nói này, án mạng này có thể do... con mèo kia làm không?”

“Không có khả năng, đừng vu oan cho nó, tôi sẽ không nghe đâu.” Miêu ca là Miêu ca của tôi, đương nhiên tôi không cho phép người khác nói xấu nó.

“Nhưng nó là quý đây. Người không có khả năng làm chuyện này, nhất định là do quý làm, nó là quý mà, cô đừng bị lừa.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bìa này có phải dễ nhìn hơn không? ><

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Dâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bắt gian . . .

Chu Tinh kiên quyết cho rằng Tiểu Hắc ở bên cạnh tôi là có mưu đồ gây rối, chúng tôi tranh cãi vài lần rồi tan rã trong sự không vui.

Trở về phòng, Tiểu Hắc vẫn chưa trở về, bài vị khắc hai chữ “Cao Hắc” yên tĩnh đứng trên giá sách, thật là thương tâm, tốt xấu gì cũng là do tôi đặt tên, vậy mà nói đi là đi luôn!

Minh hôn đối với quý còn quan trọng hơn là giấy chứng nhận kết hôn của người, tôi và Tiểu Hắc là do thiên địa làm mối, nó cũng nói tôi là sự buộc với thế giới này của nó, nó muốn sống lại thì không nên rời khỏi tôi, trừ phi nó đã tìm được phương pháp sống lại tốt hơn

“Linh linh linh, linh linh linh...” Di động kêu, là Chu Tinh gọi.

Tôi vốn không muốn nghe, nhưng nó cứ kêu mãi, nên tôi buộc phải nghe.

“Alo? Có việc gì thế.” Ngờ khí tôi không tốt, nếu cô ấy lại nói xấu Tiểu Hắc, tôi sẽ tắt máy ngay lập tức.

“Cao Hạnh thật xin lỗi, là do tôi xúc động.”

Không ngờ Chu Tinh gọi đến để xin lỗi, tôi cảm ngại, hơn nữa lại tò mò tại sao cô ấy lại đột nhiên thay đổi thái độ.

“Tôi vừa nói chuyện với sư tỷ qua điện thoại, chị ấy bảo sắp sao Thiên Khôi và sao Tử Vi sẽ kết hợp lại, địa điểm ở gần trường cô, bảo tôi không cần hành động tùy tiện, đỡ bị ảnh hưởng của sao Thiên Khôi mà tẩu hỏa nhập ma.”

Sao Thiên Khôi là ngôi sao đứng đầu ba mươi sáu sao Thiên Cương, sao tử vi từ xưa đến nay đều là “Đế tinh” (sao vua), người có mệnh là sao Tử Vi là người có tướng làm vua. Hai ngôi sao này đều là sao tốt, sao xấu kết hợp với sao tốt thì có thể ảnh hưởng tới vận thế của sao may mắn, chứ hai ngôi sao may mắn kết hợp thì có gì mà lo lắng?

“Chu Tinh, tôi không hiểu tình tượng, hai ngôi sao này kết hợp có gì không ổn sao?”

“Sư tỷ nói tôi cũng không hiểu rõ, tôi cũng không biết tôi lí giải như thế này có đúng không, nó giống như hai quả cầu lửa, va chạm vào nhau sẽ tăng tốc độ đốt cháy, chờ đến lúc năng lượng phóng ra hết, thì sẽ tự rời đi.”

Sao Thiên Khôi và sao Tử Vi... Tôi đi ra ban công, vì bây giờ là ban ngày, không thể tìm thấy hai ngôi sao này, chỉ có thể đợi tối lại tìm... Buổi tối... Tôi nhớ tới Tiểu Hắc một mình ở ngoài ban công quan sát trời, chẳng lẽ nó rời đi là vì hai sao kết hợp?

“Chu Tinh, sao Thiên Khôi và sao Tử Vi kết hợp có thể khiến người chết sống lại không?” Tôi do dự hỏi.

“Cái gì?” Chu Tinh cho rằng mình thân nghe lầm hỏi.

“Không có gì, tôi cúp máy trước.”

Trình độ của Chu Tinh không mạnh hơn tôi bao nhiêu, tôi vẫn nên gọi điện về nhà hỏi thì hơn, người Cao gia khẳng định cũng biết việc sao Thiên Khôi

và sao Tử Vi kết hợp, bọn họ một chút hành động cũng không có, tôi rất muốn biết nguyên nhân.

Gọi điện về nhà, bị anh họ nghe điện thoại cười nhạo, anh họ nói lực lượng của tinh tượng tất nhiên là lớn, nhưng mà vì quá lớn nên không ai có khả năng sử dụng, nếu ngay cả việc này Cao gia cũng quản, thì đã chết từ lâu rồi.

“Cao Hạnh, em không giúp được gì thì cũng đừng gây thêm rắc rối, có thời gian xem tinh tượng còn không bằng rửa sạch hai mắt, một chút linh cũng không nhìn không, em thật sự là người Cao gia sao? Hay là bị người nào đánh tráo vào đây nhỉ.”

“Tam ca, tuy anh là đồ chết tiệt, nhưng em vẫn phải nói cho anh biết, trường em đã có ba bạn nữ chết rồi, nhất định là có người có ý xấu với hai ngôi sao.” Tôi thật sự muốn chui ra đầu dây bên kia, đâm một phát vào khuôn mặt kiêu ngạo kia.

“Nếu em cảm thấy có người giở trò thì tự mình bắt đi, anh không rảnh quan tâm mấy món nghiệt nợ của em.” Anh họ nói xong cúp điện thoại luôn.

Tôi muốn bắt lười anh họ! Tuy mẹ tôi và ba anh ấy đều là một người sinh, nhưng tôi vẫn không thể khống chế chính mình nổi trận lôi đình. ‘Nghiệt nợ’, là từ mà tôi hận nhất, đầu tiên là Giang lão gia bảo tôi như vậy, sau đó mấy anh chị em cùng tuổi cũng học, nghiệt cái em gái họ ỷ! Tôi chỉ là nghiêng về quan điểm khoa học mà thôi, có cần phải coi tôi là thành phần kẻ thù không?

Tự tra thì tự tra, không phải chỉ là học bùa chú trước tôi vài năm sao, đây không thêm nhé, tôi yên lặng cầu nguyện, ông trời, cho sấm sét xuống đánh cút hoa của Tam ca đi.

Tôi và Chu Tinh thành lập tổ chuyên án điều tra nhỏ, tôi là tổ trưởng, cô ấy là phó tổ trưởng, còn có một tổ viên, chính là tiểu quý ăn hại của Chu Tinh.

“Tôi đã phái Triệu Văn giám thị xung quanh trường cô, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay là nó sẽ báo cho tôi ngay.” Chu Tinh nói với tôi.

“Triệu Văn” là tên cô ấy đặt cho tiểu quý kia, ngụ ý là hi vọng nó có thể giống Triệu Tử Long thời Tam Quốc dũng mãnh thiện chiến, tôi cảm thấy nguyện vọng của cô ấy thật vớ vẩn.

Lí Nghi và Mạnh Kiều đều cảm thấy tôi đang làm việc vô dụng, không có Miêu ca tôi có thể làm cái gì. Việc đó còn đang chờ khảo chứng, chỉ có mình Lâm Tư Giai ủng hộ tôi, sau đó còn tốt bụng đưa chuỗi Phật châu gỗ cô ấy hay đeo cho tôi.

“Em gái, chỉ có mỗi em tốt nhất, anh sẽ không bỏ rơi em.” Tôi sờ sờ Lâm Tư Giai.

“Anh vẫn nên tìm Miêu đại nhân về đi, không có Miêu đại nhân che chở, các đệ tử ngày đêm sợ hãi.” Lâm Tư Giai đáp.

Tác dụng của tôi chính là bảo mẫu của Miêu ca sao!

Tôi và Chu Tinh vất óc ra nghĩ cũng không thể tìm ra hung thủ trong chỗ tối, lại sắp đến bảy ngày lần, vừa hay, vậy thì chúng tôi chờ hán chui đầu vào lưới.

Ở chỗ cửa nam chúng tôi bày cửu dương viêm quân trận, tuy tôi và Chu Tinh lực lượng có hạn nhưng dùng bùa của bà ngoại làm mất trận, có thể tăng thêm chút sức mạnh.

Sau giờ ăn tối, chúng tôi nấp ở gần chỗ cửa nam, điều chỉnh hô hấp, thả lỏng thân thể, để linh lực tự nhiên tràn ngập trong không khí, được rồi, tôi thừa nhận tôi không cần thả lỏng thì linh lực của tôi cũng đã thật tan tác.

Ban đêm, trong không khí lộ ra mùi máu tươi, tôi không ngừng xoay chuỗi Phật châu Lâm Tư Giai đưa trên cổ tay, Phật châu đã hơi chuyển sang màu hồng, Miêu ca nói chính xác, người này tuyệt đối không phải người chúng tôi có thể đối phó, tôi nấp sau cửa nghỉ, đàm lao thì phải theo lao.

Trường học thông báo cấm ra khỏi phòng ban đêm, trong trường đã có hai vụ Cướp của liên tục khiến lòng người lo sợ, nếu không phải chán sống, tuyệt đối sẽ không có nữ sinh chạy ra ngoài, không biết vì sao hán lại nhắm trúng nữ sinh trường tôi. Có thể là do ở trong trường lâu nên cũng lấy xui xẻo, bây giờ mọi nữ sinh đều ngoan ngoãn ở trong phòng, xem hán thể làm thế nào lôi họ ra.

“Mùi, Cao Hạnh, mùi thật nặng, đừng nhúc nhích, bị phát hiện nhất định sẽ bị giết đấy.” Chu Tinh dán sát vào tôi, tôi có thể cảm nhận được người cô ấy cứng ngắc, ngay cả tôi cũng cảm nhận được nguy hiểm chứ không nói đến cô ấy.

Đặng đặng đặng đặng, có tiếng chạy nho nhỏ, tôi nhìn qua kẽ hở giữa hai cánh cửa, thì thấy có một nữ sinh mặc áo ngủ chạy ra ngoài cửa nam, nhìn bộ dạng thờ hồn hồn của cô ấy giống như là đang chờ người.

Tôi rất muốn lao ra đi đập cho cô ấy một cái, cô ấy không muốn sống nữa sao! Không biết nhà trường đã cấm không được ra ngoài vào ban đêm sao! Kỳ lạ, cô ấy ra kiểu gì, bảo vệ đâu? Cảnh sát tuần tra đâu? Hình như từ sau khi trăng lên tôi chưa gặp người cảnh sát nào.

“Chu Tinh, cô có thấy quá yên tĩnh không? Cảnh sát đều đi đâu rồi.” Mặt tôi quay đi quay lại, vẫn không thấy cảnh sát đâu.

“Suyt, đừng nói, coi như mình đã chết đi.” Chu Tinh bắt lấy tay tôi, lòng bàn tay cô ấy đã đầy mồ hôi lạnh.

Nhìn tôi bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng đã lạnh lâu, nếu Miêu ca ở đây thì tốt, có phải tôi rất ỷ lại nó không?

Tro mắt nhìn nữ sinh kia đợi một lát, giống như bên ngoài cửa nam lại có một người con trai xuất hiện, tim của tôi và Chu Tinh đều nhảy lên tận cổ, đây

sẽ không phải là hung thủ chứ. Nữ sinh kia ôm cổ người con trai, tôi đã lo lắng nhiều rồi, đây chỉ là một đôi tình nhân không muốn sống hèn hò thôi, người con trai hôn lên trán cô gái, sau đó ngẩng đầu lên, vừa vận tôi lại nhìn thấy mặt hắn, XO ! Miêu ca!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: buổi tối 10 điểm mà bao nhiêu càng nhiều thiếu ><

PS. Quạt JJ chịu, người rớt cuộc tưởng trừu thành ra sao!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đêm đa tình . . .

“Miêu...” Tôi đang định lên tiếng thì Chu Tinh ở đằng sau bịt miệng tôi.

Tôi mở to hai mắt, nhìn thấy bộ dạng con người của Miêu ca hôn má cô gái kia, tay tôi bắt giác nắm chặt lại, không, tôi không nên xúc động như vậy, có lẽ là do tôi nhìn lầm thôi, là do cách quá xa nên nhìn không rõ ràng.

Kích động vừa rồi đã khiến hơi thở của tôi hỗn loạn, tôi còn cảm giác được có một giây ánh mắt anh ta và tôi đã chạm nhau, nhưng sau đó anh ta lại dời ánh mắt đi, giả bộ không phát hiện ra tôi.

Anh ta vốn đang hôn môi nhẹ nhàng bất chợt chuyển sang vuốt ve nóng bỏng, anh ta ấn nữ sinh xuống đất, một bàn tay thô lỗ giữ cổ cô ấy, tay kia lại thò vào áo ngủ của cô ấy.

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, một vòng sáng mỏng bao quanh sao Tử Vi, từ xưa để vương vốn nhiều cung phi, muốn chạm vào sao Tử Vi nóng rực đầy dương khí, thì âm khí của con gái là cái bao tay tốt nhất.

“Chu Tinh, tôi đi hấp dẫn sự chú ý của anh ta, cô tìm cơ hội dùng viêm phù làm nổ trận.” Tôi dùng khẩu hình nói với Chu Tinh, nền tảng của cô ấy tốt, không giống tôi ngay cả bùa Ngũ Hành đơn giản nhất cũng làm sai.

Chu Tinh lôi kéo tay tôi không buông, tôi cưỡng chế rút tay về, cô ấy còn có sự phụ và sự tỷ lo lắng, tôi chết rồi chắc khi thi thể thối rữa thì Cao gia mới nhớ tới để an táng cho tôi.

“Khụ khụ, anh trai này, anh cởi quần áo của người ta ra, cảm lạnh thì làm sao bây giờ.” Tôi cố gắng khống chế giọng nói run run của mình, làm cho xưng hô có vẻ thân thiết.

Người đàn ông đang đè nữ sinh hôn mê trên đất nghe thấy tôi nói thì ngẩng đầu, lau khóe miệng, chất lỏng trên khóe miệng đúng là màu đỏ.

Tôi cuống quýt cúi đầu nhìn cô gái kia, áo ngủ bị cởi một nửa, trên chỗ da lộ ra ngoài không có miệng vết thương, vậy chỗ máu kia sẽ không phải do anh ta tự cắn lưỡi chứ.

“Con chuột kia, không nghĩ tới lại là vị nữ sĩ không biết gì này.” Khóe miệng anh ta cười như không cười.

Tôi kinh ngạc nhìn mặt anh ta mà không nói ra được lời nào, rõ ràng anh ta là Miêu ca, sao lại làm bộ như không biết tôi, cũng đúng, bây giờ anh ta làm những chuyện này khiến tôi không muốn quen hắn.

“Anh có thể nói cho tôi biết anh đang làm cái gì không?” Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, để tầm mắt mình rời khỏi cô gái trên mặt đất.

“Đào nói cho tôi biết trong trường này có một người của Cao gia, sẽ không phải là cô chứ.” Trên mặt anh ta mang theo ý cười châm chọc.

“Nếu anh có nỗi khổ riêng, anh có chịu nói cho tôi không?” Nhất định là có người uy hiếp Miêu ca nên anh mới không dám nhận tôi.

“Xích, Cao gia đúng là tự làm tự chịu, không ngờ lại có người là đồ điên, tôi hiểu rồi, cô muốn thay thế cô ta... đúng không?” Anh ta vừa nói vừa đi đến bên cạnh tôi, ngón tay nắm cầm tôi.

Bùm bùm bùm chuỗi pháo hoa nổ ở trước mặt anh ta, anh ta chạy sang một bên, tay vuốt cjoox góc áo bị đốt.

“Có nội ứng.” Anh ta trừng mắt nhìn tôi, rồi nhìn xung quanh tìm kiếm người đồng lõa.

Tôi không nhìn xung quanh, vừa rồi nhất định là Chu Tinh khởi động Cửu Dương Viêm Quân trận, chỉ có điều quả cầu lửa kia quá nhỏ, chỉ là pháo hoa thôi!

Từng chuỗi pháo hoa bắt khuất đuổi theo anh ta, anh ta nhảy lên nhảy xuống, vẫn tìm không thấy Chu Tinh.

Sau đó anh ta niệm khẩu quyết, mấy cột nước phun ra, Chu Tinh kêu một tiếng, bị cột nước phun trúng người.

“Thiên quân phong linh, quân phong hình, định ảnh phục thân.” Một giọng nữ xa lạ niệm chú ngữ, hai cái bóng bay đến giữ chặt hai bên của Chu Tinh, tôi đã xem qua trong sách, đây là dùng phong ấn để kiềm chế hành động của người khác.

“Hạc, không phải là anh luyện tiếc không muốn xuống tay với cô gái nhỏ này chứ.” Một cô gái trang điểm xinh đẹp chạy tới chỗ chúng tôi, cổ áo hở tới rốn, lộ ra hai nửa rất tròn.

Bại lộ cuồng! Lại dám nói chuyện với Miêu ca, tôi lập tức đem cô ta liệt vào danh sách tình địch. Bại lộ cuồng tất nhiên là không biết quan hệ của tôi, Miêu ca và Chu Tinh, hiệu lực của bùa phục thể mạnh đến mức Chu Tinh không thể động đây.

“Đương nhiên không phải, nhân rồi nên chơi với bọn họ một chút thôi.” Anh ta ôm eo Bại lộ cuồng, mỉm cười nói.

Tôi đã hiểu rồi, Miêu ca nhất định là bị cô gái này uy hiếp, không sao, tôi hiểu mà, tôi sẽ diễn với anh ấy, không để anh ấy có thêm phiền phức, chắc chắn là cô ta có nhược điểm của anh ấy trong tay. Tôi tự phân tích cho chính mình nghe, nhưng trong lòng vẫn chưa xót.

“Hai nữ sinh kia cũng là do các người giết đúng không?” Chu Tinh hỏi.

Bại lộ cuồng lắc eo đi đến trước mặt Chu Tinh, cười: “Đúng vậy, sao nào?”

“Các người! Thật làm mất mặt người tu đạo!” Chu Tinh phẫn nộ nói.

Chu Tinh thể không thể động đây, chỉ có thể trơ mắt nhìn bại lộ cuồng ông ẹo cười nhạo trước mặt nàng. Trong đầu tôi nhớ lại những chú ngữ Miêu ca đã dạy, tôi không tin tôi sẽ chết ở đây.

“Hạc, nhanh giải quyết chỗ này đi, rồi về bồi em ngủ.” Bại lộ cuồng ngáp một cái, sờ soạng đường cong trên gò má người đàn ông.

“Được.” Anh ta bắt lấy bàn tay trên mặt, hôn lên mu bàn tay cô ta, sau đó kéo cô gái nằm trên mặt đất lên, một tay dùng sức muốn bóp nát cổ cô ấy.

“Phong bảo hộ phong quân, lập tức tuân lệnh!” Bùa Ngũ Hành tuy là bùa đơn giản nhất, nhưng trong tay tôi không có bùa, tôi cũng không nghĩ tới sẽ thành công. Gió được tôi gọi ra đập trúng tay anh ta, anh ta bị đau thả tay, cô gái lại một lần nữa ngã trên mặt đất. Miêu ca, không phải tôi cố ý khiến anh bị thương, nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn tay anh dính máu tanh.

“Bùa nói! Hừ, người Cao gia không nghĩ tới lại kém như vậy.” Bại lộ cuồng dán một lá bùa trên ngực tôi, tôi cảm thấy sau lưng truyền đến tiếng nổ mạnh, ngã xuống đất, đau đón truyền đến.

“Hạc, giết hai người vương chân này đi.” Bại lộ cuồng nhăn mày.

“Người bị em giữ chân kia tùy em xử lý, người này không thể giết.” Anh ta chỉ vào tôi nói: “Anh em bảo bây giờ không được ra tay với Cao gia.”

Miêu ca, anh đang giúp tôi sao, anh quả nhiên là có nỗi khổ không thể nói, rốt cuộc là vì sao anh lại bị cô gái kia uy hiếp, sau lưng vừa nóng vừa đau, ngực càng đau hơn, con mèo đen luôn đi theo tôi gọi “Bà xã” cứ biến mất như vậy sao, là do tôi vô dụng, không thể giúp hắn cái gì.

“Hừ, là anh nhìn trúng con nhóc kia, anh không giết, em giết.” Bại lộ cuồng lấy từ trong cổ áo rộng tôi rón ra một lá bùa, đi từng bước một về phía tôi.

Đột nhiên, một tia sét từ trên trời giáng xuống, bại lộ cuồng nâng tay lên ngăn trở tia sét, trên cánh tay bóng loáng đã có một dấu ấn đen sì.

“Yêu nghiệt ở đâu đến, dám động chân động tay với người của bản đại gia.” Trong không khí có chút gợn sóng, một người đi qua gợn sóng đó xuất hiện trước mặt tôi, mắt không tốt mà miệng cũng không tốt, chính là Quý Kiên Sầu thời nay Giang Phong Dật.

“Hi, Giang thiếu gia, thật khéo.” Tôi khoát tay với ân nhân cứu mạng.

“Bạn hữu, tôi có thể li giải tâm tình muốn giết cô ấy của cô, nhưng tốt xấu gì đó cũng là một sinh mệnh.” Giang Phong Dật nói xong đứng che phía trước tôi, giọng điệu đùa cợt, không lúc nào không cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hô, rốt cục đã xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nhìn trộm song tinh . . .

* song tinh là hai sao (Thiên Khôi và Tử Vĩ).

“Nếu tôi không nhầm, thì đây là con trai bảo bối của Giang gia lão nhi.” Bại lộ cuồng bĩu môi nói.

“Tình báo của mỹ nữ không sai, còn có cái gì muốn biết không, chúng ta có thể thuê một phòng từ từ nói chuyện.” Giang Phong Dật nháy mắt mấy cái với Bại lộ cuồng, đồ đàn ông đáng khinh, quả nhiên chó ăn c*t là không thay đổi được.

Lông mày Bại lộ cuồng dựng thẳng: “Tôi không có gì để nói với người sắp chết.” Bại lộ cuồng tức tối vì hành vi lưu manh của Giang Phong Dật.

“Đi thôi, đừng dây dưa nữa, cậu ta không dễ chọc đâu.” Người kia giữ bại lộ cuồng giữ lại.

“Trường người của tôi học không phải chỗ anh nói đến là đến nói đi là đi đâu.” Giang Phong Dật ném lá bùa trong tay ra, lá bùa trong không trung biến thành một con rồng nhỏ màu vàng, rồng nhỏ há miệng phun ra cát bụi.

Người kia kéo bại lộ cuồng vào trong lòng, ngăn cát bụi của con rồng nhỏ phún ra thay cô ta, anh đã từng thay tôi chặn thanh kiếm ánh sáng, càng lúc tôi càng không biết bây giờ là tình huống gì, Miêu ca, cô gái rất quan trọng với anh sao? Quan trọng đến mức không tiếc để mình bị thương cũng phải bảo vệ cho cô ấy? Phải tìm cách để họ an toàn rồi khỏi đây, tôi không đành lòng nhìn Miêu ca bị thương.

“Khụ khụ khụ.” Tôi ôm ngực ngã ra đất, quả nhiên Giang Phong Dật dời sự chú ý sang tôi, cúi người kiểm tra vết thương của tôi.

Anh nhìn tôi một cái, rồi nhân cơ hội này kéo bại lộ cuồng về phía sau.

“Bọn họ chạy kìa! Đừng để cho bọn họ chạy mất!” Chu Tinh lo lắng kêu, nhưng đã không kịp nữa rồi, hai người họ đã biến mất trong không khí.

Giang Phong Dật nhìn tôi, tôi bị thương ở sau lưng, trên ngực không bị thương, chắc cậu ấy đã đoán được là tôi có ý thả Miêu ca đi, nhưng cậu ấy không nói gì, ngón trỏ động hai cái thả Chu Tinh ra, sau đó duỗi tay định ôm tôi dậy.

“Không sao, tự tôi đi được.” Tôi lao đảo đứng dậy, tuy hồi nhỏ cùng nhau chơi đùa, nhưng bây giờ đều lớn cả rồi, như vậy sẽ rất xấu hổ.

“Soái ca, vừa rồi bọn họ nói anh là người Giang gia, là Giang gia trong tứ đại gia tộc sao?” Chu Tinh chạy tới, ánh mắt sáng lên.

“Cô quá khen rồi.” Giang Phong Dật xấu hổ nói.

Tôi ghen cười, tên nguỵ quân tử này chỉ thích cùng người khác lá phải lá trái, gặp loại thẳng tính như Chu Tinh thì không biết làm gì.

“Cao Hạnh! Cảm ơn cô, tôi chưa nghĩ tới kiếp này có thể gặp được người của Cao gia và Giang gia!” Chu Tinh nắm chặt tay tôi.

Được rồi, tôi thừa nhận rất ghen tị, con nhóc này hưng phấn như vậy chỉ là vì gặp được đại thiếu gia Giang gia thôi, lúc biết tôi cô ấy rõ ràng không kích động như vậy.

“Ngọn gió nào đưa đại thiếu gia đến đây?” Tôi không tin là cậu ta trùng hợp đi ngang qua.

“Ba tớ nói lần này sao Thiên Khôi gặp sao Tử Vi không phải là điềm tốt, nên bảo tớ đi xem.”

“Thật sao? Có điềm xấu gì?” Chu Tinh cũng yên lặng nghe.

“Cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết, tôi không có hứng thú với đoán mệnh và xem sao.” Giang Phong Dật thân sĩ mỉm cười.

Chu Tinh trừng mắt ngậm miệng, tôi nghĩ trong lòng cô ấy bây giờ cũng giống như lúc tôi nghe nói Giang Phong Dật không biết đoán mệnh, Giang gia đại thiếu gia mà lại không biết xem mệnh, nếu không phải là do bác gái cả tự mình giới thiệu cho chúng tôi làm quen, tôi nhất định cho rằng người này là giả.

“Đừng nói chuyện nữa, người bị thương thật sự vẫn còn ở đây đây.” Thấy nữ sinh hôn mê nằm trên đất, tôi vội nói.

“Nha!” Chu Tinh chạy tới xem thương tích của cô ấy: “Sao gọi mà cô ấy không tỉnh?”

Giang Phong Dật nghe vậy thì đi sang xem: “Không có hồn phách, người còn sống cũng chỉ có thể là người thực vật.”

“Cái gì?” Tôi định đi đến đó, lưng lại đau khiến tôi ngã xuống đất.

Giang Phong Dật đỡ tôi đứng lên: “Đừng nhúc nhích, tớ đưa cậu đến bệnh viện, cô gái không có hồn phách kia cứ để lại đây, chờ tớ xóa bỏ mê trận thì cảnh sát sẽ tìm được cô ấy.”

Trách không được tôi không thấy cảnh sát tuần tra ở ngoài cửa nam, thì ra người biến mất không phải là cảnh sát mà là chúng tôi.

Hơn nửa đêm không có xe, Giang Phong Dật cõng tôi đến bệnh viện, vừa đỡ vừa lừa Chu Tinh về nhà trước, một mình cậu ấy ở lại bệnh viện với tôi. Lưng có một chỗ bong nhỏ, may mà chỉ bị bong da, bác sĩ kê thuốc cho tôi, bảo chỉ cần miệng vết thương không bị nhiễm trùng thì sẽ không để lại sẹo.

“Xem ra mùa hè năm nay không thể mặc đồ tắm rồi.” Tôi cảm thán.

“Vốn dĩ cậu mặc đồ tắm cũng không có gì để nhìn mà.” Giang Phong Dật nhủ thầm nói.

“Hỗn đản, đồ vong ân phụ nghĩa, nếu không phải hồi nhỏ cậu bắt chim non bị ngã từ trên cây xuống đập trúng người tôi, thì ít nhất tôi cũng là người có bề ngoài tốt.” Tôi trừng cậu ta.

“Này này, ý cậu là tớ đề cậu nên nó mới phẳng? Đúng là không phân rõ phải trái!”

Chúng tôi nhìn nhau, cuối cùng đều bật cười, cho dù cậu ấy xuất ngoại, cho dù tôi chuyển vào thành phố, chúng tôi vẫn là hai đứa nhỏ chạy lung tung trên núi.

“Nói, đi nhiều năm như vậy không nói với tớ một câu, thì bị tội gì.” Tôi chất vấn cậu ấy.

“Xin lỗi, tớ sai rồi, muốn phạt tớ thế nào cũng được.” Giang Phong Dật bày ra một bộ dáng cầu xin.

Tôi vốn là nói đùa với cậu ấy, nghe xong lời cậu ấy nói thì trong lòng lại cảm thấy kì quái, tôi đã đoán là vì Giang lão gia không muốn cậu ấy chơi với tôi nên ép cậu ấy đi, cậu ấy chỉ cần giải thích với tôi, tôi nhất định sẽ tha thứ, nhưng cậu ấy không hề giải thích mà trực tiếp nhận lỗi với tôi thì càng khiến tôi đề ý.

“... A Hạnh, có phải cậu quen người kia không?” Giang Phong Dật do dự hỏi tôi.

Tôi biết không thể giấu được ánh mắt hắn: “Coi như là quen đi.”

“Cậu có biết anh ta là loại người nào không, đừng liên hệ với anh ta nữa.” Biểu tình trên mặt Giang Phong Dật hiếm khi nghiêm túc.

“Tớ quả thật không biết anh ta là loại người nào, cậu biết à?” Tôi rất ngạc nhiên, Miêu ca rốt cuộc là loại người nào.

“Gần đây hay có mấy chuyện kỳ quái xảy ra, ba tớ bảo tớ điều tra việc này, không phải lần đầu tiên tớ nhìn thấy anh ta, lần này anh ta còn muốn nhúng chàm lực lượng của hai ngôi sao, tớ sẽ không để anh ta đạt được mục đích.”

“Tam ca nói lực lượng của hai ngôi sao người thường không thể khống chế mà.” Tôi không tin lắm, Tam ca tuy rằng là một tên hỗn đản, nhưng trên phương diện huyền thuật luôn được trường bối kích lệ.

“Cũng khó trách anh ấy không biết, trận tứ hướng nữ thể, là cấm thuật mà trong sách cổ của Cao gia không ghi lại.”

Tôi rất muốn hỏi Giang Phong Dật vì sao cấm thuật Cao gia không ghi lại mà hắn lại biết được, nhin không hỏi ra, bộ dáng ăn chơi trác táng của Giang Phong Dật vẫn giống hồi nhỏ ấy, cũng không hiểu biết như hồi nhỏ, thời gian thật sự làm thay đổi con người rất nhiều.

Giang Phong Dật nói, trận tứ hướng nữ thể là dùng hồn phách bốn thiếu nữ bày trận ở bốn hướng, sẽ giống như một cái lọ có thể hứng được lực lượng hai ngôi sao, tôi hiểu vì sao Miêu ca lại rời khỏi tôi, so với tôi thì Bại lộ cuồng kia có thể giúp anh đạt được mục tiêu hơn, nhưng, đêm nay nhìn thấy anh tôi có cảm giác đó quả thật là người sống mà, chẳng lẽ anh đã sống lại? Nếu vậy thì anh muốn lấy lực lượng hai ngôi sao làm gì.

“A Hạnh, cậu phải luôn mang ngọc bội quả đào bà ngoại cho cậu trên người nhé, tớ nhận được tình báo là tên kia biết dùng tà thuật mị hoặc linh tính, nữ sinh bị hại đêm nay là do bị anh ta lấy mất một phách nên mới có thể tùy lúc bị anh ta khống chế.” Giang Phong Dật dặn dò tôi.

Tôi gật gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ. Làm người bị thương thì dễ, khống chế người thì không dễ, mấy chú thuật mê hoặc nhân tâm là tầm cao mà tôi chưa với tới, có điều với bản lĩnh của Miêu ca thì có thể là biết, Bại lộ cuồng kia sẽ không phải do anh mê hoặc nên mới giúp anh chứ, vậy tôi thì... Có cảm tình với anh là tình cảm thật sự của tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mèo đen lại xuất hiện . . .

Cả đêm tôi không về kí túc xá là sợ làm phiền bọn Lí Nghi, sáng hôm sau gọi bọn họ đến bệnh viện đón tôi lại khiến họ lo lắng.

Nhìn thấy Lí Nghi và Lâm Tư Giai, mắt Giang Phong Dật sáng rực: “A hạnh, chỗ cậu ở đúng là thiên đường mà.”

Tên căn bã này! Giang lão gia là người nghiêm khắc, nếu không phải Giang Phong Dật còn gánh vác trọng trách kéo dài hương hỏa cho Giang gia, tôi tin tưởng với tính cách của Giang lão gia nhất định sẽ dụng hình với Giang Phong Dật.

Ánh mắt Giang Phong Dật không tệ, nhìn ra được Lí Nghi cũng là động vật ăn thịt, ma trảo trực tiếp hướng tới chỗ thỏ trắng nhỏ Lâm Tư Giai. Bộ dạng né tránh của Lâm Tư Giai làm tôi không nhìn được, Giang Phong Dật này không phải là thân cận, căn bản là quỷ rầy mà.

“Dật điền, tớ muốn về trường, tối hôm qua cảm ơn cậu.” Tôi chào Giang Phong Dật.

“Thật sự muốn cảm ơn tớ thì mời tớ đến phòng cậu ngồi chơi đi.” Giang Phong Dật nháy mắt nói.

Tôi chỉ có thể vỗ vai cậu ấy, nói nhỏ một câu: “Không biết xấu hổ.”

Trên đường về, Lí Nghi luôn nhắc tới Miêu ca còn bảo nếu Miêu ca ở đây tuyệt đối sẽ không để tôi bị thương, tôi rất muốn nói cho cô ấy biết, Miêu ca có ở đó, tôi cũng đã bị thương.

Vừa đến phòng liền nhận được tin nhắn của Giang Phong Dật: Trông chừng cô gái tóc xoắn phòng cậu, hồn phách cô ấy thiếu một phách.

Trong phòng chỉ có mỗi Lâm Tư Giai uốn tóc, những người khác đều là tóc thẳng, tôi lập tức hiểu Giang Phong Dật nói ai, tôi tin trình độ của Giang Phong Dật, nếu cậu ấy nói với tôi thì nhất định là đúng tám, chín phần mười, chẳng lẽ người bị chọn tiếp theo là Lâm Tư Giai sao.

Tôi xóa tin nhắn, vô lực nằm trên giường, thật muốn điên mà, đã bị Miêu ca ruồng bỏ, bây giờ lại là một người trong phòng bị mất một phách, từ khi nào tôi lại bất lực như vậy.

“Dật điền, tớ nên làm gì bây giờ, Lâm Tư Giai bị hai người kia theo dõi rồi, không thể để cô ấy chết được, cậu có thể cách cứu cô ấy không?” Tôi nhắn tin hỏi Giang Phong Dật.

“Cậu đừng gấp, sáu ngày nữa là đến cô gái cuối cùng cuối cùng, tớ sẽ ở dưới chỗ sao Thiên Khôi chặn bọn họ, đến lúc đừng để bạn cậu xuất hiện là được.” Giang Phong Dật trả lời.

Không thể nói cho Lâm Tư Giai khiến cô ấy lo lắng, tôi còn phải làm bộ như không có việc gì, mất một phách cũng không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của cô ấy, chỉ là động tác có chút cứng ngắc, thi thoảng lại ngăn người, tôi luôn tìm đủ loại lý do ở bên cạnh cô ấy, chỉ sợ người giữ một phách của cô ấy không chế khiến cô ấy làm gì ngu ngốc.

Sáu ngày trôi qua, đến ngày sao Thiên Khôi và sao Tử Vi kết hợp, tối hôm trước tôi mới dám nói cho Lí Nghi và Mạnh Kiều biết việc Lâm Tư Giai gặp nguy hiểm, tôi bảo hai cô ấy trối Lâm Tư Giai lại, mặc kệ cô ấy khóc lóc hay kêu gào cũng không được thả cô ấy ra.

“A Hạnh, cậu cũng đừng đi, chúng ta báo cảnh sát, hai người đó là tội phạm giết người đấy!” Lí Nghi chặn không cho tôi ra ngoài.

“Nếu tớ không đi, có khả năng Tư Giai sẽ biến thành người thực vật, yên tâm đi, Dật điền có năng lực mà.” Tôi ôm cô ấy, sau đó xông ra ngoài, lúc này tôi hạ quyết tâm, tôi không tin Miêu ca sẽ xuống tay với Lâm Tư Giai, tôi muốn gặp anh hỏi rõ mọi chuyện.

Giang Phong Dật đã chờ tôi ở dưới lầu, giống như các nam sinh khác đứng chờ bạn gái, chẳng qua chúng tôi không đi xem phim, chúng tôi đi chiến đấu, vì không để bọn họ lấy được lực lượng hai ngôi sao, không thể tránh khỏi việc động thủ.

Dưới vị trí của sao Thiên Khôi, Bại lộ cuồng đến sớm hơn chúng tôi, cô ta đốt một ngọn nến trên mặt đất, trong ánh nến phản chiếu hình ảnh sao Thiên Khôi trên trời và móng tay màu hồng đào của cô ta.

“Tôi biết các người sẽ tới, Cao gia cũng được, Giang gia cũng được, vĩnh viễn đều chán như con rệp.” Bại lộ cuồng cau mày chán ghét nói.

“Nếu các người không khinh thường mạng người, tôi sẽ mặc kệ cô.” Tôi cãi lại.

“Dù gì sớm muộn tôi cũng sẽ giết hết người Cao gia, giết cô trước cũng không sao.” Bại lộ cuồng cười yêu mị, liếm năm đầu ngón tay, móng tay cô ta đột nhiên dài ra, sắc như mũi kiếm.

“Bỏ đại gia tôi bây giờ luôn không đánh người đẹp, tuy tuổi cô lớn một chút, nhưng tôi vẫn không đành lòng ra tay, A Hạnh, giao cho cậu.” Giang Phong Dật nói xong kéo tôi lên phía trên, tôi không hiểu, tuy rằng nhìn người tôi tương đối cường tráng, nhưng tôi vẫn cảm thấy phần thắng rất xa với.

“Cậu kéo dài thời gian, tên kia chắc đang phá rối rồi, tớ đi tìm, cậu giữ chân cô ta, tớ để linh long ở lại với cậu.” Giang Phong Dật nói nhỏ với tôi, nắm lấy tay tôi.

Tôi mở tay ra, một con rồng nhỏ nhảy lên không trung, một bên bay lên một bên thổi khí. Linh long vừa lên tôi cũng phối hợp diễn, nhưng vẫn rất thê thảm, con rồng này bình thường quen lỗ mãng giống chủ nhân nó, căn bản không biết tôi đứng ở sau nó không có sức chiến đấu, nó quăng đuôi, cát đá đập hết lên mặt tôi, nó nhún chân, đất rung núi chuyển, khiến tôi ngã mặt đất.

Tôi cảm thấy tôi nên tránh xa một chút, con rồng này căn bản không quan tâm đến sống chết của đồng đội, tôi muốn chạy, hai chân lại không thể động.

“Đừng nghĩ chạy, tôi muốn uống cạn máu của Cao gia các người, bắt đầu từ cô đi.” Ánh mắt Bại lộ cuồng híp lại nhìn tôi, tùy tay ngăn cản một quả cầu lửa của linh long.

Tôi có cảm giác thất bại, chẳng trách Miêu ca bỏ tôi đi theo cô ta, đều là con gái nhưng lại khác nhau nhiều như vậy, cô ta xinh đẹp, pháp thuật của cô ta mạnh, tôi chỉ biết làm vương chân thôi, cô ta mới có thể giúp được Miêu ca.

Linh long đúng là làm hết bốn phận, nhận sự nhờ vả của chủ nhân nên nó phải bảo vệ tôi an toàn, Giang Phong Dật không ở bên cạnh, nó không nhận được linh lực của chủ nhân, đánh cùng Bại lộ cuồng một lúc thân thể nó càng ngày càng nhỏ, nhưng nó vẫn che trước mặt tôi không cho Bại lộ cuồng tới

gần.

Tôi tới nơi đây không phải để làm con riêng, tôi nhất định phải làm gì đó mới được! Tôi ngồi trên mặt đất, nhặt mấy mảnh đá vỡ, cố gắng nhớ lại trận hình. Cứu dương viêm quân trận triệu hồi địa hỏa, dùng viêm phù dẫn nổ, tạo ra lửa. Giày cao gót của Bại lộ cuồng đạp xuống một phát, lửa tắt.

“Đúng là trận tốt, đúng là miệng cọp gan thỏ, trình độ Cao gia bây giờ chỉ vậy thôi sao.” Bại lộ cuồng trào phúng nói.

Oanh ngục lôi đình trận triệu hồi thiên lôi, nhưng tia lửa điện nhỏ, có chút phản ứng tĩnh điện, trận này là lần đầu tiên tôi dùng, có thể thành công đã tốt lắm rồi. Tia lửa điện nhỏ đẩy Bại lộ cuồng không thêm để ý, đang muốn cười nhạo tôi, lại chợt ngăn ra. Thiên lôi kết hợp địa hỏa, từ này tuy không văn nhã, nhưng nó là lựa chọn duy nhất của tôi. Oanh ngục lôi đình trận và cứu dương viêm quân trận kết hợp lại, lôi điện và lửa ma sát tạo ra âm thanh bùng bùng, thanh âm càng lúc càng lớn, giống như sao băng rơi từ trên trời xuống, tôi và Bại lộ cuồng ai cũng không chạy được.

“Con nhóc đầu chết tiệt kia! Muốn đồng quy vu tận với tao à, không có cửa đâu!” Bại lộ cuồng mắng, cấp tốc mở kết ấn muốn lật ngược thế cục.

Tôi nhìn một mảnh sáng trên đầu, rốt cục cười thành tiếng: “Cô không chạy thoát được đâu, hai chúng ta đều biến thành khói bụi.”

Lúc trận mưa điện sắp rơi xuống, trên đầu tôi lại xuất hiện một kết giới bảo hộ, mắt tôi không thấy rõ, nhưng tôi chắc chắn trước mắt là một kết giới bảo hộ, một con mèo đen xuất hiện trước mặt tôi, đôi mắt màu hổ phách dưới ánh sáng của trận mưa điện vẫn sáng như cũ, trên cổ đeo một cái chuông vàng quen thuộc.

“Miêu ca!” Tôi thốt ra kinh ngạc, trận mưa điện từ trên trời giáng xuống, giống như một trận pháo nổ, tràn ngập khói thuốc, tuy tôi có kết giới bảo hộ, nhưng những mảnh đá vụn vẫn cản trở tầm mắt tôi, khi khói thuốc tan đi, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn, con mèo đen vừa rồi không còn, không, vừa rồi chính xác là Miêu ca! Miêu ca anh lại đi đâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Con mèo ở kia, người này ở đây . . .

Bại lộ cuồng nằm trên đất không biết sống chết, tôi cũng không quan tâm tới cô ta, Tiểu Hắc chết tiệt, anh đừng chạy. Tôi còn muốn nói rõ ràng mọi chuyện với anh.

Chạy khắp nơi cũng không tìm được Miêu ca nhưng lại tìm được Giang Phong Dật. Một vật giống như một cái sân đang hướng về phía ánh sáng cuộn sao Thiên Khôi và sao Tử Vi vào trong. Giang Phong Dật và Miêu ca đều có mặt ở đây, Miêu ca không phải là bộ dạng con mèo đen mà là bộ dạng con người, chả lẽ Miêu ca có bảy hai phép biến hóa của Tôn Ngộ Không? Giang Phong Dật ôm vai, qua khe hở của bàn tay là một màu đỏ sẫm.

“Dật điên!” Tôi vội chạy đến xem vết thương của Giang Phong Dật.

Giang Phong Dật che kín không cho tôi xem: “Sao cậu lại tới đây, đứng xa một chút.”

“Giang gia và Cao gia cấu kết với nhau làm việc xấu, hôm nay cho hai người chết ở đây cũng coi như là các người tiện nghi.” Ánh mắt xinh đẹp của Miêu ca hung dữ nhìn tôi, tôi không hiểu, không phải vừa nãy anh còn bảo vệ cho tôi sao, không đúng, Giang Phong Dật ở đây, thì anh ta không thể đi cứu tôi được, chẳng lẽ lại có hai Miêu ca?

Trong không khí tràn ngập lệ khí của những cô gái chết oan, ngay cả tôi cũng cảm nhận được áp lực đó. Giang Phong Dật bị lệ khí ép tới mức khó thở, cậu ấy còn bị như vậy mà tôi lại không có chút cảm giác khó chịu nào. Tôi đỡ Giang Phong Dật, để phòng cậu ấy không kiên trì được. Chỗ này giống như hiện trường của một vụ nổ lò phản ứng hạt, ngay cả bùa thanh thân cũng không thể ngăn cản lệ khí xâm nhập vào.

“Tiểu Hạnh, cậu đi trước đi, cậu căn cơ kém, không ngăn được lệ khí mạnh như vậy đâu.” Giang Phong Dật đẩy tôi bảo tôi đi mau, xem ra lệ khí này khiến cậu ấy rất khó chịu, sao tôi lại không có chút cảm giác nào cả, chắc không phải là do tôi thiên tư ngu dốt nên không bị sao chứ.

“Cậu còn được không?” Tôi lo lắng hỏi Giang Phong Dật.

“Bồn đại gia khí nào thì không được.” Giang Phong Dật đẩy tôi ra, dùng tay dính đầy máu vẽ bùa trên không trung, vai cậu ấy có một mảng máu lớn. Tôi nhìn người đứng bên cạnh giếng đang vô cùng đắc ý kia, mặc niệm trong lòng: đây không phải là Miêu ca. Tuyệt đối không phải!

“Hai đứa nhóc các người cũng đòi can tôi à, các người cho rằng tam đại gia tộc thanh cao không ai bằng sao?.” Vũ nhục chúng tôi khiến anh ta vô cùng vui vẻ.

Hừ, tôi cười lạnh trong lòng, vận khí của bạn quá kém, chọn người thứ tư lại trùng hợp rơi vào người trong phòng tôi, Lâm Tư Giai đã bị trói lại, trận tứ hướng nữ thể thiếu một người, còn đòi lấy lực lượng hai ngôi sao sao? Nằm mơ đi.

Sao Thiên Khôi và sao Tử Vi sắp chạm nhau, anh ta ngẩng đầu nhìn trời sao, nhất định là anh ta đang bức bối vì quân cờ thứ tư không chịu sự khống

chế của mình đi.

Giang Phong Dật lấy máu vẽ bùa để quấy rầy anh ta, chỉ cần chờ đến lúc hai ngôi sao tách ra, là chúng tôi có thể chạy được rồi. Tôi nhìn vết thương của Giang Phong Dật, hi vọng không có việc gì.

“Cô cho là động tay động chân với quân cờ của tôi thì có thể gây trở ngại cho tôi sao?” Anh ta nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của tôi, nở nụ cười quỷ dị.

Vừa dứt lời, Lâm Tư Giai đi đến, sao cô ấy lại ra được đây? Tôi đã dặn Lý Nghi phải trông chừng cô ấy mà. Hai mắt Lâm Tư Giai vô thần, xem ra không phải chỉ là thiếu một phách nữa.

“Chết tiệt, anh làm gì Lâm Tư Giai rồi?” Đây nhất định không phải là Miêu ca, Miêu ca sẽ không khiến Lâm Tư Giai thành thế này.

“Không ngờ quân cờ tôi ngăn chặn vạn vạn chọn lại là bạn của cô, suýt nữa thì cô đã phá hỏng việc của tôi, cô cho rằng trời lại thì sẽ không có chuyện gì nữa à? Cô quá coi thường thuật mị hoặc rồi.” Khoe miệng anh ta nhếch lên, Lâm Tư Giai đi đến bên cạnh anh ta, anh ta giờ một bàn tay lên vuốt vai Lâm Tư Giai.

“Ra tay với những cô gái không có năng lực phản kháng, không đáng mặt đàn ông.” Giang Phong Dật nói xong thì triệu hồi thần thức, cả người lại ngã trên đất.

“Chờ tôi hàng phục hai ngôi sao xong sẽ biến hai người thành quỷ làm việc cho tôi.” Anh ta cười khinh miệt, chỉ huy Lâm Tư Giai đi tới chỗ mất trận thứ tư.

“Chạy đi, chúng ta quá coi thường bọn họ.” Giang Phong Dật quỳ trên mặt đất thở hổn hển nói với tôi.

“Cậu nằm đó đi, tớ muốn làm chồng tớ uống nhầm thuốc tỉnh lại.” Tôi đá vào đầu gối Giang Phong Dật, để cậu ấy nằm trên mặt đất, như vậy thì vết thương sẽ không chảy nhiều máu, chỉ mong cậu ấy có thể đợi đến lúc kết thúc trò chơi.

Tôi biết từ nhỏ tôi đã bị chê vì không có chút tài năng nào đáng giá, nhưng tôi cũng không phải là người vô dụng, tôi còn có một số mệnh, máu Cao gia trong cơ thể tôi bao nhiêu năm cũng không phải đổ bỏ đi, bốn mắt trận tụ lại, tôi nhỏ ra một ít máu, khiến ánh sáng trắng biến thành màu hồng.

“Miêu ca, em cảm ơn anh đã cứu em, cũng cảm ơn anh đã đi theo em lâu như vậy, em biết là em không tốt nên anh mới bỏ đi theo cô gái kia, nếu không phải do uất ức thì anh nhất định sẽ không bỏ em đi, em biết anh nghe được cũng không vui nhưng em vẫn muốn nói, sau khi anh đi em mới phát hiện em có chút thích anh rồi.” Tôi nói với anh ta, để mặt mình cười ngu ngốc, tôi sắp làm một chuyện sẽ khiến anh ấy hận tôi, có câu nói rất đúng, nếu anh không yêu tôi thì thả anh hận tôi, ít nhất anh còn nhớ đến tôi. Câu nói này thật lưu manh mà, tôi muốn trong lòng Miêu ca có hình bóng của tôi.

Thành tích thể dục của tôi đều khiến các nam sinh trong ban chùn bước, bùa chú chung quy vẫn không bằng người, trước khi anh ta có phản ứng, thì một đám đã dừng trên mặt anh ta.

“Một đám này là cho tội trùng hôn.” Tôi nói với anh ta. Một tay giữ chặt Lâm Tư Giai muốn kéo cô ấy ra khỏi mất trận, Lâm Tư Giai giống như cây cột không nhúc nhích, không kịp nghĩ nhiều, tôi cắn một phát lên ngón giữa, bôi máu lên trán Lâm Tư Giai.

Anh ta nhanh chóng động vài ngón tay, hai cột nước cao hai thước theo đó lao ra vây quanh tôi, tôi lùi lại mấy bước thì mặt bị một cột nước đập vào. Đột nhiên Lâm Tư Giai giữ lấy tay tôi, cắn lên. Tôi giữ đầu cô ấy lại, móng tay cô ấy cào vào tay tôi khiến máu chảy đầm đìa.

Vừa hay tôi cũng cần cắt động mạch chủ, mặc kệ cho Lâm Tư Giai cắn, tôi muốn dùng máu ở động mạch chủ bỏ vào sân. Anh ta ngăn cản tôi, bảo hộ trước sân, ánh sáng tụ thành một thanh kiếm để trước người.

“Mĩ nhân à mĩ nhân, cô quả nhiên là mĩ nhân.” Tôi giờ hai tay, thanh kiếm đâm vào người tôi, hai cánh tay đi qua bên hông anh ta vươn tới trong sân, máu chảy từ tay xuống sân.

“Cô điên rồi!” Anh ta đá tôi một phát, tôi quỳ rạp xuống đất, trong lòng không chút để ý, trận tứ hướng nữ thể cần dùng oán khí làm lọ đựng lực lượng hai ngôi sao, máu ở động mạch của người sống tràn ngập dương khí, dùng dương khí nhiều loạn lệ khí, tôi cá là máu của hậu nhân Cao gia đủ dương khí để đối phó với bốn nữ thể.

Ánh sáng trắng xen lẫn màu hồng trong sân, anh ta kích động vây quanh ánh sáng trắng xem xét, lại không thể tới gần trung tâm. Tôi ngửa đầu nhìn trời, sao Thiên Khôi và sao Tử Vi đã kết hợp cùng một chỗ, anh ta không kịp nữa rồi, trò chơi này ai cũng không thắng.

Ngay tại lúc song tinh kết hợp, máu tôi hòa với ánh sáng trắng trong sân, bên tai đều là âm thanh gào thét, như có hàng trăm con quỷ cùng nhau gào khóc, oán khí tận trời, vốn quân cờ thứ tư chưa trở lại chỗ cũ, oán khí của ba quân cờ không đủ nên trận tứ hướng nữ thể không hoàn chỉnh, bây giờ oán khí làm thành rào chắn ở bên cạnh, sao Thiên Khôi và sao Tử Vi kết hợp cùng một chỗ, bị hấp dẫn bởi lực lượng của trận tứ hướng nữ thể, từ ánh sáng trắng trên sân ngưng kết thành một kết tinh hình cầu.

“Ha ha ha ha ha ha!” Anh ta cười điên cuồng, từng bước một đi vào trong sân.

“Tiểu Hạnh! Đừng để anh ta lấy được kết tinh.”

Tôi nghe thấy Giang Phong Dật nói, từ trên đất đứng dậy, chạy tới trong sân. Người tôi vì mất máu quá nhiều nên toàn thân vô lực, khi thấy kết tinh sắp rơi vào tay anh ta thì một con mèo đen nhảy vào trong sân, cái chuông vàng bị lệ khí chắn động kêu lanh canh, ánh mắt màu hổ phách nhìn tôi một cái rồi

ngậm kết tinh chạy mất.

Đây là chuyện gì? Tôi nhìn người có khuôn mặt giống Miêu ca, lại nhìn con mèo đen ngậm kết tinh chạy trốn, thật sự có hai Miêu ca? Người đàn ông đang mừng như điên sững lại, mắt thấy kết tinh sắp tới tay bị một con mèo đen cướp mất, gọi một đồng cầu lửa ném tới chỗ con mèo đen, Tiểu Hắc chạy rất nhanh, xuyên qua trận cầu lửa mà không hề bị thương.

Tôi cũng đuổi theo, trên người Tiểu Hắc không chỉ có kết tinh mà còn có bí mật tôi muốn biết. Người đàn ông kia vừa ném Tiểu Hắc, còn không quên ngáng chân tôi, đây là một cuộc chạy thi kỳ quái, một nam một nữ đuổi theo một con mèo, còn ngáng chân nhau.

“Hạc... Hạc...” Một giọng nữ mỏng manh truyền đến, Bại lộ cuồng thế mà vẫn còn sống, còn đi được đến đây.

Tôi không nghĩ anh ta nghe thấy Bại lộ cuồng gọi lại dừng chân, chạy tới chỗ Bại lộ cuồng, anh ta hao tổn tâm cơ để lấy được lực lượng song tinh, đối với anh ta Bại lộ cuồng còn quan trọng hơn sao? Đột nhiên có chút hâm mộ, khẽ cắn môi không quan tâm bọn họ nữa, tôi phải đuổi theo con mèo kia.

Hai cái chân không thể bằng bốn cái chân, tôi liều mạng chạy cũng không đuổi kịp điểm đen phía trước, Tiểu Hắc luôn khống chế tốc độ, không quá chậm để tôi bắt được, cũng không quá nhanh để bỏ rơi tôi, tôi cảm thấy nó đang cố ý dẫn đường cho tôi đi theo.

Đi được một đoạn rất xa, Tiểu Hắc mới dừng lại, tôi dừng lại cách nó mấy thước không dám tiến lên. Tiểu Hắc thả viên kết tinh xuống chân, ngồi dưới đất phe phẩy đuôi, gọi: “Bà xã.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Miêu ca ... Miêu ca ...

“Miêu ca?” Tôi gọi một tiếng thăm dò.

“Bà xã.” Con mèo đen trả lời.

Miệng tôi không khống chế được trở thành hình trứng gà: “Sao lại có hai Miêu ca? Người kia kia kia là ai?” Kích động quá mức, vết thương ở bụng lại bị rách ra đau nhói, tôi ngồi im trên đất không dám động, làm người quả nhiên muốn khiếm tốn.

Tiểu Hắc đi tới xem vết thương của tôi: “Em không muốn sống nữa hả, muốn đi theo anh làm vợ chồng ma sao?”

“Không chết được, không đâm trúng chỗ nguy hiểm, chỉ là mất máu nhiều nên đầu hơi choáng, anh mau nói cho em biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.” Tôi cầm lấy đuôi Tiểu Hắc lắc qua lắc lại, đây mới là Miêu ca của tôi, Miêu ca của tôi đã trở lại.

“Người kia là ai anh cũng không biết, có điều trông rất giống nhau, thân thể anh đã bị hủy lâu rồi.”

Như vậy có thể bỏ qua khả năng mượn xác hoàn hồn, chỉ cần biết là anh ta không phải Miêu ca, tôi có thể nhẹ nhàng thờ ra, trong lòng còn có một tia vui sướng, Miêu ca không có bỏ rơi tôi.

“Anh, sao anh lại ở đây?” Tôi hỏi lại Miêu ca.

Một móng vuốt của Tiểu Hắc chụp lên đầu tôi: “Anh còn muốn hỏi vì sao em cũng ở đây. Không phải anh đã bảo em không được nhúng tay vào sao?”

“Em, em đoán anh muốn dùng lực lượng hai ngôi sao sống lại, sợ anh gặp nguy hiểm nên mới đến.” Tôi ủy khuất nói.

Trên mặt Tiểu Hắc lộ ra tươi cười: “Anh không sao, anh đã sớm tính được sao Thiên Khôi và sao Tử vi kết hợp, có một nhóm người muốn đánh cắp lực lượng, nên anh luôn đi theo bọn họ, chờ kết tinh xuất hiện thì ngư ông đắc lợi.”

“Miêu ca, vậy anh có thể sống lại sao?” Trong lòng tôi có chút kích động.

“Đương nhiên không thể, nếu dễ dàng sống lại như vậy, anh cũng không cần làm cô hồn đã quý vài thập niên, em về dưỡng thương cho tốt, chờ anh làm xong mọi việc sẽ về tìm em”

“Nhưng mà Miêu ca...”

“Đi nhanh đi, thằng nhóc Giang gia bị thương rất nặng đấy.”

Nhớ tới Giang Phong Dật bị trọng thương và Lâm Tư Giai, tôi cố nén cơn đau ở bụng đứng dậy, Miêu ca nuốt kết tinh cũng đi về với tôi.

Trở lại gần cái sân, người có bộ dạng giống Miêu ca và Bại lộ cuồng đều không còn, Bại lộ cuồng bị lôi hỏa đánh trúng, không chết đã là kỳ tích, bị

thương còn nặng hơn tôi và Giang Phong Dật cộng lại, chắc là người giống Miêu ca kia mang cô ta đi chữa thương.

Giang Phong Dật và Lâm Tư Giai ngồi dựa vào sân, thấy đã an toàn, Miêu ca dừng lại bảo tôi đi qua đó, tôi định nói chuyện với nó lại phát hiện không thấy nó đâu nữa. Trong lòng có chút mất mát, lại không thể đi tìm nó, còn có hai người đang bị thương chờ tôi nữa.

Chạy tới nhìn hai người bị thương, Giang Phong Dật sắc mặt trắng xanh, ngay cả môi cũng trắng bệch, cậu ấy xé một mảnh áo quần lại vết thương, nhìn qua không bị nguy hiểm tới tính mạng, Lâm Tư Giai ngồi bên cạnh Giang Phong Dật, dựa lưng vào sân, đầu gác lên sân, hai mắt nhắm chặt không nhúc nhích.

“Ồi? Con nhóc này vẫn ngủ sao?” Tôi miễn cưỡng cười, tay run run muốn gọi cô ấy dậy.

Tay vừa chạm tới người Lâm Tư Giai, cả người cô ấy đều ngã xuống.

“Cô ấy chết rồi, lúc hai ngôi sao va chạm với trận tứ hướng nữ thể, cô ấy bị lệ khí cắn nuốt.” Giang Phong Dật nhìn tôi không biết làm gì lãnh đạm nói.

“Không thể nào. Tôi không bị làm sao mà, sao cô ấy lại như vậy.” Tôi dùng sức lay Lâm Tư Giai muốn gọi cô ấy dậy. miệng vết thương ở bụng vì dùng sức mạnh nên lại chảy máu.

Giang Phong Dật dùng tay không bị thương ôm tôi, kéo tôi ra khỏi người Lâm Tư Giai.

“Có phải là do cái này không?” Tôi nhìn thấy chuỗi Phật châu Lâm Tư Giai đưa trên tay mình, đây là bùa hộ mệnh của cô ấy, nhất định là do cô ấy không đeo Phật châu nên mới chết: “Là nó hại chết cô ấy. Tôi không nên cầm Phật châu của cô ấy. Vì không có Phật châu nên cô ấy mới chết.” Tôi tháo Phật châu trên tay xuống, đeo lên tay Lâm Tư Giai, chuỗi Phật châu bị đứt, những hạt châu bằng gỗ rơi xuống đất, tất cả đều tràn ngập điềm xấu.

“Cậu đừng như vậy. Một chuỗi Phật châu thì có thể làm được gì... Cậu vốn không giống cô ấy...” Giang Phong Dật nói xong muốn ôm tôi đi, tôi đẩy cậu ấy ra, không chịu rồi thì thể Lâm Tư Giai.

“Cậu có thể làm cô ấy sống lại sao? Không thể làm thì đừng nhúng tay vào, lo cho bản thân mình đi.” Giang Phong Dật lại ôm vết thương ngồi xuống, vết thương trên vai đã khô nứt.

“Dật điên, vết thương của cậu!” Tôi lau nước mắt nhìn vết thương của Giang Phong Dật.

“Máu đã chảy hết, nếu không đến bệnh viện truyền máu thì sẽ biến thành thi thể khô.” Giang Phong Dật tự giễu cười cười.

“Bây giờ tôi đưa cậu đi bệnh viện.” Tôi đỡ Giang Phong Dật đứng dậy, đỡ một người cao lớn như vậy là cực hạn của tôi, không thể đỡ thêm Lâm Tư Giai nữa.

“Cậu mang thi thể cô ấy về làm gì? Nói cho cảnh sát biết là trong phòng có người chết? Chết như thế nào? Cậu nói được không?” Giang Phong Dật nói dứt quãng.

“Nhưng tôi không thể để cô ấy phơi thây nơi hoang dã, tôi muốn mang cô ấy về.”

“Phơi thây nơi hoang dã thì sao, người dính tới những chuyện này đều không có kết cục tốt, hai chúng ta sau này còn chưa biết sẽ chết ở đâu đâu, không phải ai cũng có phúc khí lúc chết có cái quan tài che mưa che gió.”

Giang Phong Dật luôn luôn nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, ăn trộm bánh bao ở mộ cậu ta cũng nói là nhận mưa móc của tổ tông, ít khi cậu ấy nói chuyện ỉu như vậy với tôi, nhưng cậu ấy nói không sai, nếu hôm nay tôi và cậu ấy chết ở đây, chờ thi thể chúng tôi hư thối mới có người tìm được.

“Khụ, cậu yên tâm, ba nhà chúng ta và quan chức cục cảnh sát có qua lại, sẽ lấy lý do ngoài ý muốn để thông báo cho gia đình.” Giang Phong Dật nói.

“A, lại là ngoài ý muốn, mỗi lần đều dùng lý do này, cảnh sát bây giờ đều làm việc qua loa tắc trách như vậy sao?” Tôi cười lạnh nói.

Giang Phong Dật thở dài: “Tiểu Hạnh, cố tình làm Bồ Tát sẽ chỉ khiến nhiều người bị thương hơn thôi, nhiều khi mở một con mắt nhắm một con mắt lại có thể vui vẻ.”

Đưa Giang Phong Dật đến bệnh viện, một đám bác sĩ y tá vội vàng đưa cậu ấy vào phòng cấp cứu. Bác sĩ kiểm tra vết thương của tôi hỏi tôi có cần cấp cứu không lại phát hiện vết thương của tôi đang khép lại, kết vảy rồi. Tôi kinh ngạc với tốc độ hồi phục vết thương, có thể là do lực lượng hai ngôi sao làm tăng tốc tế bào phân liệt khép lại, hai ngôi sao may mắn có lẽ thật sự có lực lượng sinh mệnh.

Bác sĩ bảo tôi ở lại bệnh viện quan sát nhưng tôi cự tuyệt, chỉ bôi một tầng thuốc Vân Nam lên vết thương rồi về trường, đứng ở ngoài phòng một lúc lâu mới dám đi vào. Lý Nghi và Mạnh Kiều thấy tôi về thì giải thích với tôi. Lâm Tư Giai cứ vừa khóc vừa kêu bảo họ cởi dây thừng, họ không chịu nổi mới cởi dây, không biết Lâm Tư Giai luôn mảnh mai lấy sức mạnh ở đâu, đánh hai người họ hôn mê rồi chạy mất.

“Đứng rồi, cậu gặp Tư Giai chưa? Sao cậu ấy không về cùng cậu?” Lý Nghi nhìn sau lưng tôi, ôm một tia hi vọng là Lâm Tư Giai ở ngay sau lưng tôi.

“Cậu ấy chết rồi.” Tôi nói thẳng, ngày mai cảnh sát sẽ phái người lên núi tìm thi thể Lâm Tư Giai “phát sinh ngoài ý muốn”, nói không chừng nhà trường còn có thể lấy đó làm ví dụ để dạy bảo học sinh không theo quy củ.

“Cậu lừa tớ đúng không? A hạnh cậu không phải đồ đệ của Miêu ca sao? Cậu sẽ bảo vệ cậu ấy mà!” Mạnh Kiều mở to hai mắt không tin.

Khỏe miệng tôi khề nhếch, Giang Phong Dật nói đúng, tôi không phải Bồ Tát, tôi không thể phở độ chúng sinh, tôi không nên giả vờ làm sói ba đuôi bảo vệ hòa bình thế giới.

Không biết là may mắn hay là bất hạnh, chúng tôi là những người đầu tiên biết Lâm Tư Giai đã chết, người bị đá kích lớn nhất là Mạnh Kiều, Đường Hân Nhân và Lâm Tư Giai là hai người quan trọng trong cuộc sống đại học của cô ấy, mà hai kết cục lại không hề tốt đẹp.

Ngày hôm sau tin Lâm Tư Giai chết truyền ra, trường học quả nhiên lại hỗn loạn, người gác cổng tăng mạnh, bảo vệ tuần tra tăng mạnh, đều chỉ là bề ngoài thôi, đề bọn họ nháo đi, trò chơi song tinh đã kết thúc, chúng tôi và đôi nam nữ thần bí kia lưỡng bại câu thương, đúng là bị Miêu ca cướp đi dễ dàng, tuy tôi đứng ở phía Miêu ca, nhưng cũng biết anh ấy không phải người đơn giản, bây giờ đạo thuật cao nhất là Cao gia, sống ở Cao gia tôi chưa ăn qua thịt heo thì cũng nhìn thấy heo chạy, bừa chú và trận pháp mà anh ấy dùng không phải bình thường có thể gặp, tàn nhẫn lại không hung ác, trừ bỏ người Cao gia còn có ai có bản sự như vậy, tôi càng ngày càng có hứng thú với anh.

Tôi mặt dày hỏi mượn Tam ca mấy cuốn sách cổ của Cao gia, quả nhiên bị anh ấy tận tình mắng cho một trận, nhưng cuối cùng vẫn lấy cho tôi mượn mấy quyển, tôi đọc mấy quyển này một lần, nhưng không hề có phương pháp biến nhỏ, tôi thật muốn làm người giấy Tam ca chọc cục hoa anh ấy!

Mấy ngày sau sự việc kia, tôi đang đi học, thì lớp trưởng ngồi ở cửa nói có tìm tôi. Giang Phong Dật bị Giang lão gia đón về nhà tỉnh dưỡng, trước khi đi chú cậu ta còn gặp riêng tôi để quở trách, với thương thế của cậu ta bây giờ còn chưa thể vui về tới quấy rầy tôi được.

Tôi nghi hoặc đi ra ngoài, thì thấy một chàng trai vẻ mặt mỉm cười đẹp như hoa đào đang chờ tôi, trông lớn hơn tôi vài tuổi, mặc tây trang màu đen, trên cổ tay có buộc một sợi dây, ở trên có thêu dòng chữ “Lòng có linh tề một điểm thông”, còn treo một cái chuông vàng lớn.

“Miêu ca?” Tôi gọi, người trước mặt có ngũ quan rất giống với người hại chết Lâm Tư Giai, nhưng cảm giác lại không giống, người kia vẫn nhả đối trá còn Miêu ca dù cười nhưng lại lạnh như băng không chút độ ấm.

“Bà xã, anh đến gặp em.” Miêu ca nói xong vươn tay sờ mặt tôi, đây là tay của con người, không có lông xù cũng không có thịt mềm, ngón tay lạnh lẽo chạm vào mặt tôi, cả người và tay đều lạnh lẽo, cảm giác này rất quen thuộc, giống như thật lâu trước kia, trong giấc mơ của tôi cũng có người vuốt ve mặt tôi như vậy.

“Anh thật sự là Miêu ca?” Tôi cũng giơ tay sờ mặt anh, làn da trơn nhẵn không cứng ngắc, nhưng vẫn không có độ ấm.

“Lực lượng song tinh chỉ có thể giúp anh hồi phục thân thể, linh hồn và thân thể vẫn tách ra, thân thể vẫn là vật chết, trạng thái của anh bây giờ giống như linh hồn bám vào thân thể của mình.” Miêu ca cười nói.

Tôi lại sờ cổ và tay của anh ấy, đều là lạnh lẽo, nói cách khác bây giờ đứng trước mặt tôi là một cỗ thi thể, không có độ ấm cũng không cảm nhận được đau đớn. Tuy thân thể là cái xác chết, ít nhất anh ấy đã có hình thể chứ không phải là cỗ hồn dã quỷ nữa, tôi hẳn là nên cao hứng thay anh ấy, nhưng vì sao tim tôi cũng lạnh như ngón tay chạm vào da anh ấy.

“Bà xã, anh sẽ không rời khỏi em nữa, chỉ cần anh không ở bên cạnh em lại khiến bản thân loạn thất bát tao, là muốn hấp dẫn lực chú ý của anh sao?” Trên mặt Miêu ca xuất hiện nụ cười xấu xa.

Tôi cũng không bị thần kinh việc gì phải đem chính mình ra thu hút sự chú ý!

“Khiến anh thất vọng rồi, tinh thần em vẫn rất bình thường. Tuy rằng thể lực mạnh mẽ, nhưng ma công thì thấp, chờ em luyện xong, sẽ tìm bọn họ xử lý!” Thù của Lâm Tư Giai tôi nhất định sẽ báo, cùng lắm thì... Tôi học cấm thuật.

“Bà xã, anh có hình người sẽ không thể ở lại phòng em, tôi thuê phòng trọ ở ngoài, em chuyển ra ở cùng anh đi.”

Cái gì? Ở chung? Lại có thể mặt không đổi sắc tim không đập mạnh nói ra yêu cầu đó với tôi, lưu manh! Tôi quyết đoán lắc đầu.

“Sau lưng hai người kia có một tổ chức lớn, nhất định sẽ không bỏ qua cho em, bạn cùng phòng em cũng sẽ bị liên lụy.” Miêu ca nói thêm.

Cái gì? Uy hiếp tôi? Không chỉ lưu manh mà còn vô lại! Được rồi, đâm trúng xương sườn của tôi.

“Được rồi, tan học em đi làm đơn xin chuyển ra ngoài ở, anh mà động tay động chân với em, em sẽ phi lễ anh!” Tôi cho anh ấy một đòn phủ đầu trước.

Miêu ca thân sĩ làm động tác “Mời”, thật khó chịu, tôi vẫn cảm thấy từ bây giờ tôi vạn kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Trò chơi thần bí...

Trước khi dán bùa vào tất cả mọi cửa sổ, vách tường, trong phòng có hai cái giường trông là giường của Lâm Tư Giai và giường tôi.

Tôi đến phòng Miêu ca thuê, mang hành lý xem xung quanh phòng, tôi tức giận vứt hành lý hét lên: “Sao chỉ có một phòng ngủ? Hai chúng ta ai ngủ sofa ai ngủ trong phòng?”

“Bà xã ngủ trong phòng,” Miêu ca đáp.

Thế này còn chấp nhận được, dù sao anh ấy cũng là thân sĩ, không thể để cô gái yếu đuối như tôi ngủ ngoài phòng khách được. Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn khách khí hỏi một câu: “Anh ngủ phòng khách? Buổi tối lạnh nhớ đắp nhiều chăn.”

“Anh cũng ngủ trong phòng,” Miêu ca lạnh nhạt nói.

Tôi lật bàn: “Phòng ngủ chỉ có một cái giường! Anh ngủ trên giường em ngủ ở đâu?!”

Miêu ca ủy khuất nói: “Trước kia không phải anh vẫn ngủ trên giường em sao?”

“Lúc đó anh vẫn là con mèo, bây giờ anh là người, chúng ta phải bảo trì khoảng cách.” Tôi giải thích với anh ấy, tôi hoài nghi không phải anh ấy không biết mà là giả vờ không biết, khả năng mang tôi ra trêu ghẹo là rất lớn.

“Bà xã, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng thì sẽ ngủ chung giường,” Miêu ca kiên trì nói.

“Ai là vợ chồng với anh?! Ai biết lúc sống anh có bao nhiêu vợ chứ.”

“Ý em là nếu lúc sống anh không có vợ thì em sẽ thừa nhận quan hệ vợ chồng của chúng ta?” Miêu ca vui sướng hài lòng nói.

“Em không thừa nhận!”

“Rõ ràng em nói thích anh, sao trở mặt còn nhanh hơn lật sách.”

“Em chưa nói như vậy nhé! Tóm lại, phòng ngủ là phòng ngủ của em, giường là giường của em, em sẽ bày trận Cửu dương viêm quân trong phòng ngủ, anh mà vào em sẽ thiêu anh luôn!” Kỳ thực trận tôi bày ra tỉ lệ thành công vô cùng thấp, hành vi hiện tại của tôi trên thế giới gọi là chiến lược uy hiếp.

Miêu ca làm biểu tình đau lòng: “Bà xã, em lại dùng trận do ông xã dạy để đối phó ông xã.”

Tôi vỗ vỗ vai anh: “Sự môn bất hạnh thường xuyên có việc này, sự phụ anh nên bị thương đi.”

Tôi thật sự bày trận bên cạnh giường, chỉ là không phải để phòng Miêu ca, mặc dù Miêu ca thích đầu miệng với tôi, nhưng rất tôn trọng ý kiến của tôi, thực lực chúng tôi cách xa, anh ấy hoàn toàn có thể vào được. Bầy trận chủ yếu là để tôi có cảm giác an toàn, Cô gái tên Đào và người tên Hạc giống với Miêu ca kia vẫn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, tôi phải quan tâm an toàn của chính mình.

Một cái hộp da, đựng ba quyển sách cổ tôi mượn được, ba quyển này thật là có lợi ích thực tế, tôi chỉ nói mượn mấy quyển, anh ấy có cần phải đem mọi quyển sách hồng trong tay cho tôi mượn không. Trên bàn tôi để một xấp giấy dày, lúc thi vào đại học cũng không khó như vậy, cũng chẳng làm khác được, đây là thời khắc quan trọng đến tính mạng, hơn nữa tôi càng ngày càng hứng thú với huyền học.

Ba quyển sách tôi mượn rất dày, tôi đã đọc qua một lượt, nhưng không hiểu rõ nội dung lắm, không phải Cao gia có một người tên là Cao Ngạn Quân rất am hiểu về phương diện kia sao, các trường bối nói cho chúng tôi biết Cao gia có rất nhiều người giỏi giang, bà cố tổ lấy lực lượng một mình mình phong ấn vạn người, ông chủ tổ tổ tổ dốc hết tâm huyết sửa lại tập thuật cổ kim, ông bác tổ tổ tổ tổ tổ suyết nữa định ngọc thạch câu phân với vua quý, ông tổ tổ tổ tổ tổ sử dụng thuật dẫn lối tạo nên cách sử dụng mới và cũng sáng chế ra hơn mười loại thuật mới.

Đây đều là các tấm gương tốt mà các trường bối muốn chúng tôi học tập, nhưng cho đến bây giờ cũng không thấy bọn họ nhắc tới Cao Ngạn Quân. Mà quyển bách khoa toàn thư không biết do ai viết kia lại nói là mọi người đều tán thưởng các thành quả của Cao Ngạn Quân.

Chắc không phải là các trường bối cho rằng chúng không đáng nhắc tới chứ. Có thể là họ quên, cũng có thể là họ cũng không hiểu gì về người này.

Đang nghĩ tới đây, thì có tiếng động ngoài cửa, chắc không phải tôi vừa nghĩ về Cao Ngạn Quân thì ông ấy đã hiện hồn lên tìm tôi chứ. Tôi muốn giả vờ không nghe thấy nhưng đêm khuya yên tĩnh, âm thanh gõ cửa có tiết tấu vang lên làm người ta phiền lòng. Tôi lấy một lá bùa ra, vẽ một tấm bùa trục quỷ, nắm chặt trong tay, mở cửa.

Mở cửa ra, chỉ thấy một con mèo đen ngồi ngay ngắn ngoài cửa, đang đưa đuôi, trên cổ đeo một quả chuông lớn, ánh mắt màu hổ phách lóe sáng lóe sáng.

” Miêu ca.” Tôi đen mặt kêu.

“Bà xã, cho anh vào đi.” Tiểu Hắc giờ móng vuốt lên vẫy vẫy.

Ta không nói hai lời đóng rầm cửa lại, bộ dạng con người của anh ấy đã khắc sâu trong mắt, trong đầu, trong lòng tôi, cho dù anh ấy đổi lại thành hình mèo, tôi vẫn không quên được việc anh ấy là con trai. Còn ý đó dùng ngoại hình đáng yêu trà trộn vào khuê phòng con gái, đây là hành vi lưu manh!

Dưới sự hiếu kỳ, tôi lên mạng tìm tên Cao Ngạn Quân. Lại không hiện ra sách hay bài viết, chỉ hiện ra link tải một trò chơi.

Trò chơi đó gọi là《 Quý đêm kinh hồn 》， giới thiệu trò chơi nói đây là mộttròchơi dành cho những ai yêu thích khám phá huyền học, người ngoài nghề sẽ không hiểu, trò chơi này còn có thể giúp người ham học hỏi kiểm tra trình độ của bản thân, là một trò chơi huyền học nghiêm túc hiếm có.

Người làm quảng cáo này có sức tưởng tượng lớn thật, anh ta nói chơi trò chơi này có thể kéo dài tuổi thọ tôi cũng không quantâm. Nhưng tên người làm ra lại kích thích tôi sâu sắc, người phát minh là“Cao Ngạn Quân”.

Cao Ngạn Quândã chết nhiều năm rồi, không biết đây là trùng tên hay có người cố ý giả mạo.

Bên dưới phần bình luận là vô số lời khen ngợi, tôi cũng cảm thấy hứng thú, trò chơi lấy huyền học làm chủ đề đúng là không nhiều nên tôi tải trò chơi về.

Miêu ca gõ cửa càng mạnh hơn, tôi tải trò chơi về ổ E xong, không chịu được nữa lại mở cửa ra, Tiểu Hắc nhu thuận cúi đầu ngoài cửa.

“Miêu ca, đừng giả vờ vô tội nữa, đây là quầy rầy người khác đấy!” Tôi nói với Tiểu Hắc.

“Bà xã, phòng khách lạnh lắm.” Đôi mắt Tiểu Hắc trượt đi trượt lại tiếp tục giả vờ vô tội.

Thật là chịu anh ấy, trong phòng mờ lò sưởi thì phòng khách lạnh chỗ nào chứ. Coi tôi là người ngốc hả!

“Cho anh ngủ trong phòng cũng được, phải nằm cuộn bên gối giống trước kia, không được sờ tay sờ mặt em.” Nhớ tới trước kia Tiểu Hắc ý vào ngoại hình long xù đáng yêu mà tôi thấy khinh thường, còn tưởng nó dùng chân đẩy thịt áo vào tay tôi để chơi đùa, hóa ra là phi lễ.

Tiểu Hắc đối với lời tôi nói không có ý kiến gì, nhanh chóng đi vào phòng, nhảy lên giường. Tôi trừ bỏ thờ dài thì không thể làm gì khác, cảnh cáo nó không được thừa cơ chui vào chăn rồi mới lật chăn trên giường ra. Đây là muốn tốt cho nó, bây giờ chúng tôi hình thể khác biệt, tôi cũng không muốn đang ngủ lại mưu sát chồng, khụ, chồng, nghĩ thôi cũng thấy đỏ mặt, tự nhủ “Tôi là người độc thân” một ngàn lần, ngủ.

Cảm thấy cứ ngủ như vậy cũng không tệ, không mơ, chỉ là cảm giác chần có chút nặng, có nên tìm cái chăn mỏng hơn không. Mở mắt ra, trời đã mờ sáng, tôi mơ mơ màng màng muốn ngồi dậy, eo lại cảm thấy nặng, không ngồi dậy được, sao lại nặng thế nhỉ. Cúi đầu nhìn, thứ tái nhợt này không phải chăn, đây là tay người mà, mắt nhìn từ cánh tay đi lên, thấy Miêu ca nằm nghiêng, một nửa người áp lên người tôi.

Trong nháy mắt tôi ngừng thở, ưỡn ngực, ngẩng đầu, hóp bụng, gào to: “Cao! Hắc!”

Tôi nghĩ mười phần sáng âm trần ngập căn phòng, Miêu ca che tai mở mắt ra, mê mang chống lại hai mắt bị lừa giận thiếu đốt của tôi.

“Bà xã, lần đầu tiên viên phòng không ngủ thêm một lát?” Miêu ca còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói có chút mềm mại.

Viên phòng? Tôi nhanh chóng cúi đầu nhìn áo ngủ của mình, may quá, vẫn còn mặt trên người. Không, có thể là sau đó anh ấy mặc cho tôi, chẳng lẽ thật là... Tôi điên cuồng kéo chăn ra, muốn kiểm tra trên ga giường có dấu vết hay không.

“Bà xã, em đang làm gì thế?” Miêu ca đã hoàn toàn tỉnh ngủ, không thể hiểu được hành động của tôi.

Lúc này tôi giống như Godzilla đi phun lửa, túm lấy cổ áo Miêu ca áp anh lên giường, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hỗn đản a a a! Bà đây hai mươi năm còn chưa làm gì, sao lại không có?”

“Bà xã, chúng ta là vợ chồng, khách khí như vậy làm gì.” Người dưới thân vẫn không biết hỏi cái mà đổ thêm dầu vào lửa.

Hào, bà đây muốn cho anh ta biết cái gì gọi là biết trước hôm nay lúc trước đã không làm! Cái gì gọi là cục hoa dịch khai ám tiền khó phòng!

Một tay tôi đè tay Miêu ca, một tay cời cúc áo anh: “Hỗn đản! Ti bi! Em sẽ để anh biết cái gì gọi là quân lâm cục lạc!”

“Ha ha ha...” Miêu ca nằm trên giường cười ồm lên.

“Cười cái gì!” Tôi chất vấn anh.

“Bà xã nghĩ nhiều rồi, người anh bây giờ còn chưa tính là thân thể, chỉ là thi thể thôi, đau hay khoái cảm đều không cảm nhận được, cho dù muốn làm vậy với em cũng hữu tâm vô lực.”

Tôi nghĩ nhiều? Mặt tôi đỏ lên, xấu hổ buông cổ áo trong tay ra, ngoài miệng còn muốn giải thích: “Khụ, vậy là tốt, em cũng không muốn gian thi trong mộng.”

“Anh muốn đi chạy bộ, bồi dưỡng thân thể và hồn phách để dung hòa, bà xã có muốn đi cùng không?”

“Không đi!” Quyết đoán cự tuyệt, việc vừa rồi, anh ấy hãm hại tôi tôi vẫn còn ghi hận trong lòng.

“Anh đi chạy rồi mua điểm tâm về.” Miêu ca cười nói, lúc anh ấy cười rộ lên thì ánh mắt sẽ cong cong, môi hơi cong về phía trước, đáng yêu giống con mèo.

Tôi quay đi không nhìn nữa, tìm đập nhanh vài cái, không thể để anh ấy phát hiện ra, nếu không tôi sẽ bị trêu tiếp.

Miêu ca đi rồi, tôi mở máy tính ra, phát hiện trò chơi « quý đêm kinh hồn » đã tải xong rồi. Hôm nay chỉ học chiều, thấy thời gian vẫn còn sớm, tôi vào trò chơi xem thử.

Bắt đầu trò chơi là trong một căn phòng hoang, hiệu ứng 3D trong trò chơi thật là đẹp, nhưng lại khiến tôi có cảm giác như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, thậm chí còn có thể cảm nhận được oán khí mênh mông trong phòng. Tôi quay đầu lại, phía sau chỉ có cái giường hỗn độn, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, cũng không có cảm giác lạ lung gì. Nhưng khi tôi chú ý vào trò chơi một lần nữa, lại cảm giác được trong phòng lạnh lạnh.

Trò chơi bây giờ đã tiến đến mức có thể ảnh hưởng đến cả giác quan? Giống như tôi thật sự hóa thân vào nhân vật trong trò chơi, trò chơi này lập tức làm tôi say mê.

Nhân vật chính trong trò chơi không đi ra khỏi phòng được, đây là điển hình cho quý đánh tường. Lúc trước chúng tôi chính là bị tuyết nữ làm quý đánh tường vây trong phòng, bây giờ tôi lại có thể phá giải nó, đúng là khiến người ta không thể cảm thấy thời gian có thể thay đổi mọi thứ.

Tôi chỉ huy nhân vật, tìm được vị trí cửa sổ, dùng gậy gỗ vẽ phù ấn tán hồn lên bức tường đầy bụi, thoáng chốc cửa phòng tự động mở ra.

Còn nhớ Miêu ca dạy tôi, ở nơi âm khí quá nặng thì phải dùng bùa tịnh tâm cho mình trước. Góc dưới bên phải trò chơi có một microphone nhỏ, bấm vào đó thì có thể đọc chú ngữ.

“Thái thượng đài tinh, ứng biến vô ngừng, trừ tà phục mị, bảo mệnh hộ thân, trí tuệ trong vắt, tâm thần an bình, tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuyh, lập tức tuân lệnh.” Tôi nói với micro, ngôn linh là điểm mạnh của tôi, xác xuất thành công so trận và bùa cao hơn, đáng tiếc ngôn linh không thể có hiệu lực bằng chú ngữ, chỉ có thể không có việc gì làm tự nhảm một mình, còn dùng để đối phó kẻ địch nhất định sẽ chịu thiệt.

Nhân vật trong trò chơi đi ra ngoài cửa, trong phòng truyền đến giọng hát của con gái, âm thanh mê hoặc người của quý hồn cũng thuộc loại ngôn linh, đáng tiếc là, chỉ đây đã cho nhân vật dùng bùa thanh tâm, cô ta có hát quốc ca cũng không thể dụ dỗ được.

Ra khỏi nhà hoang, là ngã tư đường không một bóng người, nhưng tôi có thể cảm giác được có người đi qua bên cạnh, lại có một người đi qua tôi. Tôi dùng chuột chỉ huy nhân vật trong trò chơi chạy tới chạy lui, nhưng vẫn không thấy người nào, mà làm thế nào cũng không thoát khỏi cảm giác này, tôi chỉ có thể điên cuồng di chuột.

“Bà xã!” Một bàn tay đập vào vai tôi.

“A!” Tôi quát to một tiếng, nhìn lại tôi vẫn đang ngồi trong phòng ngủ, giờ tay lên lau trán, trên trán lại có mồ hôi lạnh.

“Bà xã, phim không thể loạn xem, trò chơi không thể chơi loạn.” Miêu ca nói xong trực tiếp tắt trò chơi: “Chiều em không cần đi học sao, mau ra ăn cơm.”

“Nha.” Tôi ngoan ngoãn đi theo anh ấy ra ăn cơm, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Trò chơi bây giờ thật lôi cuốn.

Trước khi ăn cơm phải thắp hương cho bài vị của Miêu ca, anh ấy để bài vị của mình ở chỗ dễ thấy nhất trong phòng khách, nếu có người đến không bị hù chết mới là lạ. Anh ấy coi bài vị của mình như bảo bối, mỗi ngày đều dùng khăn lau mấy lần, mỗi lần lau là lại lầm nhảm: “Bà xã, anh theo họ em thì anh chính là người của em, không nghĩ đến anh một thời anh danh lại đi ở rẻ.”

“Anh cho là ở rẻ Cao gia dễ thế sao, ba em cũng ở rẻ, mẹ em vừa mới mất, đã nhanh chóng tái giá xuất ngoại, nghe nói năm đó ông ấy theo đuổi mẹ em cũng rất oanh liệt.” Tôi không cho là đúng nói.

Miêu ca buông linh bài, đi đến bên cạnh ôm vai tôi: “Bà xã, chờ anh sống lại, chúng ta đến một nơi không ai biết ẩn cư đi, em không phải là Cao Hạnh, anh cũng không phải Cao Hắc.”

Tôi lớn như thế này, lần đầu tiên có người nói muốn đưa tôi đi ẩn cư, trái tim tôi không dám mơ mộng lại có chút dao động, cái ôm của Miêu ca không có độ ấm, chỉ có lạnh lẽo, nhưng tôi lại có chút lưu luyến. Thất thần chốc lát, cần tránh ra khỏi vòng ôm của anh ấy, bây giờ anh ấy vẫn là một người chết, không có lựa chọn khác mới phải đi theo tôi, chờ tới lúc anh ấy sống lại, trong biển người mờ mịt, làm sao anh ấy có thể vẫn chọn tôi chứ.

Bây giờ Miêu ca không cần phải ăn cơm, một mình tôi ngồi ăn cơm có chút buồn, anh ấy ngồi bên cạnh chăm chú nhìn tôi ăn cơm, cho dù tôi làm bằng sắt cũng không chịu được, quay ra hỏi anh ấy: “Nhìn em làm gì, trên mặt em dính cơm hay có ruồi bọ?”

Miêu ca cười cười: “Bà xã, chỉ lúc nào anh nhìn em mới có thể cảm nhận được cảm giác khi còn sống.”

Tôi cúi đầu tiếp tục ăn, trong lòng xuất hiện tư vị kì quái, thì ra tôi cũng có chỗ khiến người ta hâm mộ, đó là tôi còn sống a. Thì ra người hơn tôi mọi mặt cũng có cái hâm mộ tôi, anh ấy không giả không chết lại hâm mộ một người bình thường còn sống như tôi. Vậy ông Cao Ngạn Quân kia cả đời đều theo đuổi sự vinh hiển cuối cùng chết thảm cũng sẽ hâm mộ cuộc sống của người bình thường sao?

Cơm nước xong tôi phải đi học, Miêu ca mãnh liệt yêu cầu đưa tôi đến lớp, lý do là rốt cuộc anh ấy có thể lấy thân phận khác xuất hiện, muốn tuyên bố cho toàn trường biết tôi là người của anh ấy. Được rồi, tùy anh ấy, dù sao vốn dĩ tôi cũng không có người theo đuổi, cũng chẳng có gì khác trước.

Trên đường đến trường, tôi lại nghĩ tới cảnh tượng trước kia vụng trộm mang Tiểu Hắc vào lớp, cảm khái nói: “Trước kia anh còn dùng thân phận mèo con, người ta đã cho rằng chúng ta là chủ nhân và sủng vật, ai có thể nghĩ tới thật ra là lưu manh và cô gái yếu đuối.”

Miêu ca nhìn ta một cái, bình thần đáp: “Không, chúng ta là lưu manh và nữ lưu manh.”

Tôi không có sức để phản bác, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, mới sáng sớm tôi tức giận vì anh ấy là chuyện không tốt, trời ơi, tôi không có mặt mũi đến lĩnh đường Cao gia nữa!

Nhìn chằm chằm vào trong lớp tôi, xác định ngồi bên cạnh tôi là Lí Nghi xong, Miêu ca mới tạm biệt tôi, xoay người rời đi. Anh ấy đi vô cùng thoải mái, còn tôi thì bị bạn học nữ vây quanh, ồn ào hỏi tôi đó là em trai hay anh trai tôi, là thân thích bên ngoại hay bên nội, nhất thời tôi rơi lệ đầy mặt, sao ai cũng kết luận là có quan hệ huyết thống với tôi! Quà nhiên tôi nói đó là chồng tôi không có ai tin.

Lí Nghi vẫn vô cùng nhiệt tình hỏi việc sống chung như thế nào, Mạnh Kiều không có phản ứng gì, tôi biết cô ấy đang giận tôi không bảo vệ được Lâm Tư Giai, hôm qua lúc tôi đi khỏi phòng, cô ấy dựa vào giường nói: “Cầu người không bằng cầu mình.”

Lí Nghi lên gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đừng để bụng mấy lời Mạnh Kiều nói, cô ấy nói Mạnh Kiều cũng biết không phải lỗi của tôi, chỉ là Lâm Tư Giai chết khiến cô ấy chịu áp lực quá lớn, cô ấy càng hận chính mình vô dụng, nếu không đồ tất cả lên đầu tôi thì cô ấy sẽ ghen mà chết mất.

Tôi chủ động chào Mạnh Kiều, cô ấy vẫn nhàn nhạt trả lời, trên mặt tôi vẫn cười như cũ, nhưng trong lòng cũng thấy mát mát, hai năm ở chung, bây giờ chỉ còn lại ba người, chẳng lẽ muốn ba người chúng tôi cứ như vậy sao.

Giáo viên dạy môn này là một người hơi lớn tuổi, ngoài việc giảng bài ra thì không ngừng giáo huấn chúng tôi, ông ấy đứng trên bục giảng, lại bắt đầu lái nhài dạy dỗ chúng tôi: “Tôi nói các anh các chị, không chịu học hành tử tế, cả ngày chỉ thích chơi game thôi. Có xem tin tức chưa? Đại học Thành Tây có học sinh đi chơi mà chết đấy. Để xem sau này còn ai dám trốn học đi chơi nữa không.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trước khi xảy ra chuyện. . .

Các học sinh trong lớp vẫn cười đùa như trước. Bây giờ, việc chết vì nghiện trò chơi không phải việc gì mới mẻ. Ai cũng lớn cả rồi, đói thì phải ăn, mệt thì đi ngủ, làm sao có thể ảnh hưởng đến tính mạng chứ. Mọi người nghe xong đều cảm thấy chẳng liên quan đến mình.

“Các cậu nói xem vì sao thằng nhóc đó lại có thể liều mạng chơi như thế chứ.” Lí Nghi nói.

“Không phải nam đâu, là nữ sinh trung học đấy. Trên tin tức có nói con bé tự khóa trái cửa ở trong phòng chơi trò chơi, còn không đi học nữa. Khi người ta phát hiện ra thì nó đã chết vì suy tim.” Mạnh Kiều nói.

Tôi bỗng nhớ tới trò chơi 《quỷ đêm kinh hồn》kia. Trong trò chơi cũng có thể chân thật như vậy, khó trách có nhiều người nghiện. Đừng nói bọn họ, ngay cả tôi không biết gì mà nghĩ đến trò chơi đó cũng thấy ngứa ngáy trong lòng.

Người sáng tạo ra trò chơi này chắc chắn là người trong nghề, bùa hay trận đều có thể biểu hiện giống như bên ngoài. Đặc biệt là người mới như tôi, có thể dùng để kiểm tra trình độ của bản thân.

Lúc tan học, tôi đi ra khỏi phòng thì thấy Miêu ca đang đứng chờ tôi.

“Miêu ca! Sao anh lại ở đây?” Tôi rất bất ngờ khi thấy anh ở đây.

“Anh tới đón bà xã về.” Trên mặt Miêu ca xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

Đoán là anh ấy không biết tôi tan học lúc nào, nên tôi hỏi: “Chắc không phải là anh vẫn chờ em ở đây đâu nhì. . .”

“Không phải là do anh không biết nên làm gì sao.”

Tôi nhìn nụ cười nhàn nhạt của Miêu ca, đột nhiên cảm thấy mình cũng cô đơn như vậy. Trong tim có thứ gì đó nảy nờ, còn có chút đau đớn mỏng manh.

“Chúng ta về nhà thôi.” Tôi đẩy anh ấy đi, trong hành lang toàn sinh viên đi lại, cứ đứng đây mãi khiến tôi cảm thấy không được tự nhiên.

Trên đường về chúng tôi bị ba thằng nhóc tóc vàng học trung học chặn lại. Tim tôi đập như nai con chạy loạn. Đây chính là trêu ghẹo vợ trước mặt chồng trong truyền thuyết sao? Miêu ca, cho anh cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, phải phát huy cho tốt đấy.

Tôi đã e lệ trốn sau lưng Miêu ca, thì lại nghe thấy thằng nhóc lưu manh cầm đầu nói: “Bộ dạng của chú em không tồi, đi ra ngoài chơi với mấy anh không?”

Tôi sờ đuôi ngựa trên đầu, vẫn còn mà. Gọi tôi là chú em sao? Coi ngực tôi là giả chắc.

Lúc mấy thằng nhóc kia động tay động chân với Miêu ca, tôi đã hiểu ra lời bọn nó nói. Nhưng mà mắt bọn nó có vấn đề à? Mù sao? Tôi mới là con gái mà. Vì sao lại bỏ qua vợ đi trêu ghẹo chồng hả?

Rốt cuộc là tôi khó nhìn đến mức nào mà bọn nó bỏ qua tôi? Bộ dạng anh ấy dễ nhìn thì cũng là nam mà. Với lại anh ấy ở rể nhà tôi đấy. Bọn nhóc này không coi tôi là người nữa chắc. Toàn thân tôi đều muốn kêu gào!!!!!!

“Mấy cậu nhóc đẹp trai, đây là đồ trong tủ, chỉ được nhìn, không thể sờ, càng không bán.” Tôi gạt bàn tay heo kia ra, kéo Miêu ca vào lòng.

“A, Sao lại có bà bác này ở đây.” Tên nhóc cầm đầu nhìn thấy tôi thì kinh ngạc nói.

Tôi quay đầu nhìn xung quanh, không có ai giới tính nữ ở đây, xác định bà bác mà nó nói là chỉ tôi. A! Không chỉ trêu ghẹo người của tôi, còn dám công kích tôi, chú có thể nhìn thì thím cũng không thể nhìn nữa.

“Gọi ai là mẹ! Tôi không có con lớn như thế này đâu.” Tôi trừng mắt nhìn bọn nó.

“Con nhóc chết tiệt dám mắng người à.” Một thằng nhóc lưu manh kiêu ngạo chỉ vào tôi nói.

“Nói hươu nói vượn, chị đây ghét nhất là mắng chửi người khác, chị đây chỉ trực tiếp đánh người thôi.” Tôi dùng quyển sách gỗ vào đầu tên nhóc tóc vàng gần nhất.

Hai đứa còn lại sững sốt, không nghĩ rằng tôi thật sự ra tay, sau đó cùng tiến lên lấy hai chọi một. Chị đây không sợ bọn mày đâu.

Quần ba thằng nhóc kia bỗng dưng bốc cháy, tuy không lớn nhưng đủ để bọn nó kêu gào.

“Thấy không, bắt kính với chị cho nên bị trời phạt đấy!” Tôi nói với theo khi bọn nó chạy đi.

“Bà xã, đi với em có cảm giác rất an toàn.” Miêu ca chớp mắt, tôi không dám xác định là anh ấy đang phóng điện với tôi.

“Anh đừng cho rằng em không nhìn thấy anh phóng hỏa. Đối xử với người bình thường thì chúng ta phải dùng tay.” Tôi dạy bảo anh, đây là đang bắt nạt người khác đấy.

“Được, được, được, nghe lời em, chúng ta về nhà thôi.” Miêu ca cười cười ôm tôi, đẩy tôi đi tiếp.

Bỗng nghĩ đến tôi cũng bảo là “về nhà”, “nhà” mà tôi và Miêu ca nói là cùng một nơi. Trong lúc vô tình tôi đã coi đó là nhà rồi à? Tôi đã coi anh ấy là người nhà rồi sao? Thật là bị kích mà, tôi với anh ấy bỏ qua quan hệ người yêu, trực tiếp biến thành người nhà luôn.

Đối với số sách lấy được ở chỗ Tam ca lần này Miêu ca rất vừa lòng. Có điều anh ấy vẫn không thích tôi học huyền thuật lắm. Anh ấy bảo tôi chỉ cần làm vợ hiền là được. Nghĩ tôi ngốc lắm à? Tôi không cố gắng tăng chỉ số thông minh thì làm sao mà biết được anh ấy làm gì ở bên ngoài chứ. Thời buổi này điều tra ngoại tình, bắt tiểu tam, việc nào không cần đầu trí hả. Người không có tri thức thì bị người bán còn giúp người đếm tiền. Như vậy thì rất bị kích.

Tôi phát hiện ra mấy bùa chú ghi trong sách đều không đủ sắc bén. Mấy thứ như Cửu Âm Bạch Cốt Thảo của ông bảo về mù hay mấy con rắn tham ăn của Miêu ca đều không tìm được trong sách. Chắc không phải cấm thuật chứ. Tôi phát hiện mấy thứ càng không cho học thì càng lợi hại.

Miêu ca lại ra ngoài, không nói cho tôi biết là đi đâu, cũng không nói cho tôi biết là đi làm gì, chỉ bảo tôi ngoan ngoãn ở nhà.

Tôi mang toàn bộ thời gian dỏ vào trò chơi “Quý đêm kinh hồn” kia. Không phải giáo viên thường nói phải kết hợp giữa lý thuyết và thực hành sao? Trò chơi này chính là chỗ để tôi thực hành.

Giác quan của tôi bây giờ đã linh mẫn hơn trước rất nhiều. Nhắm mắt lại đã có thể cảm giác được một chút vị trí và hình dạng của linh thể. Tôi hưng phấn gọi điện cho anh ba báo tin lại bị anh ấy mắng cho.

“Lớn như thế còn đòi mắt âm dương gì nữa. Hai năm nữa tìm một người gả đi. Đừng ép buộc chỉ số thông minh đáng thương của em nữa. Em đừng cố học, muốn học thì về bảo các bác các chú dạy, ở chỗ xa xôi đấy, bị tẩu hỏa nhập ma thì ai lo cho em.” Anh ba thao thao bất tuyệt dạy dỗ tôi.

“Anh yên tâm đi, em có sự phụ tốt lắm. À đúng rồi. Giang Phong Dật đổi số điện thoại rồi à? Em gọi mà toàn bị báo thuê bao này không tồn tại.” Tin vui này tôi cũng định báo cho Giang Phong Dật nhưng nhấn tin và gọi điện đều không được.

Tam ca im lặng một lát rồi nói: “Cao Hạnh, không được liên lạc với người Giang gia nữa. Ở đó học tập cho tốt. Không cần quan tâm gì cả. Khi nào tốt nghiệp thì tìm một người bình thường kết hôn. Sau này cũng không cần về nhà nữa.”

Tôi không hiểu anh ba đang nói gì. Không phải anh ấy luôn câu kinh bảo tôi không biết đường về nhà sao? Ngày lễ ngày tết đều gọi điện ép tôi về nhà mà. Tuy tôi có ở nhà hay không cũng chẳng ai quan tâm, nhưng cũng không ai nói là không cho tôi về cả. Sao anh ba lại khuyên tôi không nên về nhà? Tôi là ôn dịch hay mắc bệnh truyền nhiễm chứ.

Tất cả mọi việc kì quái đều bắt đầu sau khi tôi bị đuổi đi lúc ba gia tộc tập hợp. Rốt cuộc quê của Giang lão gia có vấn đề gì? Không liên quan tới tôi chứ? Chắc chắn là không, tôi không nên đề cao bản thân.

Tôi chỉ là một nữ sinh cần cù thật thà hiện đại, làm người chính trực hiền hậu, phẩm chất có thể coi là tốt bụng. Tôi làm sao có thể làm ra chuyện gì khiến ba gia tộc như gặp đại địch. Cho dù tôi muốn trả thù xã hội thì cũng phải có năng lực chứ. Cứ làm như trong người tôi có tên lửa hạt nhân ý. Sợ tôi có thể tự nổ như nhà máy năng lượng nguyên tử của Nhật Bản hả?

Tôi nghĩ tôi nên tìm cơ hội về nhà một chuyến. Mấy chuyện xảy ra gần đây khiến tôi lo lắng, rốt cuộc sau khi tôi đi đã xảy ra việc gì? Vì sao lại giấu một mình tôi, cho dù tôi chỉ là chi thứ thì tôi cũng là người Cao gia nhé. Rốt cuộc là có việc gì mà tôi không thể biết chứ.

Khu thảo luận của trò chơi là một diễn đàn vô danh. Theo tin tức từ các bình luận và bài viết mới thì người chơi trò chơi này cũng rất nhiều. Có điều theo nội dung bài viết thì đều là người nghiệp dư. Cũng đúng, những người bất quý chân chính như anh ba, chị tư thì ai thèm chơi chứ.

Trong trò chơi còn chưa có ai qua cửa ải, người có tiến độ nhanh nhất tên là “Thất cảm”. Anh ta còn tuyên bố rằng mình sẽ là người qua cửa đầu tiên. Tốt xấu gì xuất thân của tôi cũng là tộc bất quý, tôi không tin tôi không bằng đám người nghiệp dư này. Đám nhóc con không biết gì cả, người qua cửa đầu tiên nhất định là chị nhé.

Từ ngày tìm được đường sống trong chỗ chết sau vụ hai ngôi sao, có vẻ như tôi thông minh hơn, linh lực không bắn tung ra ngoài nữa mà đã làm theo sự chỉ huy của tôi.

Có một vấn đề nhỏ vẫn luôn ghim trong đầu tôi, lúc tôi nhô máu mình vào trong sân thì sân phải bị dao động mới đúng chứ. Sao lại có thể thúc đẩy trận tứ hướng nữ thế được. Tôi đã nói bóng gió với Miêu ca về cái trận đó.

Tự tôi lại suy nghĩ, linh hồn Lâm Tư Giai lúc ấy còn chưa rời khỏi thân thể hoàn toàn, trận tứ hướng nữ thế đang ở trạng thái hồng, máu của tôi lại lấp đầy chỗ hồng đó. Trận tứ hướng nữ thế thuần âm, máu người thuần dương, âm dương vốn phải tương xích chứ. Vấn đề này tôi vẫn không thể hiểu được. Không biết có phải do người tên Hạc kia động tay động chân gì không. Nếu đúng là anh ta làm gì đó thì thật là đáng sợ, đó là năng lực nhìn thấy tương lai đấy.

Buổi tối, Miêu ca về, tôi nhắm mắt lại là có thể cảm nhận được một màu đen trên người anh ấy. Giống như người sống bị thương sẽ chảy máu, đó là ấn ký của quỷ hồn lưu lại.

“Miêu ca, anh đánh nhau à?” Tôi hỏi anh ấy.

“Xử lý một người nuôi quỷ không biết trời cao đất rộng là gì.” Miêu ca cười cười, đi tới ôm tôi: “Bà xã không tệ nha, đã có thể nhìn thấy linh rồi.”

Tôi đẩy anh ấy ra, ánh mắt vô cùng ai oán: “Anh không đi tìm bọn chết tiệt hại chết Lâm Tư Giai hả? Anh có biết gì về bọn chúng không?”

Tay Miêu ca lạnh lẽo sờ đầu tôi: “Bà xã, em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh đi, mặc kệ những chuyện khác.”

Tôi cũng không phải động vật đâu mà bảo tôi cứ ngồi ăn rồi chờ chết. Làm sao có thể mặc kệ tất cả chứ, tôi sẽ không bỏ qua cho đôi chồng vàng vợ bạc hại chết Lâm Tư Giai đâu.

Không nói cho tôi biết cũng không sao cả. Tôi có thể tự điều tra, dù sao cánh tôi cũng cứng rồi.

Cao gia luôn tự hào là sứ giả chính nghĩa, gặp chuyện này họ nhất định sẽ không đứng ngoài nhìn. Theo lẽ thường, hai ngôi sao kết hợp không ai quan tâm vì không ai nghĩ tới việc có người lấy trộm lực lượng hai ngôi sao.

Tuy Cao gia nghe được tiếng gió nhưng vẫn không tin sẽ có người có thể xuống tay với sao Thiên Khôi và sao Tử Vi. Để phòng ngừa trường hợp xấu, nên mới bảo Giang Phong Dật đến đây. Đương nhiên khả năng cậu ta tự xin đi đánh giặc thì lớn hơn.

Kết tinh của hai ngôi sao lại xuất hiện vượt khỏi dự đoán của mọi người. Giang Phong Dật vốn là đến để ngăn cản án mạng tiếp tục xảy ra nên cũng không dự đoán được việc trận tứ hướng nữ thế thật sự thành công.

Tôi tin là việc này khiến ba gia tộc đều giật mình. Tôi không tin bọn họ không điều tra thân phận của Hạc và Đào. Chỉ là có một việc bọn họ nhất định không thể tưởng tượng được, đó là kết tinh không rơi vào tay của đôi chồng vàng vợ bạc mà bị Miêu ca dùng để tạo thân thể.

Ngay cả Cao gia cũng không hiểu nhiều về trận tứ hướng nữ thế, sao Miêu ca lại có thể hiểu rõ như lòng bàn tay? Còn có đôi chồng vàng vợ bạc kia nữa, sao họ lại biết được? Trong địa vị của giới huyền học, Cao gia có thể so với Thiếu Lâm tự trong giang hồ.

Đôi chồng vàng vợ bạc cũng được, Miêu ca cũng được, tất cả đều không rõ lai lịch. Người xung quanh tôi đều che giấu bí mật, tôi bị bọn họ xoay như chong chóng vậy.

Miêu ca còn mưu tính ngủ cùng giường với tôi, tôi kiên quyết không đồng ý. Cho dù biến thành con mèo nhỏ cũng không được, cuối cùng tôi phải để anh ấy ngủ dưới đất tôi ngủ trên giường. Nhưng anh ấy ngủ dưới đất cũng không chịu để yên, luôn kéo tay tôi, túm áo tôi.

“Miêu ca, thân thể anh không phải là không có cảm giác sao, trêu ghẹo em thì có vui hả?” Tôi bình tĩnh hỏi.

“Trong lòng thoải mái.” Anh ấy lạnh nhạt trả lời.

Được rồi, tôi lại thua rồi, cho dù kêu gào thế nào cũng không thể bù lại nội tâm bị tổn thương của tôi. Tôi tự nhận có thể đấu với tiêu tam, đánh được lưu

manh, nhưng tại sao ở trước mặt anh ấy tôi luôn bị áp bức chứ. Tình huống này có tên là “Sợ vợ”, tôi cũng không muốn trở thành người bị vợ quản đầu.

“Miêu ca, anh không nhớ chút gì lúc còn sống hả?” Tôi hỏi thăm dò.

“Bà xã, thân nhớ nữa.” Miêu ca nằm dưới đất nói.

“Miêu ca, anh có nghĩ tới việc lúc sống anh làm gì không?” Tôi nằm ở mép giường nói với anh ấy.

“Chắc là một người bình thường, có một ngôi nhà nhỏ, có vợ tên là Cao Hạnh, có mấy đứa con, có nam có nữ...”

“Dừng lại! Đây không phải là trí nhớ kiếp trước mà là ý dâm kiếp trước mới đúng.” Tôi giơ tay che miệng anh ấy lại, người này căn bản không muốn nói thật. Một bên nói muốn làm vợ chồng với tôi, một bên lại luôn lừa gạt tôi. Tôi cũng không phải trẻ con mà để anh ấy sắp xếp. Thật sự là anh ấy không nhớ gì? Hay là có nhớ nhưng không muốn nói?

Lúc chơi bút tiên có một quy tắc là không được hỏi lý do bút tiên chết, lý do chết là một vấn đề thương tâm của mỗi con quỷ. Tuy biết khi tôi hỏi Miêu ca, anh ấy cũng sẽ không nói, nhưng tôi vẫn hỏi. Trong lòng không có oán thì không thể thành quỷ, trong lòng hết oán thì không thể giữ được hồn. Tôi có thói quen có anh ấy bên cạnh nhưng tôi lại quên mất rằng tôi có thể gặp anh ấy là do anh ấy không muốn chết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm ơn bạn rain làm hoành điều, tuy đã muộn mấy ngày, vẫn muốn khoe Miêu ca lộng lẫy lóa mắt với mấy cô gái không đọc văn án.><

PS. Phát hiện danh sách bá vương danh sách có thể thay đổi nha! Thật kích động, cảm ơn các cô gái!

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Em gái. . .

Đã có mấy vụ chết vì nhồi máu cơ tim đều do nghiện trò chơi xảy ra liên tiếp. Tin tức này khiến thầy giáo bọn tôi kích động, dành hơn nửa thời gian lên lớp để dạy dỗ chúng tôi phải biết quý trọng sinh mạng, rời xa trò chơi.

Sau khi cảnh sát điều tra đã phát hiện ra một việc. Máy người này trước khi chết đều chơi cùng một trò tên là《quỷ đêm kinh hồn》, có chuyên gia nói rằng trò chơi này quá kinh khủng nên mấy người kia bị dọa chết. Vì vậy trang web của trò chơi kia bị khóa lại.

Bọn họ xóa cũng vô dụng, tôi đã tải trò chơi về rồi. Hơn nữa trên có chính sách dưới có đối sách. Cho dù xóa trang web tải trò chơi thì còn có QQ, dẫn đàn bàn luận trò chơi. Những ai đam mê về huyền học vẫn đắm chìm trong trò chơi như trước.

Trong lúc tôi chơi có gặp một ít nguy hiểm*, may là hữu kinh vô hiểm, đều bị tôi hóa hiểm vi di**

*Hữu kinh vô hiểm: Dừng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

**Hóa hiểm vi di: Hóa hiểm thành an.

Vì trò chơi này dành cho người nghiệp dư chơi nên cũng không quá khó. Lúc “Thất cảm” khoe là mình đã đến chương cuối, thì tôi cũng đã vượt qua anh ta.

Miêu ca suốt ngày đi ra ngoài, nhân lúc anh ấy không có nhà, tôi phải dành thời gian để chơi. Người thắng đầu tiên phải là chị nhé, không ai qua được chị đâu.

Khi tôi hoàn thành chương cuối cùng, toàn bộ trò chơi biến thành màu đen, trên màn hình bắt đầu xuất hiện chữ.

Cao Ngạn Quân: Bạn có muốn trường sinh bất tử không?

Cao Ngạn Quân: Bạn có muốn làm ngược lại ý trời không?

Cao Ngạn Quân: Bạn có muốn có một linh hồn bất diệt không?

Cao Ngạn Quân: Đến với tôi, tôi sẽ cho bạn tất cả.

Đã biết là thắng trò chơi này sẽ được vua quỷ thưởng cho, nhưng khi trên màn hình xuất hiện tên của Cao Ngạn Quân thì tôi lại thấy sợ. Chắc không phải là do Cao Ngạn Quân phát minh ra đâu. Với thời của ông ấy thì lấy đâu ra máy tính.

Tôi cũng rất thích trò này, trò này thật sự có thể khiến người ta nghiện mà. Chỉ cần bạn tạo đúng bùa, bày đúng trận thì nhân vật trong trò chơi đều có thể

làm ra.

Chỉ trong nháy mắt toàn bộ quỹ đều tan thành mây khói. Cảm giác đó khiến tôi say mê. Tôi cũng muốn giống Miêu ca động ngón tay là có thể hô mưa gọi gió, giống Giang Phong Dật chỉ cần nói cười là tạo ra sấm sét. Hiện thực càng ác liệt thì tôi càng đắm chìm vào trò chơi. Trong đó linh lực của tôi là vô hạn, quỹ hồn trong mắt tôi chỉ giống như tượng gỗ tùy tôi chà đạp.

Kết. Có tiếng mở cửa. Nhất định là Miêu ca về rồi. Tôi nhanh chóng tắt trò chơi. Mở bừa một trang web giả vờ xem tin tức.

Quả nhiên là Miêu ca đã về, tôi cố ý nhìn cổ áo anh ấy xem có tóc con gái không. Miêu ca cởi áo khoác, đi đến sau lưng tôi nhìn màn hình máy tính. Tuy tôi ngồi đối diện máy tính nhưng ánh mắt không hề nhìn vào màn hình mà luôn nhìn về phía sau xem anh ấy có phát hiện ra điều gì không. Giống như người ăn trộm đồ bị người ta kiểm tra người vậy.

“Bà xã... Đam mê này của em... Tuy có chút khó xử, nhưng anh vẫn có thể phối hợp...” Miêu ca ở sau lưng tôi nói.

“Hà?” Tôi nghi hoặc nhìn theo tầm mắt anh ấy dừng lại trên màn hình máy tính. Cái trang web tôi tiện tay mở ra là một trang web ảnh cười, giữa trang web là hình ảnh một con mèo đen mặc bikini ông ẹo làm dáng.

Miêu ca anh phải lạnh nhạt chứ! Nhân thú là sẽ bị chú cảnh sát bắt đấy!

“Anh, anh đừng hiểu lầm, em không phải như vậy đâu.” Tôi cảm thấy trên đầu như bị thiên lôi giáng xuống từng cái một.

“Ha ha ha...” Tay Miêu ca từ sau lưng tôi vươn ra, vuốt má tôi: “Bà xã, anh phải dùng thân phận mèo đen ra ngoài làm việc, chiều nay em không học, thể thì chăm sóc thân thể này giúp anh nhé.”

“Cái gì? Anh bảo em ở trong phòng cùng với một thi thể hả? Có cảnh sát đến thì làm thế nào?” Tôi kích động đứng dậy hỏi.

Miêu ca ấn tôi ngồi xuống ghế: “Không phải thi thể, anh sẽ để lại một phách trong cơ thể, cái phách đó sẽ nghe theo sự chỉ huy của em, không bị người khác nhìn ra đâu.”

Nói như vậy thì thân thể này của Miêu ca sẽ nghe lời tôi nói? ... Ha... Ha... Ha ha... Ha ha ha ha ha ha... Cho dù cười đáng khinh như thế nào cũng không miêu tả được tâm trạng vui sướng và kích động của tôi.

Nhất định là ông trời thấy đạo này tôi quá khổ sở nên cố ý cho tôi một ít việc vui, vui chết mất.

“Yên tâm đi, vi phu nhất định sẽ đối xử tử tế với di thể anh.” Tôi tận lực làm cho mặt mình có vẻ thuần khiết đáng yêu.

“Bà xã, em lộn giới tính rồi, vi phu ở đây, còn nữa ban ngày ban mặt cười tà ác như vậy làm gì.”

“Có sao?” Tôi sờ miệng mình, tôi đã cố gắng che dấu nụ cười gian rồi mà, không nghĩ tới vẫn bị lộ.

Thật vất vả rồi Miêu ca yên tâm đi ra ngoài, trước khi đi ra ngoài Tiểu Hắc điềm đậm đáng yêu nói: “Bà xã, nhẹ nhàng một chút, anh sợ đau.”

Yên tâm đi, nàng dâu nhỏ, thực lực của vi phu anh không thể đoán được.

Tôi ngồi đối diện với di thể của Miêu ca, vẫy vẫy tay trước mặt anh ấy, mắt anh ấy cũng không hề chớp, quả nhiên là không có hồn.

“Đám lung cho đại gia đi.” Tôi nằm trên sofa, khí thế bùng bùng nói.

Di thể của Miêu ca thật thà đi đến chỗ tôi, đám lung cho tôi một cách máy móc.

“Đám chân cho gia.”

Miêu ca lại đi ra đám chân cho tôi, cuộc sống vô cùng tốt đẹp. Đừng hâm mộ Miêu ca động tay là xuất hiện một con rắn, không phải bây giờ đang ngoan ngoãn hầu hạ tôi sao? Tôi mới là BOSS cuối cùng nhé.

Ít khi có cơ hội này, tôi có nên chụp mấy tấm ảnh nude của anh ấy làm kỉ niệm không? Hay là nên kỉ niệm trong đùi anh ấy dòng chữ “Cao Hạnh đã đến đây chơi một lần*”? Ài, tôi thật là xấu xa mà.

*Trương tự với “Tề thiên đại thánh đã đến đây chơi một lần.” mà Tôn Ngộ Không viết lên tay Phật Tổ.

Miêu ca là tiên trên trời không nhiễm bụi khói trần gian, mọi việc trong nhà đều là tôi làm. Đương nhiên việc cùi dầu mắm muối cũng toàn tôi lo. Bây giờ đang có lao động miễn phí, tôi nên đi siêu thị mua một ít đồ dùng để cho Miêu ca xách nhí.

Ăn mặc chỉnh tề xong dẫn Miêu ca đi ra ngoài, thân thể chỉ có một phách thật là ngốc. Tôi phải quan sát anh ấy mọi lúc, phòng khi anh ấy chạy loạn, nếu bị người khác cướp mất thì tôi không mua được nước tương còn mất cả chồng, như vậy thì thật oan uổng.

Thân thể Miêu ca lung lay đi theo tôi, cho dù là thân thể được làm từ kết tinh thì cũng vẫn là thịt, bị xe đâm cũng sẽ thành thịt nát nhừ.

Tôi thở dài, cầm tay Miêu ca kéo anh ấy đi, tôi rất xứng đáng vuws danh bảo mẫu nhé. Có điều đứa nhóc nhà tôi còn cao hơn tôi một cái đầu.

Đi tới cửa hàng mỹ phẩm, nhớ tới việc gần đây dùng máy tính quá nhiều, tôi nên mua mỹ phẩm bảo vệ làn da khoai lang già của tôi. Dẫn Miêu ca đến không giống với trước kia. Lúc trước, tôi đi một mình, nhân viên cửa hàng nhìn thấy tôi thì thương hại mà giới thiệu cho tôi một đồng mỹ phẩm phục hồi gì đó. Tôi nhìn đồng chai lọ đó mà kinh hãi, lúc đó còn cảm thấy mình nên về đầu thai lại lần nữa.

Bây giờ đi cùng Miêu ca, ánh mắt thương hại của nhân viên bán hàng chuyển thành khinh thường, tôi nghe thấy hai người nói chuyện với nhau: “Cậu xem người phụ nữ kia không còn trẻ mà còn bao trai kia.”

Tôi kéo Miêu ca đi, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt, Miêu ca, xin lỗi, đã để anh chịu ủy khuất rồi.

“Mấy thứ này gói hết lại cho tôi.” Một giọng nữ nũng nịu vang lên, giọng nói này có chút quen tai nha.

Nhìn theo phía giọng nói đó, một cô gái eo nhỏ cả người mặc đồ màu hồng đào, màu sắc tặc nư vậy khi mặc trên người cô ấy thì lại trở thành điểm lẹ. Cô ấy đang đưa lưng về phía tôi, tôi không nhận ra cô ấy là ai. Khi cô ấy cầm đồ nhân viên gói xong quay nghiêng mặt, tôi hít một ngụm khí lạnh, rồi kéo Miêu ca chạy trốn.

Hôm nay ra đường không xem lịch hoàng đạo mà. Bại lộ cuồng chết tiệt không ở bệnh viện anh em em với Miêu ca giả lại đi mua mỹ phẩm làm gì. Tai bại lộ cuồng thật thính, nghe thấy tiếng bước chân của tôi và Miêu ca nên đuổi theo.

Tôi kéo Miêu ca chạy tiếp, tôi vô cùng khẩn trương, nếu không phải vì tay tôi không đủ khỏe thì tôi rất muốn bế anh ấy mà chạy.

Sợ hai chân chạy chậm, tôi vẫy một cái taxi, nhét Miêu ca vào trong, còn mình ngồi vào ghế lái phụ: “Bác tài, đến tiểu khu XX.”

Tài xế khởi động xe, tôi nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng thoát khỏi người phụ nữ độc ác đó, nhặt được mạng già về rồi.

Xe đang chạy nhưng lại lạc giữa biển sương mù, sương mù vô cùng dày, những tòa nhà và người đi đường xung quanh không thấy rõ, tài xế vẫn lạnh nhạt như cũ, không hổ là tay lái vài thập niên, vừa nhìn đã biết là người trải qua sương gió.

“Bác tài, không cần mở đèn à?” Tôi nhẹ giọng hỏi, ngay cả đường còn không thấy mà vẫn chạy nhanh như vậy, tôi vất vả sống hai mươi năm, không muốn bỏ mạng vì tai nạn giao thông đâu.

Tài xế không thèm quan tâm tới tôi, càng cho xe chạy nhanh hơn, mà chính ông ta cũng rất kỳ quái. Muốn chết cũng đừng kéo tôi theo.

“Dừng xe! Tôi muốn xuống xe!” Tôi kêu lên, ông ta vẫn không quan tâm tới, tôi định đoạt tay lái dừng xe lại. Trong lúc tranh đoạt tôi nhìn thấy mặt ông ta, nửa mặt bên kia của ông ta giống như lớp sơn của ngôi nhà cũ, bị tróc ra từng mảng, ánh mắt vô hồn, trông thế nào cũng không giống người sống.

“A ! !” Tôi hét chói tai mở cửa xe, từ trên xe taxi đã dừng lại nhảy xuống. Miêu ca cũng xuống theo, tài xế không đi xuống. Trong sương mù có một người đi đến chỗ chúng tôi.

Cô gái xinh đẹp mặc đồ màu hồng đào mang giày cao gót đi đến trước mặt chúng tôi.

“Anh... Anh còn sống sao?” Bại lộ cuồng vô cùng kinh ngạc nhìn đi thể Miêu ca, đôi mắt xinh đẹp không thèm chớp.

Tôi nhìn cô ta, rồi lại nhìn Miêu ca, không phải chứ. Cô ta là em gái của Miêu ca? Không cần đâu. Tôi không cần cô em chồng như vậy.

Thân thể này của Miêu ca chỉ có một phách, đương nhiên sẽ không thể trả lời cô ta, tôi vụng trộm kéo tay Miêu ca, kéo anh ấy lùi lại phía sau. Con nhóc kia có nhận nhầm người không? Chắc cô ta cho rằng Miêu ca là người có bộ dáng giống Miêu ca kia. Dù sao cũng phải tránh cô ta ra, con nhóc này không dễ chọc đâu.

“Cô làm gì anh tôi rồi? Cô rút hồn anh ấy?” Sau khi kinh ngạc xong, Bại lộ cuồng lấy lại tinh thần, lớn tiếng nói với tôi.

“Đừng có anh cô anh cô ở đây. Chỉ là bộ dạng gần giống thôi, đây không phải người kia nhà cô đâu.” Tôi chắn phía trước Miêu ca.

“Cô muốn đưa anh ấy đi đâu? Không được đến gần anh tôi!” Bại lộ cuồng sợ hãi kêu lên.

Con nhóc này quả nhiên độc ác, trực tiếp đánh tôi, tôi vừa bị mặt tên tài xế dọa sợ lại bị đánh bằng sấm sét. Hôm nay trên lịch nhất định là ghi cấm xuất hành mà.

May mà tôi tránh được, nếu tôi chạy trốn thì chưa chắc cô ta đã bắt được tôi, chỉ là trong người Miêu ca chỉ có một phách, không biết tự trốn, chỉ đứng im đấy. Nhận sự nhờ vả của người khác thì phải giúp đến cùng, hơn nữa, mặt mỹ nhân là để thưởng thức, nếu bị đánh hỏng tôi sẽ khóc mất.

Khi thấy một tia sét không có mắt bay loạn thì tôi ôm Miêu ca ngã xuống đất, đè anh ấy dưới thân, dùng lưng che chở cho anh ấy.

Đây là lần đầu tiên tôi cách Miêu ca gần như vậy, anh ấy còn đang ngăn người không biết chuyện gì xảy ra. Bình thường đều là Miêu ca bảo hộ tôi, rốt cuộc đã có lúc tôi che chở cho anh rồi.

Người tôi yếu ớt không cản được tia sét, tia sét đánh xuyên qua người tôi, cũng may lực lượng của nó đã giảm đi khá nhiều, lưng tôi như bị búa đập

mạnh một cái.

Phản ứng đầu tiên của tôi là xem Miêu ca có bị thương hay không, đã ánh mắt của người bên dưới vốn mơ hồ lại trở thành sáng rực nhìn tôi, khoảng cách gần như thế làm tim tôi đập nhanh hơn, khóe miệng anh ấy chậm rãi nhếch lên cười với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Bướm bướm xanh . . .

Miêu ca một tay ôm eo tôi, xoay người đứng lên.

“Tiểu thư, cô không biết là ra tay với bà xã tôi là tội nặng hả?”. Miêu ca nói với bại lộ cuồng.

“Anh, anh không nhận ra em sao, em là Lộ Lộ đây.” Bại lộ cuồng vội vã nói.

Tôi nhìn bộ dạng sót ruột của cô ta không giống đóng kịch, chẳng lẽ người tên Lộ Lộ này thật sự là em gái Miêu ca? Không phải chứ, tôi có nên nhanh chóng ly hôn không? Có cô em chồng như vậy là muốn lấy mạng người ta à.

“Tôi nghĩ cô nhận nhầm người rồi, tôi tên là Cao Hắc, người thân của tôi chỉ có mình bà xã thôi, không có em gái nào cả.” Miêu ca nhìn tôi nói.

“Không thể nào. Anh đúng là anh em mà. Họ Cao kia! Cô làm gì anh tôi rồi? Làm sao anh ấy lại có thể ở cùng cô chứ?” Bại lộ cuồng hung dữ hỏi tôi.

“Tôi còn muốn hỏi hai người đấy, Miêu ca, khi nào thì anh lại có thêm cô em gái này?”. Đây đúng là chuyện không thể chứng thực, Bại lộ cuồng cứ chắc chắn Miêu ca là anh trai cô ta, Miêu ca lại không có trí nhớ lúc sống, là thật hay giả cũng không ai biết.

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không phải anh trai cô. Đừng quấy rầy bà xã tôi nữa.” Miêu ca nói với Bại lộ cuồng xong, giờ tay chém một cái vào màn sương mù dày đặc, qua khe hở bị chém đó, tôi có thể nhìn thấy ngã tư đường nhộn nhịp bên ngoài.

“Anh, anh và cô ta có quan hệ gì?”

Miêu ca cầm tay tôi kéo tôi đi. Mặc dù Bại lộ cuồng vẫn đuổi theo hỏi nhưng cũng không ngăn cản chúng tôi. Bại lộ cuồng nghe lời Miêu ca như vậy, chẳng lẽ đó là sự thật?

Mà Miêu ca lại chỉ cảnh cáo cô ta, vội vàng kéo tôi đi, giống như là cố ý tránh Bại lộ cuồng. Ta càng ngày càng hoài nghi quan hệ của bọn họ. Có khi nào trong thời gian này có phải Miêu ca đang điều tra về mình lúc sống không? Với tình hình này, anh ấy đã điều tra được không ít.

Về đến nhà, một mình tôi nằm gục vào bàn ngăn người.

Cao Ngạn Quân: Bạn có muốn làm ngược lại ý trời không?

Lời nói của Cao Ngạn Quân xuất hiện trong đầu tôi. Tôi cũng muốn như vậy, tôi không phải là M*, bị người khác chèn ép cả ngày tôi cũng sẽ khó chịu, tôi muốn có sức mạnh để mình không phải lo sợ nữa, không để người thân ra đi nữa. Lời Cao Ngạn Quân nói giống như đường mật hấp dẫn tôi.

*M: Có thể hiểu là thích bị ngược đãi.

Tôi dành mọi thời gian để thắng trò chơi, có giờ học cũng không đi, chỉ ở nhà chơi trò chơi. Cho đến khi Lí Nghi gọi điện bảo tôi ra ngoài.

Lí Nghi nói Mạnh Kiều ngất xỉu trong phòng ngủ, ở bệnh viện đã hai ngày rồi mà chưa tỉnh lại. Tôi vội vàng thay đồ đến bệnh viện. Lí Nghi đang ngồi trong phòng bệnh của Mạnh Kiều, hai mắt đỏ ửng.

Bác sĩ bảo là các chỉ tiêu cơ thể của Mạnh Kiều rất bình thường, chỉ là không có phản ứng với kích thích bên ngoài thôi, họ cũng không biết nguyên nhân.

Tôi cầm tay Mạnh Kiều, nhắm mắt lại, trong cơ thể cô ấy chỉ còn lại một phách miễn cưỡng duy trì sự sống, còn hồn thì không thấy đâu cả.

“Sao cậu ấy lại ngất?” Tôi hỏi Lí Nghi.

“Tôi cũng không biết, tớ đi giặt quần áo, cậu ấy chơi trò chơi trong phòng ngủ, khi tớ về thì thấy cậu ấy nằm gục xuống bàn, tớ tưởng cậu ấy ngủ gật, gọi cậu ấy dậy lên giường ngủ thì phát hiện ra cậu ấy không có phản ứng.” Lí Nghi nói xong lại hỏi tôi: “A Hạnh, Mạnh Kiều không bị bệnh, thế rốt cuộc cậu ấy bị làm sao?”

“Tôi cũng không rõ lắm. Cậu ở đây chăm sóc cậu ấy, tớ về phòng xem thử.”

May mà tôi vẫn luôn mang theo chìa khóa phòng, trở về căn phòng cũ có chút thương cảm, lúc trước bốn người ở đây thật náo nhiệt, Lâm Tư Giai luôn khiến cho căn phòng không lúc nào yên tĩnh.

Mở máy tính của Mạnh Kiều ra, trên bàn để máy tính vẫn còn quả đào ngọc tôi để lại. Trên màn hình máy tính là một hình đầu lâu đỏ, đó là biểu tượng của “Quý đêm kinh hồn”. Mạnh Kiều cũng chơi trò này sao?

Mở trò chơi lên, tài khoản luôn đăng nhập có tên là “Thất Cầm”. Đầu tôi ong lên, Mạnh Kiều là Thất Cầm sao? Trò chơi này rất phù hợp với cậu ấy. Dựa theo những kiến thức trong sách là có thể chỉ huy nhân vật đánh đầu trắng đó. Người chơi trò này đều giống như Mạnh Kiều, vừa chơi, vừa cầm sách tìm kiếm

Tôi đã có thể đoán được mục đích của cậu ấy khi chơi trò này rồi, nhất định là muốn Lâm Tư Giai sống lại.

Bây giờ không biết tung tích hồn phách Mạnh Kiều ở đâu. Tôi lại nhớ tới những người chơi trò này chết một cách thần bí, chả lẽ trò chơi này có vấn đề?

Trên màn hình còn có một văn bản mới tạo, bên trong là tư liệu làm luận văn. Tôi vừa định tắt đi thì lại phát hiện ra máy tính đang tự viết chữ.

Cao Hạnh đứng không?

Đây là cái gì? Máy tính có thể tự đánh máy? Trong quả đào ngọc có ánh sáng xanh lay động, tôi đưa tay lên trên quả đào có thể cảm nhận được linh lực của quả đào hợp thể với máy tính. Mấy người chết kia là do linh hồn bị ăn hết mà chết. Trong cơ thể Mạnh Kiều vẫn còn một phách là do công dụng của quả đào này sao?

Miêu ca nói quả đào này có tác dụng trấn hồn, có khi là nó bảo vệ linh hồn của Mạnh Kiều. Vậy có khi nào trong máy tính kia là...

Tôi đánh chữ trên văn bản: Mạnh Kiều?

Mạnh Kiều: Cao Hạnh! Đúng là cậu rồi! Là tớ, tớ là Mạnh Kiều!

Cao Hạnh: Nói cho tớ biết, ai khiến cậu thành thế này?

Mạnh Kiều: Tớ không biết, tớ, tớ muốn cứu Lâm Tư Giai sống lại, tớ tìm được một quyển sách về thuật sống lại ở thư viện sách cũ, là do một người tên là Cao Ngạn Quân viết, nhưng sách bị thiếu trang. Tớ lại thấy trên mạng có trò chơi do Cao Ngạn Quân sáng chế nên tớ tải về xem thử xem có tìm được manh mối gì không. Cao Ngạn Quân bảo tớ là tớ chơi thắng thì sẽ cho tớ biết cấm thuật sống lại. Tớ chưa thắng thì nhân vật tớ chơi đã chết rồi, sau đó tớ trở thành như vậy.

Quả nhiên là trò chơi này có vấn đề, may là hồn phách Mạnh Kiều chỉ bị kéo ra khỏi cơ thể mà cơ thể còn chưa chết. Chỉ cần tìm cách đưa hồn phách về là được.

Đây không phải là vấn đề mà vấn đề là tôi không biết...

Việc này thì nên tìm anh ba, chém yêu trừ ma là trách nhiệm của Cao gia, việc tìm ra hung thủ cũng nên để anh ấy làm.

Cao Hạnh: Cậu yên tâm, tớ sẽ giải quyết.

Gọi điện thoại cho anh ba lại gặp phải Bác gái ba, bác ấy luôn lạnh nhạt với tôi, cũng không nói nhiều với tôi, chỉ nói là bác trai và anh ba bị tập kích khi đi làm việc, hai người đang nằm viện nên tôi đừng tìm thêm rắc rối cho họ.

Trong cảm nhận của tôi, người Cao gia luôn lạnh nhạt, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh họ hoảng loạn là lúc Giang lão gia qua đen nói thiên kiếp đến. Trong lúc này tôi cũng không dám làm phiền họ nữa, tự tôi điều tra vậy. Khi nào có manh mối thì tìm bọn họ cũng không muộn.

Tôi dùng máy tính của Mạnh Kiều đăng nhập vào tài khoản của mình. Vốn dĩ tôi cũng sắp thắng rồi, chơi trên máy Mạnh Kiều mấy giờ là thắng. Sau khi thắng, màn hình đen lại giống như khi hết một bộ phim hoạt hình. Sau đó một người đàn ông kì quái mặc áo dài xanh

【Quý Vương】Cao Ngạn Quân: Chúc mừng, cuối cùng cũng có người thắng.

Không biết đây là do trò chơi được thiết lập trước hay là có người đang nói thật, tôi đánh chữ trả lời: Cùng vui cùng vui ~

【Quý Vương】Cao Ngạn Quân: Chỉ cần đi theo tôi, tôi sẽ cho cô trường sinh bất tử.

Trường sinh bất tử? Cho tôi ăn thịt Đường Tăng hả? Đây chính là chân tướng mà Cao Ngạn Quân sẽ nói hả? Ông ta nghiên cứu vấn đề này cả đời, cuối cùng chẳng để lại kết quả gì thì đã xuống tuổi vàng rồi.

Tôi phụ họa: Đại thần! Hãy ban cho tôi trường sinh bất tử!

【Quý Vương】Cao Ngạn Quân: Cầu nguyện đi! Tôi sẽ cho cô trường sinh bất tử!

Tôi nhắm mắt lại, hai tay chụm lại giống như đang cầu nguyện, chỉ là trò chơi thôi mà, có cần tích cực vậy không? Đang nghĩ lung tung, vị trí gần tim trên ngực bỗng nhói đau. Tôi mở mắt ra, kéo cổ áo ra xem, trên chỗ vừa đau đó là hình một con bướm bướm màu xanh lá.

【Quý Vương】Cao Ngạn Quân: Từ nay về sau cô là tín đồ của tôi, nghe theo lời tôi nói, tôi sẽ ban cho cô sức mạnh chống lại trời đất.

Tôi kinh hãi nhìn màn hình, đây đây thật sự không phải chỉ là một trò chơi đâu, con bướm bướm trên ngực trái là có thật, giống như là hình xăm vậy, dù có xóa thế nào cũng không được, ông ta... Đã làm gì tôi thế?

【Quý Vương】Cao Ngạn Quân: Từ nay về sau cô là tín đồ của tôi, nghe theo lời tôi nói, tôi sẽ ban cho cô sức mạnh chống lại trời đất.

Con bướm bướm xanh lá cây phát ra ánh sáng nhè nhẹ, tôi có thể cảm nhận được sức mạnh ở bên ngoài bị con bướm hút vào cơ thể tôi. Đây không phải là điều tôi luôn mơ ước sao.

Nhưng chắc chắn ông ta sẽ không cho không tôi, nhất định là ông ta vẫn còn yêu cầu khác, tôi hỏi: Muốn tôi làm gì giúp ông?

【Quý Vương】Cao Ngạn Quân: Khi nào cần cô tôi sẽ tự tìm, mải nanh vuốt của cô cho tốt, chuẩn bị cống hiến vì tôi.

Quý Vương này thật là ngốc, ai sẽ chờ ông ta, ai muốn làm thuộc hạ của ông ta chứ, sức mạnh đã vào tay tôi, những cái khác mặc kệ đi, tôi cũng không muốn làm bậy với bọn họ.

Chỗ con bướm bướm đau nhói lên, tôi ôm ngực, ngồi xồm xuống.

【Quý Vương】Cao Ngạn Quân: Lời nói của tôi chính là thần dụ, vi phạm thần dụ thì kết cục là sống không bằng chết.

Trong lòng tôi muốn chửi bậy, đây là tình tiết trong tiểu thuyết vô hiệp mà. Dùng phương pháp vô si như vậy ép buộc tôi, các người có biết dân ý là gì không?

Nhìn tôi đau đớn lăn lộn trên đất, Cao Ngạn Quân hài lòng biến mất khỏi màn hình. Lúc này đau đớn cũng biến mất, tôi đứng lên, nhìn máy tính. Mạnh Kiều đang điên cuồng hỏi tôi xem chuyện gì đã xảy ra. Tôi an ủi cô ấy mấy câu, bảo cô ấy ngoan ngoãn chờ tin tốt của tôi.

Ngẩn người nhìn lòng bàn tay, sức mạnh trong cơ thể là sự thật, là người thế nào mới có thể đến được trình độ này? Quả nhiên người thực sự lợi hại thì không thể thấy trong sách vở được. Xem ra tôi cần về Cao gia một chuyến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai là tiết thanh minh – ngày hội của Miêu ca, cả nước chúc mừng! Ta đã chuẩn bị tiểu lễ vật ~

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Mùi xác thối trong phòng. . .

Ở nhà lạnh lẽo hơn trước, mọi việc gần đây đều không tốt. Người phải làm việc thì vẫn nằm viện, người có việc vẫn đi làm, chỉ còn lại mỗi bà ngoại và mấy người bảo vệ ở nhà.

Bác gái cả kinh ngạc khi thấy tôi về, nhưng không nói gì cả. Tôi luôn cảm nhận được phong thái mầu nghi thiên hạ ở bác ấy. Tuy bác ấy không thân thiện nhưng cũng không có thái độ gì với tôi, không chỉ với tôi mà tất cả mọi đứa trẻ của Cao gia đều vậy. Tiếc là con bác ấy thì không tốt, ngay cả bác trai cả cũng phải mình là bùn loãng không thể trát tường.

Đám con trai chỉ chính thế hệ này của Cao gia không có ai xuất sắc. Trong khi đó, hai người con trai trưởng của Chu gia và Giang gia lại được các trưởng bối khen ngợi. Bác trai cả thường bảo nếu anh họ cả mà có nửa phần tài hoa giống như anh rể Chu thì bác ấy sẽ cạo đầu trước mộ tổ tiên.

Tôi đi ra sau núi, lần trước đến bị Chu tiểu thiếu gia lôi kéo, tôi còn nhớ nó tên là Chu Thụy Tĩnh. Vì anh rể Chu tên là Chu Thụy An, hai anh em chỉ khác nhau một chữ, rất dễ nhớ. Hai anh em Chu Thụy Tĩnh và Chu Thụy An đều giống Chu phu nhân, nhưng Chu Thụy Tĩnh rất kì lạ, luôn bị một vòng đen bao quanh, mà nó cũng không nhanh nhẹn như anh rể Chu, thật là đáng tiếc.

Đương nhiên tôi không ra sau núi để ngắm phong cảnh, sau núi là chỗ bị bỏ lại, ở đó có các loại linh khí hỗn loạn, tôi muốn dùng nó để đè ép con bướm bướm cô quái này.

Sức mạnh, tôi luôn mơ ước có được, nhưng tôi không muốn làm quân cờ cho người khác. Ý của Cao Ngạn Quân rất rõ ràng. Ông tôi cho tôi sức mạnh kì quái còn tôi trở thành tay sai cho ông tôi. Nghĩ thật là hay. Nếu tôi là đứa chịu nghe lời thì bác gái hai đã không bắt chị họ giữ khoảng cách với tôi.

Tùy tiện vẽ một lá bùa, trước kia chỉ tạo ra một nhúm lửa nho nhỏ, bây giờ lại xuất hiện của cầu lửa cháy hùng hực. Nhưng đây không phải điều tôi muốn, ầu cầu lửa lớn thì cũng chỉ là quả cầu lửa lớn, vĩnh viễn không thể trở thành biển lửa. Con bướm xanh ở ngực hơi nóng lên, tôi cứ nghĩ nó sẽ không có phản ứng gì khi sử dụng chú thuật cơ, bây giờ lại phát hiện ra tôi luôn bị nó khống chế. Nó như là nơi phát ra sức mạnh của tôi, dồn tất cả sức mạnh của tôi vào đó.

Tôi có chút hoảng sợ, nó còn bá đạo hơn sự tưởng tượng của tôi. Tôi nhớ là khổ ước thuật như vậy là thiếu sót, nó không phải là tất cả mọi người đều dùng được mà cần cả hai người đều vui vẻ mới được. Chẳng lẽ là vì dục vọng đối với sức mạnh ở trong lòng tôi khiến nó dễ dàng xâm nhập sao? Cái đó không thể trách tôi được, tôi rất muốn giống Miêu ca và Giang Phong Dật gặp đối thủ như thế nào cũng có thể trấn định được, còn tôi thì năng lực bảo vệ mình cũng không có. Hơn nữa, tôi muốn giúp đỡ Miêu ca, chỉ cần một chút cũng được, tôi không muốn kém hơn Bại lộ cuồng.

Lấy một hòn đá nhọn rạch vào chỗ con bướm xanh trên ngực, máu chảy ra vẫn là màu đỏ, may quá, không phải tình huống xấu nhất. Nó không chiếm hết cả người lẫn máu của tôi, tôi vẫn còn đường sống.

Ít người trong nhà thì cũng tốt, mọi người đều bận rộn sẽ không có ai rảnh để chú ý tới tôi làm cái. Lấy một bình Vân Nam bạch dược trong hiệu thuốc để xử lý vết thương, hồi bé tôi luôn treo cây treo tường nên bị thương chảy máu là chuyện thường, mấy vết thương nhỏ lại càng không phải là vấn đề. Cầm máu xong, mặc áo vào, ai cũng không biết là tôi vừa tự làm mình bị thương, ha ha ha.

Sau đó đi đến thư phòng bị hóa, thư phòng này nhìn bên ngoài chỉ là một nhà kho dùng để đồ phế thải, nếu không phải tôi sống ở Cao gia từ nhỏ, tôi cũng không tin được đây lại là chỗ để chứa sách. Mở khóa xong, đi vào thư phòng, giữa thư phòng có một hành lang thẳng tắp. Tôi còn tưởng ít nhất sẽ làm giả một thư phòng bình thường, dùng một bình hoa hay nghiên mực làm cơ quan, xoay cơ quan mới xuất hiện mặt đạo cơ. Nó cứ quang minh chính đại xuất hiện như vậy làm tôi không được tự nhiên. Phòng bị của Cao gia thật là kém mả.

Vừa đi vào hành lang, bên tai truyền tới hai tiếng ‘vút vút’, hai thanh băng bắn tới chỗ tôi, may là tôi phản ứng kịp, ngã xuống dưới hành lang. Cái quái gì vậy? Tôi vỗ mông đứng dậy, dè dặt cẩn thận đi vào, lại thấy hai bên vách tường xuất hiện lam tuyến như ẩn như hiện, trách không được không có gì phòng bị, thì ra là cạm bẫy đều ở trong.

Tôi không biết gì về mấy thứ cơ quan, trận thuật cả. Nhìn chằm chằm lam tuyến nửa ngày cũng không biết phải làm gì, chỉ biết là nếu tôi đi tiếp thì sẽ bị băng ở hai bên hành lang sẽ biến tôi thành con nhím. Đứng ở cửa hành lang một lát, tay cũng không dám thò vào, lại sợ có người đi vào nhìn thấy, tôi không dám ở lại, đành phải rời đi.

Mới đi ra khỏi cửa thư phòng, đi được mấy bước thì gặp Bác gái hai, tôi chột dạ cúi đầu làm bộ không nhìn thấy đi qua, lại bị Bác ấy gọi lại.

“Cao Hạnh, sao lại chạy ra đây? Bác đang tìm cháu đấy.” Bác gái hai đi qua chỗ tôi.

Thật kì lạ, trong mắt bác gái hai trừ bác gái cả thì không còn ai khác, trừ khi khoe với tôi con gái bác ấy giỏi giang, gả được cho người tốt thì không hề nói chuyện với tôi, sao hôm nay lại đi tìm tôi.

“Bác hai”. Tôi ngoan ngoãn chào một tiếng, trưởng bối thì vẫn là trưởng bối, vẫn phải tôn trọng.

“Bây giờ cháu không có việc gì nhì, làm giúp bác việc này.” Bác gái hai bày ra bộ dạng mẹ hiền nói với tôi.

“Việc gì ạ?” Tôi không biết là tôi có thể giúp bác ấy việc gì.

“Mấy ngày nay chị họ cháu không khỏe, bác có nấu ít canh, muốn mang cho nó, chẳng may bây giờ sức khỏe của bà cũng không tốt, bác không đi được, ở nhà chỉ có mỗi cháu rảnh, cháu mang sang giúp bác nhé.”

Nhờ tôi giúp thì cứ nhờ chứ, việc gì mà phải bảo tôi là người rảnh rỗi, tôi bĩu môi, tuy trong lòng không thích nhưng vẫn phải giúp, ai bảo bác ấy là bác tôi chứ: “Dạ, được.”

Bác gái hai hiền dịu vỗ đầu tôi: “Thật ngoan, Chu gia cũng không xa lắm, có xe đồ đi sang, bác viết địa chỉ cho cháu, cháu sẽ tìm được thôi.”

Nhìn trời, tôi ngần ngại xa xôi ngồi đồ đi sang chỉ để đưa một chén canh, tôi cũng rất chịu khó, dù sao cũng lâu lâu mới về nhà, coi như cống hiến một chút.

Tìm được Chu gia theo địa chỉ Bác gái hai đưa, tôi chấn kinh trong chốc lát. Tuy tôi biết trong xã hội bây giờ, nghề hút tiền trong kỳ môn dị thuật là đoán mạng và xem phong thủy, nhưng tôi không nghĩ đến sự chênh lệch giàu nghèo lại lớn như vậy. Cao gia cũng là một trong bốn gia tộc đứng đầu mà, sao điều kiện sống lại kém như vậy chứ.

Nhà họ Chu chỉ có thể dùng màu vàng lấp lánh lấp lánh để miêu tả. Tay nắm cửa kia không phải là vàng thật chứ? Tôi rất muốn xông lên cắn một phát. Tay tôi run run định sờ sờ tay nắm cửa làm bằng vàng kia, nhưng còn chưa kịp chạm vào, cửa lại tự mở ra, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đứng ở cửa, chắc là người giúp việc của Chu gia.

“Là Cao Hạnh tiểu thư sao, mời vào, thiếu phu nhân đã nói trước là cô sẽ đến rồi.” Cô giúp việc cung kính nói.

Roi lệ đầy mặt, xem phong thủy thật là giàu có mà, tôi ở Cao gia lâu như vậy cũng chưa được giúp việc hầu hạ bao giờ.

Địa vị của Cao gia còn cao hơn Chu gia và Giang gia, nhưng gia sản lại kém hơn. Mọi người không ai tin có quý nên sẽ không tìm người bất quý, nhưng mấy vị phú thương không tin là có quý lại rất tin phong thủy, số mạng, việc lừa mình dối người này ai cũng hiểu cả.

Kỳ thực tôi luôn luôn nghi hoặc, Cao gia, Chu gia, Giang gia, nếu được xưng là tứ đại gia tộc, mà sao chỉ có ba nhà, nhà thứ tư đâu rồi? Hình như đã nghe đồn là gia tộc kia đã biến mất, còn nguyên nhân thì không biết, chắc không phải là do sinh nhiều con gái mà không có con trai nên bị quá khứ màu hồng bao phủ chứ.

Cô giúp việc dẫn tôi đến phòng khách lớn ở tầng một, còn cô ấy lên lầu gọi chị họ tôi. Tôi ngồi trên sofa không biết làm bằng da gì trong phòng khách, cảm thấy tất cả mọi thứ đều quý giá, sớm biết vậy tôi cũng sẽ đi học phong thủy!

“Cháu gái.” Có người đi từ trên cầu thang đi xuống gọi tôi.

Tôi nhìn lên cầu thang, thì thấy là Chu lão gia Chu Thanh Minh, đừng thấy tên ông ấy sạch sẽ mà nhầm, lúc làm việc không sạch sẽ chút nào, cũng không phải là việc vô đạo đức gì chỉ là ham tiền. Không ham tiền, thì sẽ có nhà to như vậy sao, không ham tiền sẽ không cưới được Chu phu nhân có danh mỹ nữ như vậy, càng không sinh được người con đẹp trai như anh rể Chu.

“Bác Chu.” Tôi đứng dậy chào.

“Làm phiền cháu đem canh đến tận đây. Tịch Nhã mới uống thuốc, ngủ vẫn chưa dậy, nếu cháu không có việc gì gấp thì chờ nó một lúc.” Trên gương mặt dữ tợn của Chu lão gia xuất hiện nụ cười.

Tôi cười ha ha, trong lòng lại trợn mắt, Bác gái hai sai sử thật buồn cười, tôi ngồi chờ lâu như vậy chỉ để đưa một chén canh, nói ra chả ai tin cả.

“Anh rể không có nhà à?” Tôi thấy không còn ai đi xuống nữa nên tìm chuyện để nói.

“Nó à, rất bận, cả ngày không thấy bóng dáng, chỉ thương Tịch Nhã, bây giờ vẫn là tân hôn mà.” Nhắc tới anh rể Chu, Chu lão gia có chút tức giận.

“Anh rể bây giờ còn trẻ nên hăng hái, có lòng làm việc thì bác phải cao hứng chứ á. Người lớn nhà cháu đều bảo bọn cháu phải học tập anh rể.” Lời này của tôi cũng không phải đều là khách sáo, có tám phần là thật lòng, với nhân phẩm của anh rể chắc là sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài, đàn ông như vậy có đốt đèn cũng khó tìm

Trên mặt Chu lão gia lộ ra vẻ đắc ý, Chu Thụy An đúng là người con ngoan, cũng khó trách ông ấy đắc ý.

“Tiểu thiếu gia! Đừng chạy nhanh như vậy, đợi chút! Cần thận ngã!” Trong phòng khách vang lên giọng nói phụ nữ.

Quay đầu lại nhìn thì thấy một cô giúp việc lớn tuổi đang đuổi theo một thằng bé bốn, năm tuổi, thằng bé chạy quá nhanh, cô ấy không đuổi kịp. Sau đó thằng bé chạy đến sofa nhào vào lòng Chu lão gia.

Đây không phải Chu tiểu thiếu gia sao, tuy màu da vẫn còn tái nhợt nhưng không còn xanh xao như lúc trước. Quả nhiên là có Chu lão gia thì đám người hầu mới không bắt nạt nó.

Chu lão gia ôm Chu tiểu thiếu gia, đau lòng xoa xoa đầu thằng bé, những đứa bé mấy tuổi như nó luôn có tình cảm đặc biệt với người già.

“Chị.” Chu tiểu thiếu gia nhìn thấy tôi, thì gọi một tiếng.

“Tiểu Thụy Tinh.” Tôi thử gọi một câu, trời ơi, nó tên là Chu Thụy Tinh nhỉ, chắc là tôi không nhớ không lầm đâu.

Chu Thụy Tinh gật đầu cười, vẻ mặt của nó không thay đổi, nhưng tôi vẫn cảm thấy là nó có cười.

Chu lão gia ngạc nhiên: “Ít khi Thụy Tinh chịu gọi người khác ngoài bác.”

“Lúc ở Cao gia gặp thằng bé, nên cháu chơi với nó một lát.” Đương nhiên tôi không thể nói cho Chu lão gia biết con ông ấy đáng sợ thế nào, khiến tâm hồn tôi bị thương thế nào.

“Chị, con mèo đen đâu.” Chu Thụy Tinh chớp đôi mắt tối đen mắt hỏi.

Biến thành người rồi. Tôi rất muốn nói cho nó biết điều đó, nhưng tôi không thể, tôi phải nhịn xuống, ánh mắt run rẩy sờ sờ đầu nó nói: “Ở nhà, không mang theo.”

“Chị, chị không giống lúc trước.” Chu Thụy Tinh còn nói.

Thằng bé này hôm nay nói nhiều thế, là định khen tôi đẹp hơn sao, thật là làm tôi ngại ngùng mà.

Chu Thụy Tinh đi đến bên cạnh tôi, hai tay nhỏ bé để trên đùi tôi, dán mũi vào quần áo tôi đến gần chỗ ngực trái ngửi ngửi: “Chị có mùi thoí.”

Chu lão gia nhanh chóng kéo Chu Thụy Tinh về, xấu hổ nói: “Nói linh tinh gì thế, trẻ con không lễ phép.”

Chu lão gia nhất định không hiểu rõ ý Chu Thụy Tinh nói, nó không nói mùi thoí bình thường, tôi cũng nhận ra, con bướm xanh kia có mùi xác chết thoí.

Miêu ca từng nói, thằng bé Chu Thụy Tinh này là radar sống, nó vẫn còn nhỏ, nên không biết cảm giác của mình có ý nghĩa gì, không biết đây là may mắn hay bất hạnh.

Chị họ dậy, được giúp việc đỡ từ trên tầng xuống, chị ấy mặc một chiếc váy trắng dài, vẫn xinh đẹp như trước, nhưng không giấu được vẻ tiều tụy trên mặt.

Chị họ tôi, Cao Tịch Nhã, tính ra chị ấy là bà mối của tôi, nếu không phải do tham dự hôn lễ của chị ấy thì tôi sẽ không gặp Miêu ca, nếu không cầm bông hoa đỏ của chị ấy tôi sẽ không minh hôn với Miêu ca. Ngày xuất giá chị ấy xinh đẹp động lòng người như vậy mà bây giờ lại thành thế này.

Tuy Chu lão gia ham tiền tài, nhưng làm người coi như phúc hậu, không thể có chuyện bạc đãi con dâu, anh rể Chu và chị họ tình cảm sâu đậm, khi ba nhà tụ tập mọi người đều thấy, bác sĩ cũng bảo cơ thể chị họ đều bình thường mà, sao lại thành thế này chứ.

“Chị họ.” Tôi chào chị ấy trước.

Cao Tịch Nhã gật đầu, ngồi vào cái ghế sofa nhỏ cạnh tôi. Tôi nhắc lại lời bác gái hai lần, chị ấy gật đầu tỏ vẻ đã nhớ. Còn khách sáo bảo chị ấy bảo trọng mấy câu thì điện thoại kêu.

Màn hình hiển thị là Miêu ca gọi, tôi đi ra ngoài rất xa mới dám nghe điện thoại của anh ấy.

“Về nhà thăm người thân sao bây giờ còn chưa về?.” Vừa nghe điện thoại, Miêu ca đã hỏi.

“Chị họ bị bệnh, em đang thăm chị ấy mà.” Tôi giải thích, lúc nói chuyện với anh ấy tôi có chút khản trương, chủ yếu là chột dạ, anh ấy mà phát hiện ra con bướm bướm thì sẽ rất tức giận.

“Mau về đi bà xã bà xã bà xã bà xã bà xã bà xã bà xã bà xã bà xã bà xã...” Miêu ca sử dụng âm pháp công kích kinh điển khiến tôi cảm thấy màng nhĩ cũng rung theo.

“Miêu ca thân ái, em sẽ không tái giá cũng sẽ không bỏ trốn với người khác, về nhà trước mười hai giờ đêm, anh thấy được chưa?” Người này không đi làm cảnh sát giao thông thật là đáng tiếc, lộ trình giao thông của tôi đều bị anh ấy quản lý.

Tôi giống như ông chồng đi xã giao uống rượu bên ngoài, phải cam đoan với vợ là sẽ về nhà sau tiệc rượu.

Chu lão gia vuốt râu cá trê cười nói: “Bạn trai gọi hả? Mới chớp mắt cháu đã ngần này tuổi.”

Tôi nhúc nhích cười cười ngồi xuống, không phải là có bạn trai nữa, bỗng dừng lại thành người đã kết hôn rồi. Lại tiếp tục nói về mấy việc không dinh dưỡng, Cao Tịch Nhã vẫn là bộ dạng không có tinh thần, tôi nghĩ tôi nên cáo từ để chị ấy đi nghỉ.

Lúc chúng tôi nói chuyện thì, Chu Thụy Tinh bị ôm vào phòng, thính giác của thằng bé kia cũng rất sâu sắc, thấy tôi phải về, thì ở trong phòng khóc.

Bảo mẫu không đỡ được nó, nó cứ khóc không ngừng ngay cả Chu lão gia cũng bó tay đành nói với tôi: “Nếu không thì cháu ở lại một lát với nó nhé?”

Tôi đương nhiên đồng ý, đi vào phòng Chu Thụy Tinh thấy nó ngồi dựa vào góc tường khóc, nó không gào khóc giống mấy đứa bé khác, nó không phát ra chút âm thanh nào, trên mặt cũng không có biểu tình gì, chỉ có nước mắt cứ thế chảy ra.

Tôi và nó cũng mới gặp mặt hai lần, nó lại luyến tiếc tôi như vậy khiến tôi có chút thụ sủng nhược kinh, cũng không biết đồ trẻ con thế nào nên chỉ biết lấy khăn giấy lau nước mắt cho nó. Nó cứ chảy nước mắt, tôi cứ lau, lau đến mức khóe mắt nó đỏ ửng lên.

“Thụy Tinh à, chị về nhà trước nhé, sau này lại đến gặp em được không?” Tôi dùng giọng thương lượng nói với nó.

Chu Thụy Tinh lắc đầu: “Chị, chị ở lại đây với em được không, một mình em ở đây không có ý nghĩa.”

Tôi cũng rất khó xử, đây không phải nhà tôi, không phải tôi muốn ở lại là có thể ở, với cả ở nhà còn có một con mèo đang chờ tôi về quỳ bàn giặt.

“Thụy Tinh ngoan, nghe lời, bây giờ chị họ không khỏe, chờ chị ấy khỏi bệnh sẽ chơi với em, anh rể cũng sắp về rồi, em đến phòng họ chờ anh ấy về, anh ấy sẽ chơi với em.” Tôi vuốt đầu nó dỗ.

Chu Thụy Tinh vẫn lắc đầu: “Không thích, phòng bọn họ rất thối, em không muốn vào đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Di tích thất diệu . . .

Từ nhỏ chị họ đã có tính sạch sẽ, trong phòng chị ấy đều phải quét dọn sạch sẽ mỗi ngày, không thể có mùi gì lạ, chẳng lẽ...

“Là... Mùi giống chị hả?” Tôi hỏi.

Chu Thụy Tinh gật đầu.

Không phải chứ, móng vuốt của Cao Ngạn Quân dài đến tận đây hả? Chị họ cao quý thanh lịch của tôi và anh rể tuấn tú lịch sự, anh rể thừa kế nghề nghiên cứu phong thủy của gia tộc, không biết huyền thuật, chẳng lẽ Cao Ngạn Quân nhằm vào chị họ, hại chị ấy thành bộ dạng này?

Bảo sao dạo này Cao gia liên tục gặp chuyện không tốt, hóa ra là nội gián, để lộ tiếng gió ra ngoài, đương nhiên sẽ gặp hoàn cảnh xấu.

“Thụy Tinh, em có thấy chị họ chị có gì không bình thường không?” Tôi hỏi tiếp.

Chu Thụy Tinh nghĩ nghĩ rồi nói: “Anh trai và chị dâu luôn cãi nhau, nhất là lúc ba không có nhà. “

Xem ra tình cảm của họ cũng không tốt như bên ngoài đồn đại. Tình trạng hiện nay giống như bước đầu của cảm thuật sinh mệnh – trận tứ hướng nữ thế, khiến tôi không thể không liên tưởng đến một số người. Nhìn bộ dạng của Bại lộ cuồng có thể thấy cô ta cực kì ghét Cao gia, còn cả Cao Ngạn Quân thân bí nữa. Chắc chắn Cao gia có bí mật gì đó.

Tôi nói nhỏ vào tai Chu Thụy Tinh: “Chị đi giải quyết một số việc, sau đó sẽ đến ở cùng em được không?”

Chu Thụy Tinh ngơ ngác nhìn tôi: “Sẽ không đi nữa sao?”

Làm sao có thể không đi! Tôi cũng không gả vào Chu gia, có điều nếu tôi ăn ngay nói thật thì nó lại khốc, đối xử với trẻ con thì biện pháp tốt nhất là nói dối: “Ừ, nếu em ngoan ngoãn thì chị sẽ không đi nữa.”

Quả nhiên Chu Thụy Tinh nín khóc, Chu lão gia nói cho tôi biết ông ấy lo lắng như thế nào. Ông ấy bảo ngoài ông ấy ra Chu Thụy Tinh không gần gũi với ai cả. Tôi cũng thấy nghi hoặc, tôi mới gặp nó hai lần thôi, làm sao lại có thể có cảm giác thân thiết như vậy.

Ngồi xe máy tiếng thì về đến nhà. Lúc này đã là nửa đêm, vừa mở cửa thì có một vật thể hình người phi ra chỗ tôi.

Tôi dùng tay ngăn cản anh ấy: “Miêu ca!”

Mất Miêu ca chuyển tới chỗ ngực trái của tôi, trong lòng tôi khản trương, sợ bị anh ấy phát hiện ra, tôi làm vẻ tức giận nói: “Nhìn chỗ nào thế? Sắc lang!”

Về phòng khóa trái cửa lại, giả vờ thay đồ, thật ra tôi không làm gì cả, ngồi ngẩn người trên giường. Ngoài cửa hơi hơi động, chắc là Miêu ca dựa vào cửa.

“Bà xã, là ai làm?” Miêu ca ở ngoài cửa hỏi.

Khụ, tôi bị như vậy do, tôi cũng muốn biết là ai làm lắm, cũng không thể nói với anh ấy là do người trong trò chơi làm.

“Bà xã?” Không thấy tôi trả lời, Miêu ca lại gọi tiếp.

“Có phải anh thấy em không biết làm gì cả đúng không? Cảm thấy em không có anh thì sẽ chết đúng không?” Tôi ngồi trên giường hỏi.

Ngoài cửa im lặng, kỳ thực tôi cũng biết bản thân vô dụng, nhưng tôi không cam tâm. Bây giờ tôi là người ngoài thì không sao, nếu có một ngày tôi và anh ấy trở thành người nhà, tôi hi vọng chúng tôi ngang hàng.

“Bà xã, mở cửa đi.” Miêu ca lại gọi.

“Miêu ca, anh cho em chút thời gian được không, anh tin em đi, tự em có thể làm được mà.” Tôi cắn môi nói.

Ngoài cửa lại im lặng, tôi đã sớm nghĩ đến việc anh ấy không tin tôi, nhưng tôi tin anh ấy có thể cảm nhận được quyết tâm của tôi.

“Được rồi, bà xã, anh cho em thời gian, mở cửa ra đi.” Người ngoài cửa thỏa hiệp.

Tôi mở cửa, nhìn Miêu ca nói: “Anh thật sự tin em sao?”

Miêu ca nhìn tôi như đang nhìn con vật nhỏ phải ngủ ở đầu đường xó chợ, sau đó giơ tay kéo tôi vào lòng: “Anh biết việc em muốn làm thì nhất định sẽ làm được, nhưng anh... Có phải anh không bảo vệ em tốt không? Sao em vẫn bị thương chứ.”

Miêu ca à, không phải anh không bảo vệ em tốt mà là do em quá yếu ớt. Cho dù là chim non cũng không thể cứ trốn dưới cánh chim mẹ mãi được. Hơn nữa, em muốn làm người phụ nữ của anh, chứ không phải làm con anh.

Tựa sát vào cơ thể lạnh như băng của Miêu ca, con bướm xanh lục trên ngực bắt đầu nóng lên. Càng ngày càng nóng, sau đó trở nên nóng rực. Tôi đẩy Miêu ca ra, chạy vào toilet, một lúc sau lại hết nóng.

“Bà xã, em phải nhớ kỹ, em vẫn còn có ông xã ở đây.” Miêu ca nói với tôi.

Tôi gạt đầu, đương nhiên tôi biết, anh ấy luôn là đường lui cuối cùng của tôi.

Đăng nhập trò chơi, nhận được tin nhắn của Cao Ngạn Quân, bảo tôi đến công viên Lăng Hà gặp mặt. Cuối cùng cũng giao nhiệm vụ cho tôi sao? Tôi cầu còn không được đấy.

Bây giờ đã hơn nửa đêm, trên đường rất yên tĩnh, một tên lưu manh cũng chẳng có. Tôi cầm theo một cái đèn pin. Lúc học trung học, thầy chủ nhiệm cho về muộn, phải mượn đèn pin đi về qua sân thể dục tối om, vì vậy tôi nhìn thấy đèn pin là có suy nghĩ không tốt.

Đêm khuya một người cầm đèn pin đến công viên Lăng Hà, bảo là không phải hẹn hò vùng trộm chẳng ai tin.

Ban đêm có rất nhiều thứ không thể nói rõ bay lượn, tôi có thể cảm nhận được vị trí của chúng nó. Chúng nó phần lớn là người chết vẫn còn tiếc nuối, luôn bay lượn không mục đích hoặc luôn tái diễn lại cảnh tượng lúc chết.

Có một chỗ trong công viên có linh lực rất kì lạ. Không hề giống với những linh hồn phiêu đảng xung quanh. Thứ linh lực kì lạ đó xuất hiện ở phía sau gốc cây liễu cạnh bờ sông. Tôi đi đến trước cây liễu, một người đàn ông từ phía sau đi ra, ông ta mặc áo choàng màu xanh, đeo mặt nạ quỷ, giống hệt Cao Ngạn Quân trong trò chơi.

Ông ta trông thấy tôi thì hơi kinh ngạc, sau đó nói: “Không hổ là người chiến thắng đầu tiên, có chút trình độ, xứng đáng làm tín đồ của tôi.” Âm thanh khàn khàn như không đến từ nhân gian.

Chắc ông ta không phải là người tên “Hạc” có bề ngoài giống Miêu ca hay đi cùng Bại lộ cuồng. Vì anh ta cũng căm hận Cao gia giống Bại lộ cuồng, nếu gặp tôi thì phải trực tiếp gọi sấm sét tới đánh tôi mới đúng.

“Ngài quá khen.” Tôi cung kính trả lời.

Ông ta đánh giá tôi rồi nói: “Tôi tìm cô là để giao cho cô một nhiệm vụ.”

Tôi cúi đầu nghe ông ta nói tiếp: “Cô đến Thiểm Tây một chuyến, ở nhà ga sẽ có người tìm cô, cô sẽ trợ giúp cậu ta làm việc.”

Nói vậy khác gì không nói, tôi còn không biết mình sẽ phải đối mặt với cái gì. Có điều nếu đã biết được địa điểm thì còn có cái để tra.

Sau khi về nhà, tôi lên mạng tìm kiếm tin tức mới nhất về Thiểm Tây, có một tin tức khiến tôi chú ý:

“Phát hiện di tích mộ cổ mới ở Thiểm Tây”

Gần đây, một đội nghiên cứu khoa học về động thực vật ở Thiểm Tây đã phát hiện di tích mộ cổ ở một chỗ núi bị sụt lở. Các chuyên gia đã tới xem xét, bước đầu cho rằng di tích đó là một lăng mộ cổ. Chính phủ Thiểm Tây đã tổ chức đội khảo cổ đi điều tra, hiện nay vẫn chưa có tin tức cụ thể về niên đại của di tích. Vì trên cửa lăng mộ cổ được khám bẫy khóa minh châu nên di tích được gọi là “Di tích thất diệu.”

Bây giờ Cao Ngạn Quân bảo tôi đến Thiểm Tây, không liên quan đến di tích thất diệu chứ. Thất diệu theo quan niệm của Trung Quốc thời xưa là Nhật, Nguyệt và Ngũ Tinh. Ngoài Nhật và Nguyệt ra, Ngũ Tinh gồm: Thái Bạch Tinh (sao Kim), Tuế Tinh (sao Mộc), Thần Tinh (sao Thủy), Huỳnh Hoắc Tinh (sao Hỏa), Trấn Tinh (sao Thổ). Nghe nói là có một số cấm thuật để tăng cường sức mạnh, không dùng lực lượng của Ngũ Hành mà dùng Thất diệu.

Nếu là mộ cổ thì sẽ có đồ chôn theo. Mục đích của Cao Ngạn Quân tám phần là đồ chôn cùng trong mộ. Ông ta không phải người tốt, đồ ông ta muốn có khả năng cũng không phải thứ gì tốt. Tôi muốn làm cho bọn họ hối hận chuyến đi Thiểm Tây này đã đem tôi theo.

Miêu ca không muốn cho tôi đi thám hiểm di tích, nhưng anh ấy đã đồng ý cho tôi thời gian, để tôi làm theo ý mình. Anh ấy có vẻ muốn đi cùng tôi, nhưng không đi được, tôi đoán là anh ấy có việc nên không thể đi.

Anh ấy có việc của anh ấy, anh ấy có bí mật của anh ấy, anh ấy luôn biết tất cả mọi việc của tôi, mà tôi, ở gần anh ấy như vậy mà không biết gì về anh ấy. Miêu ca, anh từ đâu đến, muốn đi đâu, nếu anh không muốn nói cũng không sao, tự em có thể tìm hiểu được. Em không muốn cứ ở trong vòng bảo vệ của anh, em cũng muốn bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Phượng hoàng đậu cây ngô đồng . . .

Tôi đứng ở nhà ga Thiểm Tây rộn ràng nhốn nháo.

“Là người do ‘Tùng’ cử tới phải không?”

Tôi nhìn sang, trước mặt là một ông già tóc trắng xóa, bộ râu hoa râm dài như cái thước. Cao Ngạn Quân nói người đón tôi có biệt hiệu là “Quy”, vậy ông già này là “Quy” sao.

“Là ‘Quy’ sao?” Tôi hỏi.

“Quy” khẽ gật đầu, ý bảo tôi đi theo. Lần đầu tiên làm việc như đặc vụ, khó tránh khỏi việc khẩn trương. Tôi không dám thờ ơ, ngoan ngoãn đi theo, trong lòng là sợ hãi và kích động đan xen.

Quy dẫn tôi đến một nhà trọ cũ nát ở ngoại thành, chính là nơi phát sinh các vụ án mạng trên phim kinh dị. Trong nhà trọ đã có người chờ chúng tôi, người đó hơn 40 tuổi, dáng người cao lớn, làn da ngăm đen vẫn không che được sự gồ ghề trên da. Trên má có một vết sẹo dài, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi là “Thỏ phi”, ý nghĩ thứ hai là “Cường đạo”, tóm lại là không giống người tốt.

“Ba Quy, là con nhóc này sao? Trông yếu ớt như vậy thì có thể làm gì?” Thỏ phi kia nhìn thấy tôi, thì đánh giá.

Cầm tôi khẽ ngẩng lên, tỏ ra vẻ cao ngạo, không thêm đề ý tới việc ông ta nói năng lỗ mồm.

“Trợ thủ mà, không lạc đường là được.” Ông già Quy nói, ông ta cũng không hi vọng gì nhiều vào tôi.

“Đội khảo cổ kia đã đến rồi, chỉ sợ hôm nay sẽ khởi công.” Tên thỏ phi nhìn ông chủ nhà trọ không có mặt thì nói nhỏ.

“Hừ, cho bọn họ một tuần cũng không tìm được phượng hoàng.” Ông già Quy khinh thường nói.

Phượng hoàng, là nói đến thần điêu sao? Đó không phải là sinh vật trong truyền thuyết sao. Đây cũng không phải trong trò chơi, lấy đâu ra phượng hoàng, khác gì họ nói cho tôi biết là khủng long sống lại. Nhưng vẫn còn nhiều điều nghi hoặc nên tôi vẫn vênh tai nghe bọn họ nói chuyện.

“Ba Quy, ông có chắc chắn không? Tôi có nghe nói đội khảo cổ đó có người Cao gia bảo vệ. Người Cao gia ngoan độc thế nào chúng ta đều biết.” Xem ra tên thỏ phi cũng không tin tưởng Quy lắm.

Nghe thấy bọn họ nhắc tới Cao gia, thần kinh tôi co rút hai cái. Trong tình huống này mà gặp người thân thì thật khó đỡ mà.

“Mấy tên nhãi con đó không đáng nhắc tới, anh chỉ cần làm theo tôi chỉ là được.” ông già Quy nói xong không đề ý tới tên thỏ phi nữa. Tên thỏ phi cũng không để bụng, quay sang hỏi chuyện tôi.

“Con nhóc, mấy bao nhiêu tuổi?” Tên thỏ phi nói, nhưng tay chân ông ta cũng không yên.

Môi tôi khẽ niệm, đầu ngón tay xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, giơ lên trước mặt ông ta, tên thỏ phi sợ đến mức lùi lại phía sau mấy bước.

Ông già Quy liếc nhìn chúng tôi, không tiếng động nói: “Thử (chuột), con nhóc kia không dễ chọc, anh dừng lại đi.”

Tên thỏ phi gọi là “Thử” kia không biết là người như thế nào, nhưng chắc chắn là không biết huyền thuật. Ông ta tức tối nhìn tôi nhưng không dám chọc tôi nữa, đành phần nộ lên lầu với ông già Quy.

Phòng tôi ở ngay cạnh phòng ông già Quy, nhà trọ nhỏ này không hề tao nhã, nhưng vẫn còn sạch sẽ. Lần này đi tôi không mang nhiều hành lý, trong túi luôn có một cái di động. Bề ngoài di động là một cái di động bình thường, nhưng nó lại không bình thường. Trước khi đi, tôi đã cắm nó vào máy tính của Mạnh Kiều, để linh hồn cô ấy chuyển vào trong di động để mang theo bên người.

Tôi để điện thoại lên bàn, nó tự mở máy và đánh chữ.

Mạnh Kiều: A Hạnh, cậu đến rồi sao?

Cao Hạnh: Đến rồi, đối phương có một ông già, một người trung niên khỏe mạnh, nhìn có vẻ khó đối phó.

Mạnh Kiều: Bây giờ cậu ở đâu?

Cao Hạnh: Một nhà trọ ở ngoại thành, đối diện nhà trọ là đường lên núi, cách nhà ga nửa giờ đi xe.

Mạnh Kiều: Di tích thất diệu ở đây, chỗ sườn núi, chỗ núi sứt chỉ lộ ra một góc nhỏ của mộ cổ thôi, còn lại vẫn ở trong núi.

Quả nhiên là liên quan tới di tích thất diệu sao, may mà bình thường Mạnh Kiều rất chăm chỉ học, đối với tin tức về di tích thất diệu cũng chú ý, mang theo cô ấy như mang theo một quyển bách khoa toàn thư tùy thân vậy.

Trong di tích thất diệu rốt cuộc có cái gì, đội khảo cổ còn chưa vào, không ai biết. Trên cửa mộ dùng bảy viên minh châu bày trận thất diệu, làm lớn như vậy là để trấn áp thứ gì sao?

Ông già Quy và tên thỏ phi nhắc tới phượng hoàng, chẳng lẽ trong mộ này phong ấn phượng hoàng? Nếu là thật, chờ tôi phóng thích phượng hoàng thì chiến tích F22 không phải chỉ còn đường ngồi khóc sao?

(F22 là máy bay tàng hình của Mỹ. Tìm hiểu thêm tại https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Lockheed_Martin_F-22_Raptor.)

Đương nhiên tôi không tin là vậy. Rồng, phượng hoàng, kì lân, tì hưu là thần thú, cho dù trong sách của huyền học cũng cho rằng chúng nó tồn tại. Trong số sách anh ba cho tôi mượn có một quyển cho rằng những thần thú này là điềm lành bay lượn trong trời đất, để biểu đạt sự kính trọng nên mọi người mới đặt cho chúng những hình tượng uy vũ như vậy.

Cũng có thể phượng hoàng chỉ là một danh hiệu, dùng để chỉ người hoặc một vật nào đó. Còn vật chôn cùng trong mộ thì đội khảo cổ cũng không biết, Mạnh Kiều càng không biết được.

Mộ cổ đều là loại không an tĩnh, nếu chủ mộ chết oan hoặc bị chôn nhiều năm rồi thì linh hồn trong đó sẽ bị biến chất. Đi cùng đội khảo cổ là người Cao gia. Đầu tiên là nhờ Chu gia xem phong thủy, nếu mộ tốt thì trực tiếp mở công trình khảo cổ, nếu gặp phong thủy không tốt thì lấp đất lên, để nó vĩnh viễn không thấy mặt trời. Cho dù là mở mộ hay chôn mộ thì vẫn không thể thiếu sự giám sát của Cao gia được.

Gọi điện thoại cho bác gái hai, trong mấy bác gái, chỉ có bác gái hai nói nhiều nhất, muốn tìm hiểu tình báo thì tìm bác ấy là chuẩn nhất. Đầu tiên là nói về việc sức khỏe của chị họ, chuyển đến sức khỏe mọi người trong nhà, sau đó chuyển tới công việc của mọi người. Quả nhiên từ miệng bác ấy mọi được thông tin là đội khảo cổ tới mời người, người bị phái đi hộ tống là anh ba.

Thật đen đủi, sao lại là anh ba chứ. Tôi rất sợ anh ba, quan niệm “huynh trưởng như cha” đã ăn sâu trong đầu anh ấy. Lúc nhỏ tôi và Giang Phong Dật chạy nhảy khắp núi, mọi người lớn không làm gì được tôi, chỉ có mình anh ba là khác. Anh ấy chỉ cần dậm chân một cái là cả người tôi đã run lên rồi.

Trèo cây bắt chim bị anh ấy phạt ở trên cây hơn một tiếng, suýt biến thành nhô khô; nướng khoai tây trong linh đường bị anh ấy ném vào nhà kho như khoai tây, anh ấy giống như một đám mây đen trong tuổi thơ của tôi.

Tôi đang nghĩ ngợi thì có người gõ cửa.

“Ai đấy?” Tôi cảnh giác hỏi.

“Con nhóc, buổi tối còn làm việc, mau đi ăn cơm.” Là giọng tên thổ phi.

Tôi cất điện thoại vào túi, làm như không có việc gì đi mở cửa, đi theo ông ta xuống lầu ăn cơm. Lúc ăn cơm tôi chỉ ăn những thứ ông già Quy ăn, không dám uống nước. Tập trung tinh thần vào con bướm trên ngực, từ khi đến Thiểm Tây, con bướm này trở thành trụ cột tinh thần của tôi. Tôi không dám để lộ sự hoảng loạn của mình, tôi muốn bọn họ cảm thấy tâm cơ tôi sâu không lường được, như vậy thì bọn họ mới kiêng kị tôi, không dám xuống tay với tôi.

“Con nhóc cô rất giỏi hả? Có thể đánh được thằng nhãi Cao gia kia không?” Lúc đang ăn cơm thì tên thổ phi pha trò hỏi.

Tôi ghen com trong cổ họng, mặt đỏ bừng, tôi đánh thắng được anh ba hả? Chẳng thà để tôi trực tiếp hỏi anh ba: Ngài muốn phương thức cầu xin tha thứ thế nào? Tiếng Hán? Tiếng Anh? Hay Anh Hán hỗn hợp?

Khó khăn nuốt miếng cơm xuống, tôi điềm đàm đáng yêu liếc mắt nhìn tên thổ phi một cái: “Đại ca, lúc ăn cơm đừng nói chuyện cười.”

Có thể là do bị màn xiếc biến lừa của tôi dọa sợ, hoặc là do bị vẻ đẹp của tôi(?) mê hoặc, ông ta bị tôi liếc xong liền cúi đầu ăn cơm, không dám nói nữa. Ông già Quy vẫn cứ thế ăn, như kiểu cả thế giới này đều không liên quan đến ông ta, người tâm cơ thâm trầm như vậy, thật khó đối phó.

Ăn cơm xong, sắc trời đã tối, đúng là thời gian tốt để phóng hỏa giết người, tên thổ phi lấy một cái xe nhỏ, đưa chúng tôi đi “làm việc”. Trong tay ông già Quy có cái gậy, trong túi tôi có một cái điện thoại, chỉ có mỗi tên thổ phi khoác một cái túi rất to rất nặng, không biết đựng gì ở trong.

Xe đi dọc theo đường núi, đi đến sườn núi thì dừng lại, tên thổ phi xuống xe, mở cái túi to ra, bên trong có rất nhiều công cụ, dùi đục, xẻng... cái gì cần có thì đều có.

“Hai người chờ một lát, tôi đi xem xét một chút.” Thổ phi nói xong cầm cái dùi và cái búa nhỏ chạy đến bên cạnh vách núi.

Tôi tò mò nhìn theo, thấy ông ta dùng cái dùi và búa gõ gõ đục đục trên vách núi tạo thành một lỗ nhỏ, sau đó dán tai vào lỗ nhỏ nghe ngóng rất chăm chú.

“Mặc dù anh ta không nhìn thấy một số thứ, nhưng là một kiệt xuất trong việc xem xét hoàn cảnh, yên tâm giao cho anh ta đi.” Ông già Quy nói.

Ông hiểu lầm rồi, tôi không phải là lo lắng tên thổ phi không làm được việc, tôi chỉ xem náo nhiệt thôi, tôi cũng không biết ông ta đang làm gì.

“Đội khảo cổ nếu không muốn phá hủy di tích cổ, vừa dọn dẹp, vừa sửa chữa nên mới đi qua cửa mấy bước. Chúng ta trực tiếp đi vào từ giữa mộ thì bọn họ có cười ngửa cũng không cần được.” Tên thổ phi vui vẻ hớn hờ nói, sau đó cầm lấy cái xẻng bắt đầu đào.

Bây giờ tôi mới cảm thấy cái tên Thử của ông ta thật chính xác, đừng thấy bộ dạng cao to của ông ta, tốc độ của ông ta rất nhanh. Cái động này như bị ông ta đào từ trước, bây giờ chỉ cần moi đất bên trong ra, chỉ một lát là đào xong.

“Con nhóc, tôi sợ tối, cô giỏi hơn, đi trước đi.” Nói xong, tên thổ phi thật vô lại đứng sang bên cạnh, chờ tôi đi trước.

Một tên trộm mộ mà kêu sợ tối à? Có mà không biết bên trong có nguy hiểm không nên để tôi làm bia đỡ đạn thì có. Tôi và tên thổ phi chỉ là người làm thuê, ông già Quy mới là người đứng sau màn, tất nhiên ông ta sẽ không để mình gặp nguy hiểm, định để tôi làm vật hi sinh chứ gì.

Tôi niệm chú, ngọn lửa xuất hiện trên đầu ngón tay để chiếu sáng, xoay người đi vào. Thấy tôi đi vào, tên thổ phi đứng một chút rồi đi vào theo tôi, ông già Quy vào cuối cùng, đừng thấy ông ta nhiều tuổi, tay chân vẫn rất linh hoạt.

Đi vào một căn phòng trống, tên thổ phi bảo đây là trung tâm mộ cỏ, nhưng tôi vẫn cảm thấy nơi này không giống mộ cỏ. Nơi chôn người chết thì ít nhiều cũng phải có lệ khí, nhưng ở đây không có, âm khí nhiều nhưng rất ôn hòa, thậm chí còn ấm áp. Âm khí của người chết sẽ lạnh như băng cơ. Tôi chưa gặp loại âm khí nào kì lạ thế này.

Trên tường khắc đủ loại chim, tất cả mọi con đều không có mắt, con chim giương cánh muốn bay mà không có mắt thì không có chút hung dữ nào, vì lông chim đem lại cảm giác mềm mại, không có mắt lại khiến người ta cảm thấy chúng nó không nhìn thấy tội ác trên thế gian.

“Mẹ ơi, đây là cái gì.” Tên thổ phi xoa xoa tay nói, ông ta làm giáo úy hai mấy năm nhưng chưa gặp bức tranh nào kì lạ như vậy.

“Bách điều triều phượng.” Ông già Quy lạnh nhạt nói.

Đúng rồi, nơi này theo lời bọn họ nói là sào huyệt phượng hoàng, ánh sáng của phượng hoàng loá mắt khiến các loài chim đều mất ánh mắt. Tôi giờ tay nhẹ nhàng sờ sờ vách tường, nơi này không biết là di tích bao nhiêu năm, mà sao không có một chút bụi nào. Tôi nhìn lại bức tranh một lần nữa, trên bức bách điều triều phượng này có đủ loại chim chỉ không có mỗi phượng hoàng.

Ông già Quy lấy trong túi ra một cái la bàn kì quái, thứ này tôi đã trông thấy, Chu Tinh cũng có một cái, là vật dò xét linh lực. Tôi luôn cho rằng đồ dò linh lực chỉ dành cho người như Chu Tinh, mấy trưởng bối của Cao gia và các anh chị trong tộc vẫn dùng cảm giác của mình mà.

Ông già Quy trông giống người có tuyệt kĩ, chắc cảm giác linh lực là nhược điểm của ông ta, tôi ghi nhớ điều này, nhược điểm của địch là ưu điểm của mình.

Rời khỏi căn phòng kì quái đó, chúng tôi đến căn phòng khác càng kì quái hơn. Giữa phòng là một pho tượng vĩ đại cao năm thước. Pho tượng là một cô gái có cánh. Theo truyền thuyết Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương là hóa thân của phượng hoàng, trên người có một đôi cánh mà không có tay. Vậy chắc đây là tượng Cửu Thiên Huyền Nữ rồi.

Ba người chúng tôi đứng dưới pho tượng quan sát tỉ mỉ, pho tượng làm bằng gỗ, nhìn loại gỗ này chắc là gỗ cây ngô đồng mà phượng hoàng yêu thích nhất. Trên người Cửu Thiên Huyền Nữ có một cái ngọc bội, trên ngọc bội khảm một viên minh châu xanh biếc.

“Thật đẹp...” Tên thổ phi cảm thán, giờ tay định lấy hạt châu trên ngọc bội.

Ông già Quy đập vào tay ông ta, tên thổ phi bị đau rút tay lại.

“Làm gì cũng phải cẩn thận, cơ quan ở đây khê động là chúng ta đều chết hết, ra ngoài sẽ không thiếu phần anh, nếu có ý nghĩ khác thì anh sẽ biết mùi vị sống không bằng chết.” Ông già Quy vẫn không biểu cảm như trước nói, nhưng cặp mắt bên dưới đôi lông mày hoa râm kia chứa một thứ ánh sáng khiến người ta sợ hãi.

Tên thổ phi sợ hãi liên tục gật đầu, mặc dù ông ta có lòng tham, nhưng ông ta vẫn muốn sống. Tôi có hứng thú với cơ quan trong mộ cỏ. Khi vuốt chân Cửu Thiên Huyền Nữ và lông chim có một sự ấm áp quen thuộc và thân thiết. Mộc diệu Tuệ Tinh, mỗi một tuổi một vòng, gỗ cây ngô đồng bị vuốt ve nhiều trở nên bóng láng, gỗ ngô đồng, mây đã đợi ở đây bao nhiêu năm?

Tiếp theo là một hành lang rất dài, hai bên hành lang là hai cái ao, nước trong suốt có thể thấy cả đáy. Tôi đi dọc theo hành lang, nhìn dòng nước chảy xuôi, tôi lại cảm thấy máu chảy dồn dập. Rốt cuộc đây là đâu? Sao tôi lại cảm thấy quen thuộc như vậy?

Càng có cảm giác muốn nhớ lại thì đầu tôi đau như muốn vỡ ra, con bướm trên ngực tỏa ra ánh sáng chói mắt, cách quần áo cũng nhìn thấy nó.

“Con nhóc! Cô bị làm sao thế?” Tình trạng kì lạ của tôi khiến tên thổ phi sợ hãi.

Ông già Quy mặc dù không kinh hoàng như vậy, nhưng cũng nhìn tôi. Tôi cắn đầu lưỡi, đến khi đầu lưỡi chảy máu mới tỉnh táo lại.

“Không sao, đã để cho hai người lo lắng.” Tôi mỉm cười, tay đặt trên con bướm xanh để nó bình ổn lại.

“Chú ý tập trung, đừng thất thần.” Ông già Quy nói với tôi.

Tôi gật đầu, đuổi theo bọn họ. Đi tới đi lui, trên hành lang xuất hiện mấy lối rẽ, ông già Quy dùng đồ dò linh lực dò xét.

“Ba Quy, chúng ta đi đường nào.” Tên thổ phi nhìn qua mọi lối rẽ, nhưng không phát hiện ra gì cả.

Lông mày hoa râm của ông già Quy nhíu lại, thật làm khó ông ta mà, ông ta là một người mù đường.

“Không thì chúng ta tách ra đi, cảm thấy không thích hợp thì quay lại đây, chúng ta tập hợp ở đây.” Tôi đề nghị.

Ông già Quy không muốn chúng tôi hành động một mình, nhưng ông ta không có biện pháp khác, nên đành phải đồng ý. Tôi nghĩ ông ta chỉ định để tôi và tên thổ phi đi mạo hiểm, còn mình thì không đi, nếu thấy tiếng kêu thảm thiết của chúng tôi thì bỏ lối đi đó.

Tôi và tên thổ phi mỗi người chọn một lối, ông già Quy bảo là sẽ đi cuối, nhưng tôi biết ông ta sẽ không đi, cũng chẳng sao cả, tôi chỉ muốn thoát khỏi bọn họ thôi. Trực giác mách bảo tôi đi lối này.

Trực giác đó càng ngày càng mãnh liệt, tôi chạy thật nhanh, sau đó lại chậm lại. Phía sau hành lang dài là một căn phòng lớn như quảng trường.

Ở giữa phòng là một cái đỉnh làm bằng bạch ngọc, và một thân cây vừa to vừa cao. Đó là một cây ngô đồng vĩ đại, lá cây một mảnh xanh biếc, thân cây già loang lổ. Tôi đắm chìm vào cảnh đẹp ở đây. Cái cây này vẫn còn sống, không biết đã bao nhiêu năm nó vẫn còn sống. Phụng hoàng đậu cây ngô đồng. Năm đó có biết bao nhiêu người quỳ dưới gốc nó khẩn cầu nó ban phúc. Bây giờ chỉ còn lại một mình nó ở đây.

Những mảnh trí nhớ xuất hiện trong đầu tôi, tôi ôm thân cây, tựa mặt vào vỏ cây, giống như nó cũng có nhịp tim vậy.

“Tế đàn lớn như vậy, nhất định có nhiều bảo bối, con nhóc, tôi biết cô có bản lĩnh mà.” Phía sau truyền đến giọng nói không rõ của tên thổ phi.

Tôi quay đầu, nhìn thấy tên thổ phi ở phía sau: “Ông! Sao ông đã ở đây rồi?”

“Cô quên tôi làm nghề gì sao?” Tên thổ phi giờ cái xèng trong tay lên: “Tôi đào một lối ở giữa hai đường, đi theo cô đến đây.”

“Ông thật là tin tưởng tôi a...” Tôi xoa xoa thái dương nói.

“Tôi không hiểu huyền thuật của các người, dù sao thì đi theo cô cũng là lựa chọn đúng.” Tên thổ phi tăng bốc tôi một câu, rồi tìm kiếm xem xung quanh có bảo bối gì đáng giá không.

Người tin tưởng thực lực tôi nhất lại là một tên giáo úy đào vàng đáng khinh, tôi tự thấy ngại đem tin vui này nói cho liệt tổ liệt tông.

“Đại ca, nơi này thật sự có phụng hoàng sao?” Tôi hỏi thổ phi.

“Sao tôi biết được, ông già kia tìm tôi bảo đi đào phụng hoàng, bảo uống máu phụng hoàng thì có thể trường sinh bất tử, đến lúc đó tôi cũng có phần.”

Tôi chỉ biết ăn thịt Đường Tăng thì có thể trường sinh bất tử, chứ chưa từng nghe thấy máu phụng hoàng cũng có công dụng này.

“Ông không bị ông ta lừa chứ?” Tôi châm ngòi thổi gió.

“Tôi không sao cả, cô nói xem nếu có phụng hoàng thật thì đã bị bắt bỏ vườn bách thú rồi, còn để chúng ta trường sinh bất tử sao? Lấy mấy thứ mang ra bán lấy tiền mới quan trọng.”

Miếng mồi của ông già Quy không có chút hiệu quả, tên ngốc này không có khát vọng trường sinh bất tử gì cả, chỉ muốn kiếm ít tiền tiêu. Cao Ngạn Quân cũng hứa cho tôi trường sinh bất tử, tôi đã tin bọn họ là cùng một nhóm rồi. Bọn họ làm như vậy là muốn làm trái ý trời sao?

“Hai người các người đã đến đây rồi.” Giọng của ông già Quy vang lên.

“Ai nha, ba Quy, chúng tôi đang xem có gì nguy hiểm không rồi trở về báo cho ngài mà.” Tên thổ phi a dua ngay lập tức.

Tôi phiền chán chuyển ánh mắt sang một bên. Ông già Quy đi tới chỗ tôi, ông ta dùng tay cầm vào thân cây ngô đồng bên cạnh tôi, sau đó dùng lực rút ra, trên tay ông ta có một viên đá màu đỏ.

“Máu Phụng... Máu Phụng...” Tay ông già Quy run run vuốt ve viên đá ảm đạm, yêu thích không buông tay.

Cái này là máu phụng hoàng? Tôi và tên thổ phi đều thẳng mặt, có cảm giác đang nhìn một người bị tâm thần.

“Trên tế đàn vẫn còn máu phụng hoàng, cô đi xem đi.” Ông già Quy nói với tôi.

Cái gì mà máu phụng với máu ba ba chứ, với mấy thứ không có thật này tôi không có hứng thú. Nhưng bị ông ta thúc giục nên tôi đi lên trên tế đàn xem. Trên tế đàn tối om, tôi không thấy gì cả, đang định mở miệng hỏi thì sau lưng bị người đẩy một cái, cả người tôi rơi tự do vào trong đỉnh.

Tôi ngẩng đầu nhìn ông già Quy che mặt bên trên, ông ta vẽ mấy thứ trên không trung, trên vách đỉnh xuất hiện lửa cháy vây quanh tôi.

Tôi mở to hai mắt nhìn, cảm nhận cảm giác bị đốt cháy trong bóng tối, cảm giác quen thuộc này, giống như là nhớ lại lần nữa.

Ngần năm trước, tôi chết ở trong này. Trong truyền thuyết, phụng hoàng chỉ đứng chân trên cây ngô đồng, có hai con phụng hoàng bay qua một rừng ngô đồng, nơi đó dân phong thuần phác, phong cảnh tuyệt đẹp, đôi phụng hoàng rất vui vẻ, vì thế quyết định sống ở đây. Mọi người quỳ xuống cầu phúc với phụng hoàng, phụng hoàng phù hộ mọi người trong thôn mưa thuận gió hòa. Nhưng nguyện vọng của con người lại không phải là mưa thuận gió hòa. Họ không thỏa mãn với thời gian sống ngắn ngủi. Ánh mắt tham lam của họ dừng lại trên thân thể phụng hoàng.

Phụng hoàng rời đi, mấy năm liên tục hạn hán và lũ lụt khiến con người cảm thấy chỉ cần mưa thuận gió hòa là được rồi. Nhưng mà lạ thay, chỉ cần mưa thuận gió hòa thôi, phụng hoàng trước sẽ thỏa mãn bọn họ, nhưng phụng hoàng lại không về nữa. Bọn họ cảm thấy mình chưa đủ thành tâm, phải có tế phẩm mới được.

Cả người toàn váy áo xinh đẹp, trưởng lão trong thôn tự mình trang điểm cho, học tập bảy năm với tế tự đại nhân. Lần đầu tiên tôi trang điểm như vậy, nhưng hôm nay không phải ngày tôi thành thân. Người trong thôn dùng gỗ ngô đồng làm thành kiệu cho tôi ngồi, có bốn người nâng kiệu. Vốn chỉ có thôn trưởng lấy vợ mới có kiệu, nhưng hôm nay không phải ngày tôi thành thân, tôi chỉ mới bảy tuổi thôi.

Tôi bị khiêng đi, khiêng đi rất xa, đến chỗ cây ngô đồng cao nhất trong rừng. Trong truyền thuyết, phượng hoàng dùng chân ở cây ngô đồng này. Phía dưới cây ngô đồng là một cái đỉnh làm bằng bạch ngọc tôi chưa thấy bao giờ, chắc là mới làm. Tề tự đại nhân tự mình đưa tôi lên đỉnh, sau đó đẩy tôi xuống.

Tôi rơi vào trong đỉnh, đang muốn đi lên, xung quanh lại bốc cháy. Tay tôi bị lửa làm bỏng, tôi lại tìm cách ra nhưng không thoát ra được. Trên người có mùi thịt nướng bay lên, ngay cả da cũng bị tan chảy. Tôi im lặng nằm xuống nhắm mắt lại, chờ Diêm Vương đến. Còn chưa nhắm mắt lại thì có một cậu bé xuất hiện, cậu ấy khoảng tuổi tôi, nhìn khuôn mặt bị tan chảy của tôi.

“Thanh Ngô?” Tôi gọi cậu ấy, cậu ấy không phải là con trai tề tự đại nhân sao, sao có thể ở đây với tôi chứ.

Cậu ấy vẫn nhìn tôi như cũ, không có âm thanh gì, bởi vì, cậu ấy không nói được.

“Thanh Ngô, xin lỗi nhé, tớ chảy nhiều mồ hôi như vậy, nhất định rất xấu, không thể gả cho cậu được.” Tôi cười cười, giờ tay lau trán ướt sũng, da thịt ở tay và trán bị nóng chảy dính vào nhau, mất rất nhiều sức mới tách ra được.

“Thanh Ngô, cậu mau đi ra đi, ở đây nóng lắm.” Tôi bị đốt cháy khó chịu, không muốn cậu ấy cũng khó chịu như tôi nên đuổi cậu ấy đi. Nhưng cái đỉnh sâu như vậy, tôi còn không đi được chứ nói gì đến Thanh Ngô bị bệnh.

“Thanh Ngô, cậu xoay người sang chỗ khác đi, không được nhìn tớ, nhất định bây giờ trông tớ giống nước mũi, khó coi chết đi được!” Mặt cậu ấy cách mặt tôi càng ngày càng gần, tôi cả giận nói.

Cậu ấy căn bản không nghe tôi nói, vẫn tiến tới chỗ tôi, cái miệng nhỏ nhắn ấn lên mặt tôi. Nước mắt cũng không thể kìm nén nữa, một năm đó, tôi bảy tuổi, Thanh Ngô cũng bảy tuổi, chúng tôi đều là tề phẩm dưới cây ngô đồng.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Sự tử của Chu Tinh. . .

“Anh Cao, anh xem chỗ này này!” Giọng của một cô gái trẻ rơi vào tai tôi, sau đó là tiếng bước chân của một đám người, bị phóng đại lên trong không gian rộng lớn.

“Nhìn chỗ này, chắc là một tề đàn, có điều bộ dạng cái cây này rất kỳ lạ, tiểu Tuệ em đừng chạy lung tung.” Đây là giọng của anh ba, lúc này nó không khác gì giọng cô cứu mạng của tôi cả.

“Khụ... Khụ...” Tôi cố gắng tạo ra âm thanh, trải qua giấc mộng dài kia, cơ thể cũng không có gì khó chịu nhưng vết thương do lửa đốt khiến tôi không động đậy được.

Trong mộ cổ xuất hiện một âm thanh cổ quái là một việc rất kinh khủng. Toàn bộ đội khảo cổ sợ tới mức im phăng phắc, sau đó có tiếng người trèo lên nóc đỉnh. Chẳng mấy chốc tôi đã thấy mặt anh ba trên đỉnh đầu. Khi anh ba nhìn thấy tôi thì kinh ngạc nhưng nhìn thấy tôi bị thương thì hết do dự, mượn dây thừng của đội khảo cổ, quans dây thừng trên lưng rồi nhảy xuống.

“Sao em lại ở trong này?” Anh ba công tôi trên lưng, tay túm dây thừng trèo lên.

Tôi dùng ánh mắt vô tội nhìn anh ấy, tỏ vẻ bây giờ mình không thể nói chuyện. Thực ra nếu cố tình thì tôi vẫn có thể nói, nhưng tôi không muốn, với lại tôi cũng không biết giải thích với anh ấy thế nào.

Anh ba công tôi ra khỏi di tích thất diệu, đội khảo cổ có xe y tế, nhưng thiết bị trong xe y tế không thể xử lý được vết thương của tôi. Anh ba đặt tôi vào trên giường trong xe, bỏ thiết bị y tế xuống, rồi lái xe như điên đến bệnh viện gần nhất.

Tôi ngăn người nhìn màu trắng trên nóc xe, đoạn kí ức xuất hiện lúc ở trong đỉnh bạch ngọc là kiếp trước của tôi hả? Không phải bảo là người đầu thai chuyển kiếp thì sẽ không nhớ gì nữa sao? Hơn nữa, đoạn cuối cùng của kí ức đó là tôi chết không cam tâm nên trở thành cô hồn dã quỷ, rồi bị một đạo sĩ đánh cho hồn phi phách tán mà. Sao có thể đầu thai được nữa? Nếu... nếu không phải là chuyển kiếp... thì nó là cái gì?

Nhìn thấy người mặc áo trắng đi tới, từ khi học ở đại học A, tôi càng ngày càng có duyên với bệnh viện. Miêu ca nói rất đúng, phong thủy trường tôi thật không tốt mà.

Không có anh ba ở đây, đội khảo cổ cũng không dám ở lại di tích thất diệu nữa, nhanh chóng đi theo anh ba đến bệnh viện. May mà tôi chỉ bị bỏng ngoài da, không nguy hiểm tính mạng. Tôi đeo bình dưỡng khí nhìn một đoàn người vây quanh.

Cuối cùng tôi cũng không thể giả vờ ngủ nữa, đằng nào cũng phải đối mặt, tôi mở mắt ra nhìn anh ba. Anh ấy hiểu ý tôi, nên bảo mọi người ra ngoài, trong phòng còn lại hai chúng tôi.

“Cao Hạnh, anh chờ lời giải thích hợp lý của em.” Anh ba luôn nói năng chua ngoa, cho dù em gái nằm giường bệnh cũng chút nhẹ nhàng chút nào.

“Em đi gặp bạn trên mạng, sau đó... Bị lừa bán.” Câu này không hẳn là nói dối nhé, tôi thật sự là đi gặp “bạn trên mạng” Cao Ngạn Quân nên mới gặp mấy chuyện thế này. Tôi vốn cho rằng chỉ những đứa ngốc mới “bị lừa bán”, mà người trong nhà luôn cho rằng tôi là người ngốc, nên tôi bị lừa bán chẳng có gì phải ngạc nhiên.

“Lừa bán em đến di tích thất diệu?” Anh ba vẫn không tin. Cũng đúng thôi, chính tôi còn không nhận được mà nghĩ, bọn buôn người có học vấn cao đến đâu mà bán người đến chỗ khảo cổ chứ.

“Bọn họ biết anh có mặt trong đội khảo cổ, biết anh là lão Tam thần quyền vô địch, sợ lúc trộm mộ đụng phải anh, nên lấy em làm con tin, lợi dụng xong thì hiến em...” Tôi nói xong cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt để tăng độ tin cậy.

“Người biết anh à, thế thì nhất định là người trong nghề, gần đây có một nhóm người luôn đối đầu với Cao gia, có khi nào là bọn họ không nhỉ.” Anh ba cau mày nói, nghĩ một lát thì gõ đầu tôi: “Cái gì mà lão Tam thần quyền vô địch, anh chưa cảnh cáo em còn đặt danh hiệu vô văn cho anh thì sẽ đánh em hả!”

“Anh ba, anh không thể bắt nạt người bệnh, sẽ bị bọn trẻ con nhạo báng đấy.” Tôi xoa đầu ủy khuất nói, ai bảo tôi ngu ngốc hả, tôi giỏi nhất là chuyện đề tài đấy.

“Không được nói với người lạ, không được đi gặp người trên mạng, không được ăn đồ người lạ đưa, nhớ chưa? Còn sai nữa anh sẽ đánh em một trận.” Anh ba dạy dỗ tôi.

Tôi gật đầu, không nói gì, tôi cũng không phải chó, sao có thể cái gì cũng ăn chứ.

Anh ba gọi người trong đội khảo cổ vào, mọi người vây quanh tôi như nhìn tinh tinh đen trong sở thú. Tôi không biết có nên cười một cái để giữ hình tượng đẹp trong mắt họ không.

“Anh Cao, đây là em gái anh à?” Một khuôn mặt lọt vào mắt tôi, đôi mắt to to trên khuôn mặt tròn, lông mi cong dài, mái tóc xoăn màu nâu giống như búp bê vậy. Trong nháy mắt, tôi hoảng hốt khi thấy cô giống Lâm Tư Giai. Phong cách của Lâm Tư Giai cũng là bộ dạng ngoan ngoãn như thế này.

“Ừ, tiểu Tuệ, em đứng xa con bé ra một chút, ngu ngốc là bệnh có thể lây.” Anh ba không chút khách khí nói.

Lời này thật quen tai, Miêu ca đã từng nói qua, có điều anh ấy bảo tôi đừng lây bệnh của Chu Tinh, còn qua miệng anh ba tôi lại trở thành vi khuẩn gây bệnh, đối mặt với loại đãi ngộ như vậy, tôi muốn Miêu ca cơ.

“Xin chào, tôi tên là Thân Tuệ.” Búp bê giờ tay chào tôi, lúc cô ấy cười rộ lên trên má xuất hiện hai núm đồng tiền thật xinh đẹp.

“Xin chào, tôi tên là Cao hạnh.” Tôi lễ phép nimb cười trả lời. Lần này anh ba gặp phải vận cứt chó gì mà lại gặp được cô gái đáng yêu như vậy chứ. Thật là tiện nghi cho anh ấy, xem cách gọi tiểu Tuệ, tiểu Tuệ thân thiết kia là biết rồi.

Bọn người anh ba còn có công trình di tích thất diệu phải làm, không thể ngồi mãi ở phòng bệnh với tôi. Hơn nữa tôi cũng không bị thương nặng, đợi bác sĩ xử lý xong tất cả mọi vết thương trên người tôi, tôi tạm biệt anh ba bắt xe về nhà. Không nói rõ được chuyến đi Thiểm Tây lần này là thắng hay thua, tuy cả người tôi chật vật nhưng có một việc khiến tôi tỉnh ngộ, cái gọi là sức mạnh thì phải nắm trong tay mới được. Còn nữa, đám người kia rất hiểu về Cao gia, nhất định trong nhà có nội gián.

Lúc lấy chìa khóa ra mở cửa, tay tôi run run, mặt nóng lên, hy vọng Miêu ca không có nhà để tôi có thể lén lút về phòng ngủ. Nhưng cố tình Miêu ca lại có nhà, anh ấy nằm trên sofa, ngán người nhìn bài vị trên tủ.

“Miêu ca...” Tôi nhỏ giọng gọi.

“Bà xã!”

Tuy Miêu ca là người, nhưng tôi lại có cảm giác trên đầu anh ấy có hai lỗ tai dựng lên, đằng sau lại có cái đuôi lắc lư, giống hệt bộ dạng của con chó trước kia tôi nuôi mỗi khi tôi về nhà.

Cả người tôi toàn mùi thuốc, trên người còn quần đầy băng gạc, một bộ dạng cương thi trong trò chơi. Đối diện với ánh mắt nghiêm trọng của Miêu ca, tôi gãi đầu pha trò: “Bản cung bị bệnh nhẹ.”

“Em tìm được thứ em theo đuổi rồi sao?” Miêu ca hỏi tôi.

“Còn chưa tìm được, nhưng em cảm thấy em không đi nhầm đường.” Tôi trả lời, đoạn trí nhớ kia sẽ xuất hiện trong đầu tôi mà không có lý do, có lẽ là do oan hồn trong đình báo mộng, có lẽ tôi chính là kiếp sau của cô bé bị thiêu cháy, có lẽ cậu bé đó đầu thai một cách thuận lợi, biết đâu, tôi sẽ tìm thấy cậu bé đó.

May mà điện thoại không bị cháy hỏng, hồn phách Mạnh Kiều không bị làm sao, bây giờ anh ba đang ở Thiểm Tây, không thể về giúp tôi được. Tôi lại không muốn nhờ Miêu ca giúp, anh ấy chỉ là linh hồn sống tạm trên thân thể, tôi sợ ảnh hưởng đến linh hồn anh ấy. Rơi vào đường cùng, tôi phải gọi cho Chu Tinh, đương nhiên tôi không định nhờ cô ấy đưa Mạnh Kiều về thân thể mà tôi muốn nhờ cô ấy giới thiệu người giúp tôi.

Chu Tinh khen tôi gọi đúng lúc, sư tỷ cô ấy vừa hay tới thăm cô ấy, theo sự khoa trương của cô ấy thì sư tỷ cô ấy là một đóa kỳ hoa trong giới huyền học, sáu tuổi có thể nhìn thấy quỷ, bảy tuổi có thể đuổi quỷ, tám tuổi có thể bắt quỷ. Những lời Chu Tinh ca ngợi sư tỷ cô ấy có thể viết thành một bài luận văn dài được. Tôi rất nghi ngờ cô ấy là les.

Vì có Chu Tinh làm tiêu biểu nên tôi không dám ôm nhiều hy vọng với sư tỷ cô ấy đem ngựa chết chữa thành ngựa sống, hẹn gặp họ ở phòng bệnh của Mạnh Kiều. Chu tinh vẫn là bộ quần áo hoa như cũ, sư ty cô ấy lại khiến tôi ngạc nhiên, áo sơ mi trắng và váy đen ngắn, hai chân thẳng tắp thon dài còn đẹp hơn cả Lí Nghi, nhưng trông có vẻ giới giang.

“Cao Hạnh, đây là sư tỷ của tôi – Kim Sam, sư phụ nói, sư tỷ là ánh sáng của sư môn, tôi là màu xám của sư môn.” Chu Tinh giới thiệu chúng tôi với nhau: “Sư tỷ, đây là Cao Hạnh em thường kể.”

Tôi rất muốn biết Chu tinh kể với sư tỷ cô ấy cái gì, có thể là hai chúng tôi trình độ tương đương gì đó...

Tuy Kim Sam là đồng môn với Chu Tinh, nhưng cô ấy rất có bản lĩnh, đốt lá bùa thành tro rồi hòa vào nước đổ vào miệng Mạnh Kiều, lại dùng bút vẽ một ít đồ án trên người Mạnh Kiều.

“Thiên địa nguyên linh, hồn về thân thể, linh bảo hộ tí thể, hình thần như nhất.” Kim Sam cầm bùa thì thầm, lá bùa nghe tiếng tự bốc cháy, tôi lùi về sau mấy bước, bây giờ tôi có chút sợ lửa.

Kim Sam quơ quơ lá bùa cháy lên trước điện thoại, tôi có thể thấy linh hồn Mạnh kiều đi theo lá bùa về lại thân thể.

Mạnh Kiều trên giường mở to mắt, Lí Nghi không nhìn thấy linh hồn Mạnh Kiều rời đi, chỉ thấy Mạnh kiều vốn đang hôn mê đột nhiên tỉnh lại, thì kích động suýt khóc to. Mạnh Kiều giờ hai tay lên nhìn, không tin là mình có thể trở về thân thể.

“Thấy chưa, tôi nói có sai đâu, sư tỷ là ánh sáng của sư môn.” Chu Tinh kiêu ngạo nói.

Chúng tôi đương nhiên rất vui mừng khen ngợi, chỉ thiếu mỗi vỗ tay thôi.

“Đúng rồi, sư tỷ, lần này chị ở đây bao lâu?” Chu Tinh hỏi Kim Sam.

“Lần này không phải đến đây chơi, ba năm trước chị đuổi bắt một lệ quỷ, đột nhiên nó biến mất, chị cho rằng nó bị người khác siêu độ rồi, không ngờ gần đây chị lại cảm nhận được tin tức của nó, ở gần chỗ này.” Kim Sam nói.

“Trước kia em có nghe chị nói về lệ quỷ kia rồi, nó rất lợi hại đúng không? Chị còn đặt tên cho nó mà, gọi là Hắc Ứng đúng không?” Chu tinh nói.

“Chu Tinh, em nói nhiều thế...” Kim Sam mất tự nhiên ho một tiếng, gò má đỏ bừng.

Phốc. Còn đặt tên nữa hả. Gọi là Hắc Ứng à. Tôi phát hiện ra bề ngoài Kim Sam già dặn trưởng thành nhưng nội tâm còn mơ mộng hơn cả loli.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Giác mơ của Thụy Tinh. . .

Sau khi trở về từ di tích Thất Diệu, người tôi có chút biến đổi khác thường. Trong cơ thể có một lực lượng nóng rực áp chế con bướm xanh ở ngực. Nếu tôi tập trung chú ý thì trên cánh tay phải sẽ xuất hiện hình long chim màu đỏ. Càng ngày tôi càng cảm thấy cô bé bị thiêu cháy trong đỉnh Bạch Ngọc kia là kiếp trước của tôi. Nhưng mà, nữ quỷ bị hồn phi phách tán mà còn đầu thai được sao?

Tôi vào nhà vệ sinh khóa trái cửa lại, mang theo Vân Nam bạch dược và băng gạc vào, hít sâu một hơi, ướn ngực, ngẩng đầu, hóp bụng, cầm con dao rạch một lỗ lên ngực trái, sau đó dùng móng tay kéo da chỗ con bướm xanh ra. Đúng là tự mình hại mình mà, nếu không phải tôi đã uống thuốc giảm đau thì tôi rất muốn ngất đi.

Bôi thuốc lên vết thương xong thì dùng băng gạc và bông y tế băng bó lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Miêu ca bị máu chảy ra ngoài cửa làm hoảng sợ, không thêm gõ cửa mà trực tiếp phá cửa đi vào thì thấy tôi ngồi dưới đất với một vũng máu.

“Bà xã... Đưa bé vô tội, em đây là...” Miêu Ca nói lời thăm thía.

“Chết tiệt, anh vẫn hữu tâm vô lực mà, em lấy đâu ra đứa bé?” Tôi tức giận nói: “Nếu anh không ngại, có thể đưa em lên giường nghỉ một lát không? Em cảm thấy em bị thiếu máu.”

Miêu Ca ôm lấy tôi, tôi thề là tôi không có nhân cơ hội ăn đậu hũ, tuy người Miêu ca lạnh như băng nhưng lại có cảm giác an toàn, tôi ghé đầu vào chỗ ngực trái anh ấy, chỗ đó rất yên lặng, không hề có tiếng tim đập.

Miêu ca đặt tôi lên giường nhưng vẫn không chịu buông tay. Tôi cũng biết điều nên để anh ấy nằm như vậy.

“Miêu ca, anh không muốn biết em ở Thiêm Tây gặp chuyện gì à?” Tôi hỏi anh ấy.

“Không muốn, em bình an trở về là được rồi.”

Miêu ca, anh nói dối nhé, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy cảm động.

“Miêu ca, anh nói xem, cô phượng hoàng không?”

“Tự dưng lại hỏi cái này, sao hả, nhìn thấy phượng hoàng ở di tích?” Miêu Ca cười hỏi.

Tôi lắc đầu: “Có người nói máu phượng hoàng có thể làm người ta trường sinh bất tử, có thật không?”

Miêu Ca đột nhiên nghiêm túc: “Bà xã, em muốn Trường Sinh hả?”

Câu này giống hệt câu Cao Ngạn Quân hỏi tôi lúc trước, đương nhiên tôi không muốn chết, nhưng mà trường sinh bất tử thì tốt sao? Nếu cuối cùng chỉ còn lại một mình tôi, thì sống sẽ trở thành một loại tra tấn. Tôi không biết Miêu ca đã chết bao lâu, cái cảm giác trong trời đất không có ai thân thiết rất khó chịu đúng không? Tôi muốn ở bên cạnh anh ấy mãi mãi.

“So với việc sống mà cô độc thì em tình nguyện chết đi cùng một người.” Tôi nói

Miêu Ca nhìn tôi rồi cười, vuốt chỗ tóc rối của tôi sang một bên.

Em nói ra suy nghĩ của mình rồi, nhưng mà, Miêu ca, anh không có gì để nói cho em sao? Khi anh sống lại, anh có chán ghét sinh mệnh ngắn ngủi mà đi tìm kiếm phù phiếm suốt đời không?

Buổi chiều Miêu ca lại ra ngoài, trước khi đi anh ấy nghe một cuộc điện thoại, tôi loáng thoáng nghe thấy giọng của Bại lộ cuồng ở đầu dây bên kia. Tất cả mọi dây thần kinh đều căng lên, xem ra Miêu ca lúc còn sống đúng là anh trai của cô ta. Vậy thì Miêu ca đã nhớ ra chuyện lúc sống rồi sao? Tuy anh ấy không nói gì với tôi, nhưng tôi hiểu ý của anh ấy, anh ấy hy vọng tôi không biết cái gì, bình an mà sống với anh ấy.

Tôi xắn tay áo lên, nhìn ấn ký hình long chim màu đỏ trên tay, cậu bé tên là Thanh Ngô kia chắc đã đi đầu thai rồi nhỉ. Trong truyền thuyết, có hai con phượng hoàng hóa thân: Một là Kim Phượng tiên nữ ở ngoài Tam Thập Tam Thiên chăm sóc Nữ Oa nương nương, một người khác là Thanh Loan đồng tử thủ hộ cửa cung Nữ Oa.

Ngần năm trước, tên của tôi là Phượng Tiên, thuở bé đi theo đại tể tự trong thôn tu hành, khi lên bảy tuổi, trở thành tể phẩm cho Kim Phượng tiên nữ nên bị hỏa thiêu trong đình Bạch Ngọc, còn Thanh Ngô là tể phẩm cho Thanh Loan đồng tử.

Chỗ ấn ký có cảm giác như bị đốt cháy, nhưng không hề đau đớn. Tôi chạm vào cái đèn bàn trên đầu giường, đèn bàn bị đốt cháy thành tro. Nếu chỉ là tể phẩm bình thường thì sẽ không có sức mạnh lớn như vậy. Sức mạnh này giống như là do phượng hoàng ban cho. Mọi người hay nói đại nạn không chết ắt có hạnh phúc cuối đời, chẳng lẽ tôi dục hỏa trùng sinh thành Ultraman (siêu nhân)?

“Linh linh linh linh linh linh...” Di động kêu, là Chu lão gia gọi, bảo là Chu Thụy Tinh đang bị sốt mà luôn gọi tên tôi, nên bảo tôi đến.

Nếu nó lớn hơn mười tuổi nữa thì tôi sẽ nghĩ là nó yêu thầm tôi. Tiếc là nó mới lên tiểu học, tôi chỉ có thể nghĩ là nó tìm thấy tình thương của mẹ từ tôi. Nghe nói Chu phu nhân khó sinh mà chết, Chu Thụy Tinh chỉ nhìn thấy mẹ qua ảnh thôi. Chu lão gia thì luôn đi ra ngoài vợ vết của cái, trong nhà chỉ còn mỗi anh trai, bọn người hầu thì không thích tính cách cô quái của nó. Do đó tôi suy ra là nó tìm thấy bóng dáng người mẹ ở tôi.

Dù bị thương nhưng tôi không thể bỏ mặc Chu Thụy Tinh, quấn thêm vài lớp băng gạc nữa rồi tôi bắt xe về Chu gia. Chu lão gia rất sốt ruột cứ đi qua đi lại. Con trai cả không có nhà, con dâu bệnh nặng, bây giờ con trai nhỏ cũng bị sốt nặng, tuổi ông ấy chưa quá lớn mà đã có cảm giác cô đơn rồi.

“Cháu gái, màu vào đi, từ tối qua đến giờ nó vẫn luôn sốt cao và mê sảng, luôn gọi cháu.” Thấy tôi đến, Chu lão gia liền kéo tôi vào phòng Chu Thụy Tinh.

Chu Thụy Tinh nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, nếu không phải nó vẫn hé miệng rên hừ hừ, tôi sẽ nghĩ là nó đang ngủ.

“Lão gia, vẫn 40°, không giảm chút nào.” Một cô giúp việc đo nhiệt độ cho nó nói, một người khác đổi túi chườm đá mới cho nó.

“Thụy Tinh! Thụy Tinh!” Tôi ngồi bên giường Chu Thụy Tinh gọi.

Chu Thụy Tinh hừ hừ hai tiếng, không mở mắt.

“Thụy Tinh, con tỉnh lại đi, chị Cao đến rồi này.” Chu lão gia vội vã nói.

Hai mắt Chu Thụy Tinh miễn cưỡng hé ra một đường, giơ tay ra chỗ tôi: “Chị, chị đã trở lại rồi, không đi nữa đúng không?”

“Ừ, em phải nhanh khỏi ốm nhé, chị ở đây với em.” Tôi cầm tay Chu Thụy Tinh, thì có cảm giác trời đất xoay chuyển, Chu lão gia và mấy người giúp việc đều trở nên mơ hồ, cuối cùng biến mất.

Tôi phát hiện mình đang đứng ở cửa nhà họ Chu, trước mắt là phòng khách.

“Bác Chu? Chị họ?” Tôi gọi to.

Không ai trả lời, đặng đặng đặng đặng, Chu Thụy Tinh xuất hiện ở trên cầu thang, trong tay cầm con búp bê cũ nát.

Tôi định mở cửa thì cửa lại tự mở ra. Đây không phải là Chu gia, mà là một không gian khác. Tôi từng nghe nói đứa bé mắc chứng tự bế thì có một không gian của riêng mình. Đây không phải là không gian do Chu Thụy Tinh sáng tạo ra chứ.

Tôi chạy đến chỗ Chu Thụy Tinh, Chu Thụy Tinh cười với tôi, rồi bỏ chạy. Tôi tốt xấu gì cũng là người thường xuyên tham gia đại hội thể dục thể thao, sao có thể không đuổi kịp một thằng bé chứ. Khi tôi sắp bắt được nó thì nó đột nhiên dừng lại, làm tôi cũng phải dừng theo. Có một người bỗng đứng xuất hiện.

Người đó chính là Chu đại thiếu gia Chu Thụy An, nhưng khí chất lại khác nhau hoàn toàn, mặc dù khuôn mặt giống hệt Chu Thụy An, nhưng biểu tình lại vô cùng đáng sợ, cũng không phải bộ mặt dữ tợn, bề ngoài anh ta vẫn là bộ dáng phong độ như cũ, nhưng ánh mắt thì lạnh như băng.

“Anh rề?” Tôi vẫn ôm một tia hy vọng mà gọi.

Chu Thụy An không nhìn tôi, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Chu Thụy Tinh, ánh mắt ngày càng hung ác, một bàn tay bóp cổ Chu Thụy Tinh, nhắc Chu Thụy Tinh lên.

Hai chân Chu Thụy Tinh cách mặt đất đập lung tung, khuôn mặt nhỏ nhặn đỏ lên.

“Anh rề! Anh làm cái gì đấy!” Tôi đi tới đỡ tay Chu Thụy An đang bóp cổ Chu Thụy Tinh ra, cơ thể lại xuyên qua bọn họ, tôi nhìn tay mình, không dám tin lại giờ tay chạm vào tay Chu Thụy An, quả nhiên lại xuyên qua. Chỗ này giống như là không gian trước máy chiếu phim vậy, tôi không tồn tại ở đây, thì tôi đang ở trong trí nhớ của Chu Thụy Tinh sao?

Chu Thụy An lôi Chu Thụy Tinh đi, Chu Thụy Tinh vô lực như con búp bê cũ trong tay nó, tôi nhanh chóng đi theo, vào trong phòng Chu Thụy An ném Chu Thụy Tinh vào góc tường. Tôi ngồi đó đau lòng nhìn vết thương trên người Chu Thụy Tinh, tôi không thể ngăn cản được chỉ có thể giương mắt nhìn.

Trong phòng còn có mấy người hầu nữa, tôi sốt ruột sao bọn họ không đến giữ Chu Thụy An lại, khi thấy mắt bọn họ không có tâm thần, mới biết bọn họ bị người ta mê tâm trí.

Chu Thụy An đập Chu Thụy Tinh mấy cái, ánh mắt anh ta không đơn giản chỉ là tức giận, mà anh ta muốn giết Chu Thụy Tinh.

“Tùng, cậu thật nghiêm khắc với trẻ con.” Một cô gái ăn mặc hở hang lắc mông đi vào.

Tôi mở to hai mắt nhìn, cô gái này, cho dù cô ta mặc cái áo lông dày bịch vào thì tôi cũng có thể nhận ra được, cô ta rất có thể là em chồng tôi – Bại lộ cuồng, sao chỗ nào cũng có mặt cô vậy hả!

“Tùng, mọi người đều nghĩ cậu là con ngoan anh hiền nhì.” Bại lộ cuồng tựa vào vai Chu Thụy An nói.

Chu Thụy An không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đẩy cô ta ra.

Tùng... Không phải là danh hiệu của Cao Ngạn Quân sao, nhìn kỹ lại mới thấy, thân hình Chu Thụy An rất giống với Cao Ngạn Quân nha, như vậy đã có thể giải thích được vì sao khi anh ta nhìn thấy tôi lại mất tự nhiên như vậy. Nhưng tôi vẫn không thể tin được, anh rề Chu là tiêu chuẩn dạy con của các trường bồi dưỡng, rất khó tưởng tượng người đàn ông tạo nhả đó lại là tên côn đồ trước mắt.

“Hừ, tên nhóc không thú vị, nếu không phải cậu còn có chút bản lĩnh thì còn lâu tôi mới đồng ý với anh tôi cho cậu gia nhập.” Bị Chu Thụy An đẩy ra, Bại lộ cuồng bĩu môi oán giận.

“Anh” mà Bại lộ cuồng nói không phải Miêu Ca chứ! Trong đầu tôi như bị máy bay ném bom tàn phá, chỉ còn lại một mảnh phế tích. Tuy Miêu Ca thường xuyên đi làm việc gì đó mà tôi không biết, nhưng tôi chưa bao giờ lo lắng về anh ấy, nhưng tôi đã quên, tôi không biết gì về cuộc sống lúc trước của Miêu Ca, càng không biết anh ấy muốn đi theo con đường nào.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bộ mặt thật . . .

Cảnh tượng xung quanh lại trở nên mơ hồ, tôi lại xuất hiện ở trên lầu của Chu gia, Chu Thụy An lôi Chu Thụy Tinh vào trong phòng, định nhốt nó ở trong

“Anh ơi! Em không muốn ở đây đâu! Trong này tối lắm! Em sợ lắm!” Chu Thụy Tinh không nói gì, nhưng tôi có thể nghe thấy giọng nói cầu xin của nó phát ra từ trong lòng.

“Tao không phải anh trai tốt đúng không?” Chu Thụy An ngồi xuống, nói với Chu Thụy Tinh.

Chu Thụy Tinh nhìn Chu Thụy An, lắc đầu.

Chu Thụy An lập tức tát Chu Thụy Tinh một cái: “Đừng có giả vờ bí hiểm trước mặt tao, chỉ có ba mới nghĩ bộ dạng của mày là có thiên phú dị bẩm thôi, tao không tin đâu.”

Độ mạnh của cái tát này trái ngược hoàn toàn so với bề ngoài nhã nhặn của Chu Thụy An, suýt nữa Chu Thụy Tinh bị sái cổ.

“Mẹ là do mày hại chết, mày là hung thủ giết người, vì sao mày có thể sống yên ổn chứ! Vì sao mày lại được ba yêu thương chứ! Trên thế giới này còn thiên lý không hả? Mày cho là mày có thiên phú giỏi hơn tao hả? Tao nói cho mày biết, mày cũng được mà thằng nhóc Giang gia không ai bì nổi cũng được. Cho dù chúng mày có thiên phú thì cũng phải xuống hoàng tuyền, còn tao thì sẽ trường sinh bất tử.” Chu Thụy An giữ đầu Chu Thụy Tinh, lạnh lùng nói.

Trường sinh... Trường sinh... Sao ai cũng muốn trường sinh bất tử như vậy? Đã là người, thì sẽ có sinh lão bệnh tử hi hị ái ố, nhưng lại tìm con đường không cần phải vào luân hồi, còn những linh hồn bất diệt không được vào luân hồi thì lại tìm cách sống lại. Thật là buồn cười.

“Mẹ... Mẹ không phải do em hại chết, ba nói là không phải lỗi của em...” Chu Thụy Tinh cúi đầu nói nhỏ.

Chu Thụy An lại tát nó: “Không phải mày thì là ai! Nếu mẹ không mang thai mày, bà ấy sẽ không chết, mày là nghiệt nợ!”

Nghiệt nợ... Mày là nghiệt nợ... Những lời vọng lại trong đầu tôi, nó đi theo tôi từ nhỏ đến lớn. Nhìn Chu Thụy Tinh như bóng ma ngồi ở góc tường, tôi như nhìn thấy chính mình hồi bé. Chúng tôi đều là những đứa bé không được chúc phúc.

Chu Thụy Tinh cúi đầu, thân thể gầy nhỏ cuộn tròn lại, giống như một con nhím bị thương vậy.

Cảnh tượng xung quanh lại biến đổi, lúc này, nó ngồi trên một tảng đá lớn, mắt nhìn dưới đất, con búp bê cũ nát được nó ôm chặt trong lòng. Tảng đá này tôi biết. Nó ở chỗ nhà tôi, mà cảnh tượng này trông rất quen.

“Chu tiểu thiếu gia?” Một cô gái đi đến trước mặt Chu Thụy Tinh, trên người là áo đỏ in hình con hà mã và quần đùi bò tám phân. Bộ đồ này bây giờ vẫn còn trong tủ quần áo của tôi. Đây là cảnh tượng lần thứ hai tôi và Chu Thụy Tinh gặp mặt, cô gái trước mặt này chính là tôi, nhưng... Khi cô gái ấy ngẩng mặt lên thì không hề có mắt mũi miệng. Hóa ra tôi ở trong trí nhớ của Chu Thụy Tinh là người không có mặt.

“Cao Hạnh! Cao Hạnh!” Bên tai vang lên tiếng gọi.

Tay trái của tôi nóng bỏng, đau đớn khiến tôi mở to mắt, thì thấy khuôn mặt lo lắng của chị họ.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Chị họ Cao Tịch Nhã lau mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng thở ra.

Tôi giờ tay trái lên, thì thấy trong lòng bàn tay có năm vết đen đen của tro hương.

“Vừa nãy hôn phách em bị phân tán, chị đành dùng tro hương để cố định hôn phách, có đau lắm không?” Cao Tịch Nhã hỏi.

Tôi lắc đầu, ngồi xuống giường. Cao Tịch Nhã mặc váy ngủ dài, bàn tay tinh tế gầy gò, gầy hơn lúc xuất giá một vòng. Nhớ lúc chị ấy kết hôn xinh đẹp bức người, bây giờ lại trở thành thế này. Nếu chị ấy mà biết hành vi của chồng mình thì sẽ càng đau khổ hơn.

“Cao Hạnh, trời sắp tối rồi, hôm nay ở lại đây đi, ba đã bảo người giúp việc chuẩn bị phòng cho em rồi.” Cao Tịch Nhã nói với tôi.

Buổi tối anh rể sẽ về nhà, tôi đang muốn gặp anh ta, nên gật đầu đồng ý.

Chu Thụy Tinh đã đỡ sốt hơn, Chu lão gia luôn trông chừng nó, một tắc cũng không rời. Cho dù ông ấy luôn che chở nó thì cũng không tin được người luôn đẩy Chu Thụy Tinh vào bóng tối lại là anh trai ruột của nó.

“Cháu gái, xin lỗi cháu nhé, cháu xem đứa bé này... Luôn gây phiền phức cho người khác.” Trông thấy tôi thì Chu lão gia nói.

“Không đâu ạ, Thụy Tinh là đứa bé ngoan mà.” Tôi đáp, luôn bị cho là đứa bé có vấn đề nên không có ai hiểu được nội tâm của Chu Thụy Tinh cả.

“Trách không được thằng bé lại thích cháu như vậy, bảo mẫu và người giúp việc trong nhà đã thay đổi bao nhiêu lần, nhưng đều bị nó dọa bỏ việc cả. Ông già họ Giang đó rất cố chấp, luôn có thành kiến với cháu. Nhưng cháu còn hơn mấy đứa không học vấn không nghề nghiệp kia.” Chu lão gia vỗ cái bụng như phụ nữ có thai nói.

Tôi cười cười, sờ trán Chu Thụy Tinh, đã tốt hơn lúc trước rồi. Người ngoài chỉ biết nói nó ngu ngốc, mà không biết nó có bao nhiêu tâm ma trong lòng. Vừa sinh ra đã trở thành hung thủ hại chết mẹ mình, sinh nhật của mình lại chính là ngày giỗ của mẹ. Tôi không thể không thừa nhận Chu Thụy Tinh khổ hơn tôi nhiều.

Buổi tối, Chu Thụy An về, có thể thấy anh ta được hoan nghênh hơn Chu Thụy Tĩnh, mấy cô giúp việc đều đi ra nghênh đón anh ta. Cao Tịch Nhã là vợ nên đương nhiên phải đi giúp chồng thay đồ. Cô em vợ là tôi đây cũng phải giả bộ tươi cười nghênh đón anh ta. Chu Thụy An nhìn thấy tôi thì kinh ngạc, tôi đoán anh ta đang nghĩ hoặc lẽ ra tôi phải chết ở trong đình Bạch Ngọc rồi chứ.

“Anh rể, ngày nào cũng bận rộn như vậy sao?” Tôi tươi cười hỏi.

“Ông chủ Vương dạo này làm ăn sa sút, bảo là phong thủy trong nhà không tốt, nên bảo anh xem giúp.” Chu Thụy An khôi phục biểu tình tươi cười nói.

“Bọn nhà giàu đó cứ thích nghi thần nghi quỷ, con không bảo bọn họ thay đổi bình hoa hay ghế dựa, thì bọn họ vẫn còn lo lắng.” Chu lão gia bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Cao Tịch Nhã đưa áo khoác của Chu Thụy An áo cho cô giúp việc cất đi, mỉm cười nhìn chồng mình nói chuyện, trên mặt tràn ngập vẻ hạnh phúc, coi như Chu Thụy An đối xử tốt với chị ấy.

Cùng ngồi một bàn ăn với tôi, hiển nhiên Chu Thụy An không có khẩu vị, ăn hai miếng thì thôi, bảo là đã ăn với ông chủ Vương, sau đó bỏ đĩa xuống rồi lên lầu nghỉ ngơi. Tốc độ của tôi nhanh hơn, nhanh chóng ăn hết một bát cơm, cảm ơn Chu lão gia và chị họ, rồi cũng về phòng.

Chu Thụy An đang ở trong phòng, tôi hít sâu một hơi, gõ cửa phòng anh ta.

“Vào đi.” Chu Thụy An nói.

Tôi mở cửa đi vào, Chu Thụy An nhìn tôi một cái rồi thôi.

“Là Cao Hạnh à, có việc gì thế?” Chu Thụy An nói xong, cũng không nhìn tôi.

“Không có gì, anh rể ăn ít như vậy, có phải bị ốm không?” Tôi đánh giá phòng Chu Thụy An, quả thật có mùi giống con bướm bướm kia.

“Anh không sao, đã ăn với ông chủ Vương rồi, bây giờ không ăn được nữa, em ít khi đến chơi thì đi nói chuyện với chị em đi.” Chu Thụy An có ý đuổi đi.

Tôi đi ra sau lưng Chu Thụy An, nói nhỏ: “Đừng lạnh nhạt như thế chứ, Cao Ngạn Quân.”

Chu Thụy An xoay người lại, trừng mắt nhìn tôi: “Cô nói cái gì?”

Tôi giờ tay có ba cái cúc trên áo anh ta, dưới xương quai xanh là một con bướm bướm xanh thẫm.

“Anh rể, đóng giả có vui không? Không giết chết cô em vợ này nên ăn không ngon hả?” Tôi tươi cười hỏi anh ta, ai có thể tin được chứ, người anh rể được mọi người khen ngợi lại chính là Cao Ngạn Quân muốn giết tôi.

“Tôi không muốn giết cô, là Quy tự động tay động chân.” Chu Thụy An cau mày nói, nói xong thì bóp cổ tôi uy hiếp: “Cô im miệng lại, đi theo tôi thì tôi sẽ không bạc đãi cô, nếu cô dám quấy rối, tôi khiến cô chết ở đây.”

“Anh rể, anh là con trai trưởng của Chu gia, người thừa kế của Chu gia, thanh niên tài俊, có vợ đẹp, sự nghiệp ổn định, anh còn bắt mất cái gì? Sao lại phải làm vậy?” Tôi hỏi anh ta.

“Chỉ cần cô nghe lời tôi, tôi sẽ cho cô trường sinh bất tử, chỉ cần cô lấy thứ Cao gia cất trong thư phòng cho tôi, tôi sẽ đưa cô đi gặp giáo chủ, ngài ấy sẽ cho cô trường sinh bất tử!” Chu Thụy An giữ tay tôi kích động nói, trong mắt đều là mê muội.

“Anh không cần dụ dỗ tôi, cho dù tôi muốn giúp anh cũng không giúp được. Thư phòng Cao gia có cơ quan, tôi không đối phó được.” Tôi gạt tay Chu Thụy An ra.

Ánh sáng trong mắt Chu Thụy An càng sáng hơn: “Về cơ quan thì cô không cần lo, tôi sẽ đưa cô vào đó bình an.”

“Nếu anh có thể xử lý được cơ quan, thì anh tự đi lấy là được, nhờ tôi làm gì?” Tôi khó hiểu nói.

“Cơ quan bên ngoài thư phòng Cao gia chỉ để làm cảnh thôi, vấn đề khó khăn là cơ quan cuối cùng cơ. Trong thư phòng Cao gia nuôi một đám quỷ máu, đối phó với bọn chúng không hề dễ.”

“Anh còn không đối phó được, thì tôi đi để chịu chết à.”

“Quỷ máu sẽ không công kích người có huyết thống Cao gia, Cao Hạnh, cô tin tôi đi, chúng ta sẽ cùng nhau trường sinh bất tử.” Thấy tôi có vẻ hứng thú, Chu Thụy An càng ra sức khuyến bảo.

Tôi không có hứng thú với trường sinh bất tử của anh ta, nhưng tôi có hứng thú với thư phòng Cao gia. Nếu hợp tác với Chu Thụy An mà tôi có thể vào được thư phòng thì tôi sẽ thử một lần.

“Anh muốn lấy cái gì trong thư phòng?” Tôi hỏi Chu Thụy An.

“Một tấm bản vẽ.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bản ghi chép. . .

Xả hết những áp lực trong lòng thì bệnh tình của Chu Thụy Tinh tốt hơn một chút, ít nhất đã tỉnh táo hơn. Nhân lúc Chu lão gia không ở đây, tôi đuổi cô giúp việc đi, nói với đứa bé gầy yếu trên giường bệnh: “Tiểu Thụy Tinh, em không phải hung thủ giết người, Chu phu nhân không phải do em hại chết đâu.”

Chu Thụy Tinh lắc đầu: “Em là hung thủ giết người, nếu không có em thì mẹ sẽ không chết.”

Tôi không biết nên giải thích với nó thế nào, Chu phu nhân đúng là mất vì khó sinh. Nếu không có nó đúng là Chu phu nhân sẽ không chết. Nhưng lúc trước Chu phu nhân chọn bảo vệ đứa bé cũng không muốn cả đời nó sống trong bóng tối.

“Thụy Tinh, em có nghĩ tới việc, em là sinh mệnh mà Chu phu nhân bảo vệ, nếu em yêu bà ấy thì phải yêu chính mình.” Tôi nói với Chu Thụy Tinh.

Chu Thụy Tinh mở ngăn kéo đầu giường ra, lấy ra một bức ảnh cũ, đây là ảnh chụp gia đình, trên ảnh có Chu lão gia, Chu phu nhân, có cả Chu Thụy An, nhưng không có Chu Thụy Tinh, cũng phải thôi, Chu Thụy Tinh và Chu phu nhân không có khả năng cùng xuất hiện.

“Không có em” Chu Thụy Tinh giờ ảnh lên, ngơ ngác nhìn tôi.

“Em ở trong này.” Tôi bỗng nghĩ ra chỉ vào bụng Chu phu nhân nói. Tôi sai rồi, Chu phu nhân và Chu Thụy Tinh có thể cùng xuất hiện trong mười tháng đó.

Ánh mắt tối đen của Tiểu Thụy tinh ngơ ngác nhìn bụng Chu phu nhân trên ảnh, sau đó ngẩng đầu, mở miệng cười.

Tôi đi đến Cao gia với Chu Thụy An, tổ hợp trông thật quái dị. Thân là con cháu Cao gia, tôi về nhà mình tất nhiên là bằng cửa chính. Trong nhà rất ít người, nên Chu Thụy An dẫn tôi đến thẳng thư phòng.

Tôi vẫn nghĩ là Chu Thụy An giống Chu lão gia chỉ biết xem phong thủy thôi, không biết gì về kỹ môn dị thuật, không nghĩ tới anh ta vẫn luôn lừa gạt mọi người. Anh ta không giống với Giang Phong Dật, Giang Phong Dật học huyền thuật của Cao gia chúng tôi, ít nhiều gì cũng có cảm giác quen thuộc. Còn thủ đoạn của Chu Thụy An tôi hoàn toàn không biết, Cao gia chú trọng đạo lý, nhưng tư thế ngoan độc này của Chu Thụy An lại có chút giống Miêu Ca.

Tôi càng có thêm kết luận là Miêu Ca có liên quan tới bọn họ, nếu anh ấy thật sự là người sau màn thì tôi đây..... tình hà dĩ kham* nha!

*Tình hà dĩ kham: Tình cảm làm sao chịu được đã kích.

Chu Thụy An đi trước, phá giải ba cơ quan, đến trước một cửa sắt mới dừng lại.

“Bên trong có quý máu, cô đi vào đi, đừng quên lấy bản vẽ tôi nói ra.” Chu Thụy An nói với tôi.

Trên cửa sắt loang lổ vết tích cũ, tay tôi vừa chạm vào, cửa tự mở ra. Tôi nhìn Chu Thụy An một cái, nửa tin nửa ngờ đi vào.

Giữa phòng là một cái bàn lớn, trên bàn bày đủ loại sách giấy. Xung quanh phòng là một vòng máu đỏ sẫm.

Tôi đi tới chỗ cái bàn, máu đỏ ở bốn phía bắt đầu di động, chúng nó tụ tập ở một chỗ, chậm rãi động lại thành hình, giống như có thể sinh nở vậy, vô số quý máu đi ra khỏi chỗ máu đọng. Bọn nó đi đến chỗ tôi, nhưng không đến gần, khi cách tôi nửa thước thì dừng lại, như đang tự hỏi có cần tấn công tôi không. Hô hấp của tôi hỗn loạn, trong thân thể quý máu có một mùi lệ khí gay mũi.

Đám quý máu vây quanh tôi chuyển động, sau đó từng con một rời đi, trở lại sào huyết của chúng nó, một lần nữa biến thành máu đọng. Tôi thở ra một hơi, Chu Thụy An quả nhiên không lừa tôi, bọn quý máu này chỉ thừa nhận huyết thống Cao gia, sẽ không tấn công người Cao gia.

Tôi nắm bắt thời gian tìm kiếm trong đồng sách cổ và giấy cũ trên bàn, đồ tàng trữ riêng quả nhiên không giống bình thường, đều là bản ghi chép. Những thứ kì quái đúng là không ít, phần lớn là bút kí do tổ tiên Cao gia để lại như du kí của Cao Bình Minh hay bản ghi chép của Cao Xa Đình... Tôi tiện tay mở ra nhìn, bên trên ghi chép những thứ nghe thấy hay gặp được trong đời.

Tôi không có hứng thú với lịch sử trưởng thành của họ, tôi chỉ muốn xem nghiên cứu của bọn họ về cảm thuật. Nhưng người Cao gia dường như rất quang minh lỗi lạc, không có gì ghi lại phương diện này, cũng không có thứ gì của Cao Ngạn Quân để lại.

Tôi phiền chán đẩy sách trên bàn ra, lại nhìn thấy gia phả Cao gia. Các trưởng bối thường bảo là lịch sử của Cao gia đã lâu, luôn được người đời tôn sùng, tuy rằng đến thời cận đại đã suy sụp đi nhưng trong giới huyền học vẫn là nhân vật thống lĩnh, tôi cũng muốn xem thử tổ tông Cao gia có bao nhiêu

nhân tài.

Một quyền gia phả rất dày, càng thế hệ sau càng ít người, bao nhiêu tiền bối tổ tiên đều trở thành bụi bậm lịch sử. Không biết Cao Ngạn Quân là người niên đại nào. Thật là kì lạ. Xem đến thế hệ của bác cả tôi cũng không thấy tên ông ấy. Không chỉ một quyển sách cổ nhắc tới tên ông ấy, chắc hẳn ông ấy không phải là nhân vật hư cấu đâu. Có thể thứ ông ấy nghiên cứu bị Cao gia phản đối nên Cao Ngạn Quân bị xóa tên trong gia phả Cao gia.

Tôi lại giờ về sau, ở mấy tờ phía sau chỗ các bác trai bác gái của tôi, tôi nhìn thấy một cái tên quen thuộc — “Cao Viện Mỹ”, đây là tên mẹ tôi, ở bên cạnh là “Cao Quân Nghĩa” — tên ba tôi, ba tôi vốn không phải họ Cao, sau khi ở rể Cao gia mới sửa lại tên này.

Xuống chút nữa là tên tôi nhì. Tầm mắt của tôi chuyển xuống dưới tên mẹ tôi và ba tôi, lại phát hiện ra chỗ đó trống không! Sao có thể thế được! Tôi giờ thêm mấy trang nữa, bên đó là tên mấy cô của tôi và các em họ. Tên của tôi biến mất trong gia phả... Cũng có khả năng vốn dĩ tên tôi chưa từng xuất hiện trên gia phả Cao gia!

Ngày bé tôi từng nghĩ tới việc tôi không phải người Cao gia, có thể là được nhận nuôi thôi, nên bọn họ mới không quan tâm tôi, không đối xử với tôi như con cháu Cao gia. Nhưng nếu tôi bị nhận nuôi thì sao tôi lại vào được đây mà quý máu không tấn công chứ. Như vậy máu trên người tôi là huyết thống Cao gia.

Chu Thụy An gõ cửa sắt giục tôi khiến tôi tỉnh táo lại, tôi cuống quýt gấp gia phả lại, tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng một cái ống trúc rơi ra khỏi một quyển sách. Trên ống trúc khắc hai con phượng, ở giữa là bốn chữ “Thiên cung mệnh luân”.

Tôi mở ống trúc ra, bên trong là một tờ giấy Tuyên Thành màu vàng, tôi mở tờ giấy Tuyên Thành ra, là một đồ án cổ quái. Giữa đồ án là một hình tròn, nhìn qua trông giống cái gương, hai bên trái phải gương là hình con phượng hoàng đứng trên một cái bàn. Từ xưa đến nay tôi chỉ mới nghe thấy song long hí châu, lần đầu tiên nhìn thấy hai con phượng hoàng như vậy.

Chu Thụy An có thể giả mạo Cao Ngạn Quân trên mạng, khẳng định là có hiểu biết về ông ấy, tôi có dự cảm bản ghi chép của Cao Ngạn Quân ở trong tay anh ta. Bản vẽ này vừa hay là lợi thế để tôi trao đổi với anh ta.

“Cao Hạnh, sao rồi?! Lấy được không?” Vừa thấy tôi đi ra, Chu Thụy An vội vàng hỏi.

Tôi lắc lắc ống trúc trong tay, Chu Thụy An định cướp lấy, tôi rút tay lại, khiến anh ta rơi vào khoảng không.

“Anh rể, tôi không thể làm việc không công như vậy, anh nói xem có đúng không?” Tôi nói với Chu Thụy An.

“Cô muốn cái gì?” Nghe thấy tôi có yêu cầu, Chu Thụy An cảnh giác hỏi.

“Bản ghi chép của Cao Ngạn Quân ở trong tay anh đúng không? Chúng ta lấy đồ đổi đồ đi.”

Chu Thụy An nghĩ nghĩ rồi nói: “Ở trong phòng tôi, dù sao tôi cũng xem xong rồi, đưa cô cũng không sao, cô đi theo tôi về nhà lấy.”

Chu Thụy An vẫn là người giữ lời, thật sự dùng bản ghi chép của Cao Ngạn Quân đổi lấy bản vẽ thiên cung mệnh luân trong tay tôi. Cảm bản ghi chép về nhà, tôi có chút hoang mang. Vậy mà tôi lại cùng bọn họ trao đổi.

Tôi ngồi xe đồ về nhà. Khi đến nơi đã thấy Miêu Ca đứng ở cửa tiểu khu chờ tôi, buổi tối lạnh như vậy, mà anh ấy chỉ mặc một cái áo phông mỏng. Cơ thể anh ấy vốn lạnh hơn cả ban đêm, căn bản không cần để ý xem trên người mặc cái gì.

Tôi đứng ở ven đường đối diện anh ấy, không muốn đi sang chỗ anh ấy, nhớ tới từng chuyện lạ một. Tôi cảm thấy anh ấy giấu tôi rất nhiều thứ, tôi sợ anh ấy chỉ lợi dụng tôi mà thôi.

“Bà xã...” Miêu Ca nhìn ra chỗ khác thường của tôi. Biết là anh ấy hiểu rõ mọi hành động khác thường của tôi, tôi rất ghét điểm đó. Giống như cái gì anh ấy cũng biết, nhưng không nói cho tôi biết cái gì cả.

“Anh và người tên Lộ Lộ kia có quan hệ gì.” Tôi đứng ở đối diện Miêu Ca hỏi.

“Em biết rồi mà, cô ấy là em gái anh.” Miêu Ca bình thản trả lời.

Đúng vậy, tôi đã biết rồi, nhưng từ miệng anh ấy nghe thấy đáp án thì lại là tư vị khác.

“Nói như vậy, những chuyện xảy ra gần đây đều là bày của anh? Tùng hay Quy gì đó đều là thuộc hạ của anh đúng không?” Tôi mở to hai mắt hỏi anh ấy.

“Bà xã, bây giờ anh đã chết, trên người anh không chảy máu của ai cả, em tin cũng được, không tin cũng được, anh chỉ có một mình thôi!” Miêu Ca nhìn của tôi với ánh mắt có chút bi tráng. Tôi tin tôi không phải người thích nghe nói ngọt, tôi có cổ chấp của tôi. Nhưng người trước mắt này luôn có bản lĩnh dùng một câu nói, một ánh mắt khiến tôi chìm ngẫm, khiến tôi không biết nên làm gì.

“Anh yên tâm, rốt cuộc anh là dạng người gì, em sẽ dùng hai mắt của mình nhìn, dùng tay mình phát hiện, em sẽ không nghe theo sắp xếp của anh, cũng sẽ không oan uổng anh.” Tôi quát cường nói với Miêu Ca.

Miêu Ca bất đắc dĩ cười cười: “Em cho là em là người dễ tấn công nhất Cao gia sao? Thật ra em mới là người phiền toái nhất.”

Bởi vì trong lòng có khúc mắc nên trên đường về tôi cũng không đi cùng Miêu Ca. Anh ấy đi đằng trước, tôi đi đằng sau. Ánh trăng chiếu vào áo trắng của anh ấy, khiến anh ấy trông càng lạnh lẽo, càng thê lương như ánh mắt vừa rồi.

Quý vẫn luôn lặp lại động tác lúc chết để giết thời gian, nếu không chúng nó sẽ vượt qua thời gian vô tận cô độc kia như thế nào. Nếu có một linh hồn, cho dù nó nhớ lại thì sẽ càng đau đớn hơn là chết. Đây là đoạn đầu trong bản ghi chép của Cao Ngạn Quân. Mà tôi, bây giờ đang tận mắt chứng kiến bi kịch của anh ấy.

Cơ thể không chịu sự khống chế của tôi nữa, tôi chạy đến bên cạnh Miêu Ca, cầm bàn tay lạnh lẽo của anh ấy, hy vọng nhiệt độ cơ thể của tôi có thể nói cho anh ấy biết, tôi vẫn ở bên cạnh anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chuyện năm đó . . .

Dỗ Miêu ca đi ngủ rồi tôi mới dám mở bản ghi chép của Cao Ngạn Quân ra xem. Nội dung bản ghi chép này khiến tôi hơi thất vọng. Trong đó chẳng có trận pháp gì trong truyền thuyết cả, nó giống như một quyển nhật kí vậy. Chính xác nhất là một quyển sách kể về một thời đại đã tiêu vong. Đó là thời nào loạn sau khi trôi qua một thời kì thịnh thế ngắn ngủi, yêu quái hoành hành, dân chúng rất sùng bái huyền học nên thời bấy giờ huyền học rất phát triển. Thời kì đó trong các gia tộc đều xuất hiện rất nhiều người tài giỏi, mà Cao Ngạn Quân chính là một người trong đó.

Trong ghi chép của Cao Ngạn Quân ngoài nhắc tới Chu gia và Giang gia thì còn nói tới một gia tộc họ “Tiểu”. Chắc đó là gia tộc thứ tư trong Tứ đại gia tộc nhĩ. Nếu thời của Cao Ngạn Quân gia tộc thứ tư kia vẫn tồn tại thì cái gì làm nó biến mất chứ? Tôi muốn biết rõ chân tướng nên giờ luôn thêm vài trang nữa.

“Từ Quỳnh ở Động lệ quý rất hung dữ, suýt nữa thì đã phé mất nửa cánh tay của anh Tiểu. Con quý này là dã quý ngưng tụ bởi hàng vạn oán khí trong hầm. Vốn dĩ nó chỉ biết cắn nuốt sinh linh theo bản năng thôi. Không có ai đi hàng phục nó, vậy mà nó có thể tu luyện tới cảnh giới này. Tôi nói với anh Tiểu, nếu con quý kia còn chưa mất đi lý trí mà tu luyện đúng phương pháp thì hai người họ chắc chắn sẽ mất mạng. Ý nghĩ này cũng rất hay, nếu con người có thể trường sinh bất tử mà sức mạnh cứ tăng không ngừng, nói không chừng sẽ có ngày đạt được cảnh giới “Thần”.

“Mấy con quý để làm thí nghiệm nhốt trong phòng tôi bị ba phát hiện, ông ấy đuổi tôi ra khỏi nhà. May mà kịp báo cho anh Tiểu, nên tôi không phải ăn ngủ ngoài đường. Anh Tiểu cho tôi mượn một căn nhà của Tiểu gia, còn đồng ý đưa cho tôi mấy con quý mới nữa. Những người cổ hủ chỉ biết tích tài sản qua ngày kia còn không biết việc tôi đang nghiên cứu thứ có thể làm nghiêng trời lệch đất.”

“Không biết anh Tiểu nhặt ở đâu về một đứa bé mang về làm con nuôi, vì nhặt được lúc sáng sớm nên đặt tên là Tiểu Thần. Chu lão gia bảo tên này không tốt, tinh thần của Tiểu Thần sa sút, chỉ sợ đứa bé này mang vận không tốt. Thật buồn cười, số mệnh hay phong thủy đều rất hư vô, so với việc mỗi ngày đều tính kiếp số thì không bằng dựa vào sức mạnh của chính mình chống lại trời đất. “Thần” cũng chỉ là hạn chế sự phát triển của người trong thời gian đời người ngắn ngủi, tôi đã sắp đặt tới cảnh giới “Thần” rồi

“Thằng bé Tiểu Thần này không đơn giản, nó dễ dàng khiến con tì hưu ngọc linh lung của tôi quy phục. Tôi khen anh Tiểu có đứa con nuôi thiên phú dị bẩm, anh Tiểu lắc đầu thờ dài, chỉ tiếc nó không phải con ruột. Bụng chị dâu Tiểu vẫn không có động tĩnh gì, anh Tiểu nuôi Tiểu Thần cũng chỉ để xung hi thời, mong rằng thằng vé là phúc tinh, có thể khiến chị dâu Tiểu có tin vui.”

“Mẹ nhờ anh Tiểu khuyên tôi bỏ mọi nghiên cứu hiện tại rồi về Cao gia với bà ấy. Bọn họ an phận với phồn vinh hiện tại, không hề nghĩ đến phồn vinh muốn đời ra sao. Bọn họ cam tâm tình nguyện làm người thường. Có câu “Đạo bất đồng, bất tương vi mưu”*, tôi không muốn dây dưa với bọn họ nữa. Cho dù đoạn tuyệt quan hệ cũng không sao cả, tôi đã tìm được động lực rồi — tôi muốn khiêu chiến với Thần.

(*) Bạn bè phải cùng chí hướng. – Khổng Tử. Nguồn: <http://doanhtho.blogspot.com/2011/08/ba-tieu-chi-e-ket-ban-cua-khong-tu.html?m=1>

Tiểu Thần đúng là đứa bé ngoan, dạy một lần là biết, trợn luân hồi mà tôi thiết kế trong lúc rảnh rồi không có gì làm ngay cả anh Tiểu cũng không muốn xem, vậy mà đứa bé này lại hiểu được. Tôi đưa luôn cho nó chơi, trông nó rất giống tôi hồi bé, thấy cái gì cũng học hỏi.”

“Chị dâu Tiểu bảo với tôi là để Tiểu Thần ở đây với tôi, chị ấy không thích Tiểu Thần. Bảo rằng anh Tiểu dùng Tiểu Thần để châm chọc chị ấy là gà mái không biết đẻ trứng, còn cho rằng anh Tiểu đi cả ngày không về nhà thì chắc chắn đã có người bên ngoài. Trong lòng tôi cười chị ấy nghĩ nhiều. Anh Tiểu không có nhà cả ngày là ở chỗ tôi nghiên cứu cấm thuật. Tất nhiên việc nghiên cứu cấm thuật này không thể nói cho chị ấy. Cứ để chị ấy hiểu lầm đi. Bảo sao anh Tiểu cứ kêu đau đầu, là do bị vợ nháo rồi. Để Tiểu Thần đến ở với tôi thì tôi rất vui, tôi luôn muốn tìm một đồ đệ, để truyền thụ cho nó sở học suốt đời của tôi.”

“Anh Tiểu thật keo kiệt, không chịu cho Tiểu Thần đi theo tôi, cũng may anh ấy vẫn thường dẫn Tiểu Thần đến đây, cả ngày tôi chỉ có một mình trong phòng hoặc ngăn người hoặc làm thí nghiệm, thật không thú vị, có đứa bé kia làm bạn cũng đỡ cô đơn. Tiểu Thần chạy tới tìm tôi, bảo là đã phá trận luân hồi của tôi, tôi tưởng nó đùa tôi, lại phát hiện ra trận trên bàn bị phá thật. Tiếc là nó là con anh Tiểu, không thể làm đồ đệ của tôi. Thật là tiếc nuối.”

“Tôi vốn định tìm truyền nhân ở Cao gia cơ, tiếc là người Cao gia coi tôi như mãnh thú, hồng thủy. Cả ngày làm bạn với quý, thân thể bị lệ khí ăn mòn trở

thành cây cỏ thụ rỗng ruột, không biết trong lúc còn sống tôi có thể đi được bao xa trên con đường này nữa, chắc cũng không được bao xa nữa rồi. Những chỗ quan trọng tôi đã dạy cho anh Tiểu rồi, hi vọng anh ấy có thể làm những thứ tôi để lại trở thành thành quả để lại cho đời sau. Bây giờ Tiểu Thần đã trở thành một thiếu niên rồi, chắc là tôi không thể chờ tới ngày nó lập gia đình rồi. Hi vọng khi nó kết hôn có thể đến trước bài vị tôi dâng hương báo một câu cho tôi biết. Tôi luôn coi nó như em như con, không uống công tôi dạy dỗ nó bấy lâu.”

“Chị dâu Tiểu có thai rồi, chị ấy đã gần bốn mươi, tuổi cao có con cũng là phúc của Tiểu gia. Nếu đứa bé là con trai, thì Tiểu gia có người kế tục, tất nhiên là chuyện vui, chỉ có điều Tiểu Thần sẽ càng cô đơn. Sinh ở gia đình hào môn khuôn sáo không biết là phúc hay là họa. Tôi phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại, hi vọng tương lai nó có thể cùng người trong lòng cùng nắm tay đến cuối đời.”

“Khi còn bé Tiểu Thần đã huy trận luân hồi của tôi, nên tôi đã phát hiện ra chân lý của sinh mệnh luân hồi, phác thảo sơ đồ trận pháp, một vòng tròn hỗn độn không biên giới không giới hạn, tầng dưới cùng của trận là chữ《 Quan sát thiên cung 》 ở giữa trận hỗn, vậy thì gọi nó là “Thiên cung mệnh luân” đi. Tuy là bản vẽ phác thảo sơ đồ, cũng chỉ là lý thuyết suông thôi, thời gian của tôi không nhiều, không biết có đủ để khởi động thiên cung mệnh luân không.”

“Chị dâu Tiểu quả nhiên sinh được một cậu nhóc, bác Tiểu rất vui mừng đặt tên cho cháu trai, hình như gọi là Tiểu Dụ Đông thì phải. Cháu ruột ra đời, viên phúc tinh Tiểu Thần này cũng đến lúc hết tác dụng. Tôi để lại mọi thứ cho Tiểu Thần, nó trò giỏi hơn thầy, tôi chỉ mong sau khi tôi chết nó có thể hoàn thành ‘Thiên cung mệnh luân’ thay tôi.”

“Vận may của Tiểu gia lại tiếp tục, chị dâu Tiểu lại mang thai, tiếc là tôi không chờ được đứa bé ra đời, trong《 quan sát thiên cung 》nhắc tới truyền thuyết về phượng hoàng, tôi tìm kiếm nửa đời, đến lúc chết cũng không gặp được, đây là tiếc nuối lớn nhất của tôi. Tôi giao Thiên cung mệnh luân cho anh Tiểu, hi vọng một ngày kia anh ấy có thể thay tôi hoàn thành nguyện vọng cuối cùng. Thấy tôi như vậy, anh Tiểu khóc như mưa, bảo tôi thay anh ấy đặt tên cho đứa bé chưa ra đời làm kỉ niệm. Tôi nghĩ một lúc, thấy chim chóc đậu trên cành ngoài cửa sổ, bảo với anh ấy nếu là con trai thì đặt tên là Tiểu Curu, con gái thì là Tiểu Lộ.”

Đang sau là giấy trắng, chắc hẳn sau khi Cao Ngạn Quân viết xong đoạn nhật kí cuối cùng kia không bao lâu thì chết. Vẫn không biết được nhà họ Tiểu biến mất như thế nào. Cho đến lúc Cao Ngạn Quân chết thì Tiểu gia vẫn chưa có dấu hiệu suy tàn, tại sao lại bỗng dưng biến mất chứ. Tôi nhớ trong tên của Bại lộ cuồng có chữ Lộ, theo bối phận thì Cao Ngạn Quân là anh trai của bà ngoại tôi, nếu Bại lộ cuồng là Tiểu Lộ thì tuổi cô ta phải gần bằng bà ngoại tôi. Nhưng bề ngoài cô ta chỉ có 25, 26 tuổi. Nhưng mà thành quả nghiên cứu của Cao Ngạn Quân đều để lại cho Tiểu gia rồi, trước khi chết Cao Ngạn Quân cũng nói là thuật sinh mệnh của mình sắp thành hình, đã có phương pháp trường sinh bất tử trong tay, người Tiểu gia kéo dài tuổi trẻ cũng không phải là không thể.

Trong bản ghi chép có nói Tiểu Lộ có hai anh trai, một là anh ruột, một là anh nuôi, không biết Miêu ca là anh nào của cô ta, nhìn dáng vẻ luyện huyệt của cô ta đối Tiểu Miêu ca, hẳn không phải anh ruột. Miêu ca bảo là anh ấy không tham gia hoạt động gì của bọn Tiểu Lộ, vậy thì anh trai mà Tiểu Lộ nhắc tới trong giấc mộng của Chu Thụy Tĩnh có phải anh ruột cô ta không?

Con nuôi dù sao cũng không bằng con ruột, tôi – người không có tên trong gia phả Cao gia đã lĩnh hội đầy đủ, hưởng chi anh ấy lại là một người con nuôi mà phụ nhân đương gia không hoan nghênh. Trách không được tôi vẫn thấy cách ra tay của Miêu ca rất giống bọn Tiểu Lộ, hóa ra đều là do Cao Ngạn Quân dạy.

Tôi quay đầu nhìn, Miêu ca, không, phải gọi là Tiểu Thần, người khiến tôi vừa quen thuộc vừa xa lạ đang ngủ trên sàn. Thực ra thân thể này của anh ấy cũng không cần ngủ, nhưng anh ấy luôn bắt buộc mình phải duy trì thói quen giống tôi, anh ấy hi vọng mình có thể sống cùng tôi như người còn sống.

Tôi đi đến bên cạnh anh ấy, nhìn khuôn mặt đang ngủ của anh ấy, Tiểu Thần à Tiểu Thần, rốt cuộc em cũng biết một chút về anh rồi, chúng ta đều hiểu rõ gốc gác của nhau, như vậy mới công bằng đúng không.

“Phu nhân, sao vậy?” Chắc là bị mất tôi quấy nhiễu, Miêu ca mở to mắt hỏi.

“Không có gì!” Tôi cười xán lạn nói, trong tay tôi cũng có bí mật của anh ấy, nhất thời hết lo lắng, tâm tình cũng tốt hơn.

Miêu ca lộ ra biểu tình lười nhác giống con mèo nhỏ nói: “Đã sớm báo em cách Chu Tĩnh xa một chút, em xem, ngọc có thể lây bệnh mà.”

“Ý anh là bảo em ngọc sao?!” Tôi tiến lên cản cổ anh ấy, bị anh ấy kéo lại, cùng nằm trên đất với anh ấy.

“Bà xã, mưu sát chồng là không được.” Miêu ca nằm đối mặt với tôi nói.

Tôi nhéo nhéo mặt anh ấy, trong nháy mắt đó rất muốn nằm trên sàn cả đời với anh ấy, cứ như vậy cả đời cũng tốt.

“Đúng rồi, mấy hôm trước em gặp sư tỷ Chu Tĩnh, anh đoán xem là dạng người gì?” Tôi cười hi hi nói với Miêu ca.

Miêu ca xoay người, thân mình quay sang phía tôi, ánh mắt xinh đẹp chớp chớp, yên tĩnh nghe tôi nói tiếp.

“Em luôn nghĩ Chu Tĩnh nói chuyện khoa trương, khoe sư tỷ cô ấy giống như tiên nữ vậy. Lần trước may mắn gặp được, đúng là không trách cô ấy luôn luôn khoe khoang, đó đúng là tấm gương thực nữ thời đại mới mà. Bộ dáng đẹp mắt, dáng chuẩn, dùng tay múa vài cái là có thể đưa hồn Mạnh Kiều về chỗ cũ.” Tôi hưng phấn nói.

“Bà xã, em chỉ được phép khen anh thôi.” Miêu ca kháng nghị nói.

“Miêu ca, anh phải tin em, em không phải bách hợp.” Tôi phản đối yêu cầu vô lý của Miêu ca.

“Sự phụ Chu Tinh – Cát đạo trường lúc còn trẻ có không ít thành tựu, Chu Tinh chưa học được gì của ông ấy đâu, nghe nói đại đệ tử của Cát đạo trường thiên phú không tẻ, chắc là sư tỷ của Chu Tinh rồi.” Miêu ca giải thích cho tôi.

“Vừa rồi còn bảo em chỉ được khen một mình anh, bây giờ không phải anh đang khen người khác sao.” Tôi làm mặt quỷ với Miêu ca, gây ông đập lưng ông.

Miêu ca nhìn tôi, cười nói: “Trong mắt anh, trên thế giới có hai loại người, em có biết là hai loại nào không?”

“Hai loại gì?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Bà xã và những người khác.”

“Thật biết cách dỗ con gái, anh nói xem anh không ăn vụng mật trong bếp thì sao lại có nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy hả!” Trên mặt tôi cười đến mức nở hoa rồi, trái tim lại phù phù phù phù như nhảy Bungee*.

(*Nhảy Bungee là trò chơi mạo hiểm hàng đầu thế giới. Bạn sẽ leo lên một tháp cao, buộc dây đai quanh người rồi quăng mình xuống dưới mặt đất (hoặc mặt nước). Khi chỉ còn cách bề mặt tiếp xúc không xa, bạn sẽ được kéo lên. Trải nghiệm mạo hiểm này được phát triển thành hoạt động du lịch hấp dẫn ở nhiều nơi trên thế giới.)

“Miệng anh có ngọt hay không em thử thì biết.”

Một tay Miêu ca chống đỡ cơ thể, cúi người tiếp cận tôi, mặt anh ấy gần sát mặt tôi, môi anh ấy sẽ chạm môi tôi. Tim tôi gần như ngừng đập, chỉ có phản xạ thần kinh còn lại khiến tôi giờ tay chặn miệng mình. Tôi thấy anh ấy dừng lại, có vẻ ngoài ý muốn với phản ứng của tôi, mà thất vọng thì nhiều hơn.

Tôi cũng không biết mình bị làm sao, trong lúc đó trong đầu tôi nghĩ đến rất nhiều việc, luôn cảm thấy không bỏ xuống được, tôi rất sợ anh ấy không phải người định mệnh của tôi, tôi sợ mình lún quá sâu sẽ không thể kiểm chế được. Bây giờ tôi đã cảm nhận được sự nguy hiểm rồi, Miêu ca trong lòng tôi không thể thay thế được.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Hắc ung. . .

Buổi tối tôi nằm ngủ mơ thấy một giấc mơ kì lạ, tôi mơ thấy ông bảo vệ mù ở Lâm viên Tô Châu. Người ta hay nói ban ngày suy nghĩ điều gì thì ban đêm mơ thấy điều đó. Tôi thể là ông bảo vệ mù đó đã bị tôi ném ra sau đầu quên lâu rồi, tôi không bao giờ nghĩ về ông ta.

Trong giấc mơ tôi như mực chỉ có tôi và ông ta, ông ta thì lễ với tôi rồi nói: “Cao tiểu thư, tôi nghĩ cô cũng đã nghe đồn về việc có một nhóm người đang tìm kiếm người học huyền thuật.”

Trong giấc mơ tôi không thể khống chế bản thân, không thể há miệng nói chuyện, chỉ có thể đứng yên không nhúc nhích nhìn ông bảo vệ mù, ông ta tiếp tục nói: “Lão phu tự biết bản thân nghiệp chướng nặng nề, không dám tiếp tục khiến tiểu thư ở dưới cửu tuyền đau khổ, không chịu hợp tác với bọn họ, lại không đánh lại được bọn họ, gặp độc thủ. Trước khi đi mạo muội báo mộng cho Cao tiểu thư là muốn nhắc nhở cô, thiên kiếp không thể tránh được. Nếu cứ đương đầu với khó khăn thì sẽ rơi vào kết cục như bây giờ của lão phu. Tôi học cấm thuật, thân mang tội không thể nhập luân hồi, không có ngày gặp lại tiểu thư, hi vọng Cao tiểu thư biết trân trọng, không cần bước lên con đường của lão phu.”

Nói xong lời này, ông bảo vệ mù dần dần biến mất, tôi từ trong mộng bừng tỉnh, một đầu mồ hôi lạnh. Sao có thể vô duyên vô cớ mơ thấy ông bảo vệ mù chứ, sẽ không phải là báo mộng thật chứ? Tôi không yên lòng, sau khi tốt nghiệp Vương Uy làm việc ở Tô Châu, hay là gọi điện thoại nhờ anh ấy kiểm chứng một chút.

Tôi không nói mấy lời thừa thãi, trực tiếp cho Vương Uy địa chỉ lâm viên đi xem giúp tôi xem ông bảo vệ còn ở đó không. Vương Uy đồng ý giúp, tôi tắt máy, trong lòng vẫn không yên tâm.

Miêu ca cũng tỉnh dậy, dựa vào sofa sau lưng tôi nói: “Bà xã tối qua mệt như vậy mà còn dậy sớm thế.”

Câu này tôi cứ cảm thấy có nghĩa khác, vội nói: “Không sao! Cùng ngủ trên sàn thôi mà! Em có cái gì mà mệt !”

Miêu ca cười cười, nắm tay tôi nói: “Bà xã, anh biết trong lòng em có rất nhiều nghi vấn, anh muốn nói cho em biết, mặc kệ quá khứ thế nào, tương lai thế nào, anh đối với em rất nghiêm túc, tất cả như một.”

Đây là lần đầu tiên Miêu ca thổ lộ trực tiếp với tôi nhỉ, nhất thời tôi im lặng, sau đó mới hỏi: “Không phải là ràng buộc để sống lại mới tìm tới em sao?”

“Bà xã, anh nói có lẽ em không tin, lần đầu tiên anh gặp em liền nhất kiến chung tình với em, anh luôn nghĩ kiếp trước em là vợ anh, khi anh biết lúc còn

sống vẫn chưa kết hôn thì anh còn không tin được. Trong lòng anh có một cảm giác em là vợ anh, không thể sai được.” Ánh mắt Miêu ca nhìn thẳng tôi, gần từng tiếng kết.

Áy náy trong lòng dâng lên không nói thành lời, không phải vì ánh mắt mà vì trong lòng tôi cũng có cảm giác như vậy. Cho dù kiếp trước không phải vợ chồng, tôi vẫn tin là anh là chồng tôi, không thể sai được.

Tôi dùng ngón út của mình, móc lấy ngón út của Miêu ca: “Thân ái, anh còn thiếu em một phần sính lễ. Mẹ em trên trời có linh thiêng cũng sẽ bảo con rể này thật nhỏ mọn.”

Ánh mắt Miêu ca lộ ra sự vui mừng, nhẹ nhàng hôn lên chỗ hai ngón tay: “Tuân mệnh, bà xã, chờ anh sống lại chúng ta sẽ kết hôn.” Lúc này tôi rất muốn ôm lấy thân thể lạnh như băng của anh ấy. Cho dù con đường phía trước gặp ghềnh, tôi cũng sẽ không rời không bỏ.

Vương Uy gọi lại cho tôi báo là ông bảo vệ kia đêm qua đã đột tử. Cảnh sát thông báo là ông ấy chết già, nhưng mọi người xung quanh đều bàn tán xôn xao. Tuy ông ta lớn tuổi nhưng cơ thể vẫn khỏe mạnh, sao có thể đột tử được. Hơn nữa còn có lời đồn về việc làm viên có ma, bọn họ tự kết luận là do ma quỷ đến quấy phá.

Tôi cảm ơn Vương Uy xong mà tảng đá trong lòng không rơi xuống, ngược lại càng treo lên cao hơn. Cùng một thủ pháp, giống của bọn người Chu Thụy An, Đào, Hạc, Quý, Tùng, bốn người này tôi đã gặp qua, Đào là người còn sống sót của Tiểu gia đã biến mất, Tùng là con trai trưởng của Chu gia. Dựa theo thân phận của hai người này có thể đoán được tổ chức này tuyệt đối không bình thường. Trong mơ, ông bảo vệ mù có nói với tôi là thiên kiếp không thể tránh khỏi, mà quẻ tiên thiên diễn của Giang lão gia cũng nói thiên kiếp là ba nhà đều gặp. Nếu thiên kiếp lại cần nhiều máu tươi như vậy để làm lễ rửa tội, ngay cả tôi cũng nghi ngờ Ông Trời rốt cuộc làm cái gì!

Tôi bảo với Miêu ca là tôi muốn đến nhà Chu Tinh, mục đích không phải tìm Chu Tinh mà là Kim Sam – sư tỷ cô ấy. Kim Sam vẫn chưa tìm được tin tức của “Hắc Ung”. Chị ấy cũng thật cứng đầu, tìm không thấy thì thôi, lại cứ ở lại nhà Chu Tinh khiến Chu Tinh mệt gần chết. Điều kiện vệ sinh trong nhà Chu Tinh còn không tốt bằng ngoài đường. Đây căn bản không phải là nơi dành cho người ở. Kim Sam không thể coi như không thấy vô mĩ ăn liên và tất thối trong phòng nên ép buộc cô ấy tổng vệ sinh hàng ngày. Bây giờ trong phòng rất sạch ngay cả một chút mùi của Chu Tinh cũng không còn.

Nhắc tới “Hắc ung” Kim Sam lại nghiêng răng nghiêng lợi, chị ấy có thể cảm nhận được “Hắc ung” đang ở ngay trong thành phố này, vậy mà không thể tìm ra được. Thành phố này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, muốn tìm một quý hồn phiêu miêu thật sự rất khó.

“Sư phụ nói thiên kiếp lần này là do các gia tộc lớn của huyền học tự tạo nghiệt, ông ấy sẽ không nhúng tay vào.” Kim Sam nói với tôi như vậy, không nghĩ tới ngay cả chị ấy cũng biết chuyện thiên kiếp.

Miêu ca nói với tôi, sư phụ Kim Sam – Cát đạo trưởng là nhân vật mà bà ngoại cũng phải kính trọng. Tuy Giang lão gia có thể tính ra thiên kiếp nhưng lại không biết nguyên nhân cụ thể của thiên kiếp. Có khi nào Cát đạo trưởng còn biết nhiều hơn Giang lão gia không.

“Em có thể gặp sư phụ chị không?” Tôi hỏi Kim Sam.

“Sư phụ hà, già mà không đứng đắn, ngày ngày đi chơi khắp nơi, tớ cũng lâu rồi chưa gặp ông ấy.” Chu Tinh nói xen vào.

Kim sam gõ đầu cô ấy một cái: “Dù sao cũng là sư phụ, cẩn thận ông ấy lại dạy em mấy chú ngữ linh tinh.”

“Vậy sư phụ hai người có bao giờ nói gì về phượng hoàng không?” Tôi nói ra một nghi vấn khác trong lòng.

Chu Tinh đỡ cằm nghĩ nghĩ rồi nói: “Phượng hoàng? À, hồi tớ còn bé không ngủ được thì sư phụ sẽ kể chuyện cho tớ nghe, ông ấy có kể cho tớ một truyền thuyết rất thú vị về phượng hoàng.”

Tôi lập tức dựng tai nghe: “Truyền thuyết gì?”

“Ông ấy kể là: Phượng hoàng thích đậu trên cây ngô đồng. Có một thôn có rất nhiều cây ngô đồng, đã thu hút được hai con phượng hoàng đến định cư. Sau đó người trong thôn ngày càng tham lam, muốn trường sinh bất tử, nên hai con chim phượng hoàng bay đi mất.”

Tôi gật đầu, giống hệt đoạn ký ức khi tôi nhớ lại trong đình bạch ngọc: “Rồi sao nữa?”

“Sau đó phượng hoàng không trở về nữa, sư phụ bảo là tuy phượng hoàng bay đi, nhưng chúng nó vẫn chiếu cố thôn kia như cũ. Ông ấy còn bảo Tứ đại gia tộc là bắt nguồn từ thôn đó. Tổ tiên Cao gia là Trưởng thôn, Giang gia là Trưởng lão, Chu gia là hậu duệ của Tế ti, còn có một Hiến tế nữa, có điều đời sau của ông ta đã chết hết, thật đáng tiếc. Tứ đại gia tộc giờ chỉ còn lại ba.” Chu Tinh nói xong thì thở dài.

Không phải chứ, cái này cũng quá vô lý, tôi không tin đâu.

“Sư phụ cũng dùng truyền thuyết này dỗ em hả? Còn có người bảo rằng Huyền học là do phượng hoàng truyền thụ, cũng chỉ là truyền thuyết thôi. Trên đời này nhiều người như vậy mà chưa có ai nhìn thấy phượng hoàng, tất cả là do con người hư cấu ra thôi.” Kim Sam nói.

“Em rất hi vọng thật sự có phượng hoàng, chị không xem trên tivi có công bố tranh vẽ và pho tượng trong Di tích Thất Diệu sao? Đều là về phượng hoàng, các nhà khảo cổ học vẫn đang nghiên cứu đây. Bảo là người xưa vẫn sùng bái phượng hoàng, nói không chừng cái thôn kia là chỗ của phượng hoàng thì sao.” Chu Tinh hưng phấn nói.

Thấy tôi chăm chú nghe, Kim Sam hỏi: “Cao tiểu thư có hứng thú với phượng hoàng sao? Chị nghĩ Cao gia sẽ biết cụ thể việc này chứ.”

“Nghe rất thú vị.” Tôi cười cười nói, tuy Kim Sam có chút lẳng mạn của cô gái nhỏ, nhưng bản chất vẫn là người cứng nhắc.

Trên mặt Kim Sam lại xuất hiện nụ cười nói: “Sư phụ nói với chị tụi Cao gia là đại gia tộc có lịch sử lâu đời, nhưng luôn làm tròn nhiệm vụ của mình, từ nhỏ chị luôn kính nể người Cao gia.”

“Em càng bội phục người như chị, thiên phú dị bẩm, muốn làm gì cũng có thể dựa vào năng lực của mình.” Tôi hâm mộ nói.

“Thiên phú dị bẩm có ích lợi gì chứ, qua vài thập niên nữa, linh hồn cũng sẽ rời khỏi thể xác này mà nhập luân hồi. Chị chỉ muốn lúc còn sống có thể chém hết ma quỷ trên thế gian, để người còn sống an tâm thôi.” Kim Sam mỉm cười nói.

Trong ánh mắt sùng bái của Chu Tinh sắp có thể phát ra ánh sáng: “Sư tỷ chị luôn là tấm gương của em. Sư phụ nói sư môn có chị thừa kế thì sẽ không lo gì nữa.”

Đang nói chuyện, thì có chuông cửa, thật kì lạ, nhà Chu Tinh từ bao giờ lại náo nhiệt như vậy.

“Kỳ quái, còn có ai đến tìm mình chứ.” Chu Tinh nhìn cửa nhúc nhích.

“Có thể là sư phụ cậu đến?” Tôi có chút mong đợi nói.

“Không thể nào, mới qua mùa đông ông ấy sẽ không đến nhà tở.” Chu Tinh ai oán nói.

“VẬY CŨNG PHẢI MỞ CỬA RA XEM, NÓI KHÔNG CHỪNG LÀ NGƯỜI THU TIỀN ĐIỆN NƯỚC.” Tôi đẩy cô ấy.

Chu Tinh chạy ra mở cửa, người đi vào lại là Miêu ca.

“Miêu ca?” Tôi có chút kinh ngạc.

“Bà xã đi lâu như vậy mà chưa về, ông xã sợ em lạc đường, đến đây đón em.” Miêu ca mỉm cười nói.

“Miêu đại nhân ngài tới rồi, mời ngồi.” Chu Tinh lập tức chân chó nhường cho Miêu ca ngồi cạnh tôi.

Kim Sam nhìn chằm chằm Miêu ca, tôi có chút bất an. Cho dù bộ dạng Miêu ca nhà tôi đẹp mắt cũng không đến mức nhìn không chớp mắt như vậy chứ.

“Kim Sam?” Tôi khua tay trước mặt Kim Sam.

“Hắc ung!” Kim Sam rút kiếm pháp phi tới chỗ Miêu ca.

Tôi giữ kiếm của chị ấy theo bản năng: “Có chuyện gì từ từ nói, đao kiếm không có mắt đâu.”

“Cao tiểu thư, em đừng bị anh ta lừa, anh ta không phải người, anh ta là một lệ quỷ!” Trong lúc giằng co Kim Sam quát.

“Em biết.” Tôi lạnh nhạt trả lời, tôi nhìn Miêu ca từ một con mèo biến thành người, sao có thể không biết anh ấy là cái gì, ngay cả kiếp trước của anh ấy tôi cũng tra ra.

“Em biết? Em biết mà còn giúp anh ta?” Kim Sam mở to mắt nhìn.

“Chị bình tĩnh đã, chị nghe em nói.” Tôi bị bộ dáng của Kim Sam dọa. Sao vừa nhìn thấy Miêu ca đã phát cuồng rồi.

Kim Sam không cho tôi cơ hội nói gì, một tay cầm kiếm pháp bằng gỗ đào giằng co với tôi, tay kia múa vài cái, mấy sợi dây kim tuyến bay từ túi chị ấy ra, bay đến chỗ chúng tôi.

Miêu ca ôm eo tôi, cầm một cái cốc trên bàn, ném lên trên không trung. Nước trà màu nâu biến thành màu đen, ở trên không trung ngưng tụ thành một con rồng màu đen, há miệng nuốt hết đám dây kim tuyến đó.

Miêu ca ôm tôi như mang túi công văn chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Anh ba khả hoàn trở về. . .

Kim Sam muốn đuổi theo chúng tôi, lại bị Chu Tinh giữ lại, tôi thoát ra khỏi túi công văn, lôi kéo anh ấy chạy như điên trên đường.

“Bạn em? Lễ gặp mặt cũng thật là nhiệt tình.” Trên mặt Miêu ca vẫn là nụ cười không sao cả.

“Sur ty Chu Tinh, người theo đuổi anh, đi từ xa đến để siêu độ cho anh.” Tôi thở hổn hển, còn Miêu ca vẫn rất ung dung không chút hỗn loạn, căn bản là anh ấy không cần hô hấp mà. Tôi bỗng có suy nghĩ tà ác là nếu lúc kiss thì chẳng phải là tôi sẽ không thở nổi sao?

“Lúc anh ở ngoài cửa có cảm nhận được linh lực xa lạ, còn muốn hỏi em quen biết người như vậy từ khi nào.” Miêu ca nói.

Tôi không nghĩ tới Hắc Ưng mà Kim Sam muốn tìm lại chính là Miêu ca. Bình thường Kim Sam là người rất nghiêm túc, vậy mà vừa thấy quý hồn là hóa thân thành tu la. Chu Tinh nói rất đúng, sur ty cô ấy đúng là Quý Kiến Sâu mà. Hi vọng Chu Tinh có thể ổn định được cảm xúc của sur ty cô ấy, mấy ngày nữa tôi sẽ đi giải thích với Kim Sam. Miêu ca nhà tôi tuy là lệ quỷ nhưng không phải lệ quỷ bình thường đâu, ngay cả thân tiên cũng chưa chắc đã tiêu sái như anh ấy.

Tôi ngồi trên mặt đất thở dốc, Miêu ca vươn tay kéo tôi dậy: “Bà xã, chúng ta đi dạo một chút đi.”

Cái này có tính là mời hẹn hò không? Lại nói, cũng không phải chưa từng dạo phố với Miêu ca, có điều khi đó anh ấy vẫn là bộ dáng con mèo nhỏ, bị tôi bỏ trong túi mang theo khắp nơi. Bây giờ anh ấy là hình người, tôi lại thấy có chút ngượng ngùng.

Tôi cầm tay Miêu ca: “Được, anh muốn đi đâu em cũng đi với anh.”

Chúng tôi nắm tay tản bộ ở ven hồ, ở ven hồ luôn có đôi có cặp, chúng tôi chỉ là một trong số các đôi tình nhân kia thôi nhưng phần hạnh phúc kia là độc nhất vô nhị. Nếu chúng tôi chỉ là người bình thường, tôi muốn cứ tiếp tục như vậy với anh ấy, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, vài thập niên, cho đến khi chúng tôi cùng nhau tóc trắng xoá, cùng nhau sinh lão bệnh tử, đó chính là hạnh phúc lớn nhất. Tiếc là tôi với anh ấy không phải người bình thường, anh ấy là quý Tiểu gia tan cửa nát nhà, tôi là người Cao gia không có tên trong gia phả. Người – Quý thì tôi không sợ. Tôi chỉ sợ việc Tiểu gia biến mất có liên quan tới Cao gia. Cho nên tôi không dám hỏi trực tiếp Miêu ca. Tôi sợ nghe được đáp án khiến tôi không dám đối mặt với anh ấy.

“Bà xã, em nghĩ gì đấy?” Thấy tôi ngẩn người, Miêu ca hỏi.

Tôi không trả lời, xoa người ôm anh ấy không chịu buông tay, con mèo đen nhỏ không có lúc nào không ở cạnh tôi đã không còn, anh ấy đã trả giá quá nhiều rồi, bây giờ đến lượt tôi quý trọng anh ấy.

Ở ven hồ, lần đầu tiên tôi chủ động ôm Miêu ca, muốn sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của anh ấy, giống như tôi đã phải giương mắt nhìn anh ấy mất đi rất nhiều lần.

Kim Sam hoàn toàn nghe tôi giải thích, luôn trách tôi là người Cao gia mà lại câu kết với lệ quỷ làm việc xấu. Tôi không nghĩ tới chấp niệm của chị ấy với việc đánh quỷ đã đến trình độ cực đoan.

Chu Tinh nói cho tôi biết nhà Kim Sam ở chỗ thu thập hài cốt, cha mẹ đều bị lôi kéo làm kẻ chết thay, từ nhỏ chị ấy đã thề sẽ giết hết quý hồn trên thế gian. Tôi hiểu chị ấy không thể không trở nên cứng rắn, nhưng tôi không thể để chị ấy ra tay với Miêu ca. Tuy tôi minh hôn với lệ quỷ, tái hôn là quyền lợi của quả phụ, quyền lợi của quả phụ cũng phải mạnh mẽ giữ gìn.

Ấn kí hình lông chim màu đỏ trên cánh tay vẫn không biến mất, mỗi khi tôi kích động hoặc lúc tôi muốn sử dụng chú thuật, thì cái ấn kí đó sẽ hiện ra. May mà nguồn sức mạnh âm áp này không có ác ý với tôi, như kiểu vốn dĩ nó là của tôi nên phải làm việc cho tôi vậy. Tôi cả gan hoài nghi cô bé trong đình bạch ngọc là tôi, vậy thì Thanh Ngộ có thể là Miêu ca không? Tiểu gia là đời sau của người hiền tế. Tiểu Thần là người do Tiểu gia an bài vào. Thanh Ngộ hẳn là Miêu ca vì tôi có thể cảm nhận được tình cảm không xóa bỏ được với anh ấy.

Đội khảo cổ đã khai hoàn về từ Di tích thất diệu, tôi lập tức liên lạc với anh ba. Tôi đã xác định di tích thất diệu chính là di tích của thôn được phượng hoàng chiếu cố. Phượng hoàng, trường sinh, Tiểu gia, Cao gia, Cao Ngạn Quân, tất cả mọi khúc mắc đều bắt nguồn từ cái thôn đó.

Anh ba có áp lực rất to lớn đối với việc tôi tự đón gió tẩy trần cho anh ấy. Anh ấy bảo chắc chắn là tôi có mưu đồ gây rối. Tôi mất bao công sức mới có thể lừa anh ấy ra ngoài ăn bữa tối dưới ánh nến với tôi. Đầu tiên là nói chuyện trong nhà, nói mãi rồi tôi cũng dẫn dắt anh ấy tới việc anh ấy đi khảo cổ có phát hiện gì.

“Anh ba à, em thấy trên tivi nói là, di tích Thất diệu đã khai phá thành công, tạo nên một sự rung động lớn trong ngành học thuật, ngoại trừ tín ngưỡng về rồng không ngờ còn có cả tín ngưỡng về phượng hoàng.” Tôi mở đề tài.

“Mấy lần khai quật trong quá khứ đều là mánh thú, người xưa thường sùng bái sức mạnh, nên thường hướng tới sư tử hổ báo, di tích lần này lại là phượng hoàng, ai cũng không đoán được.” Anh ba vừa uống rượu vừa trả lời tôi.

“Anh ba, bọn anh nhất định phát hiện ra không ít thứ không thể công bố, nói cho em nghe đi?” Tôi lại rót rượu cho anh ba.

“Trẻ con đừng hỏi nhiều, học cho tốt đi, tương lai gả vào gia đình tốt là được, gả xa vào.” Từ lượng của anh ba không tốt lắm, uống thêm hai chén trên mặt đã phỉm hồng, trả lời.

“Nhất định là không tìm được cái gì nên không dám nói cho em chứ gì.” Tôi cố ý nói.

Anh ba tiếp tục cười không nói. Tôi muốn đập bàn! Ngay cả phép khích tướng cũng không dùng được !

“Cao Hạnh, bây giờ Cao gia ốc còn không mang nổi mình ốc, tự em phải chăm sóc chính mình cho tốt.” Anh ba xoa đầu tôi.

“Cao gia làm sao?” Tôi vội vã hỏi, tôi chỉ biết sự nghiệp của Cao gia không thuận lợi, nhưng nghe giọng điệu anh ba nói thì nghiêm trọng hơn tôi nghĩ.

“Chuyện này em không làm gì được đâu, tự lo chuyện của mình thôi.” Anh ba tự rót rượu, không chịu nói cho tôi biết.

“Sao lại không liên quan em chứ? Em không phải người Cao gia sao? Thật ra em không phải con cháu Cao gia đúng không? Em là con nuôi đúng không?” Tôi hỏi kịch liệt. Việc gì cũng không cho tôi biết. Trên gia phả cũng không có tên của tôi, tôi rất nghi ngờ tôi không phải con ruột.

“Em nói linh tinh cái gì đấy, lúc cô sinh em anh có mặt ở bệnh viện, tận mắt anh trông thấy em được bế ra khỏi phòng sinh, sao có thể không phải con cháu Cao gia chứ.” Anh ba nhìn tôi nói.

Đúng vậy, nếu tôi là con nuôi, thì đã bị quý máu ăn mất rồi, tôi hỏi tiếp, giọng nhỏ hơn: “Thế vì sao lại gạt em?”

“Đám người đối phó với Cao gia đều là cao thủ huyền thuật, ngay cả anh còn bị thương, bọn họ lại tâm ngoan thủ lạt. Nếu em rơi vào tay bọn họ thì chết là chắc.”

Đối phó với Cao gia là bọn người Chu Thụy An rồi. Không biết Chu Thụy An có tham gia tập kích Cao gia không. Tôi nghĩ anh ta và chị họ dù sao cũng là vợ chồng, sẽ nhìn vào tình cảm vợ chồng mà không trực tiếp hại người Cao gia đâu. Nhưng tôi lại nhớ đến việc anh ta ra tay với chính em trai ruột thì đối với người khác càng không run tay. Mấy người bị Quý đêm kinh hồn căn nuốt hồn phách, ai mà không phải là kiệt tác của anh ta chứ. Đào, Hạc, Quy, Tùng bọn họ ai cũng dính máu tươi cả.

Tôi rất muốn nói cho anh ba biết mấy người này, nhưng tôi không thể nói tôi học huyền thuật ở đâu, tôi trốn khỏi tay Đào và Hạc như thế nào. Tất cả đều liên lụy đến Miêu ca. Cao gia là một gia tộc nghiêm khắc, hận nhất là việc làm trái ý trời, Cao Ngạn Quân chỉ nghiên cứu phương pháp trường sinh và trọng sinh trên lý thuyết đã bị trục xuất khỏi Cao gia, cả đời đã bị bức bách. Nếu họ biết Miêu ca đã thực hành nghiên cứu của Cao Ngạn Quân thì nhất định sẽ dốc toàn lực đuổi giết. Tôi cũng không muốn trở thành góa phụ đen Black Widow*.

*Góa phụ đen Black Widow là nhân vật trong truyện tranh Marvel. Tìm hiểu thêm ở đây.

“Anh ba, em cũng là thành viên của Cao gia, nếu Cao gia biến mất, em sẽ cùng Cao gia biến mất, đừng lúc nào cũng coi em như người ngoài được không?” Tôi kiên định nhìn anh ba nói. Dù sao Cao gia cũng có ơn dưỡng dục với tôi, tuy không yêu thương tôi nhưng cũng không ngược đãi. Trên gia phả không có tên tôi thì sao, tôi vẫn mang họ Cao cơ mà.

Anh ba thở dài: “Từ bé tính em đã cứng đầu, anh biết nếu trong lòng em đã có ý định thì tám con trâu cũng không kéo lại được. Thôi được rồi, anh nói cho em biết những thu hoạch ở di tích thất diệu.”

Tôi cười gật đầu, yên lặng ngồi xuống nghe anh ấy nói.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Máu Kim Phụng, Lệ Thanh Loan . . .

“Em có biết bát quái không? Dương sinh âm, âm bổ dương. Âm dương tương sinh nên sinh ra vạn vật. Người trong thôn kia theo đuổi sự trường sinh, bọn họ cho rằng nắm giữ lực lượng hai cực âm dương là có thể vượt qua luân hồi.”

“Em biết vạn vật đều có âm dương, nhưng âm dương của vạn vật đều nhỏ bé. Âm dương giống như ngọn gió vô hình trong sơn cốc, ý tưởng của bọn họ không thực tế.”

“Em có biết bức họa trong di tích nói gì không? Bức họa đó bọn anh tháo xuống, nhưng không có công bố ra ngoài.” Anh ba dừng một chút rồi lại nói: “Phụng hoàng có hai con, Kim Phụng thuần dương, Thanh Loan thuần âm, người trong thôn cho rằng dùng máu Kim Phụng và lệ Thanh Loan là có thể vượt qua luân hồi.”

Muốn dùng máu và nước mắt phụng hoàng để thỏa mãn dục vọng muốn trường sinh của mình. Con người thật là cuồng vọng.

Tôi cười lắc đầu: “Anh ba, anh có tin suy nghĩ của họ không?”

“Anh tin, nhưng anh không cho rằng người bị luân hồi vứt bỏ vẫn có thể hạnh phúc.” Anh ba nghiêm túc nói.

Tôi và người Cao gia có thể có cùng nhận thức thì đúng là kì tích mà. Luân hồi là để tu chỉnh linh hồn. Không có luân hồi, thì linh hồn phải sống cô độc trăm năm, ngàn năm sẽ trở nên mệt mỏi. Giống như Miêu ca đã từng nói với tôi anh ấy không có cảm giác tồn tại, chỉ khi nhìn tôi anh ấy mới có cảm giác mình vẫn còn ở trong tam giới.

Điện thoại anh ba kêu, anh ấy nhìn màn hình xong, trên mặt lại xuất hiện ý cười.

“Alo, Tiểu Tuệ, anh là Cao Bình Minh.” Anh ba dịu dàng nói với người bên kia điện thoại.

Tôi nhớ trong đội khảo cổ anh ba tham gia có một cô gái tên là Thân Tuệ. Vì phong cách ăn mặc của cô ấy rất giống Lâm Tư Giai nên tôi có ấn tượng sâu đậm với cô ấy. Lúc nằm viện tôi đã thấy quan hệ giữa cô ấy và anh ba có chút ái muội rồi. Có khi lần sau gặp lại, tôi phải gọi cô ấy là chị dâu rồi.

Tắt điện thoại rồi anh ba đứng dậy, tươi cười hơn hờ nói với tôi: “Cao Hạnh à, anh còn có hẹn, anh đi trước nhé.”

Tôi bĩu môi, tôi cũng không dám phá nhân duyên của người khác: “Cung tiễn anh ba!”

Anh ba đi rồi, còn một bàn đồ ăn cũng không thể lãng phí, tôi ăn một mình vậy. Tôi đang ăn uống vui vẻ thì trông thấy một đôi trai gái trông quen quen ngồi bàn bên cạnh. Đây không phải là Bại lộ cuồng và người tên Hạc giống Miêu ca sao. Bây giờ tôi đã có thể dễ dàng phân biệt Hạc và Miêu ca. Tuy bọn họ có bề ngoài tương tự, nhưng khí chất lại khác nhau. Hạc giống như đồ phụ thuộc, luôn bám theo Đào vậy. Miệng tôi ngậm nửa cái đuôi cá, trợn mắt nhìn gai người họ. Mong sao bọn họ không phát hiện ra tôi. Tôi lén lút xoay lưng về phía họ, giống như con cua bò ngang mà im lặng lê ra cửa.

“Con nhóc Cao gia, gặp mặt mà không chào hỏi gì à, thật không lễ phép.” Sau lưng có một giọng nũng nịu gọi tôi.

Tôi chậm chạp xoay người, trên mặt là nụ cười xán lạn: “Em chồng, đã lâu không gặp.”

“Phì, ai là em chồng của cô.” Bại lộ cuồng tức giận nói: “Cô đừng có nằm mơ nữa, anh ấy sẽ không thích cô, anh ấy làm sao có thể thích người Cao gia chứ. Cô đã dùng tà thuật gì để mê hoặc anh ấy hả?”

Cô em chồng này thật hung hãn, làm chị dâu của cô ta chắc phải có phúc thiên mệnh đại mất, tôi bị cô ta quát đến mức màng nhĩ cũng đau, xoa xoa tai cải lại: “Miêu ca thích ai, anh ấy có thích tôi hay không, cũng không cần sự đồng ý của cô nhỉ.”

Bại lộ cuồng đi tới trước mặt tôi, tôi lùi về sau theo bản năng. Cô em chồng này của tôi không chỉ có khuynh hướng bại lộ mà còn có cả khuynh hướng bạo lực.

“Hừ, Cô yên tâm đi, tôi đã đáp ứng anh ấy sẽ không ra tay với cô rồi. Tôi luôn nói được thì làm được.” Bại lộ cuồng hừ lạnh nói.

Sức mạnh nóng bỏng của Kim Phượng đang sôi trào trong cơ thể tôi. Nếu chỉ có một mình Bại lộ cuồng thì chưa chắc tôi đã thua. Nhưng khiến tôi lo là Hạc vẫn không nói gì ở sau lưng cô ta. Đầu tôi cũng không bị úng nước, cũng không muốn làm anh hùng lấy một địch hai.

“Vậy thì chị dâu chúc hai người ăn được uống được nhé.” Chân tôi như được bôi mỡ, đang muốn chạy, lại ngửi được một mùi khói gay mũi.

“Cháy! Chạy mau!” Âm thanh nhồn nháo không biết từ đâu truyền tới.

Lối thoát hiểm đã được mở ra, cả khách hàng và người phục vụ đều liều mạng chạy ra ngoài. Làn khói dày đặc mà mắt thường có thể thấy rõ cũng bay ra từ lối thoát hiểm. Tôi che miệng chạy ra ngoài từ lối thoát hiểm, Bại lộ cuồng và Hạc chạy sát phía sau tôi. Tuy nhà ăn ở tầng cao nhất nhưng cũng may bây giờ không phải giờ ăn cơm nên người không nhiều lắm. Mấy người khác đã chạy mất rồi. Khi chúng tôi chạy đến lối thoát hiểm thì cầu thang đã dày đặc khói đen.

Tôi chạy từ trên cầu thang xuống, đám cháy không phải ở tầng cao nhất nên càng đi xuống thì khói càng dày. Mắt tôi cay xè, chảy nước mắt. Bại lộ cuồng và Hạc cũng vậy. Bại lộ cuồng ôm tay Hạc, vừa đi vừa ho. Khi đi đến tầng 4 thì cả cầu thang đều có lửa. Vì cửa sổ và đồ trang trí trên tường đều là nguyên liệu dễ cháy nên bốn phía là một màu đỏ bùng nóng rực.

May mà cầu thang không bị làm sao. Tôi cời áo khoác, dập đám lửa nhỏ trên tay vịn cầu thang, chạy xuống. Chạy được mấy bước thì thấy thiếu một người phía sau. Quay lại nhìn thì thấy Bại lộ cuồng đang đứng giữa biển lửa, ngăn người nhìn căn phòng bị cháy.

“Đào! Đào!” Hạc chạy tới, kéo Bại lộ cuồng chạy đi, Bại lộ cuồng giống như đũa ngọc nhìn ngọn lửa đang thiêu hủy mọi thứ, tay chân cứng ngắc. Hạc khê cần mồi, rồi cõng Bại lộ cuồng lên tiếp tục chạy.

Tôi tò mò nhìn hai người kia, tôi rất có hứng thú với quan hệ của Hạc và Bại lộ cuồng. Đũa ngọc cũng nhìn ra Bại lộ cuồng có khuynh hướng yêu anh trai, mà Hạc có dung mạo tương tự Miêu ca cũng biết mình chỉ là đồ thay thế chứ nhỉ.

“Cô ấy không sợ thứ gì cả, chỉ trừ mỗi lửa thôi.” Hạc cõng Bại lộ cuồng, nhỏ giọng nói.

“Là có... Liên quan tới việc Tiểu gia tiêu vong sao...” Tôi hỏi anh ta.

Hạc cõng Bại lộ cuồng chạy trước tôi, không quay đầu lại nói: “Năm đó Tiểu gia bị đốt cháy không còn gì cả, Đào cô ấy tận mắt nhìn thấy Tiểu gia chỉ còn lại tro tàn.”

Tôi không lên tiếng nữa, tâm tình vô cùng trầm trọng, trận cháy đó... Miêu ca là chết trong đó sao.

Chúng tôi chạy ra ngoài thì có bác sĩ đến kiểm tra xem chúng tôi có bị thương không. Tôi lắc đầu bảo với bác sĩ tôi không sao. Khi quay lại tìm Hạc và Bại lộ cuồng thì không thấy hai người họ đâu nữa.

Tôi tìm xung quanh một vòng nhưng không tìm được họ. Đúng lúc này điện thoại kêu, là Chu Tinh gọi.

“Cao Hạnh! Cậu mau đến núi Nam đi! Miêu đại nhân đang quyết đấu với sư tỷ tớ! Tớ không ngăn được!” Chu Tinh vội vã nói.

Tôi tắt điện thoại, sừng sốt một giây rồi vứt điện thoại vào túi, gọi xe đến núi Nam. Tuy Miêu ca biết Kim Sam là sư tỷ Chu Tinh, nhưng đối với tính cách của anh ấy thì có người ra tay với anh ấy nhất định anh ấy sẽ không nhẫn nhịn. Càng không nói tới Kim Sam, chỉ ấy hận không thể đuổi tận giết tuyệt lệ quý trên đời, vất vả lắm mới bắt được Hắc Ưng, tuyệt đối sẽ không buông tay.

Đến chân núi Nam, vừa xuống xe tôi đã thấy con quỷ nhỏ chết đuối của Chu Tinh trốn dưới tàng cây chờ tôi. Quỷ nhỏ bay trước, tôi chạy theo nó tới chỗ trận đánh. Thật sự là vô cùng thâm hiểm, mặt đất gồ ghề, cây cỏ xung quanh đều héo rũ. Kim Sam cầm kiếm đào trong tay giằng co với Miêu ca. Chu Tinh trốn sau một gốc cây nhảy lên ngồi xuống để tránh chiến hỏa bay lạc.

“Mọi người có chuyện từ từ nói, sao lại phóng hỏa đốt núi thế này.” Tôi chạy đến giữa hai người họ.

“Bà xã!” Miêu ca giơ tay ra phía tôi, một lực hút lớn kéo tôi đến bên cạnh anh ấy. Miêu ca ôm tôi vào lòng, không cho tôi rời khỏi anh ấy.

“Cao tiểu thư! Em vẫn cứ khăng khăng như vậy sao?” Thấy tôi đứng ở bên Miêu ca, Kim Sam vội nói.

“Em là con cháu Cao gia, nhưng em cũng là chủ nhân con mèo này.” Tôi chắn trước mặt Miêu ca nói.

“Vây thì xin lỗi Cao gia rồi.” Kim Sam dùng kiếm vẽ trên không trung, chỗ vết kiếm xẹt qua giống như bị rách vậy, một luồng khí lạnh màu vàng bay ra từ khe hở. Khí lạnh màu vàng này không ảnh hưởng gì tới người sống, nhưng đối với quỷ hồn thì lại là thuốc độc.

Trên tay Miêu ca xuất hiện một hình con rồng đen lúc ẩn lúc hiện dưới lớp áo phong trắng. Trên mặt đất bỗng xuất hiện một lỗ thủng, một con gì đó màu đen giống con rắn chui từ dưới đất lên, bay tới chỗ Kim Sam.

Hai người bọn họ, một là người trong lòng tôi, một là người tôi kính nể. Cho dù là ai bị thương tôi cũng không muốn. Phụng hoàng ơi. Mày không phải là con chim mang điềm lành nhất sao? Mày không đành lòng để nhân loại lầm đường lạc lối mà rời khỏi cây ngô đồng yêu thích mà. Xin mày giúp tao đi, bình ổn tất cả thứ này đi.

Ấn ký hình lông chim trên cánh tay nóng rực, trên núi hoang có tiếng chim hót dễ nghe. Sức mạnh của phụng hoàng bình yên mà âm áp, xóa bỏ tất cả, cho dù là Kim Trần của Kim Sam hay Hắc xà của Miêu ca đều bị hòa tan.

“Cao tiểu thư!” Kim Sam kinh dị nhìn tôi, khuôn mặt vì phẫn nộ mà trở nên dữ tợn: “Tôi sẽ không để anh yên đâu, mà quỷ vốn không nên tồn tại!” Trên kiếm đào của Kim Sam tỏa ra một vầng ánh sáng hồng, chỉ ấy vẽ trên đất một vòng thì từng vòng từng vòng lửa lại xuất hiện, lửa bắn tung tóe, đốt cháy cỏ cây xung quanh.

Ông trời ơi, có cần xui xẻo vậy không! Trong vòng một ngày gặp hai lần hỏa hoạn. Tôi không phải 119 đâu. Ngọn lửa càng lúc càng lớn, Chu Tinh hét lên một tiếng rồi chạy xuống núi, tôi nhìn bức tường lửa bị gió thổi càng ngày càng cao, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng Tiểu gia chìm trong biển lửa. Lửa, cảnh tượng đó, cũng là cảnh tượng Miêu ca chết.

Tôi lấy trong túi ra một lá bùa nước cầm trong tay, tay kia nắm tay Miêu ca: “Đi theo em, em sẽ không để anh chết ở đây đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Trí nhớ ẩn sâu. . .

Giống như Hắc có thể chống Bại lộ cuồng ra khỏi biển lửa thì tôi cũng có thể mang Miêu ca đi ra được.

Thời sự đưa tin về việc núi Nam bị cháy. Họ cho là trên núi nhiều cỏ dại nên vụ cháy có quy mô lớn. Mấy trường học còn động viên học sinh sinh viên đi nhổ cỏ dại trên núi. Thật bất hạnh thay, tôi cũng là một trong số bị động viên.

Đây đúng là tự làm ngược, không thể sống. Người trong hội sinh viên chúng tôi rất nhiều. Đối với những việc thể hiện thành tích thể này đều vô cùng yêu thích. Mới sáng sớm đã phải lên núi Nam, mỗi người cầm một cái liềm cắt cỏ dại.

Trong nhóm thư kí của Tôn Tiểu Lệ đều là nữ sinh thân kiều thể nhược. Dưới thủ đoạn thống trị mạnh mẽ của cô ấy, cả đám đều giống con trai, xắn tay áo, vung liềm, còn khí phách hơn cả nam sinh trong nhóm bảo vệ. Còn Tôn Tiểu Lệ thì tự mình kéo Ngô Nam ra một bên nói nói cười cười, giống như một đôi vợ chồng đến thị sát công trình vậy. Tất nhiên Tôn Tiểu Lệ là ông chủ, Ngô Nam là vợ ông chủ.

“Nữ hoàng Tiểu Lệ và nam sủng vẫn ân ái như vậy.” Lí Nghi nói xong thì nhìn sang chỗ Triệu Tuệ đang an bài nhiệm vụ cho thành viên trong nhóm.

Triệu Tuệ đã khôi phục dáng người tròn tròn như trước. Theo như cô ấy nói thì đi dạo một vòng ở quý môn quan đã hiểu rõ hồng trần rồi, cắt đứt quan hệ với Ngô Nam, một lòng chỉ nghĩ tới việc làm sao để nhóm học tập có thể tỏa sáng thôi.

“Sinh viên năm nhất thật không tốt, Triệu Tuệ còn phải chăm chỉ hơn cả chị Đường Hân Nhân.” Lí Nghi thở dài nói, nhắc tới Đường Hân Nhân là mọi người đều im lặng. Đám người ngày trước rộn ràng nhốn nháo bây giờ lại thiếu mất hai người, tuy là chỉ có chúng tôi để ý mà thôi.

“Cao Hạnh, cậu và Miêu đại nhân... Còn tốt không?” Mạnh Kiều do dự hỏi.

“Vẫn tốt lắm.” Tôi cười, nói.

“Lúc trước anh ấy còn khiến chúng ta sợ muốn chết, không nghĩ tới hai người lại thông đồng với nhau.” Lí Nghi ném mị nhãn cho tôi, nói.

“Tớ còn nghĩ cậu và Thái Thư Bằng sẽ thành đôi chứ, không nghĩ tới anh ta lại là người như vậy. Thái Thư Bằng đã đính hôn với nhóm trưởng nhóm ngoại giao rồi, cậu biết chưa?” Mạnh Kiều nói.

Tôi lắc đầu, có biết hay không cũng không liên quan tới tôi nữa. Một là theo đuổi chưa thành, một là mộng đẹp chưa thành, tôi và anh ta chẳng có quan hệ gì cả.

“Hừ, không phải là ỷ vào gương mặt dễ dụ con gái sao, mặt anh ta làm sao có thể so được với Miêu đại nhân.” Lí Nghi khinh thường nói.

“Thực ra nếu Thái Thư Bằng thích tớ thì tớ cũng thấy kinh ngạc, hoa đào của con người giống như kỳ sinh lý vậy, một đợt một.” Đóa hoa đào Thái Thư Bằng này rơi thì cứ rơi đi. Miêu ca mới là người tôi phải quý trọng. Nhất định là hoa đào cả hai mươi năm nay của tôi đều nở mới gặp được anh ấy. Ông trời cũng không đối xử tệ với tôi.

“Ai có thể giúp tớ vứt chỗ này đi không?” Triệu Tuệ đứng trước một đồng cỏ dại kêu.

“Tớ đi giúp họ.” Tôi nói với Mạnh Kiều và Lí Nghi, những việc này đương nhiên phải để người có thần lực trời sinh như tôi làm.

Tôi đang bê một đồng cỏ xuống chân núi, thì nghe thấy một giọng nói nhỏ nhỏ: “Bà xã.”

Cúi đầu nhìn xuống, suýt nữa mắt tôi rút ra luôn. Tiểu Hắc mắt màu hổ phách đứng cạnh chân tôi. Không cần nói cũng biết là Miêu ca đội lốt Tiểu Hắc đùa giỡn tôi.

(Tiểu Hắc là chỉ con mèo nhé.)

Tôi nhìn bốn phía, may mà không có ai: “Sao anh lại đến đây? Cận thận có người trông thấy.”

Tiểu Hắc trèo lên vai tôi, cọ đám lông xù trên má vào mặt tôi: “Nhớ em”

“Không cần giả vờ vô tội, vừa sáng sớm em đã bị gọi tới đây nhờ vả còn không phải do việc tốt của anh và Kim Sam à.” Tôi cố gắng để không bị ảnh hưởng bởi hành vi lấy lòng của anh ấy.

“Chấp niệm của cô ta lớn như vậy, sớm muộn gì cũng tẩu hỏa nhập ma.” Miêu ca nói.

“Chu Tinh bảo là sẽ giải thích giúp em, không biết có hiệu quả không.” Tôi lo lắng nói.

Miệng Tiểu Hắc đụng lên mặt tôi: “Không phải lo lắng gì cả, em chỉ cần an tâm đi theo anh là được.”

“Anh có biết các bạn trong lớp nói gì về em không? Họ bảo em là yêu mèo như mạng, vì nuôi mèo mà không tiếc chuyển ra ngoài sống một mình đấy.” Tôi bất đắc dĩ nói với Miêu ca.

“Vợ chồng đương nhiên phải ở cùng một chỗ rồi.”

“Dạ, ông xã. Lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu, gả mèo cũng chỉ có thể tùy mèo.” Tôi gật đầu phụ họa.

“Ngoan, mau về thấp hương cho ông xã.” Móng vuốt mèo sờ đầu tôi.

Nói với Triệu Tuệ một tiếng, tôi xin về trước. Khi thấy Tiểu Hắc trên vai tôi thì Triệu Tuệ nở nụ cười mờ mờ: “Cái này thì tớ dàn xếp được, còn thời gian nghỉ kết hôn và sinh con đều phải theo pháp luật quy định thôi.”

Tôi sớm biết sẽ bị cô ấy trêu ghẹo, nhưng trong lòng vẫn thấy vui vẻ. Tình cảm của tôi và Miêu ca có được sự tán thành và ủng hộ của họ, thì cho dù con đường phía trước có nhấp nhô, tôi cũng có thêm dũng khí để chiến đấu.

Trên đường trở về, Miêu ca nói bên tai tôi: “Bà xã, em không giống với trước kia, từ khi em đi Thiểm Tây về anh đã có cảm giác này. Việc hôm qua càng khiến anh cảm thấy lúc em ở Thiểm Tây đã xảy ra chuyện gì đó.”

Tôi dùng hai tay ôm con mèo nhỏ ra trước mặt, nhìn mắt anh ấy nói: “Miêu ca, anh có tin trên thế giới này có phượng hoàng không?”

“Anh tin, anh đã nhìn thấy rồi.” Miêu ca trả lời.

“Cái gì? Anh nhìn thấy rồi? Ở đâu?” Tôi khiếp sợ hỏi.

“Ở trong mộng.” Miêu ca nói.

“... Huynh đài, anh đang đùa giỡn em hả?” Ta không còn gì để nói.

“Không đâu.” Miêu ca lạnh nhạt nói, nhìn bộ dáng và ánh mắt nghiêm túc của anh ấy, thì đúng là không phải đang đùa tôi.

“Em cũng biết anh muốn nhớ lại ký ức lúc sống mà, nên anh đã dùng Thuật dẫn hồn để kéo ký ức trong linh hồn ra. Không ngờ không chỉ có ký ức lúc sống mà còn có cả một ký ức xa lạ. Anh có thể thấy một cái thôn, sau thôn là một rừng cây ngô đồng. Từ bé anh luôn sống cùng một cô bé tên là Phụng Tiên. Phụng Tiên rất đáng yêu, nhưng quần áo cô bé lúc nào cũng rách tung tóe. Cô bé ấy sống trong nhà anh, theo học ba anh, luôn chơi với anh.” Miêu ca kể chuyện của anh ấy cho tôi.

“Phụng Tiên...” Tên này rất quen thuộc, đây... Không phải là tên của tôi ngàn năm trước sao?

“Phụng Tiên nói sau này lớn lên sẽ gả cho anh. Sau này cô bé ấy thật sự mặc quần áo đẹp, bị người khiêng kiệu hi trong thôn khiêng đi, anh cho là cô bé ấy sẽ thành thân với anh, nên luôn đi theo sau họ. Không biết từ bao giờ, dưới gốc cây ngô đồng cao nhất sau thôn lại xuất hiện một cái đình Bạch Ngọc lớn. Phụng Tiên bị đưa lên trên đình, sau đó anh thấy ba anh đẩy Phụng Tiên xuống đình. Ba anh nhìn thấy anh, cũng đẩy anh xuống.”

Nghe Miêu ca nói xong, mũi tôi chua xót: “Trong đình có lửa, rất nóng đúng không? Phụng Tiên bị thiêu sống.”

Miêu ca nhìn tôi, nhưng trong mắt không có nhiều kinh ngạc: “Anh nhìn da thịt Phụng Tiên tan ra từng chút một, khi xương cốt cô bé cũng bị hòa tan thì anh nghe thấy tiếng kêu của phụng hoàng. Phụng hoàng đã trở lại, nhưng nó không mang theo diêm lạnh trở về, mà nó mang lửa trong đình gieo rắc mọi nơi. Nó dùng lửa thiêu rụi cả thôn.”

“Phụng hoàng thiêu thôn?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Miêu ca gật đầu: “Chuyện sau đó anh cũng không biết, anh vẫn luôn ở trong đình với Phụng Tiên.”

“Vậy anh... biết Phụng Tiên bây giờ đang ở đâu không?” Tôi hỏi Miêu ca.

Anh ấy nói: “Anh có thể cảm nhận được, cô ấy đang ở trước mặt anh.”

Tôi ôm con mèo nhỏ, nếu anh ấy chính là Thanh Ngô, nếu tôi chính là Phụng Tiên, đóa hoa đào này của tôi không phải chỉ đợi có hai mươi năm, mà là đợi một ngàn lẻ hai mươi năm. Ngàn năm, đủ để cho chúng tôi trải qua bao nhiêu lần luân hồi, cuối cùng đời này gặp nhau cũng không hoàn mỹ. Tôi gặp anh ấy khi anh ấy đã chết nhiều năm rồi.

Nhưng mà... Tôi không thể chuyển thế mà. Tôi nhớ rõ ràng là mình bị một đạo sĩ đánh cho hồn phi phách tán, sao có thể nhập luân hồi được, chẳng lẽ là tôi nhớ nhầm?

“Miêu ca, anh nói cái thuật kia gọi là gì?”

“Thuật dẫn hồn.”

“Khụ khụ... Em cũng muốn chơi thử, anh giúp em đi.”

Miêu ca dùng cả phòng khách để bày trận, đốt mấy ngọn nến ở chỗ mát trận kì quái, rèm cửa sổ đều kéo xuống, trên tường dán đầy bùa, tình huống này khiến tôi hơi sợ hãi.

Miêu ca vẽ một vòng tròn trên mặt đất nói: “Bà xã, em ngồi im trong vòng tròn này, không được động dậy đâu.”

Tôi ngoan ngoãn ngồi vào, nhắm mắt lại, mặc cho số phận.

Miêu ca ở ngồi đối diện tôi đọc mấy chú ngữ cổ quái, giọng nói anh ấy dần dần biến mất, trong đôi mắt nhắm chặt của tôi lại xuất hiện hình ảnh. Hình ảnh dần dần rõ ràng, trước mặt tôi là một chàng trai trẻ tuổi. Khi tầm mắt chuyển sang khuôn mặt chàng trai đó, là Miêu ca. Bây giờ tôi đang nhìn thấy ký ức của mình mà. Nhưng tôi không biết là tôi đã gặp Miêu ca này lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Họa của Cao gia. . .

“Chủ nhân, chuyện ngài bảo tôi làm tôi đã làm xong rồi.” Tôi nói với Miêu ca ăn mặc kì quái ở đối diện.

“Ừ.” Miêu ca nhẹ nhàng gật đầu: “Bà nội vừa sai người gọi tôi sang đó.”

“Lão phu nhân định thay đổi ý kiến sao?” Trong lòng tôi có sự vui mừng xuất hiện, chờ đợi quyết định của lão phu nhân.

Miêu ca không trả lời tôi, anh ấy đi về phía phòng lão phu nhân, tôi đi theo sau anh ấy. Vì tôi là quý, không có hình thể nên có đi nhanh thì cũng không sợ sẽ dẫm vào chân anh ấy.

Phòng lão phu nhân có kết giới nên tôi không vào được. Miêu ca đi vào trong còn tôi đứng chờ ngoài cửa, ngây ngốc nhìn cánh cửa gỗ.

“A, đây không phải là nữ quý mà Thần đại công tử nuôi sao!”

Tôi nhìn theo giọng nói, là một cô gái xinh đẹp toàn thân là tơ lụa. Tôi biết cô ta là tiểu thư ở chi thứ của Tiểu gia, nhưng cụ thể là nhà nào thì không nhớ rõ. Tuy chủ nhân Tiểu Thần của tôi là đại công tử chi thứ nhất, nhưng chỉ là con nuôi. Do đó có một số người không gọi chủ nhân là Tiểu công tử mà gọi là Thần công tử để châm chọc. Bọn người đó chính là loại không ăn được nhô thì nói nhô còn xanh. Ghen tức vì mình sinh ở chi thứ nên không thể để yên cho người không có huyết thống Tiểu gia vào cửa lớn.

Tôi khinh thường liếc cô ta một cái, không thèm để ý đến cô ta nữa. Lúc những người này còn tính toán chi li vì một chút vinh hoa phú quý của bản thân, lại không biết là tất cả phồn hoa sắp bị đốt sạch thành bụi bặm.

Cô ta thấy biểu cảm lạnh lùng của tôi, tức giận: “Chỉ là một nữ quý bị nuôi làm tay sai cũng dám tỏ thái độ với tao hả? Giống hệt Tiểu Thần không coi ai ra gì kia! Phu nhân đã sớm bắt mất anh ta rồi. Cũng do lão phu nhân che chở anh ta thôi. Chờ lão phu nhân về tây thiên, anh ta nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi Tiểu gia.”

“Chỉ sợ chờ được đến lúc đó, thì Tiểu gia đã biến mất rồi.” Tôi vẫn như cũ không nhìn cô ta.

“Mày nói bậy gì đấy! Tao sẽ nói cho phu nhân biết, để bà ấy ném mày vào lò hóa quý luyện thành đan!” Cô ta nói rồi chạy đi, cô ta nhất định là cho rằng tôi điên rồi, ngay cả nhà của chủ nhân cũng dám nói bậy. Những gì tôi nói đều là thật, có điều vẫn còn cơ hội xoay chuyển tình thế. Sao lão phu nhân lại muốn gặp chủ nhân? Hay là bà ấy thay đổi ý định?

Thật là kỳ lạ mà. Khi Tiểu gia tan cửa nát nhà thì tôi có thể lấy lại tự do. Tôi phải vui vẻ mới đúng chứ, sao tôi lại hy vọng Tiểu gia có thể yên ổn như vậy. Chẳng lẽ do tôi được nuôi hơn mười năm rồi nên bị thuần hóa?

Một lát sau Miêu ca đi ra, tôi vội vàng bay theo, đi theo sau anh ấy.

“Cô cầm lấy cái này đi, tìm một chỗ giấu đi. Tâm huyết của chú Cao tôi không muốn bị hủy đi như vậy.” Miêu ca lấy ra một cái ống trúc đưa cho tôi. Ống trúc có màu xanh đậm, bên trên khắc hình hai con chim phượng hoàng, và bốn chữ “Thiên cung mệnh luân”.

Tôi không có thân thể, nên không thể trực tiếp cầm lấy ống trúc, chỉ có thể dùng niệm lực giữ nó trên người. Nhìn Miêu ca như vậy, tôi cũng không muốn rời đi. Nói như vậy thì ý định của lão phu nhân vẫn không thay đổi, cuối cùng thì vẫn rơi vào kết quả không thể văn hồi sao? Thật sự phải theo ý trời sao?

“Sắp đến giờ rồi, đi nhanh.” Miêu ca nói.

“Chủ nhân...” Tôi lưu luyến nhìn anh ấy, rồi bay đi như gió thổi. Tôi không thể vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân vì thiên mệnh của tôi, cho dù là không đồng ý, chỉ cần anh ấy mở miệng, tôi có phải vượt lửa băng sông cũng muốn hoàn thành yêu cầu của anh ấy. Anh ấy bảo tôi đi giấu ống trúc nhỏ này, tôi nhất định sẽ hoàn thành mệnh lệnh của anh ấy. Việc tôi có thể làm bây giờ là tăng tốc độ của mình, như vậy sẽ có thể quay về bên cạnh anh ấy sớm nhất. Ít ra trong khoảnh khắc cuối cùng tôi muốn ở cùng anh ấy.

Tôi mang theo ống trúc của Miêu ca, lại bị hai người một nam một nữ chặn lại. Tôi nhận ra bọn họ là người Cao gia. Thấy tôi là một cô hồn dã quý bay bên ngoài nên muốn siêu độ cho tôi. Tôi còn chưa hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhân, đương nhiên tôi không thể họ đạt được mục đích, nên tôi liều mạng chạy trốn. Người Cao gia không dễ đối phó như vậy. Họ cứ đuổi theo tôi không tha, giống hệt đám ruồi bọ đáng ghét, không thoát được.

Tôi đang định đổi đường khác chạy trốn thì chàng trai kia chạy tới trước mặt tôi chặn đường đi của tôi, đằng sau lại bị cô gái kia chặn. Đây gọi là tiền hậu giáp kích hả? Tôi giấu ống trúc trong người rồi cảnh giác nhìn bọn họ. Không ngờ hai người họ đều là cao thủ Cao gia, tôi không phải đối thủ của họ, nằm trên ddaats không thể phản kháng.

“Anh nắm, trên người nữ quý này có cái gì này.” Cô gái nhìn thấy ống trúc, ngồi xuống nói.

Tôi nằm trên mặt đất, mặc kệ hồn phách tứ phân ngũ liệt, ánh mắt nhìn về phía Tiểu gia, nơi đó đã sáng rực ánh lửa, giống như nắng chiều đỏ rực, đó là màu sắc của kết thúc. Tiếc là tôi không hoàn thành nhiệm vụ anh ấy giao. Cũng không sao, dù sao tôi cũng là cô hồn dã quý, không còn cơ hội nhập luân hồi nữa. Hồn phách tôi lại đang tan ra, sẽ không có cơ hội gặp lại. Cho dù anh ấy muốn vấn bình hỏi tội cũng không tìm thấy tôi.

Vinh biệt chủ nhân của tôi, Tiểu Thần.

Tất cả mọi thứ giống như phim câm được chiếu trong mắt tôi. Vì sao nó lại xuất hiện trong ký ức của tôi? Tôi rốt cuộc là ai?

Hai tay tôi ôm đầu, đầu tôi nóng bỏng như có người thả than cháy vào. Tôi không phải là cô bé chết cháy trong đình bạch ngọc sao? Tôi muốn nhớ lại

những gì xảy ra sau khi trở thành quỷ hồn trong đỉnh cơ mà. Mấy cái linh tính này là cái gì vậy? Sao tôi lại có thể chứng kiến cảnh Tiểu gia tiêu vong được.

Đám hỗn loạn này vẫn không chịu buông tha tôi. Đoạn phim cảm đó vẫn chưa hết, mà còn trở nên càng rõ hơn. Những đoạn ký ức ngắn kì lạ như thủy triều xông tới chỗ tôi.

Uống rượu với giám đốc công ty, bị cưỡng bức, còn bị anh ta giết chết ở nhà trọ, lấy sạch tiền chạy mất.

Chồng có người bên ngoài, tôi không cần tài sản chỉ muốn quyền nuôi con thôi. Anh ta và tình nhân lại vu hãm tôi tham ô, tống tôi vào tù, chết trong tù, tôi không thể nhắm mắt!

Mang thai mấy lần bạn trai đều khuyên tôi phá thai. Nhiều lần nạo thai nên tôi không thể có con nữa. Bạn trai bỏ tôi kết hôn với tiểu thư nhà giàu. Ngày bọn họ kết hôn, tôi nhảy từ tầng cao nhất của khách sạn tổ chức tiệc cưới của họ xuống. Nhưng thế thì thay đổi được gì chứ.

Ở trường bị bạn học bắt nạt, chỉ có mình anh ta đối xử tốt với tôi. Anh ta đẹp trai, gia cảnh tốt, tôi không thể tin được mình lại có thể giống cô bé lọ lem trong tiểu thuyết. Anh ta theo đuổi tôi, tôi không thể không chế bản thân mà yêu anh ta. Khi anh ta thỉnh cầu thì phát sinh quan hệ với anh ta. Ngày hôm sau phát hiện ra toàn bộ quá trình theo đuổi của anh ta được phát tán khắp trường. Thì ra tất cả chỉ là trò đùa của anh ta. Không, đã không phải chỉ đơn thuần là trò đùa nữa. Bọn họ bắt nạt tôi còn chưa đủ, mà bọn họ còn muốn ép tôi chết. Được, tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ. Chỉ mong sao sau khi tôi chết có thể trở thành lệ quỷ để giết hết những ai đã bắt nạt tôi.

Oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận oán hận ! Tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận tôi rất hận !!!

Oán khí vô tận và hận ý trào tới, đầu tôi đau như sắp nứt ra, nước mắt không ngừng rơi vì chính mình. Tại sao trên thế giới này có nhiều người hạnh phúc như vậy mà tôi lại cứ chết thê thảm như thế? Tôi không cam lòng! Tôi rất hận!

“Bà xã!” Miêu ca kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ, sự lạnh lẽo từ cơ thể anh ấy khiến tôi dần dần khôi phục lý trí.

Tôi dùng hết sức lực toàn thân mở mắt ra, phát hiện mình vẫn còn ở phòng khách, ánh sáng bị rèm cửa sổ che mất. Tôi giờ tay lau mắt, phát hiện ướt ướt, tôi có khóc thật.

“Bà xã, em làm sao vậy! Tự nhiên lại khóc?” Miêu ca ôm tôi lo lắng hỏi.

Tôi lau nước mắt trên mặt, kinh ngạc hỏi anh ấy: “Miêu ca, Tiểu gia đúng là do anh phóng hỏa thiêu hủy sao?”

Miêu ca nhìn ta, gật đầu: “Em biết rồi à?”

“Em đã biết anh tên là Tiểu Thần lâu rồi, nhưng không dám nói với anh, em sợ người hủy diệt Tiểu gia chính là tổ tiên em. Nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy.” Tôi nghi hoặc nhìn Miêu ca, tuy dùng câu trần thuật nói, nhưng lại chờ câu trả lời của anh ấy.

“Tiểu gia là do anh đốt, là làm theo mật lệnh của bà nội.” Miêu ca để tôi nằm trong lòng anh ấy, giống như mẹ dỗ con, chậm rãi kể cho tôi nghe: “Sau khi chú Cao chết, ba anh kế thừa nghiên cứu của chú ấy. Trước khi chết, chú Cao đã phác thảo xong sơ đồ Thiên Cung Mệnh Luân. Anh giúp ba anh hoàn thành tâm nguyện của chú ấy. Trường sinh bắt từ rất mê người, nhờ những tư liệu chú Cao để lại, ba anh ở phương diện cảm thuật có được thành tựu lớn hơn nữa. Không chỉ ở phương diện trường sinh bắt tử, mà còn có rất nhiều cái khác.

Ba anh càng ngày càng cảm thấy mình là nhân tài có một không hai, Tiểu gia phải thống lĩnh tứ đại gia tộc. Cuồng vọng của ông ấy khiến ba gia tộc còn lại bất an. Lúc đó Cao gia đúng là có ý định loại bỏ nhà anh. Nhưng bọn họ không thể đầu lại được Tiểu gia nên bọn họ cũng chỉ hữu tâm vô lực thôi. Sức mạnh lớn mạnh vĩnh viễn không có điểm dừng, vì có chế ước thần thể. Ba anh cũng nhanh chóng gặp vấn đề này. Thân thể ông ấy bắt đầu già đi, tất cả đều suy yếu. Ông ấy lại cầm lấy di vật của chú Cao lần nữa, chuẩn bị nhập luân hồi.”

“Tiểu gia phồn vinh đối với người Tiểu gia phải là chuyện vui chứ, sao bà anh lại muốn...” Tôi không nghĩ ra.

“Cái Tiểu gia nghiên cứu, hay sử dụng đều là trái ý trời, chắc chắn sẽ bị trời phạt. Nhà mẹ đẻ bà là Giang gia, bà tính ra được Tiểu gia làm trái ý trời nên sẽ không chết già. Cả Tiểu gia từ trên xuống dưới đều đắm chìm trong sự vui sướng phồn hoa. Bà nội lại không có thực quyền, không làm gì được bọn họ. Từ bé anh đã hay đi theo bà, bà gọi anh tới, muốn anh giúp bà một tay. Thay vì để trời hủy tất cả không bằng tự mình động thủ, ít nhất có thể giữ chút tôn nghiêm.”

Tôi không nghĩ tới là do lão phu nhân Tiểu gia tự quyết định, đây không phải hành vi tự ngược sao. Xem ra Miêu ca, à không, Tiểu Thần rất nghe lời bà nội anh ấy. Tự tay hủy diệt nói mình lớn lên, nhất định trong lòng anh ấy cũng rất đau.

Toàn bộ Tiểu gia bị hủy diệt trong trận đó, vậy làm sao Bại lộ cuồng vẫn sống? Tôi đột nhiên nhớ tới việc này: “Tiểu Lộ là người đứng không? Vì sao cô ấy vẫn sống?”

“Bà nội đã quyết định lúc thiên kiếp sắp đến thì để anh thiêu hủy Tiểu gia, không lưu lại chứng cứ để người đời sau cười nhạo. Sau đó bà lại tìm anh, bà bảo bà không muốn chặt đứt huyết mạch Tiểu gia. Với năng lực của anh thì có thể tránh được thiên kiếp, hy vọng anh dùng mạng đổi mạng bảo vệ cháu trai và cháu gái ruột của bà.” Miêu ca bình tĩnh nói, giống như anh ấy đang nói chuyện không liên quan đến mình vậy.

Tôi sửng sốt, trong lòng đau đớn, bà nội thân với Miêu ca nhất vẫn không ngăn được dụ hoặc của huyết thống. Trong lòng bà ấy, Miêu ca vẫn chỉ là con

nuôi, luôn luôn không bằng cháu ruột. Đối với Miêu ca mà nói bà ấy là bà nội ruột thịt, còn đối với bà ấy mà nói Miêu ca lại không phải cháu ruột. Tôi nhào lên ôm Miêu ca, nước mắt không ngừng chảy. Ít nhất tôi vẫn còn anh ba nói năng chua ngoa tâm đầu phụ, còn anh ấy cái gì cũng không có. Làm sao tôi có thể bỏ mặc anh ấy được, bây giờ bên cạnh anh ấy chỉ có mỗi tôi thôi.

“Bà xã, em chính cô bé trong giấc mơ kia của anh đúng không?” Môi Miêu ca dán vào tai tôi hỏi.

“Đúng, đúng vậy, em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh, sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa.”

“Vậy thì được, như vậy rất tốt.” Miêu ca ôm lấy tôi, khoe miệng nhếch lên nụ cười nhột nhột.

Tôi khóc vì Tiểu Thần, không phải vì tôi lớn hơn mấy tuổi mà tuyệt lệ phát triển thêm. Trong lòng tôi biết anh ấy làm cô hồn đã quý tịch mệnh trăm năm trên đời. Tôi khóc cho tương lai của chúng tôi, sinh mệnh của tôi có hạn, sinh mệnh con người lại yếu ớt, sẽ có sinh lão, tùy thời bệnh tử. Còn anh ấy thì một môi cực độ cũng không thể đi ngủ, sau này lại ngày ngày đêm đêm, vĩnh viễn tồn tại cùng nhân gian. Tôi không khóc vì sinh mệnh ngắn ngủi của bản thân, mà vì Tiểu Thần không thể chết nữa. Một ngày nào đó tôi chết đi, anh ấy cô độc trên thế giới này, lại trở thành cô hồn đã quý.

Đêm nay, tôi không đá Tiểu Thần xuống khỏi giường, tôi và anh ấy ôm nhau trên giường mà ngủ. Chúng tôi không làm gì cả, chỉ ôm nhau ngủ, giống như hai con sóc ôm nhau qua mùa đông. Cố gắng nhắm mắt hơn một tiếng, xác định Tiểu Thần đã ngủ, tôi mới dám mở mắt ra. Lúc anh ấy ngủ giống như trẻ con bảy, tám tuổi, nắm chặt áo ngủ của tôi, giống như là sợ tôi chạy mất.

Nhìn anh ấy ngủ, tôi cười khẽ một tiếng, rồi lập tức che miệng lại, may mà không đánh thức anh ấy. Tôi nhất định là không ngủ được rồi, chắc mấy đoạn ký ức gần như đèn kéo quân trong đầu tôi là ký ức của tôi. Nhưng chúng nó lộn xộn như vậy, không hề giống với ký ức của một người, chắc không phải là ký ức của các lần luân hồi của tôi chứ. Nếu vậy thì tôi thật là thảm, mỗi kiếp đều chết rất thê thảm, hơn nữa đoạn cuối của những ký ức này luôn là tôi bị hồn phi phách tán. Hồn phi phách tán thì làm sao có thể luân hồi chứ. Tôi không thể hiểu được.

Tôi nghĩ mình nên đi hỏi bà ngoại là tốt nhất. Tuy trên gia phả Cao gia không có tên của tôi, nhưng tôi vẫn cảm nhận được bà ngoại không hề đối xử với tôi như người ngoài. Bà luôn là người trấn giữ Cao gia, bí mật của Cao gia bà đều biết hết.

Trời hơi sáng, thừa dịp Miêu ca chưa tỉnh, tôi bắt xe về Cao gia. Về đến Cao gia thì thấy mọi người Cao gia đều rất bận rộn, không có ai nhàn rỗi cả.

“Cô bảy, mọi người bận rộn gì thế? Bây giờ vẫn cách tiết đoạn ngo xa mà?” Tôi vội vàng hỏi cô bảy đi ngang qua.

“Cao Hạnh à, cháu về thật đúng lúc, vào nhìn mặt bà ngoại lần cuối đi, bà mới đi rồi.” Cô bảy nói xong lại vội vàng đi tiếp.

Trong đầu tôi ong lên, tay lạnh dần đi. Bà ngoại đi rồi? Tuy bà ngoại đầu đầy tóc bạc, da nhăn nheo nhưng bước đi như bay lại đi rồi? Tôi chạy vội tới phòng bà. Trong phòng ngoài mấy cô, mấy bác thường chăm sóc bà thì còn có Chu lão gia. Bà ngoại vừa đi mà, còn chưa kịp báo cho những người khác.

Tôi đi đến trước giường bà, nhìn hai mắt nhắm lại trên gương mặt, vẻ mặt an tường như đang ngủ, nhưng tôi biết, mắt bà không bao giờ mở ra nữa.

Chu lão gia quỳ bên giường bà, hơn bốn mươi tuổi mà khóc như trẻ con: “Di Cao, cháu xin lỗi đi, là do cháu sinh ra súc sinh, nó lại nhắm vào Cao gia, ngay cả lục thân cũng không nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Dâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Thân thế . . .

“Bác nói ai cơ? Sao lại thế này!” Nghe Chu lão gia nói xong, tôi không khống chế được kêu lên.

“Bác không dạy được con, thằng nghiệt súc đó liên hợp với mấy người kỳ quái tấn công kết giới Cao gia, Di Cao, di ấy dung sinh mệnh của mình cố gắng giữ gìn kết giới.”

Chân tôi mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất, tuy bà ngoại năm nay gần trăm tuổi, nhưng thân mình luôn luôn vững vàng, sáng sủa, là trụ cột Cao gia, sao có thể nói đi là đi được.

Chu lão gia sợ tới mức chạy vội tới đỡ tôi: “Cháu gái, cháu đừng vội! Nếu cháu cũng xảy ra chuyện gì, thì bác biết nói thế nào với di Cao đây. Cháu yên tâm, bác sẽ coi như không có thằng nghiệt tử kia, muốn chém muốn giết thì tùy Cao gia.”

“Anh Chu, anh cũng đừng tự trách, bà ngoại nó đã sớm đoán được đại nạn đến rồi, cũng bảo chúng ta chuẩn bị tâm lý. Chỉ không ngờ lại là . . .” Cô bảy an ủi Chu lão gia.

Tôi nắm chặt tay lại, cố gắng bình tĩnh lại: “Anh ta, cháu sẽ không bỏ qua. Nhưng mà trước đó, cháu muốn hỏi một vấn đề, Bác Chu, chắc chắn là bác biết.”

“Cháu có vấn đề gì cứ việc hỏi.”

“Rốt cuộc cháu là ai?”

Chu lão gia bị câu hỏi của tôi làm sững sờ, tôi nghĩ bác ấy cho là tôi mất trí nhớ.

“Trong gia phả Cao gia không có tên của cháu, trong đầu cháu có một đồng ký ức kì quái, cháu rốt cuộc là ai, bác biết đúng không?” Tôi đứng dậy lớn tiếng hỏi.

Chu lão gia nhíu mày, thần sắc này, quả nhiên là bác ấy biết gì đó.

“Cháu gái à, lúc trước đi Cao đã sớm nói với bác, cháu không phải người an phận, sớm muộn cháu cũng sẽ biết. Người biết rõ chân tướng là bác Giang cháu. Cháu đến Giang gia hỏi ông ấy đi, nhân tiện nói cho ông ấy biết tin đi Cao đi về cõi tiên. Tuy là ông ấy hẳn đã sớm tính ra.” Chu lão gia nghĩ nghĩ rồi nói với tôi.

Chu lão gia một lòng chỉ có kiếm tiền, không quan tâm tới mấy việc này. Tôi tin là ông ấy cũng không biết rõ chuyện của tôi. Không bằng đến hỏi thẳng Giang lão gia: “Dạ. VẬY cháu sẽ làm theo lời bác.”

Đây là lần đầu tiên tôi đến Giang gia. Trong cảm nhận của tôi, Giang lão gia luôn là mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết, đến gần ông ấy ba thước là tôi cảm thấy mình sẽ chết vì độc. Người mở cửa cho tôi là Giang Phong Dật, từ sau khi cậu ta bị đưa đi khỏi bệnh viện thì đổi số điện thoại nên tôi không liên lạc được với cậu ta, không nghĩ tới thẳng nhóc này lại làm tớ ở nhà.

Giang Phong Dật nhìn thấy tôi thì kinh ngạc: “Tiểu Hạnh.”

“Chào chú Giang.” Tôi cũng không phải gọi bậy đâu, Giang Phong Dật theo bối phận đúng là chú tôi.

“Sao cậu lại đến đây?” Giang Phong Dật chấn kinh, mặt đen lại.

“Tớ đến tìm Giang lão gia.” Tôi nói thật.

“À, còn tưởng là tới tìm tớ chứ.” Giang Phong Dật nhúc nhích đầu, nhỏ giọng nói: “Vào đi.”

Giang gia không tráng lệ như Chu gia, Giang lão gia là người giản dị và nghiêm khắc, coi trọng đủ loại vận thế nhưng không coi trọng tài vận. Căn nhà là của tổ tiên truyền lại, nhưng ở căn nhà như vậy lại an toàn, có tổ tiên bảo hộ.

Cầu thang Chu gia làm bằng ngọc thạch, cầu thang Giang gia làm bằng gỗ, giẫm lên thì có tiếng cọt kẹt. Tiếng cọt kẹt khi Giang lão gia đi từ trên xuống không hề ảnh hưởng đến uy nghiêm của ông ấy. Giống như kiểu là học sinh hơn chục năm, đa số đều có tâm lý sợ giáo viên. Thì làm Cao Hạnh hai mươi tuổi, tuy Giang lão gia trời gài không chặt, tuy tôi giết ông ấy dễ như giết một con kiến, nhưng nhìn thấy ông ấy, tôi vẫn giống như chuột thấy mèo.

Giang lão gia nhìn thấy tôi cũng không nói gì, không như Chu lão gia luôn cháu gái, cháu gái, ông ấy chỉ dùng ánh mắt như chim ưng nhìn tôi chằm chằm. Càng ngày tôi càng cảm thấy Giang Phong Dật là con cháu Chu gia, hai tính cách cha con cậu ấy không giống nhau một chút nào!

“Họa của Cao gia lúc trước tôi xem quẻ thiên diễn đã biết trước rồi.” Khó có khi Giang lão gia nói chuyện với tôi trước.

“Không phải việc của bà ngoại, cháu có một việc, bác Chu bảo cháu hỏi bác thì tốt hơn.”

Thần sắc Giang Phong Dật và Giang lão gia trở thành cảnh giác, xem ra Giang Phong Dật cũng biết gì đó. Đột nhiên tôi có cảm giác bị phản bội, quen biết từ lúc còn bé thì sao? Cuối cùng chỉ có mình tôi bị lừa không biết gì cả sao.

“Tôi đã xem cho cháu một quẻ, tai tinh đến, kiếp nạn sắp tới, đã sớm biết cháu sẽ tới tìm tôi.” Giang lão gia chậm chạp nói.

Mỗi lần ông ấy đoán mạng cho tôi không phải tai tinh thì là họa tinh. Tôi rất buồn bực, trên thế giới có nhiều tai tinh như vậy sao, sao lúc nào cũng đi theo tôi!

“Tiểu Hạnh, nếu không biết gì thì sống tốt hơn, cậu có muốn dừng lại không, không hỏi nữa?” Giang Phong Dật đột nhiên nói.

“Không được! Dật diên, ngay cả cậu cũng gạt tớ, tôi coi cậu là bạn, mà cậu lại làm vậy với tớ? Cho dù là lời nói dối thiện ý tớ cũng không nhận. Tớ có quyền biết. Tớ không muốn bị xem là đứa ngốc.” Tôi trả lời.

“Phong Dật, nếu Cao tiểu thư muốn biết thì con không cần nói nhiều nữa, người định không bằng trời định, là phúc hay họa tất cả đã có tạo hóa,” Giang lão gia mở miệng nói: “Cao tiểu thư, cháu cũng biết Cao gia từ xưa đến nay luôn coi việc trăm yêu trừ ma là nhiệm vụ của mình.”

Tôi gật gật đầu, đương nhiên tôi biết rồi, cách Cao gia mấy mét cũng bị ảnh hưởng bởi chính khí của nó.

Giang lão gia tiếp tục nói: “Người sau khi chết, vì có oán có nuôi tiếc mới có thể trở thành quỷ, linh hồn vì muốn đạt thành mục tiêu hoặc để phát tiết phần nợ trong lòng nên ở lại trên thế gian không chịu đi. Cái gọi là siêu độ cũng không thể khiến linh hồn nhập luân hồi được, nó vẫn còn chấp niệm thì làm sao có thể luân hồi. Chỉ có thể cứng rắn đánh tan linh hồn để tịnh lọc thôi. Hồn phách có thể đánh tan, nhưng oán niệm sẽ không biến mất, quỷ hồn không thể

phát tiết phần nộ cố chấp ở lại nhân gian thì không thể giết được.”

“Cái này... Thì liên quan gì tới cháu?” Điều Giang lão gia nói tôi đều biết, không oán không thành quý, không uổng không lưu hồn, chỉ cần là quý, đều không chết già. Đã biết quá khứ của Miêu ca thì sao tôi có thể không biết đạo lý này. Giang lão gia mở đầu như vậy thật khiến tôi bất an, đây không phải là lời mở đầu may mắn.

“Cao gia bảo hộ thương sinh nhiều năm, đánh tan vô số quỷ hồn, hàng vạn oán niệm mỏng manh tụ tập vào một chỗ có thể trở thành hồn phách một lần nữa. Nhờ vào sức mạnh của quý môn lúc chính bắc đầu thai vào Cao gia.”

Môi tôi vẫn tái nhợt như trước: “Đầu thai thành cô gái tên là Cao Hạnh đúng không? Đây đúng là chuyện cười buồn cười nhất mà cháu nghe được từ khi sinh ra đến nay.”

“Cơ thể, huyết mạch đều của Cao gia, hồn phách của cháu không có quan hệ gì với Cao gia cả. Không, đó không được gọi là hồn phách, hồn cháu là một đồng oán niệm không thể bộc phát. Khi cháu sinh ra tôi đã nói với di Cao rồi. Sao Thiên Tuệ bị sao Cầu Thà ngăn cản, vốn là tiểu thư Cao gia thiên tư thông minh lại bị thay thế bởi quái vật. Giết đi cũng thế, tội gì phải nuôi một nghiệt nọ. Di Cao nói là do Cao gia nọ nghiệt nọ nên để Cao gia trả, cố ý nuôi cháu lớn.”

Đây là lý do quý máu không tấn công tôi sao? Đây là lý do trên gia phả không có tên của tôi sao? Bảo sao Chu Thụy Tĩnh lại thích tôi, thì ra tôi chính là một đám oán khí không có thể xác. Cái gì mà kiếp trước kiếp này chứ... Tôi căn bản là không có trong luân hồi. Chưa từng có quá khứ, càng không có tương lai, còn không phải là người nữa.

“Ba, đừng gọi Tiểu Hạnh là nghiệt nọ. Cậu ấy không phải.” Giang Phong Dật cảm thấy Giang lão gia nói thẳng thừng với tôi nên có chút bất mãn.

“Không sao đâu, tớ rất thích sự thẳng thắn của Giang lão gia.” Tôi nói. So với việc che giấu, lừa gạt tôi, thì tuy chân tướng khiến người ta tổn thương, nhưng tôi vẫn rất cảm kích người phá tảng băng này.

“Đi thôi, lễ tang của di Cao, tôi phải tham dự.” Giang lão gia đứng dậy nói.

Ông bác này làm việc thật mạnh mẽ nhanh chóng. Vừa cho tôi một tia sét, còn không cho tôi thời gian tiêu hóa nữa.

“Tiểu Hạnh, tớ biết cậu thích nghĩ linh tinh, Bà Cao cũng đã dặn tớ không được nói cho cậu biết. Tớ nghĩ nếu cả đời cậu cũng không biết thì tuy không có luân hồi nhưng có thể sống vui vẻ như người bình thường.” Giang Phong Dật giải thích với tôi.

“Khi nào thì cậu biết?”

“Trước khi xuất ngoại, ba tớ phát hiện ra tớ đang âm thầm điều tra nên trời tớ lại nhét vào máy bay.”

“Mọi người lo lắng nhiều rồi, thực ra tớ là người hay là quý, hay là quái vật tớ cũng không quan tâm.” Tôi cười nói. Tôi không phải người, không phải quý. Miêu ca cũng vậy mà. Chỉ cần có anh ấy ở bên thì tôi là cái gì cũng sẽ không cô đơn. Chúng tôi đứng là một đôi mà.

Phản ứng của tôi khiến Giang Phong Dật nghi hoặc. Ngay cả Giang lão gia cũng phải liếc sang. Trong dự đoán của họ thì tôi sau khi biết sự thật phải gào khóc mới đúng.

Lễ tang của bà ngoại bình tĩnh lạ thường. Đối với một người sớm biết vận mệnh bản thân, sớm biết sinh mệnh của mình đã đến điểm cuối, là may mắn hay bất hạnh chỉ có bà mới biết. Nghe nói, tư chất của ông ngoại bình thường, may mà cưới được bà ngoại thông minh nên mới có thể an ổn thừa kế Cao gia. Tiếc là người tài cũng không thể sống lâu. Cho dù là người đạo cốt tiên phong thì cũng không phải là tiên. Tôi sẽ không quên lúc mới sinh ra là bà cho tôi một đường sống, cũng sẽ không quên việc mà Chu Thụy Tĩnh đã làm. Từng hại chết bà ngoại tôi, Hạc giết chết Lâm Tư Giai, Quý muốn giết tôi. Bọn họ muốn làm trái ý trời, nếu như ông trời không có mắt thì tôi sẽ thay trời hành đạo.

Anh ba đưa Thân Tuệ tới tham dự tang lễ, quan hệ của họ xem ra lại càng thân thiết hơn. Cả Chu Thụy An và chị họ Cao Tịch Nhã đều không rõ tung tích. Trong lễ tang, người khóc nhiều nhất là bác gái hai, con gái gả cho đại thiếu gia Chu gia, còn chưa đặc ý được bao lâu thì xảy ra biến cố như vậy. Con người vốn đang chạy dưới đất, đột nhiên được bay lên trời rồi lại ngã xuống, chênh lệch lớn như vậy khiến người ta khó có thể chịu được.

“Cao Hạnh.” Anh ba vỗ tôi.

Tôi chạy như điên tới, Thân Tuệ đứng bên cạnh anh ba. Người anh ba cao lớn cùng với Thân tuệ như chim nhỏ nép vào trông thật xứng đôi. Tiếc là bà ngoại không thể chứng kiến hôn lễ của đôi trai tài gái sắc này.

“Đừng quá đau buồn, bà ngoại mất thì vẫn còn anh ba mà.” Anh ba xoa đầu tôi, chắc là anh ấy thấy vẻ mặt âm trầm lo lắng của tôi.

Anh ba là người vô cùng bao che người nhà, tuy ngày thường hung hãn nhưng đối với anh chị em trong họ thì đều là tâm đầu phụ. Chắc hẳn anh ấy không biết thân thế của tôi. Quê của Giang lão gia chỉ cho ba trưởng gia tộc xem thôi. Nếu anh ba biết tôi không được tính là con cháu Cao gia thì anh ấy có quan tâm tôi nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Gián điệp . . .

Ai tôi cũng có lý do để ra tay, chỉ có mỗi Bại lộ cuồng làm tôi do dự. Cô ta là em gái trên danh nghĩa của Tiểu Thần, là em chồng tôi trên danh nghĩa, tôi . .

Cao gia xảy ra chuyện? Sau khi về nhà, Tiểu Thần hỏi tôi.

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Anh đứng trên ban công chờ em về thì thấy sao Kim Sát lệch vị trí.”

“Miêu ca.” Tôi ôm Tiểu Thần, như chim non cánh yếu tìm kiếm sự ấm áp dưới cánh chim mẹ.

“Sao thế?” Tiểu Thần nhẹ nhàng vỗ tôi.

“Miêu ca, anh có biết em là cái gì không? Em không phải là người!” Tôi dựa mặt vào vai Tiểu Thần, nói qua cổ anh ấy.

“Anh cũng không phải người.” Tiểu Thần tiếp tục vỗ ta nói.

Aiz, hai cái không phải nhân loại gom lại với nhau, đây là vật hợp theo luật trong truyền thuyết sao. Lại nói tôi còn tốt hơn Tiểu Thần một chút, anh ấy đã cô đơn hơn trăm năm, còn tôi có anh ấy bên cạnh, sẽ không sợ cô đơn.

“Anh có biết em gái anh ở đâu không?” Tôi hỏi Tiểu Thần. Chắc là anh ấy và Bại lộ cuồng vẫn còn liên lạc, ít ra bên phía Bại lộ cuồng sẽ không buông tay.

“Không phải em gái anh, cho dù là lúc sống hay là lúc chết thì bọn anh không có quan hệ gì.” Tiểu Thần trả lời.

Tôi cảm thấy Bại lộ cuồng lại không nghĩ như vậy, hơn nữa, theo quy củ báo thù thì tôi còn phải . . giết bọn họ hả? Lần đầu tiên luôn luôn đau đớn, mà lần đầu tiên giết người thì không chỉ đau về thể xác mà tôi sợ còn bị tê liệt về tinh thần. Mỗi người con gái sinh ra ở Cao gia đều từng có giấc mộng trở thành nữ hiệp, nhưng không phải ai cũng có thể thành nữ hiệp. Không đơn giản như là con mèo biến thành con hổ ngọc rồi thay mặt ánh trăng tiêu diệt người. Nữ hiệp giờ tay chém xuống là sẽ có đầu người rơi. Muốn làm nữ hiệp thì không chỉ phải có thân thủ hơn người mà còn phải có một trái tim nhiễm máu.

“Miêu ca, anh bảo anh muốn sống lại, thế anh định dùng cách gì để sống lại?” Tôi hỏi Tiểu Thần, sống lại và trường sinh đều là cấm thuật của phượng hoàng vòng, hai mặt tôi luôn mờ mịt trước tình cảm với Tiểu Thần, mà không nhớ tới tôi với anh ấy không phải cũng đang làm trái ý trời sao?

Tiểu Thần nhìn tôi không nói gì, chắc trong lòng đang suy nghĩ vì sao tôi lại đột nhiên nói tới việc này.

“Miêu ca, có phải anh cũng muốn dùng Thiên Cung Mệnh Luân nên mới mặc kệ bọn họ không?”

“Đúng vậy.”

“Em sẽ không để bất cứ ai lợi dụng Thiên Cung Mệnh Luân làm nhiều loạn luân hời.” Tôi kiên định nói, Thiên Cung Mệnh Luân do tôi mang ra ngoài, tôi muốn lấy lại nó.

“Em không hy vọng anh sống lại sao?” Về mặt Tiểu Thần có chút đáng thương, giống như kiểu tôi muốn vứt bỏ anh ấy vậy.

Tôi đương nhiên biết nếu chúng tôi có thể sống như người bình thường thì là việc rất hạnh phúc. Tôi nhớ đến một quyển truyện tôi đã đọc, nữ chính là hậu nhân của Nữ Oa không già không chết, nam chính là một người phạm sẽ già sẽ chết. Nam chính từ từ già đi, để giấu tai mắt người đời, thân phận nữ chính chuyển từ thê thành thiếp, từ thiếp thành con gái, từ con gái thành cháu gái. Tôi cũng giống nam chính kia, vậy thì Tiểu Thần cũng sẽ giống nữ chính trở mất nhìn tôi già đi, chết đi. Nhưng mà: “Nếu hạnh phúc của chúng ta được thành lập trên thi thể của Lâm Tư Giai thì vĩnh viễn em cũng không vui được. Em tình nguyện anh vĩnh viễn là quỷ, ít ra em cũng có thể chết đi thành quỷ cùng anh.”

“Đồ ngốc, em cho là biến thành quỷ dễ vậy sao ?” Tiểu Thần cười âm trầm, nói: “Em có thể đầu thai làm người là may mắn của em, anh làm sao nhẫn tâm kéo em giống như anh chứ.”

Có câu người và quỷ khác đường, cho dù chúng tôi đều là quỷ thì vẫn có hai con đường khác nhau. Khi thân thể tôi tiêu vong thì hồn phách tích tụ từ oán niệm sẽ tiêu tán theo, không có luân hồi, ngay cả cơ hội cho Tiểu Thần chờ tôi từng kiếp một cũng không có.

“Bà xã, trên người em đúng là chảy dòng máu Cao gia mà, thật cố chấp, giống hệt tổ tiên em.” Tiểu Thần đột nhiên nói.

“Hỏi hận ở cùng với em hả? Bây giờ rút lui vẫn còn kịp.”

Tiểu Thần lắc đầu: “Em là vợ anh, thế không buông tay, lời anh đã nói thì vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Nếu anh chỉ muốn tìm người sống cùng, anh sẽ tìm một cô gái dễ lừa, chứ sẽ không biết rõ em phiền toái như vậy mà còn tìm em.”

“Miêu ca thối, đừng có nói em phiền toái! Càng nói càng xúi quẩy!” Tôi định véo mặt Tiểu Thần, lại bị anh ấy thừa cơ giữ lấy tay.

“Bà xã, nếu em muốn hủy diệt Thiên cung mệnh luân, anh sẽ giúp em. Anh chỉ có yêu cầu là sau khi tất cả kết thúc em đi với anh, Tiểu gia cũng được, Cao gia cũng được, không có quan hệ gì với chúng ta nữa. Chỉ cần có thể cùng em trải qua một đời này bình an thì anh thỏa mãn rồi.” Tiểu Thần nói xong hôn lên mu bàn tay tôi.

Tưởng tượng ra hình ảnh đó thật là hấp dẫn người mà, có khi tôi sẽ đột nhiên chết, cũng có khi chung tôi sẽ không có con, nhưng tôi vẫn thấy rất mê hoặc. Cho dù chỉ có mười năm ở bên anh ấy, tôi cũng sẽ cảm kích ông trời. Vốn là hai đường thẳng song song không có giao điểm, ít nhất thời gian cuối cùng trong cuộc đời tôi có thể gặp được anh ấy.

“Được, em đồng ý với anh, chờ trò đùa này kết thúc, Cao Hạnh sẽ không phải là Cao Hạnh nữa, mà là bà xã của anh.”

Đây là lần đầu tiên tôi hôn anh ấy nhí, sự lạnh lẽo của anh ấy và sự ấm áp của tôi cho thấy đây là mình hôn. Anh ấy không hô hấp, tim cũng không đập, nhưng tôi có thể cảm nhận được anh ấy cũng căng thẳng giống tôi. Tiểu Thần siết chặt cánh tay, khiến nụ hôn này càng sâu hơn, giống như là cả thế giới đều không tồn tại, tôi chỉ có thể cảm nhận được anh ấy ở bên cạnh tôi, chỉ cần anh ấy ở bên tôi, vậy là đủ rồi.

Từ miệng Tiểu Thần, tôi biết được anh ruột của Bại lộ cuồng, cũng chính là một đứa bé khác mà Tiểu Thần lấy mạng đổi mạng, cháu ruột của Tiểu gia – Tiểu Dụ Đông, luôn có địch ý với Tiểu Thần. Anh ta một lòng muốn hoàn thành sự nghiệp chưa xong của Tiểu gia, muốn đưa trường sinh bắt tử lên đỉnh cao, sáng lập điện Trường Sinh, bên dưới có bốn thủ sử, phân biệt là Đào thủ sử, Hạc thủ sử, Quy thủ sử và Tùng thủ sử.

Nghĩ thôi cũng biết là điện Trường Sinh của Tiểu Dụ Đông không thịnh vượng. Ai không hy vọng mình trường mệnh trăm tuổi? Không thì một đồng đồ ăn bảo vệ sức khỏe và thuốc bổ ngoài kia sẽ không ai bán. Nhưng nói là có biện pháp trường sinh bắt tử thì chả ai tin. Tiểu Dụ Đông cảm thấy người trong thiên hạ đều quy về một chữ “Tục”, chỉ có mình ông ta tâm sáng như gương. Ông ta dùng sinh mệnh vĩnh viễn để nhìn những người khác như một đám kiến từ từ chết đi.

Còn việc vì sao Bại lộ cuồng có thể lưu giữ dung mạo hai mươi tuổi thì Tiểu Thần cũng không biết. Hình như Cao Ngạn Quân cũng không nghiên cứu biện pháp giữ lại tuổi xuân vĩnh viễn. Nó cũng không nằm trong phạm vi hứng thú của Tiểu Thần nên anh ấy không quan tâm.

“Bà xã, em không muốn trường sinh và trẻ vĩnh viễn một chút nào sao?” Tiểu Thần tò mò hỏi tôi.

“Muốn, nhưng phải trả đại giá quá lớn, em không làm được.”

“Ha ha, thực ra em là người hiểu mình.” Tiểu Thần cười nói: “Năm đó ba nuôi đã nói để khởi động Thiên cung mệnh luân cần hai thứ, máu Kim Phượng và lệ Thanh Loan. Theo tình báo của anh, hai thứ này Tiểu Dụ Đông đều lấy được rồi, nhưng vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì, anh cũng rất nghi ngờ.”

“Có khi nào Tiểu lão gia nghiên cứu sai không?”

“Vậy thì rất khó khăn, muốn làm lại là phải chờ vài thập niên nữa, Tiểu Dụ Đông không thể chờ được.”

“Cũng không thể cho ông ta cơ hội chờ nữa.”

Muốn dồn bọn họ vào một chỗ rồi một lưới bắt hết thì phải lên vào trong thế lực của bọn họ, cửa dễ phá nhất là Chu Thụy An. Tuy Quý đêm kinh hồn bị ngành có liên quan thủ tiêu trên mạng vì lý do trò chơi quá khủng bố, nhưng trong máy tính của tôi vẫn còn, có thể thử liên lạc với Chu Thụy An qua trò chơi.

Vào trò chơi nói chuyện với Quý vương Cao Ngạn Quân, quả nhiên là liên lạc được với Chu Thụy An.

【Quý vương】Cao Ngạn Quân: Cao gia bảo cô tìm tôi hả? Đừng mơ nữa, Giáo chủ sẽ không để các người tìm được tôi đâu!

Cao Hạnh: Anh rể~ Đừng vô tình với em vợ như vậy chứ~ Anh cũng biết em cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm với Cao gia mà.

【Quý vương】Cao Ngạn Quân: Có ý gì?

Cao Hạnh: Anh rể, ai không muốn trường sinh bắt tử chứ, em nghĩ em có thể trợ giúp bọn anh.

【Quý vương】Cao Ngạn Quân: Ha, tại sao tôi phải chia cho cô một chén canh chứ?

Cao Hạnh: Chị họ kết hôn rồi thì không còn lý do để về Cao gia, bây giờ Cao gia càng không thể để chị ấy về. Anh cảm thấy với tâm huyết của người Cao gia còn có người nguyện ý hợp tác với anh sao?

【Quý vương】Cao Ngạn Quân: Cô đang uy hiếp tôi?

Cao Hạnh: Em nào dám uy hiếp anh rể. Anh rể, tốt nhất anh nên đi hỏi Giáo chủ đại nhân một chút đi. Biết đâu ông ấy lại có hứng thú với em thì sao~

Chu Thụy An suy nghĩ một chút, rồi biến mất trong trò chơi. Chắc chắn là đang chạy như điên đi hỏi Giáo chủ đại nhân của anh ta. Tim tôi nhảy loạn lên. Làm gián điệp thật không dễ dàng. Nhìn sang bên cạnh, Tiểu Thần đang dựa vào tường nhìn tôi. Anh mỉm cười với tôi, tôi lấy lại dũng khí, có gì đáng sợ

chứ. Cho dù là thần hay ma, có anh ở cạnh tôi chẳng sợ hãi gì nữa.

Chỉ lát sau, Chu Thụy An đã trở lại, anh ta nói Giáo chủ bảo vệ anh ta, anh ta sẽ không ở chung với Giáo chủ đại nhân chứ? Ai nha, tôi thật xấu mà.

【 Quý vương 】 Cao Ngạn Quân: Giáo chủ nói đang cần một người giúp đỡ ở Cao gia, nói cô là người thích hợp nhất, vốn cũng định đi khuyên bảo cô, cô chủ động suy nghĩ lại thì không còn gì tốt hơn.

Tôi là người thích hợp nhất sao? Không phải là ông ta biết thân thể của tôi chứ, ông ta nhất định là cảm thấy tôi và Cao gia chỉ có quan hệ về thân thể, Cao gia cũng không thân thiết gì với tôi, cảm thấy tôi sẽ ước gì có thể bay đến chỗ ông ta, nhưng mà ông ta không biết là ba tôi luôn dạy tôi tích thủy chi ân đương dũng tuyên tương báo, Cao gia còn có anh ba, có bà ngoại, người có khuôn mặt đầy nếp nhăn đã cho tôi một đường sống. Chỉ riêng cái này đã đủ để tôi cho Cao gia một đường sống rồi.

Cao Hạnh: Tâm tư ông ấy quả nhiên kín đáo, tôi có cần phải thể hiện lòng quyết tâm không? Cần phải khắc hình con bướm lên người nữa hả?

【 Quý vương 】 Cao Ngạn Quân: Không cần, Minh điệp là tôi dùng để khống chế thuộc hạ, Giáo chủ muốn gặp cô. Đến lúc đó sẽ ban cho cô vinh quang.

Cao Hạnh: À. Thế số điện thoại của ông ấy là bao nhiêu? Số QQ là gì? Cho tôi cả địa chỉ liên lạc đi.

Hiện tại chắc chắn Chu Thụy An cảm thấy tôi là một con ngốc rồi. Chết tiệt, như tôi thế này gọi là giả vờ đáng yêu. Để bọn họ cảm thấy tôi là một người hoang đường thì mới có thể yên tâm để tôi đi làm việc hoang đường.

【 Quý vương 】 Cao Ngạn Quân: Hiện tại Giáo chủ rất bận. Không có thời gian rảnh để gặp cô. Khi nào có thời gian thì sẽ tự báo cho cô.

Tôi bủn xỉn, hừ, cái gì mà điện Trường Sinh chứ, thật không có nhân quyền, phải chịu đựng thôi.

Cao Hạnh: Anh rể, anh nhất định phải nói tốt về em vài câu trước mặt Giáo chủ nha~ Em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, để ông ấy muốn dẫn em cùng nhau trường sinh bất tử.

【 Quý vương 】 Cao Ngạn Quân: Được rồi, cô chỉ cần an phận nghe lời, đến khi phá luân hồi sẽ không thiếu vị trí của cô.

Chu Thụy An nói xong thì biến mất trong trò chơi, tôi nhẹ nhàng thở ra, tắt trò chơi đi. Vấn đề là tôi không thể an phận được đâu, anh rể à.

Tôi bảo Tiểu Thần quay về thân thể con mèo đen, rồi dẫn anh ấy ra chỗ an táng bà ngoại ở ngọn núi phía sau Cao gia. Ông ngoại mất sớm, nếu như kiếp tiếp theo của ông ấy mà đoán mệnh thì cũng đã luân hồi thêm lần nữa được rồi. Nếu ông vẫn vòn sống thì bà ngoại chỉ đáng tuổi cháu gái ông thôi. Luân hồi kì diệu là như vậy đấy. Bạn không nhất định sẽ gặp lại được anh ấy. Cho dù hai người gặp được cũng chưa chắc cả hai đều là người. Kẻ cả là người thì cũng có khả năng kém nhau vài chục tuổi. Vì vậy mới có câu: Không cầu sinh cùng năm cùng tháng, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày. Chỉ mong sao kiếp sau tôi có thể cùng anh từ lúc sinh đến chết già.

“Bà ngoại, đây là cháu rể ngoại của bà.” Tôi đưa Tiểu Thần đến trước mộ bà ngoại nói.

Con mèo đen vô tội mắt to trừng mắt nhỏ với bà.

“Cao Hạnh?” Có một giọng nói ngọt ngào gọi tôi.

Tôi nhìn chỗ giọng nói. Hóa ra là Thân Tuệ. Cô ấy chạy tới bên cạnh tôi hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Đến thắp hương cho bà ngoại.” Tôi không chút hoang mang nói, quả thật tôi đến thắp hương cho bà, tuy là dẫn theo một sinh vật nữa.

“Đây là mèo cậu nuôi sao? Thật đáng yêu!” Thân Tuệ nói xong định sờ đầu Tiểu Thần, Tiểu Thần linh hoạt nhảy ra sau lưng tôi.

“Vốn là mèo hoang, bị tởn nhặt về nuôi. Nó sợ người lạ.” Tôi cười hi hi giải thích.

“À.” Thân Tuệ có chút tiếc nuối nói.

“Sao cậu lại ở đây?” Tôi hỏi Thân Tuệ. Tôi ở đây thì không có gì lạ cả, nhưng cô ấy ở đây thì mới kì lạ.

Nói đến đây, Thân Tuệ mới chu môi: “Nhà cậu thật ghê gớm. Tởn bảo tởn đói nên muốn tìm gì ăn, anh Cao chỉ đường cho tởn. Vậy mà tởn vẫn bị lạc.”

Chỗ này là sau núi, ở phía Nam Cao gia, nhà ăn ở phía Đông, vậy mà có thể lạc được. Thật là mù đường giống Lâm Tư Giai. Tôi ôm Miêu ca vào lòng, nói với cô ấy: “Đi thôi, tởn dẫn cậu tới nhà ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Mosaic* . . .

*Mosaic: Là nghệ thuật ghép tranh từ nhiều mảnh nhỏ. Xem thêm ở đây.

Đưa Thân Tuệ đến nhà ăn rồi gọi điện thoại cho anh ba đến đón người. Anh ba vội vàng đến hỏi han Thân Tuệ, hoàn toàn không quan tâm đến người đưa bạn gái anh ấy về là tôi đây. Đây có phải là hành vi mà trên tờ diên ghi là trọng sắc khinh muội không?

“Cao Hạnh, con mèo này của em vẫn sống à?” Cuối cùng anh ba đã chú ý tới tôi, à không, là chú ý tới con mèo trong lòng tôi.

“Tất nhiên là vẫn sống rồi!” Tuy hỏi nhỏ tôi đã nuôi chết mấy con gà con, nhưng cũng không thể rửa bạn trai tôi như vậy nhé.

“Nếu không ăn nhanh, thịt sẽ già đi đấy.” Anh ba nhìn con mèo trong lòng tôi nói.

“Anh ba... Anh không phải người.” Tôi chỉ có thể nói anh ấy như vậy thôi. Đây là em rể anh đấy.

“Ha ha ha, đi thôi, tiểu Tuệ muốn ăn gì anh dẫn em đi ăn.” Anh ba nói xong thì dắt tay Thân Tuệ đi mất. Đúng là một đôi thần tiên quyền lữ.

Hai người họ đi rồi, tôi và con mèo đen trong lòng nhìn nhau, tôi cầm cái chân đầy lông xù nói: “Ông xã, anh tăng cân rồi, ôm thật nặng.”

Con mèo nhỏ rút móng vuốt về, ai oán nhìn tôi như một thiếu nữ bị thương: “Bà xã, em bảo anh trở lại thân thể con mèo là muốn bắt nạt anh chứ gì.”

“Làm gì có chứ, ha ha ha, sao anh lại thông minh như vậy.” Tôi ôm con mèo nhỏ sờ loạn một lúc. Tìm được ông chồng như thế này, nhiều công dụng như điện thoại di động vậy. Lúc động đất còn có thể làm lương thực dự trữ. Khụ, tôi nói đùa thôi, đừng tin.

Đến tối, Giáo chủ đại nhân thân ái quả thật tự liên lạc với tôi. Tôi đi vệ sinh xong, đang rửa tay, trên gương đột nhiên xuất hiện một đám hơi nước. Tôi không dùng nước nóng mà, sao lại có hơi nước được. Tôi giơ tay lau hơi nước trên gương, mà càng lau lại càng nhiều hơi nước. Mặt gương giống như là một đám mosaic, rất không đẹp mắt. Đám mosaic kia dần dần rõ ràng hơn, biến thành hình mặt người, mặt người há miệng nói với tôi: “Cô là Cao Hạnh tiểu thư đúng không?”

Người ta thường nói lúc Boss xuất hiện phải có hoa, có ánh sáng thật oanh liệt. Sao Boss này của tôi thật mộc mạc. Dùng một đám mosaic để xuất hiện. Trong lòng tôi vẫn khấn trương, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, phải để lại ấn tượng tốt. Tôi lập tức cúi đầu, kính sợ nói: “Hi!”

“Tôi gần chút nữa.” Mặt người mosaic nói.

“Hả?” Tôi nghi hoặc dịch một chút về phía mặt gương, bỗng nhiên Mosaic to ra, một đám sương mù to lớn cuốn tôi vào trong gương.

Đột nhiên như vậy tất nhiên tôi không đồng ý, sống chết gãy giữa. Nhìn ra ngoài cửa thấy Tiểu Thần đứng đó, anh ấy gạt đầu với tôi, lúc này tôi mới thôi gãy giữa, bị mosaic kéo vào gương.

Sau khi vào trong gương, tôi ngã lăn ra đất. Ngẩng đầu nhìn xung quanh thì thấy một khung cảnh xa lạ. Chỗ này giống như một cái giáo đường bỏ hoang vậy. Cái giáo đường này tôi đã trông thấy, nó cũng ở ngoài ngoại ô với trường tôi. Giáo đường này có thể nói là có lịch sử lâu đời. Khi nhà nước mở cửa thì có rất nhiều thầy tu ngồi thuyền nhỏ đến phổ biến giáo lý phương tây. Vốn dĩ nhóm thầy tu đó nghĩ rằng sẽ bị tôn giáo bản địa chống lại, không ngờ lại thuận lợi kì lạ. Người dân cũng rất phối hợp, cúi đầu dâng hương với cây thánh giá, ca hát hay biểu diễn cũng đều đến nghe, nghe xong thì ăn cháo từ thiện rồi đi, vô cùng vui vẻ hòa thuận. Đám thầy tu rất vui, dùng bồ câu đưa tin cho Giáo chủ nói là người Trung Quốc có tiền đồ, nói gì tin nấy, tuyên truyền phản quốc cũng vẫn cung kính. Ngày vui ngắn chẳng tày gang, dần dần, nhóm thầy tu phát hiện ra người dân không chỉ tin Thượng Đế mà còn tin cả cái khác. Chính xác là nói gì cũng tin, cũng sùng bái. La Hán của Phật giáo cũng sùng bái, Thần Tiên của Đạo giáo cũng sùng bái. Nhìn thấy Thần Tài mà không bái thì đúng là đồ ngốc. Không có con thì đi xin Quan Âm. Muốn trường sinh thì bái Thọ tinh. Muốn thăng quan bái Lộc tinh. Gặp miếu thì đến, gặp thần thì bái, ngay cả sư tử đá ở cửa cũng xem thành kỳ lân, lên sờ đầu. Lúc nhóm thầy tu biết được thì rất mất hứng, như thế này không được đâu, thật không có tiết tháo, con dân của Thượng Đế sao có thể đi bái Ngọc Đế và Như Lai chứ. Cả đám kéo nhau về nước. Dân chúng thấy không còn ca hát cũng không còn cháo miễn phí thì không đến nữa, nên nó thành bộ dáng rách nát thế này.

Tôi đứng dậy, nhìn thấy bốn người quen mặt đứng trước, tôi bất giác nuốt nước miếng. Thật bất hạnh, bốn người đó lần lượt là Bại lộ cuồng, Chu Thụy An, người đàn ông giống Miêu ca và ông già chết tiết suất giết chết tôi. Tuy trước kia tôi và bọn họ đều có việc không vui nhưng từ bây giờ trở đi, chúng tôi có thể xem là đồng nghiệp. Tôi nghĩ nên đoàn kết thân ái không được để lãnh đạo khó xử, vì vậy chủ động vẫy tay thân thiết với họ.

“Anh, anh thật sự cho con nhóc kia gia nhập sao? Em không đồng ý!” Bại lộ cuồng không thích tôi, nhảy ra phản đối đầu tiên.

Lúc này tôi mới phát hiện đối diện còn có một người. Người đó hơn bốn mươi tuổi, mặt mũi giống với Bại lộ cuồng. Có thể thấy lúc trẻ cũng là người đẹp trai, tiếc là tôi không thích ông chú già. Với lại, ông ta có bộ mặt cao cao tại thượng nên tôi càng không có hảo cảm với ông ta. Nhưng mà ông ta rất có thể là lãnh đạo trực tiếp của tôi nên tôi vẫn phải lộ ra vẻ mặt tươi cười ngọt ngào đến ghê tởm.

“Lộ lộ, anh đã nói bao nhiêu lần rồi, anh là giáo chủ, em là thủ sử, không được gọi là anh.” Ông ta cau mày giáo huấn.

Bại lộ cuồng ủy khuất quay mặt đi. Lời này của Giáo chủ là nói cho tôi nghe, ý là chỉ cần làm tốt thì cho dù có mâu thuẫn với Bại lộ cuồng cũng không có vấn đề gì? Ngốc X mới tin!

“Tôi nghe Lộ Lộ nói, quan hệ của cô và Tiểu Thần không bình thường? Vậy nói thẳng đi, tôi tên là Tiểu Dụ Đông, là truyền nhân của Tiểu gia.” Ánh mắt

lợi hại của Tiểu Dụ Đông nhìn chăm chăm vào tôi, gần từng tiếng mà nói.

Gien của Tiểu phu nhân không tệ, hai anh em bọn họ có bộ dạng không tồi. Nhưng tôi lại thích con mèo kia nhà tôi hơn. Tôi chính là Bá Vương khi phách hiên ngang, anh ấy là Ngu Cơ dũng cảm, trinh liệt kia. Không đúng, tôi là Lữ Bố anh dũng hiên ngang, anh ấy là Điều Thuyền chìm sa cá lặn. Cũng không đúng, tại sao mấy anh hùng đó đều có kết cục thảm như vậy chứ.

Tôi đang cúi đầu nhớ tới bộ dáng của ‘kiều phu’ ở nhà, Tiểu Dụ Đông nhìn bộ dáng của tôi, cho là tôi bị gia thế chói mắt của ông ta làm kinh sợ, hài lòng nói: “Tôi biết Tiểu Thần cũng muốn có Thiên cung mệnh luân, cô lại tự xin tôi giúp tôi, cô có âm mưu gì?” Sắc mặt Tiểu Dụ Đông đột nhiên chuyển thành âm ngoan, thuật biến sắc này làm tôi sợ muốn ngáy lên.

“Hả? Không phải, bạn trai tôi không có hứng thú với Thiên cung mệnh luân.”

“Ai là bạn trai cô, thật không biết xấu hổ.” Bại lộ cuồng vô cùng phẫn nộ với cách xưng hô của tôi.

“Đào thủ sử.” Tiểu Dụ Đông nói với giọng trầm thấp, Hạc lập tức giữ chặt tay Bại lộ cuồng, phòng ngừa cô ta lại nhào ra chỗ tôi.

Tiểu Dụ Đông bảo tôi tiếp tục nói, tôi nói tiếp: “Giáo chủ đại nhân, ngài thần thông quảng đại như vậy, nhất định có thể nhìn ra chỗ thiếu hụt của tôi.”

Tôi mỉm cười với ông ta. Nghe tôi nói vậy, Tiểu Dụ Đông cẩn thận đánh giá tôi, lát sau mới nói: “Cô không có ba hồn bảy vía, nhưng cơ thể cô hoàn toàn giống người sống.”

“Cơ thể của tôi là do vô số oán niệm của lệ quý chồng đỡ, cho nên tôi cũng không được tính là người.”

Trừ Tiểu Dụ Đông ra, bốn người khác đều lộ ra vẻ mặt kinh dị, bề ngoài tôi không khác gì người sống, nếu không trực tiếp tiếp xúc với hồn phách của tôi, thì không ai phát hiện ra việc tôi bất thường. Hạc và Quy đều nhìn về phía Chu Thụy An. Chu Thụy An đáng thương, không trách anh ta tiết lộ tư liệu không chuẩn được. Thân thể của tôi là bí mật của tộc trưởng ba nhà, anh ta đương nhiên là không biết cô em vợ anh ta không thêm đề ý là quái vật rồi.

“Vậy thì sao?” Tiểu Dụ Đông hỏi tiếp.

“Cho dù Tiểu Thần dùng Thiên cung mệnh luân sống lại thì có ích gì chứ, tôi không có luân hồi, anh ấy sẽ không thể gặp lại tôi nữa. Cho nên tôi mới muốn trở thành tùy tùng của Giáo chủ đại nhân. Tôi muốn trường sinh bất tử. Tiểu Thần cũng bất tử mà. Như vậy tôi mới có thể vĩnh viễn ở cùng anh ấy.”

Tiểu Dụ Đông trầm mặc một lát rồi nói: “Cô không phải người có thể, nhưng tôi tin tình cảm Tiểu Thần đối với cô, anh ta buông tha Thiên cung mệnh luân vì cô là việc có khả năng. Cô yên tâm, chờ tôi mở ra đường luân hồi, tôi sẽ đưa các người trở thành thân bất diệt.”

“Cảm ơn giáo chủ đại nhân!” Hai tay tôi tạo thành chữ thập cung kính nói.

“Còn có một việc tôi muốn biết.” Tiểu Dụ Đông nói.

Tâm tôi vừa thả lỏng lại khẩn trương lên, NND, ông có nhiều vấn đề thế. Ngoài miệng vẫn cung kính nói: “Giáo chủ đại nhân ngài cứ việc hỏi, tiểu nhân tri vô bất ngôn*.”

*Biết thì sẽ nói

“Quy nói ông ta từng đẩy cô xuống Đình bạch ngọc ở di tích Thất Diệu, dùng lửa thiêu chết, cô vẫn có thể sống lại mà trên người không có vết bỏng. Tôi cảm thấy rất hứng thú.”

Vấn đề này không tốt đâu, thật là làm tôi khó xử mà. Tôi biết Thiên cung mệnh luân và Phương hoàng có quan hệ thiên ti vạn lữ*, nếu để bọn họ biết trên người tôi có ấn ký Kim Phụng, bắt tôi ra làm thí nghiệm thì làm sao bây giờ, đành phải bịa ra nói: “Ông ta thật coi thường tôi, tuy Cao gia không dạy tôi cái gì, nhưng tôi là người trong lòng của Tiểu Thần. Tiểu Thần dạy tôi không ít huyền thuật, nếu bị thương vì lửa thì thật làm mất mặt Tiểu Thần.”

*Thiên ti vạn lữ: Ngàn tơ vạn sợi.

Tiểu Dụ Đông nhìn tôi từ trên xuống dưới: “Tôi không thể không thừa nhận Tiểu Thần là người có thể biến phế thành bảo. Cô là người đáng dùng.”

Thật khó chịu, ý là trước kia tôi là phế vật hả? Tên đàn ông đáng khinh nam, chúc ông YW!

“Tùng, an bài cho cô ấy một phòng, ở cạnh phòng Tịch Nhã đi.” Tiểu Dụ Đông phân phó.

Chu Thụy An lập tức khom người nhận lệnh, dẫn tôi về phòng. Cao Tịch Nhã quả nhiên cũng ở đây, không biết chị ấy tự nguyện hay là bị bắt buộc đến đây. Tôi phải tìm cơ hội nói chuyện với chị ấy mới được. Lúc đi về phòng, tôi đánh giá xung quanh. Thoạt nhìn nơi này không còn đơn thuần là giáo đường bỏ hoang kia. Giáo đường kia tuy bị bỏ hoang nhưng thì thoáng còn có người đến tham quan du lịch. Mà ở đây không có chút âm thanh nào, có khi nào trong giáo đường còn có một không gian bị phong bế?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Gia nhập tà giáo . . .

“Đây là phòng của cô.” Chu Thụy An đứng trước một căn phòng nói: “Bên cạnh là phòng Tịch Nhã, cô có thể đi tìm cô ấy nói chuyện, cũng có thể... Khuyến như cô ấy.” Chu Thụy An nói xong, ánh mắt nhìn về phía phòng Cao Tịch Nhã, trong mắt là đau đớn và lo lắng.

“Được.” Tôi gật đầu đáp.

“Đừng nói lâu quá, cơ thể cô ấy không tốt dễ mệt mỏi.” Chu Thụy An nghĩ nghĩ rồi bỏ sung một câu.

“Ừ.” Tôi tiếp tục gật đầu, Cao Tịch Nhã à, tôi nhất định phải tìm chị ấy tâm sự, Cao gia đã bắt đầu điều tàn. Huyết mạch Cao gia có thể giữ lại bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Đồ đạc trong phòng đều chuẩn bị tốt, thậm trí trong tủ còn có cả một gói băng vệ sinh, đúng là tri ki... Tôi đang lục tung phòng lên xem có giấu gì không thì có người gõ cửa. Không phải chị họ chứ? Tôi còn chưa biết sẽ nói gì với chị ấy mà.

ần dẫu cái gì thứ tốt, có nhân gõ cửa, sẽ không là đường tỳ đi, ta còn không có tương cùng nàng nói cái gì đó.

Tay chân luống cuống tổng hết mọi thứ lộn xộn vào tủ khóa lại, mở cửa ra thì thấy Bại lộ cuồng. Không thú vị. Tôi đang định đóng cửa, Bại lộ cuồng lại dùng tay chặn cửa, nhất định muốn vào.

“Tiểu thư, cô đang xâm nhập nhà dân trái phép đấy. Đừng để tôi báo cảnh sát.” Tôi bất mãn nói, tuy tôi biết cho dù gọi được cho cảnh sát thì cảnh sát cũng không tìm thấy chỗ này.

“Tôi có việc muốn nói với cô, nói xong tôi sẽ đi.” Bại lộ cuồng không chỉ vào phòng tôi, mà còn tự tiện ngồi trên sofa.

Tôi đứng ở cửa, không đóng cửa, chính là tư thế tiễn khách.

Khả năng chịu đựng của Bại lộ cuồng vẫn rất lớn, coi như không nhìn thấy hành vi của tôi, tiếp tục nói: “Tôi muốn nói với cô một câu thôi. Rời khỏi Tiểu Thần đi.”

“Gi?” Tôi dự tính là cô ta sẽ không nói được lời tôi muốn nghe, nhưng câu nói đáng yêu của cô ta vẫn khiến tôi thấy buồn.

“Tôi luôn không hiểu làm sao Tiểu Thần có thể coi trọng cô, thì ra cô chính là oán khí của lệ quý lưu lại. Chẳng trách anh ấy lại cảm thấy thân thiết với cô. Cô phải biết rằng đó không phải tình yêu...”

“Nữ sĩ, mời cô đi ra, tình cảm của tôi và Tiểu Thần tôi không chấp nhận người khác xâm phạm nó.” Tôi rút lại nụ cười trên mặt, trịnh trọng đuổi khách.

Thấy tôi không nghe lời khuyên “chân thành” của cô ta, Bại lộ cuồng càng kích động hơn: “Cô có biết tôi thích anh ấy bao lâu không? Từ lúc tôi còn nhỏ đã thích anh ấy. Vài thập niên này đều không thay đổi. Hai mươi năm trước, tôi nhìn thấy Hạc, nó giống hệt anh ấy hồi nhỏ. Tôi mặc kệ anh trai phản đối mà mang nó về nuôi. Tôi gửi gắm tất cả tình cảm với Tiểu Thần trên người nó, cho đến bây giờ vẫn không thay đổi. Khi biết Tiểu Thần không nhập luân hồi, cô có biết tôi vui thế nào không? Vì sao cô nhất định tranh với tôi?”

Tôi lẳng lặng nhìn ngoài cửa nói với cô ta: “Cô thích anh ấy là việc của cô, cô không thể cưỡng cầu người trong lòng cô sẽ thích cô. Tôi thích tiền đấy, nhưng trên người tôi không phải vẫn không có tiền sao?”

Bại lộ cuồng cười lạnh nói: “Cô quyết tâm tranh với tôi đúng không? Tôi quen biết anh ấy vài thập niên rồi, cô lấy gì so với tôi? Cô có biết anh ấy chết thế nào không? Anh là vì tôi mà chết! Cô lấy gì mà đòi so với tôi?”

“Tôi biết.” Dứt lời, tôi tát Bại lộ cuồng một cái: “Cái tát này là cho cô làm tôi phải thủ tiết. Không bảo vệ được người trong lòng là do cô vô dụng. Lúc anh ấy sống, cô không nắm chặt cơ hội, bây giờ anh ấy chết rồi, tôi quý trọng anh ấy, cô không có tư cách nói ba dạy bốn với tôi.”

Bại lộ cuồng ôm mặt, không dám tin nhìn tôi, chắc là chưa có ai dám đánh cô ta rồi.

“Cô! Dám đánh tôi?” Nửa mặt còn lại của Bại lộ cuồng cũng đỏ lên vì tức giận. Cô ta giờ tay trái lên không trung, hướng lòng bàn tay về phía trước, trong miệng niệm chú ngữ, gió bên người cô ta giống như lưỡi dao làm rách quần áo của tôi. May là cô ta am hiểu nhất là thuật pháp mị hoặc. Tôi thừa sức đối phó với cô ta. Tôi giờ tay trái lên tạo ra bình phong ngăn gió, tay phải giờ đến cổ cô ta. Tất cả mọi động tác đều trôi chảy, giống như tôi là người thân kinh bách chiến vậy. Trong cơ thể tôi không chỉ có oán khí của oan hồn mà còn có cả oán khí của lệ quý chân chính làm nhiều việc ác không thể siêu sinh.

Bình. Tay tôi như đập vào vật cứng vậy. Tôi rút tay lại theo bản năng. Mắt nhìn xung quanh nhưng không phát hiện gì cả.

“Đào, anh không nói em không được quấy rầy Cao tiểu thư nghỉ ngơi sao?” Tiểu Dụ Đông đi vào nói với Bại Lộ Cuồng, ánh mắt lại nhìn tôi chằm chằm. Hạc đi vào sau ông ta, lập tức đi đến bên cạnh che chở cho Bại lộ cuồng. Tôi mới là người bị hại nhé. Tại sao lại giống như cô ta mới là người yếu thế vậy?

“Anh... Giáo chủ, em...” Bại lộ cuống ngấp ngừng không nói nên lời.

“Hạc, đưa nó về phòng, không có việc thì đừng cho nó ra ngoài chạy loạn.” Tiểu Dụ Đông ra lệnh cho Hạc. Hạc lập tức gật đầu kéo Bại lộ cuống ra ngoài. Ông ta làm vậy là sợ tôi tìm em gái ông ta gây chuyện hả? Ông chú à, ông nghĩ nhiều rồi, em gái ông có gì thì tôi cũng có. Tôi không thèm quần quít cô ta.

Trong không gian bị phong bế này có chỗ khiến người ta thích. Đồ ăn ngon, lại còn được đưa tới cửa. Ăn xong tôi đi loanh quanh trong hành lang. Điện thoại không có tín hiệu, không biết Tiểu Thần có thể tìm được tôi không. Nhất định sẽ tìm được, tôi tin tưởng anh ấy. Trước khi anh ấy đến, tôi muốn tìm được Thiên cung mệnh luân. Theo như kích cỡ bản vẽ thì nó to khoảng cỡ cái gương. Có thể là bị Tiểu Dụ Đông giấu trong phòng. Tôi cũng không thể trực tiếp xông vào phòng ông ta, ông ta sẽ tố cáo tôi quấy rối X. Phải uyển chuyển một chút.

Vừa đi vừa nghĩ, đi tới đi lui mấy vòng, tầm mắt tôi dừng lại ở phòng bên cạnh. Chu Thụy An bảo đó là phòng chị họ. Không biết lúc chị ấy đi khỏi Chu gia, thân thể có tốt hơn không. Bệnh của chị ấy là tâm bệnh, không dễ chữa khỏi như vậy. Tôi đứng ngoài cửa phòng do dự một lát, vẫn quyết định gõ cửa.

“Mời vào.” Trong phòng phát ra giọng nói mềm nhẹ, còn có mấy tiếng ho khan, có vẻ bệnh quá nặng.

Tôi mở cửa đi vào, Cao Tịch Nhã không nghĩ tới là tôi, động tác dừng lại một chút.

“Chị họ.” Tôi nhẹ giọng nói.

Cao Tịch Nhã nhẹ nhàng nói: “Ừ, Thụy An đã nói với chị là em đến đây rồi.” Chị ấy mặc áo ngủ tơ lụa màu hồng nhạt nằm dựa vào đầu giường. Cánh tay lộ ra bên ngoài còn gầy hơn trước một vòng, khiến tôi nghĩ đến từ “Héo rữa”. Đáo hoa rực rỡ nhất Cao gia chúng tôi, bây giờ lại là cây hoa héo rữa.

Tôi đi đến chỗ Cao Tịch Nhã, ngồi xuống giường. Dù sao cũng là chị em chung huyết thống. Nhìn chị ấy như cái cây khô, tôi rất khó chịu. “Sao lại khiến mình ra thế này? Có tâm sự gì thì nói với anh rě.”

Cao Tịch Nhã ngẩng đầu nhìn bóng đèn trên trần nhà nói: “Bây giờ em cũng học được cách đối trá rồi. Em biết rõ là chị không thể nói với anh ấy mà.”

“Chị sớm đã biết anh ta gia nhập điện Trường Sinh đúng không? Vậy sao không nói với người nhà?” Trong giọng tôi mang theo ý chất vấn, nếu chị ấy nói ra sớm một chút, Cao gia sẽ không đến mức trở tay không kịp, bà ngoại cũng không phải hy sinh.

“Nói với ai? Nhà mẹ đẻ hay nhà chồng? Đó không còn là nhà chị nữa. Chị đã là vợ Thụy An rồi, Thụy An ở đâu thì chị ở đó.” Cao Tịch Nhã cười âm ảm. Tôi từng nghe mấy bác trai nói chuyện, Bác gái cả không có con trai, lúc đó bác gái hai lần muốn sinh con trai để kế thừa Cao gia. Sau đó sinh được Cao Tịch Nhã thì từ cung bị nhiễm trùng phải cắt bỏ nên mất khả năng sinh con. Đừng thấy bác gái hai ngực nhỏ, nhưng tâm rất lớn. Đối với con gái cướp mất từ cung của mình luôn dạy dỗ mấy suy nghĩ kì quái. Từ bé, chị họ đã lớn lên trong sự huấn luyện nghiêm ngặt. Com không được ăn no. Eo phải luôn trong tình trạng một vòng tay. Lúc đi đường khoảng cách giưac hai chân không được vượt qua một thước. Chị ấy không gả vào nhà giàu thì còn ai gả vào nhà giàu nữa.

“Chị đừng nói vậy, bác cũng rất lo lắng cho chị.” Lời này cũng không phải lời nói đùa. Quả thật bác gái hai ngày nào cũng lau nước mắt, tuy nhiên không ai biết bác ấy khóc vì không tìm được con gái hay vì thiếu com dài hạn mất rồi.

Cao Tịch Nhã nhìn tôi, đột nhiên lộ nụ cười trong sáng: “Chị vẫn thích em hồi nhỏ, vừa ngoan vừa đáng yêu, chơi nhảy ô trong trận anh ba về.”

“Khụ khụ, đó là trẻ người non dạ thôi, anh ba cũng thật nhẫn tâm. Vì chút chuyện nhỏ này mà nhốt em vào phòng chứa củi.” Hồi nhỏ tôi không bị anh ba nhốt vào phòng chứa củi thì là quý trước bài vị tổ tông.

“Tâm anh ba là mềm, bảo là không cho em ăn com, rồi lại vụng trộm đưa bánh bao cho em, chị đều trông thấy mà.”

“Đừng vậy, nhưng anh ấy không biết là em không thích ăn bánh bao, em chỉ thích ăn chân gà thôi.”

Tôi và Cao Tịch Nhã nhìn nhau, cười rộ lên. Tuổi thơ ở Cao gia có yêu cũng có hận, nhưng, đều làm cho người ta không thể quên. Tuy nó ngoan cố, nó cứng nhắc, tôi vẫn hi vọng nó có thể tồn tại, không cần biến mất trong lịch sử giống Tiểu gia.

“Chị khuyên anh rě chưa?” Tôi nhìn ra được Cao Tịch Nhã không có hứng thú với trường sinh bất tử, nếu không cũng sẽ không quý trọng cơ thể mình như vậy.

Cao Tịch Nhã lắc đầu: “Không ai có thể thay đổi suy nghĩ của anh ấy.”

Tôi thở dài, đứng dậy cáo từ, nhìn thấy tôi phải đi, Cao Tịch Nhã lo lắng gọi tôi: “Cao Hạnh, chị nhìn thấy Thụy An ngược đãi Thụy Tinh. Chị biết anh ấy không phải là quân tử trong miệng người ngoài, nhưng chị không bỏ anh ấy được, em đừng trách chị phản bội Cao gia nhé.”

Tôi quay lưng về phía chị ấy gật đầu: “Chị yên tâm, em cũng không có tư cách trách chị phản bội Cao gia.”

Bởi vì tôi không phải người Cao gia, là người phản bội, thì tên ở trên gia phả Cao gia sẽ bị bút chu sa gạch bỏ. Mà tôi, căn bản chưa từng xuất hiện trong lịch sử Cao gia.

Chương 60: Con gái nuôi của Giáo chủ . . .

Buổi tối, Tiểu Dụ Đông gọi tôi đến phòng ông ta, – nơi này lược bớt một vạt từ – . . . Khụ khụ khụ, bạn đọc đừng kích động, vừa rồi là đùa bạn thôi, Tiểu Dụ Đông thân thiết muốn gặp tôi. Phòng của Tiểu dụ đông giống thư phòng hơn là phòng ngủ, trừ cái giá sách cũ ra, trên đất còn có một quả địa cầu vĩ đại, trên quả địa cầu không phải bản đồ thế giới, mà là thiên can địa chi* kì quái gì đó.

*Thiên can địa chi: https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Can_Chí

“Cao tiểu thư cứ tự nhiên.” Tiểu Dụ Đông ngồi ở bàn làm việc nói với tôi.

Tôi ngồi xuống ghế, ánh mắt lại nhìn về phía đầu giường Tiểu Dụ Đông. Chỗ đó có một cái gương, hai bên khắc hình hai con phượng hoàng chạm vào nhau, giống hệt hình tôi nhìn thấy trên bản vẽ.

“Tôi phải cảm ơn Cao tiểu thư đã lấy bản vẽ cho tôi. Có thể tạo ra Thiên cung mệnh luân thì công của Cao tiểu thư là lớn nhất.” Tiểu Dụ Đông thân thiết nói.

Tôi khiêm tốn cười gật đầu, trong lòng có một giọng nói hò hét, thiên cung mệnh luân em gái ông* ý, bánh xe đến bánh xe đi coi mình là pháp X công sao! Tôi nhìn thế nào cũng chỉ thấy nó là cái gương kì lạ. Hoàn toàn không giống của tôi. Đồ chơi này thật sự có thể mở ra luân hồi sao, tôi rất nghi ngờ đấy.

*câu chửi bên TQ nhé, không phải nói về Tiểu Lộ đâu.

Ngay tại lúc tôi đang nghi ngờ, Tiểu Dụ Đông đi đến bên cạnh Thiên cung mệnh luân, một tay vuốt khung Thiên cung mệnh luân: “Cô đừng thấy bây giờ nó đang ngủ say, bảy ngày sau tôi sẽ làm nó thức tỉnh.”

“Bảy ngày?” Tôi kinh ngạc nói, thời gian bảy ngày thì ngắn quá.

“Bảy ngày sau rất đặc biệt, mấy ngàn năm trước phượng hoàng đã vút bỏ con người vào ngày đó. Tôi muốn để phượng hoàng biết con người không cần nó bỏ thí. Tôi sẽ dẫn dắt phượng hoàng.” Tiểu Dụ Đông đến gần tôi, ánh mắt thâm thúy khiến tôi không thoải mái, ông ta điên rồi, nhất định là ông ta điên rồi.

“Nếu các người đều chuẩn bị xong rồi, còn cần tôi làm gì.” Tôi khó hiểu.

“Sau khi cô chứng kiến tôi thành công, cô có thể lựa chọn đi theo tôi hay là đi theo Tiểu Thần.” Tiểu Dụ Đông dùng ngón trỏ và ngón giữa nâng cằm tôi lên. Động tác này là tư thế công tử nhà giàu ăn chơi trác táng đùa giỡn phụ nữ đẳng hoàng hà? Ông chủ à, tôi không ngốc đâu. Giữa ông và Tiểu Thần, tôi đương nhiên chọn Tiểu Thần rồi. Còn nữa ông chú, ông cũng đừng ngốc thế, quấy rối X thì cũng đừng tìm tôi.

“Giáo chủ đại nhân. . . Phải bình tĩnh. . . Bình tĩnh. . .” Ngoài miệng tôi khuyên ông ta, tay lại không khách khí đẩy tay heo của ông ta ra.

“Tức giận à, nhưng cứ nghĩ đến cô là người của Tiểu Thần, tôi lại có dục vọng muốn thuần dưỡng.” Tiểu Dụ Đông không tức mà còn cười, ông ta cười làm tôi sồn gai ốc. Tôi đã có lý do để tin, người này là một người biến thái.

Tôi cảm thấy ở một mình với ông ta trong phòng thì không tốt, hoang mang rối loạn tông cửa xông ra. Chạy được một đoạn xa trong hành lang mới dám dừng lại thở dốc. Một nỗi khủng hoảng chậm rãi nảy sinh trong lòng tôi, lúc này tôi rất hi vọng có Miêu ca bên cạnh. Hi vọng mà không được thỏa mãn thì trở thành mất mát. Mang theo sự mất mát này về phòng, điều tệ nhất là gì? Bảy ngày sau, Miêu ca vẫn chưa tìm được tôi, thì tôi sẽ. . . Tôi không dám nghĩ nữa, sự tin tưởng vào Miêu ca là động lực lớn nhất giúp tôi chống đỡ phong ba trong cuộc sống, tôi tin tôi và anh ấy có sự ràng buộc để anh ấy tìm được tôi.

Tôi ngồi trên ghế gỗ, tự rót nước xho mình, tay cầm chén lại giống như chạm vào thứ gì lạnh lẽo. Cảm giác này rất quen thuộc, giống như là tay Miêu ca vậy, tôi kinh ngạc nhìn cái chén, bên trên chỉ có nỗi tay tôi thôi. Không phải là tôi tương tư thành bệnh nên bị ảo giác chứ, cảm giác vừa rồi tuy rằng ngắn như một cái chớp mắt, nhưng lại rất rõ ràng.

Hiện tượng kì lạ dọa tôi sợ nên đứng dậy khỏi ghế, đi lung tung trong phòng, đi đến giữa phòng thì tôi cảm nhận được sự khác thường, chỗ này kết giới vô cùng mỏng manh, giống như bức tường bị người đào phá ngoài. Tôi đang đứng ở chỗ kết giới mỏng nhất, đột nhiên cảm giác bị người ôm từ phía sau, nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo chạm vào tôi, cảm giác quen thuộc khiến mũi tôi chua xót.

“Miêu ca. . .” Tôi nhẹ nhàng gọi, anh ấy càng ôm chặt hơn, tuy tôi không nhìn thấy anh ấy, nhưng tôi cảm thấy chúng ta sẽ không bị một tầng kết giới ngăn cách.

Anh ấy có thể tìm được tôi, tôi rất vui vẻ, đặt tay lên ngực, cảm nhận cảm giác ôm ấp khi được anh ấy ôm. Tôi chỉ có thể sống một kiếp này, nên tôi

muốn nhớ thời khắc này cả đời.

Nghe nói muốn khởi động Thiên cung mệnh luân, cần hai hòn đá giống như hai cục pin, máu Kim Phụng là hòn đá mà ông già Quy lấy trong gốc cây ở di tích Thất Diệu, do ông già Quy bảo quản. Còn một hòn đá màu lam tên là lệ Thanh Loan, do Chu Thụy An bảo quản. Bỏ hai hòn đá vào hai con phụng hoàng trên Thiên cung mệnh luân, thì sẽ có sức mạnh xuyên thấu luân hồi.

Bây giờ trôi qua với sự thấp thỏm của tôi. Cái ôm của Miêu ca khiến tôi an tâm hơn, nhất định anh ấy sẽ tìm được biện pháp để vào kết giới. Ngay tại lúc tôi đang bình tĩnh chờ đợi, tôi lại gặp một người mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến.

Bệnh của Cao Tịch Nhã ngày càng nghiêm trọng, lại không có thuốc, Chu Thụy An lại không có ở đây. Tôi không thể ra khỏi kết giới nên không thể đi mua thuốc, đành phải đi tìm Tiểu Dụ Đông. Tôi thừa nhận là tôi cố ý không gõ cửa, tôi muốn đột kích xem có khi nào thấy cơ quan gì trong phòng ông ta không. Cửa mở ra thì tôi bắt đầu hối hận, ông đứng là đang mân mê, chỉ là không phải mân mê cơ quan, mà ông ta đang mân mê phụ nữ.

Tiểu Dụ Đông ngồi trên cái ghế nhỏ chỗ giá sách, một người phụ nữ chỉ mặc nội y ngồi trên đùi ông ta. Phản ứng đầu tiên của tôi là tôi nên yên lặng ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại. Nhưng khi thấy mặt của người phụ nữ kia thì tôi bất động, ngờ ngác đứng ở cửa nhìn cô ấy.

“Thân Tuệ tiểu thư?” Khóe miệng tôi co rúm.

Thân Tuệ nhìn thấy tôi thì cũng xấu hổ, nhưng xung quanh không có gì để cô ấy che thân thể. Có vẻ Tiểu Dụ Đông rất hưởng thụ việc cô ấy xấu hổ, nên ôm chặt cô ấy không cho cô ấy động, khiến cô ấy phải nhìn tôi. Tên biến thái này.

Thân Tuệ không trực tiếp trả lời tôi, nhưng cô ấy xấu hổ quay mặt sang một bên đã bán đứng cô ấy. Vốn dĩ tôi đã coi cô ấy như chị dâu rồi, việc này làm tôi... Tỉnh làm sao kham.

“Cao tiểu thư, hiếm khi cô chủ động tìm tôi. Tôi nghĩ cô cũng đã biết Tuệ nhi rồi, hai người đã có duyên gặp mặt vài lần rồi.” Tiểu Dụ Đông mặt không đổi sắc tìm không đập mạnh nói với tôi.

“Ba, ba nuôi...” Thân Tuệ đỏ mặt đẩy tay Tiểu Dụ Đông ra, chạy đi nhặt quần áo của mình bị ném ra xa lên.

Tôi tin tưởng tại tôi không bị tặc, Thân Tuệ gọi Tiểu Dụ Đông là ba nuôi, vậy hai người họ đang chơi trò khẩu vị nặng gì đây? Còn anh ba thì sao?

“Giáo chủ đại nhân, tôi nghĩ trên thế giới này tỷ lệ song bào thai cùng tên không cao lắm, hai người... Vứt anh ba tôi ở chỗ nào?” Tay tôi không tự chủ nắm chặt, trên tay đều nổi gân xanh, nếu Thân Tuệ vốn là người của điện Trường Sinh, thì việc cô ấy đi theo anh ba tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên. Người phụ nữ này, tôi tuyệt đối không tha cho cô ta.

“Cậu yên tâm, anh ba cậu không có việc gì.” Thân Tuệ đưa lưng về phía tôi mặc quần áo, nói.

“Tôi luôn xem thường Chu gia và Giang gia, chỉ có mỗi Cao gia là tôi không thể không bội phục. Tôi bảo Tuệ nhi đưa Cao Bình Minh đến, lần đầu tiên nó làm trái với mệnh lệnh của tôi, cho nên tôi không thể không trừng phạt nó, Tuệ nhi, con không tức giận chứ?” Tiểu Dụ Đông chậm rãi nói, không có giọng điệu gì.

Thân Tuệ lắc đầu: “Không đâu, con không hoàn thành nhiệm vụ của ba nuôi, ba trừng phạt con là đúng.”

Tôi nhìn người Thân Tuệ, không có vết thương nào, không bị bỏng như trong tưởng tượng của tôi, nhìn làn da mềm mại của cô ta, cho dù là linh đan diệu dược cũng không có khả năng không để lại sẹo. Chẳng lẽ trừng phạt ở chỗ bị quần áo che sao? Tôi không dám nghĩ nữa, Tiểu Dụ Đông điên rồi, ông ta muốn khiêu chiến với thần nên trước tiên phải khiến mình thành ma.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Dâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Khởi động thiên cung mệnh luân. . .

Tôi giống như người đến bất gian tức giận đi ra ngoài, đóng cửa lại. Chạy nhanh về phòng thì bị Thân Tuệ đuổi theo.

“Cao Hạnh! Cậu chờ đã! Cậu nghe tớ nói!” Thân Tuệ đuổi theo tôi nói.

Khi có người phía sau gọi như vậy, người đằng trước đều không dừng lại. Tôi cũng không ngoại lệ, còn chạy nhanh hơn nữa. Cuối cùng Thân Tuệ đuổi kịp tôi, chạy đến trước mặt chặn tôi lại.

“Cao Hạnh, tớ biết tớ nói gì cậu cũng sẽ không tha thứ cho tớ. Nhưng tớ xin cậu, cậu nghe tớ nói đi, tớ sợ không nói cho cậu thì sẽ không còn cơ hội nữa!”

“Có gì thì cô nói luôn đi.” Tôi không kiên nhẫn trả lời, nhớ tới cảnh vừa rồi trong lòng lại càng chán ghét.

Thân Tuệ đứng trước mặt tôi, đôi vai mảnh khảnh run run: “Tớ tên thật là Tiểu Tuệ, từ bé đã bị Tiểu Dụ Đông nhận nuôi từ cô nhi viện, xin lỗi vì đã không nói cho cậu và anh Cao.”

“Đây không phải vấn đề quan trọng, cô bị ai nhận nuôi căn bản không phải vấn đề quan trọng. Tôi cũng yêu con nuôi Tiểu gia, nhưng cô và Tiểu Dụ Đông... Cô căn bản là có ý lừa tôi và anh ba. Các người làm chuyện xấu còn muốn tiếp cận anh ba!”

“Đừng! Tớ luôn lừa anh Cao! Cơ thể tớ đã bị ba nuôi chiếm lấy từ rất lâu rồi! Làm sao tớ có thể xứng với anh ấy!” Thân Tuệ cúi đầu, lông mi cong dài như búp bê rủ xuống.

“Cô yên tâm, chờ tôi gặp được anh ba, tôi sẽ nói cho anh ấy mọi chuyện.” Tôi nhìn cô ấy với ánh mắt ác độc.

Thân Tuệ cúi đầu, giống như chó nhà có tang phe phẩy: “Anh ấy thông minh như vậy, chắc là đã nghĩ tới rồi...”

“Nếu là vậy thì rất tốt.” Tôi đẩy cô ta ra rồi đi về phía trước, mới đi được hai bước thì bị cô ta giữ lại.

“Cậu không muốn biết bí mật bảo dưỡng thanh xuân của Tiểu Dụ Đông và Tiểu Lộ sao?” Trong mắt Thân Tuệ lộ ra dụ hoặc, loại này dụ hoặc này rất giống Bại lộ cuồng, không chỉ gọi cảm, mà còn tà mị.

Tôi còn không kịp mở miệng thì phát hiện trước mắt sáng chói, trong đầu xuất hiện vài hình ảnh không rõ lắm, Thân Tuệ đang chủ động để tôi xem trí nhớ cô ta.

Một cái phòng cũ ẩm ướt, sau khi Thân Tuệ bị nhận nuôi thì ở cùng ba nuôi tại đây. Ba nuôi nói cô ấy rất có thiên phú, dạy cô ấy mấy thứ pháp thuật kỳ quái. Chờ cô ấy lớn lên một chút, có thêm học thức, cô ấy phát hiện thân thể mình lạnh như băng. Hóa ra pháp thuật ba nuôi cho cô ấy học đều là cực âm. Cô ấy giống như con búp bê vải để cho ba nuôi điều trị thân thể cô ấy. Nữ là âm, nam là dương. Âm dương liên tục thay đổi sẽ thúc đẩy luân hồi. Nếu thực hiện việc này trong thân thể thì có thể khiến tế bào hoàn thành quá trình sinh lão bệnh tử mà giữ được thanh xuân. Muốn thúc đẩy âm dương biến hóa trong cơ thể chỉ có thể dựa vào ngoại lực. Còn phương pháp thì không cần nói cũng biết.

Bị Tiểu Dụ Đông mạnh mẽ chiếm đoạt thân thể còn chưa phát dục, cô ấy vứt bỏ tự tôn vốn có, gọi đến là đến. Tiểu Dụ Đông nhận nuôi cô ấy là muốn thể này đúng không. Ép cô ấy thành đạo cụ bảo trì thanh xuân cho mình, biến cô ấy thành món đồ chơi, giẻ lau.

“Cô đang... Muốn để tôi thấy cô đáng thương sao?” Xem xong ký ức của cô ấy, tôi không thờ nổi.

“Đương nhiên không phải, tớ chỉ muốn cho cậu biết, tuy ở đây nơi nơi đều có tai mắt, nhưng vẫn còn người muốn nói chuyện với cậu.” Thân Tuệ nháy mắt, lộ ra một nụ cười âm thầm.

Tôi nhìn không thấu được suy nghĩ của cô gái này, mặc dù cô ta có bộ dáng đáng yêu giống Lâm Tư Giai, nhưng nội tâm lại cứng rắn khiến tôi cũng không tưởng tượng nổi. Ít nhất tôi đã biết cô ta lừa gạt tôi. Đã biết cô ta không thể tin được. Chính xác là toàn bộ chỗ kết giới bao phủ này đều không có người có thể tin.

Trở về phòng, tôi ngăn người nhìn chỗ ngày đó bị Miêu ca ôm ấp. Ngày mai chính là ngày khởi động Thiên cung mệnh luân, mà đến giờ tôi và anh ấy vẫn còn bị ngăn cách bởi kết giới nghiêm ngặt. Là chúng ta đã xem nhẹ thể lực của Tiểu Dụ Đông rồi. Ông ta có chí khí hùng tâm như vậy, khẳng định sẽ không phải người kém cỏi. Ít nhất ở phương diện kết giới, năm đó Tiểu gia đứng đầu đấy.

Tôi đang ngồi trên ghế nâng cảm nghĩ ngơ, bên tai xuất hiện âm thanh mỏng manh “Bà xã, bà xã, bà xã...”

Âm thanh rất nhỏ như ruồi bọ ong ong vậy, nhưng tôi chắc chắn ruồi bọ sẽ không kêu “Bà xã, bà xã, bà xã...” Loại âm thanh này, trên đời người ở trước mặt tôi gọi “Bà xã” chỉ có một thôi! Miêu ca!

”Miêu ca, là anh sao?” Tôi che miệng nhỏ giọng nói, sợ tai mắt trong kết giới của Tiểu Dụ Đông phát hiện.

“Cao Hạnh! Nghe thấy anh nói không? Anh là Cao Bình Minh!” Lại biến thành giọng của anh ba.

“Mấy người đừng tranh nữa. Tôi cũng muốn nói chuyện với Cao Hạnh mà.” Bây giờ là giọng của Chu Tĩnh.

“Sư muội! Không phải đang đùa đâu! Để Tiểu tiên sinh nói đi.” Lần này là giọng nói không quen, chắc là sư tỷ Chu Tĩnh Kim Sam rồi.

Bọn họ giống như đang tranh nhau một cái microphone vậy, giọng nói đứt quãng truyền đến tai tôi, cuối cùng microphone lại bị giao trả cho Tiểu Thần, tôi nghe thấy giọng nói ôn nhu của anh ấy, cả trái tim đều thấy ấm áp.

“Bà xã, em vẫn khỏe chứ?” Tiểu Thần nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.” Tôi bình tĩnh trả lời, trong khi đó nội tâm lại vô cùng nhấp nhô. Nếu bây giờ Miêu ca đang ở trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ không do dự xé quần áo anh ấy!

“Bà xã, anh dùng linh lực truyền tống thanh âm có thể sẽ bị Tiểu Dụ Đông phát hiện. Bây giờ em phải cẩn thận nghe anh nói, bọn anh đã tính được trận hình của Tiểu Dụ Đông. Mạnh Kiều đã tính ra mất trận dương. Em đi phá hủy mất trận, thì bọn anh có thể vào được trong trận.”

Tôi gật đầu, cẩn thận nghe vị trí Miêu ca nói, sau đó đi tìm vị trí này, thì phát hiện cốc chén (bì kịch). Vị trí mắt trận vừa hay ở trong phòng Tiểu Dụ Đông. Không phải là trùng hợp, nhất định là Tiểu Dụ Đông cố ý. Tên không xấu hổ đó, muốn vào phòng ông ta thật không dễ dàng. Tôi đứng xa xa nhìn cửa phòng ông ta mà thấy sợ.

Không biết có phải do trước kia tôi đã đỡ bà lão qua đường khiến ông trời cảm động không, mà khi tôi tuyệt vọng thì ông luôn chiếu ánh sáng rực rỡ xuống. Vì nghi thức ngày mai nên Tiểu Dụ Đông chuyển Thiên cung mệnh luân đến lễ đường nghe giảng trong giáo đường. Không có Thiên cung mệnh luân trong phòng thì phòng thủ của Tiểu Dụ Đông lập tức thả lỏng. Tất cả mọi người đều đến lễ đường mân mê bảo vật trấn giáo. Đây không phải là cơ hội ông trời ban cho tôi sao?

Đã từng trông thấy hình ảnh kia, nên tôi rất mâu thuẫn với phòng Tiểu Dụ Đông, nhưng trên vai gánh vác sự mong đợi của mọi người, mâu thuẫn thì vẫn phải chui vào. Trên giường hỗn độn, trong lòng tôi mặc niệm phi lễ chớ nhìn vô số lần mới ép buộc được mình dời mắt đi. Nhớ tới ký ức của Thân Tuệ, tôi lại thấy buồn nôn. Cho dù là có ơn dưỡng dục cũng không đáng để mặc ông ta làm vậy với mình. Một bên mặc kệ Tiểu Dụ Đông chiếm giữ, một bên lại cho tôi xem ký ức. Tôi không biết cô ta đang tính toán làm gì.

Không muốn nghĩ nhiều về Thân Tuệ, tôi cố gắng tập trung suy nghĩ. Tôi nửa quỳ ở chỗ mắt trận, một tay vẽ bùa, với oán khí tụ tập trong cơ thể tôi, muốn làm bản một cái mắt trận dương cũng không khó. Chỉ cần chuyển một chút oán khí trong cơ thể vào mắt trận, thì nó sẽ hồng nhanh thôi.

Tôi đang chuyên chú phá hồng mắt trận, lúc sắp thành công, thì có tiếng mở cửa. Tôi hoảng sợ, xoay người lùi về phía sau, thấy Hạc đứng ở cửa. Anh ta thấy tôi thì cũng kinh ngạc, rồi kinh ngạc chuyển thành trợn mắt: “Cô ở trong này làm cái gì?”

“Tôi... tôi...” Tôi nhìn trái nhìn phải mà không tìm được cớ gì để che giấu, nếu anh ta làm to chuyện ra thì rất phiền toái.

“Là tôi gọi cô ấy đến.” Đúng lúc tôi định ra tay, thì Thân Tuệ đột nhiên xuất hiện.

Hạc dùng ánh mắt không tin nhiệm nhìn tôi một cái, rồi cúi người nói với Thân Tuệ: “Phó giáo chủ, người phụ nữ này không thành thật, ngài không nên ở một mình với cô ta.”

“Được rồi, tự tôi có tính toán, anh tới phòng giáo chủ có việc sao?” Thân Tuệ mặc đồ chỉnh tề vẫn có vài phần khí phái.

“Dạ, giáo chủ bảo tôi tới lấy đồ.” Hạc nói xong thì đi tới bàn của Tiểu Dụ Đông, cầm lấy ống trúc trên bàn đi mất.

Thân Tuệ mặt lạnh nhìn hành động của anh ta, chờ anh ta đi rồi thì đóng cửa lại.

“Cậu vào đây làm gì?” Đóng cửa xong, Thân Tuệ hỏi tôi.

Vừa rồi rõ ràng là cô ta giúp tôi giải vây, nhưng tôi vẫn không biết cô ta là địch hay là bạn, không biết dụng ý của cô ta là gì. Vì vậy tôi đứng im tại chỗ, yên lặng đối mặt với cô ta.

Thân Tuệ bình tĩnh vỗ vỗ đầu: “Suýt nữa thì quên, cậu sẽ không tha thứ cho tớ, đi nhanh đi, để ba nuôi nhìn thấy là nguy mất.”

Thân Tuệ mở cửa, để tôi rời đi, không biết trong đầu cô ta nghĩ gì, nhưng tôi có nhu cầu cấp bách rời khỏi đây, cô ta chủ động thả tôi đi, thì không thể tốt hơn. Cuối cùng là hữu kinh vô hiểm hoàn thành nhiệm vụ Miêu ca giao. Nghĩ tới ngày mai là ngày cử hành nghi thức, tôi trần trọc khó ngủ, lúc chuẩn bị thi đại học cũng không khẩn trương như vậy. Mong bọn Miêu ca có thể thuận lợi đột phá kết giới. Đạo này tôi không ăn thịt, ông trời à, ông nể tình bán tôi chút mặt mũi đi.

Khẩn trương kích thích thời gian chạy nhanh hơn. Sáng sớm tôi bị Chu Thụy An dựng giường dậy, bảo tôi đi xem thời khắc Tiểu Dụ Đông giáo chủ thành tiên. Thiên cung mệnh luân đã được để trong lễ đường, nó tản ra một vầng sáng nhạt, trông có vẻ không hợp với hoàn cảnh cũ nát xung quanh. Đào, Hạc, Quy, Tùng bốn thủ sử quý gói bốn hướng, Thiên cung mệnh luân ở trong, Tiểu Dụ Đông đứng bên cạnh Thiên cung mệnh luân kích động dùng tay vuốt ve hai con phượng hoàng. Thân Tuệ đứng bên cạnh Tiểu Dụ Đông, sắc mặt cứng nhắc như đầu gỗ.

“Việc này cả ba tôi cũng chưa làm được... Tôi rất cuộc đã làm được.” Tiểu Dụ Đông nói xong giọng nói lại trở nên nghẹn ngào.

“Anh... Không, Giáo chủ thiên bảo đến tay, không sợ thần phạt.” Bại lộ cuồng thành kính nói, trên mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

“Thần phạt là cái gì, đời này kiếp này Tùng chỉ đi theo một mình Giáo chủ.” Chu Thụy An cũng thành kính nói.

“Trường sinh... trường sinh...” Ông già Quy nhỏ giọng rên rỉ, bàn tay đầy nếp nhăn run run.

Toàn bộ hiện trường tràn ngập mùi vị tà giáo. Tôi đứng ở một bên có cảm giác nói không nên lời. Bọn họ giống như bị thôi miên vậy, chỉ biết phải tiến về phía trước, cho dù giẫm lên sinh linh khác cũng không tiếc. Điều này khiến người khác không thể tha thứ, trường sinh chẳng phải là dùng mạng người khác tạo ra sao.

“Ta dẫn dắt siêu việt luân hồi, phạm vi do siêu việt thần phạt quy định, trở thành thần độc nhất vô nhị trong thiên địa. Từ hôm nay trở đi, ta mới là thần!” Tiểu Dụ Đông niệm xong chú ngữ, thì Thiên cung mệnh luân bắt đầu chậm rãi chuyển động. Tôi vốn luôn luôn ôm hi vọng nó là giả, bây giờ thấy nó thật sự làm linh lực xung quanh hỗn loạn thì sợ ngây người.

Trừ bỏ thiên cung mệnh luân làm hỗn loạn linh lực, thì một chỗ kết giới của lễ đường cũng bị vặn vẹo, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Những người khác cũng bị hấp dẫn nhìn qua, chỗ kết giới đó giống như một cái lỗ bị ăn mòn thành một cái động lớn, từ trong động có mấy người đi ra.

“Bà xã!” Người duy nhất bình an đầu tiên vào trong lễ đường tìm kiếm tôi.

“Miêu ca!” Tôi vui sướng gọi anh ấy, thuận tiện giơ tay biểu lộ vị trí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Kết thúc vọng tưởng. . .

“Miêu ca!” Tôi chạy vội đến bên cạnh Tiểu Thần, nhào vào trong lòng anh ấy, cho dù tay ôm nhanh hơn cũng không thể biểu lộ hết sự quyến luyến của tôi với anh ấy. Hi vọng nhiệt độ cơ thể của tôi có thể nhảu với anh ấy là tôi muốn vĩnh viễn không chia li với anh ấy.

“Khụ khụ.” Anh ba đứng vững, ho hai tiếng.

Có phụ huynh ở đây à, tôi ngưng ngừng buông Tiểu Thần ra. Trên đất còn có hai cô gái nằm ngã trên đất, Chu Tinh và Kim Sam vất vả diu nhau mới có thể đứng lên. Chúng tôi năm người đứng cùng một chỗ, người của điện Trường Sinh nhìn chúng ta bằng biểu tình ác liệt. Tôi biết, tình thế bây giờ rất ác liệt.

Thân Tuệ nhìn thấy anh ba thì có chút kích động, há miệng muốn nói lại không dám nói. Đơn giản là Tiểu Dụ Đông đứng bên cạnh cô ta, cô ta sợ nhất là anh ba cũng không muốn để ý tới cô ta đứng không.

Hoàn toàn khác với sự tức giận của bốn thủ sử, Tiểu Dụ Đông lại mỉm cười hòa ái giống như bỏ tất, ánh mắt dừng trên người Tiểu Thần, bình tĩnh chào hỏi: “Không ngờ còn có thể gặp lại khuôn mặt này của anh, Tiểu Thần.”

Nghe thế nào cũng không giống chào hỏi thân thiết. Tiểu Thần cũng không tức giận, tay cầm lấy tay tôi, mỉm cười trả lời: “Cậu trưởng thành rồi, Đông Đông.”

Đông Đông. . . Liên tưởng đến khuôn mặt Tiểu Dụ Đông. . . Phốc, tôi không nhịn được bật cười, rất buồn cười. Tiểu Dụ Đông quả thật đã trưởng thành rồi, không chỉ mặt có nếp nhăn, mà tâm hồn cũng không giống trẻ con hay tức giận nữa, đối mặt với sự trêu chọc của Tiểu Thần vẫn lạnh nhạt như cũ: “Tiểu Thần, quả nhiên anh sẽ đến.”

Nghe ông ta nói thế, trong lòng tôi mơ hồ cảm thấy không ổn, lo lắng nhìn sang Tiểu Thần, trên mặt Tiểu Thần không có biểu tình gì, chỉ kéo tôi lại gần anh ấy một chút.

“Tiểu Dụ Đông, Tiểu gia đã bị trời phạt rồi, ông vẫn muốn giẫm lên vết xe đổ sao?” Thấy Thiên cung mệnh luân chuyển động, Kim Sam kinh ngạc nói.

“Trời phạt? Tiểu gia chúng tôi trên phương diện trăm yêu diệt ma có chỗ nào ít công lao hơn Cao gia, dựa vào cái gì mà chúng tôi bị tan cửa nát nhà? Chờ tôi phá tan luân hồi, tôi chính là trời! Các người đều phải thần phục dưới chân tôi!” Tiểu Dụ Đông dang hai tay ra kích động nói.

“Bà nội hi vọng tội nghiệt Tiểu gia phạm phải sẽ kết thúc ở thế hệ kia.” Bộ dáng đắm chìm của Tiểu Dụ Đông khiến Tiểu Thần cau mày.

“Thiên cung mệnh luân là toàn bộ tâm huyết Tiểu gia, máu Kim Phụng và lệ Thanh Loan, tôi hao hết tâm huyết tìm chúng. Hiện tại tất cả đã tìm được.” Tiểu Dụ Đông vươn tay, ông già Quy cung kính đưa hòn đá đỏ như máu vào tay ông ta, Chu Thụy An cũng đưa hòn đá màu xám lên. Tiểu Dụ Đông lại ném hòn đá xám sang một bên: “Hòn đá lệ Thanh Loan này là giả.”

Nghe câu đó, mặc kệ là chúng tôi hay người điện Trường Sinh đều chấn kinh. Thiên cung mệnh luân cần dùng máu Kim Phụng và lệ Thanh Loan thì mới có thể phát huy tác dụng. Trong thời khắc khẩn trương như vậy, ông ta lại nói lệ Thanh Loan trong tay là giả, không phải là tự mình hại mình sao? Anh ba và Kim Sam đều thờ phào, tôi nhìn qua Tiểu Thần, vẫn cảm thấy việc này càng ngày càng đi lệch hướng.

“Cao tiểu thư, tôi không mất công chờ mong biểu hiện của cô, quả nhiên cô đã dẫn Tiểu Thần đến.” Tiểu Dụ Đông cười giảo hoạt.

Tôi kinh hãi, ông ta có ý thiết kế mai phục dẫn Tiểu Thần vào? Ông ta đã sớm biết tôi sẽ hủy mất trận sao? Bảo sao Thân Tuệ lại có ý tốt cứu tôi, hóa ra là ông ta sai khiến!

“Tiểu Thần, chẳng trách anh tuổi còn trẻ mà đã có sức mạnh siêu việt như ba, anh không phải là thiên phú dị bẩm, mà là anh có sức mạnh của Thanh Loan! Ba luôn so sánh tôi với người được vận mệnh chiếu cố như anh đúng là không công bằng. Nhưng mà không sao, dùng mạng của anh bồi Thiên cung mệnh luân thì không thể tốt hơn. Bắt lấy anh ta!”

Tiểu Dụ Đông ra lệnh một tiếng, thủ hạ của ông ta giống như bầy sói đói vây quanh chúng tôi. Chu Tinh chưa từng thực thương thực chiến bao giờ, thấy vậy thì lùi lại, dựa vào người tôi. Đối phương đều là kẻ trên tay dính đầy máu tươi, chúng tôi bên này chiến đấu chủ yếu chỉ có tôi, anh ba và Tiểu Thần. Chu Tinh thì không cần nói, cô ấy không làm cản trở thì thôi, Kim Sam đối phó quý còn được chứ đối phó người thì lực bất tòng tâm.

“Kim Sam, chị bảo vệ Chu Tinh.” Tôi nghiêng đầu nói với Kim Sam. Chị ấy không dám ra tay với người sống, nhưng tự bảo vệ mình thì không thành vấn đề.

“Cao tiểu thư, lần trước tránh được tam vị chân hỏa của lão phu là do vận khí của cô tốt, lần này vận khí của cô không tốt như vậy được đâu.” Ông già Quy công lưng nói với tôi.

“Ồ di tích Thất Diệu, là ông muốn giết bà xã tôi à?” Tiểu Thần thấp giọng nói, trên mu bàn tay phải đã xuất hiện một con rồng màu đen, rồng đen giương nanh múa vuốt như răng, trên không trung xuất hiện một luồng sáng đánh tới phía ông già Quy.

Tiểu Thần nhanh chóng công kích khiến ông già Quy không ngừng vung gậy lên đỡ. Tôi cũng không nhàn hạ, giữa tôi và anh ấy thì Hạc quyết đoán chọn anh ấy để ra tay. Chu Thụy An rất giống Tiểu Thần, đầy phần thương mà Tiểu Dụ Đông cho anh ta sau khi phản bội ba gia tộc sao? Tôi cười lạnh, trên cánh tay nóng như bị lửa đốt, đầu ngón tay mờ mờ có ngọn lửa bùng lên. Tôi quen thuộc mọi chiêu thức của Chu Thụy An mà anh ta không biết là tôi đã lấy được một sức mạnh thần bí từ phượng hoàng. Rất nhanh thôi, anh ta sẽ phát hiện quả hồng này cũng không mềm đến mức tùy anh ta bóp.

Tôi dần chiếm thế thượng phong, hoàn toàn chặn được Chu Thụy An. Ngay tại lúc ngọn lửa của tôi sắp bắt được Chu Thụy An, thì có một ánh sáng màu lục bay đến, may mà tôi phản ứng nhanh, kịp thời ngừng lại, ánh sáng đó xẹt qua trước mặt tôi.

“Giáo chủ!” Chu Thụy An ôm cánh tay bị thương cảm kích nói.

Tiểu Dụ Đông lại không có ý cứu trợ anh ta. Trong tay ông ta cầm một cái đao to bằng sợi tơ vàng nửa trong suốt, từ trên không trung chém xuống khiến tôi hơi sợ hãi. Có câu nói, đao to chém quý. Bây giờ đao to đó chém xuống đầu tôi, trên đao vàng hư ảo có mùi máu nồng đậm, xông vào mũi tôi. Nhanh chóng tránh được mấy đao của Tiểu Dụ Đông. Ông ta lại chém một đao tới đây, để trốn ông ta, tôi ngồi sụp xuống đất. Thanh đao của ông ta đè trên cổ tôi, hai tay tôi đỡ lưỡi đao, thanh đao bị lửa thiêu đỏ bùng lên. Hai người chúng tôi giằng co không ai nhường ai.

“Anh ta thật sự vì cô mà dám tới đây, khiến tôi rất muốn... Rất muốn giết cô xem bộ dạng thống khổ của anh ta.” Tiểu Dụ Đông tăng thêm sức mạnh, tôi cắn chặt răng đối đầu với ông ta.

“Tôi biết ông ghen tị với anh ấy, ông có giãy giụa cũng chả có ích gì đâu, Tiểu Thần là độc nhất vô nhị, ông vĩnh viễn cũng đừng mơ siêu việt được như anh ấy!” Tôi cắn răng cứng rắn trả lời ông ta.

“À? Phải không? Anh ta tài hoa hơn người thì thế nào? Còn không phải vẫn là kẻ chết thay cho tôi sao? Anh ta và Tiểu gia không có quan hệ huyết thống. Chuyện trời phạt vốn không liên quan tới anh ta, tôi chỉ cần rơi vài giọt nước mắt trước mặt bà nội, cho dù anh ta là đại la thần tiên không phải vẫn phải ngoan ngoãn chịu chết thay tôi sao?” Tiểu Dụ Đông đắc ý cười to.

“Anh ấy hoàn thành tâm nguyện của bà nội, không liên quan gì tới ông!”

“Thật đáng thương mà, trên dưới Tiểu gia đều không vừa mắt anh ta, anh ta cho rằng bà nội thương anh ta sao? Đối diện với huyết mạch Tiểu gia bà nội căn bản không thêm liếc anh ta một cái! Cô nói xem anh ta có đáng thương không? Ha ha ha ha ha ha ha! Anh ta lấy gì mà so với tôi?” Tiểu Dụ Đông dừ tợn cười, tôi lại thấy buồn nôn.

Tim như bị ai dùng móng vuốt sắc bén rạch vào miệng vết thương, máu chảy đầm đìa. Anh ấy chết vào lúc tốt đẹp nhất của cuộc đời, anh ấy chết thật không đáng giá, ngay cả tôi cũng thấy tiếc cho anh ấy. Nhiệt độ của ngọn lửa không chỉ lan tràn trên tay mà cả trái tim cũng tràn ngập tức giận.

“Chết tiệt!” Tôi nổi giận gầm lên một tiếng, xung quanh người bùng lên ngọn lửa màu vàng cao một thước, ngọn lửa lan theo đao tơ vàng lên người Tiểu Dụ Đông. Tiểu Dụ Đông bất đắc dĩ không giằng co với tôi nữa. Vội vã niệm thủy chú để dập lửa quanh người.

Mặc dù đã dập được lửa, nhưng tay phải của Tiểu Dụ Đông đã có một mảng cháy đen, trong tay ông ta vẫn nắm chặt thanh đao, phản hận nhìn tôi: “Người Tiểu Thần coi trọng thì tôi không nên coi thường, giữ lại cô cũng là tai họa.”

Tiểu Dụ Đông dùng thanh đao chống đỡ cơ thể, trong miệng niệm chú ngữ, xung quanh lễ đường xuất hiện vài tia sáng màu lục quý dị, không biết lúc trước ông ta đã bày trận gì trong này.

“Cao Hạnh, em đứng xa ra, ra chỗ Kim Sam đi.” Anh ba chạy tới trước mặt tôi, đẩy tôi sang một bên. Tôi rất lo lắng. Tiểu Dụ Đông thật sự có bản lĩnh, khó đối phó. Chu Thụy An thấy tôi làm Giáo chủ đại nhân thân yêu của anh ta bị thương thì thẹn quá hóa giận chạy ra dây dưa với tôi. Tôi đành phải vừa ứng phó với Chu Thụy An, vừa phân tâm theo dõi anh ba.

Dù sao anh ba cũng là ít hơn Tiểu Dụ Đông vài thế hệ. Trong mắt Tiểu Dụ Đông thì anh ba chỉ là một thằng nhóc chưa nhìn thấy pháp thuật Tiểu gia bao giờ, nên không kịp trở tay. Mục tiêu của Tiểu Dụ Đông là tôi nên không muốn dây dưa với anh ba, liếc mắt nhìn mấy người đang cùng đối phó Tiểu Thần: “Tuệ nhi, lại đây.”

Thân Tuệ cực kì nghe lời, nghe thấy Tiểu Dụ Đông gọi thì lập tức đi ra, đến khi cô ta nhìn thấy anh ba đang đánh với Tiểu Dụ Đông thì trong mắt cô ta xuất hiện tia do dự.

“Tuệ nhi, giết cậu ta đi.” Tiểu Dụ Đông phân phó.

Thân Tuệ nắm chặt thanh kiếm mà xanh trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm anh ba, đứng im không nhúc nhích, Tiểu Dụ Đông nóng nảy, tức giận nói: “Giết cậu ta! Nhanh!”

Anh ba mỉm cười nhìn Thân Tuệ, trong mắt Thân Tuệ đã có nước mắt, giờ kiểng về phía anh ấy, rồi lại quay người đánh về phía Tiểu Dụ Đông. Tiểu Dụ Đông giờ tay gạt Thân Tuệ ra. Đột nhiên Thân Tuệ cuộn mình trên mặt đất, giống như vô cùng đau đớn thét chói tai, trên người cô ấy chỉ chút đốm xanh, những đốm xanh này như đang cắn nuốt cơ thể cô ấy.

“Đồ dê tiện, cô động lòng với thằng nhóc kia à? Hôm qua cô có ý thả nghiệt chủng Cao gia là tôi đã biết rồi.” Tiểu Dụ Đông nói xong đạp lên người Thân Tuệ.

Không phải Thân Tuệ nghe lệnh của ông ta nên mới thả tôi sao? Rốt cuộc cô ấy là người của ai? Chẳng lẽ cô ấy vì anh ba mà dám cãi lệnh Tiểu Dụ Đông sao? Trước mặt tôi đột nhiên xuất hiện con rồng đen của Miêu ca, Chu Thụy An bị đuôi con rồng đen đánh đập vào tường, máu tươi từ người anh ta chảy xuống chân tường.

“Bà xã!” Tiểu Thần xuất hiện bên người tôi, nhìn tôi có bị thương không. Ba người vừa quần quít lấy anh ấy đều nằm trên đất cách đó không xa. Bại lộ cuồng bị Kim Sam dùng bùa trời chặt. Mặt Hạc bị hủy hơn nửa, chảy rất nhiều máu, không còn sức đứng dậy. Ông già Quy nằm trong vũng máu, không biết sống hay chết.

“Một đám không ra gì.” Tiểu Dụ Đông nhìn đám tàn binh bại tướng xung quanh mình, đến cả trợ thủ đắc lực nhất là Thân Tuệ cũng lâm trận phản chiến. Ông ta vẫn không cam lòng, tí mỉ thiết kế vài thập niên, ông ta không thể dễ dàng buông tay: “Tiểu Thần, anh cho là anh thắng sao, anh làm rồi, tôi thắng hay không không quan trọng, quan trọng là, anh thua chắc rồi!”

Tiểu Dụ Đông ngửa mặt lên trời cười to, không chỉ trong lễ đường, mà xung quanh vách tường cũng xuất hiện ẩn chú cổ quái. Thiên cung mệnh liên tục quay như cánh quạt. Con mắt của phượng hoàng bên trái mệnh luân thả ra vô số ánh sáng khác thường. Vô số khối đen bay ra từ ẩn chú. Khối đen ngưng kết lại thành một con phượng hoàng vĩ đại trên không trung. Phượng hoàng kêu to một tiếng, tiếng kêu thể lương suýt đâm thủng màng nhĩ của tôi.

“Tiểu Thần, đây mới là trời phạt mà anh không thể tránh khỏi. Thanh Loan, anh trốn không thoát đâu, ha ha ha ha ha ha ha.” Tiểu Dụ Đông cười to, cuối cùng giọng nói đắc ý cũng biến mất. Dung mạo ông ta nhanh chóng biến chất, thân thể cũng đầy ẩn chú giống vách tường. Những ẩn chú kia đã hút hết sinh mệnh ông ta, ông ta trở thành một bộ da người khô héo ngã phịch trên đất.

Ánh mắt Tiểu Thần nhìn chăm chăm con phượng hoàng màu đen, thân thể không cách nào nhúc nhích. Không ngờ Thiên cung mệnh luân thật sự có phượng hoàng, nó đang tìm kiếm một phần của bản thân bị mất đi. Nó muốn giết Tiểu Thần để lấy lại sức mạnh của phượng hoàng trong cơ thể Tiểu Thần. Thuật khống chế thì không thể thay đổi. Mà trước khi nó lấy được thứ nó muốn thì sẽ không thể biến mất.

Trong nháy mắt đó, tôi nhớ đến ngàn năm trước, hai con phượng hoàng sát cánh bay kia. Hai đứa bé còn ngây thơ đã tự định hôn ước. May mắn cỡ nào mà tôi đã hồn phi phách tán vẫn có thể nhờ oán khí để nhìn thấy anh ấy một lần nữa. Như vậy là tôi đã hài lòng rồi. Tôi không muốn nhìn thấy anh ấy bị tổn thương gì nữa. Để tôi kết thúc tất cả rắc rối của vọng tưởng đi.

Tôi chắn trước mặt Tiểu Thần, xoay người ôm lấy anh ấy, hôn anh ấy. Anh ấy vẫn lạnh như băng, tôi vội vàng muốn truyền độ âm của mình cho anh ấy, bởi vì rất nhanh thôi tôi cũng sẽ trở nên lạnh lẽo giống anh ấy. Tôi từng đã cho rằng thế giới này không phải thế giới tôi nên đến. Em đã gặp được anh rồi, Tiểu Thần à, anh là tất cả mọi giác của em, anh đáng giá để em trao tất cả tình yêu cho anh, em yêu anh, Tiểu Thần.

Vuốt của phượng hoàng xuyên vào cơ thể tôi, dùng sức lôi kéo ra ngoài, toàn bộ cơ thể tôi đều bị rút sạch. Máu văng khắp nơi, tứ chi không có sức lực, nhờ Tiểu Thần ôm nên mới miễn cưỡng dựa được vào lòng anh ấy. Trên không trung là lông chim đỏ sậm bay tán loạn, đó cũng là sinh mệnh của tôi.

“May mắn. . . Lần này trước khi chết còn có anh bên cạnh. . . Thật may mắn. . .” Tôi dựa vào vai Tiểu Thần, mỉm cười.

“Bà xã! Vì sao lại làm như vậy, anh mất hứng!” Lần đầu tiên tôi thấy sự hoảng sợ trong mắt Tiểu Thần, thật vui vẻ, trên đời này còn có một người để ý sống chết của tôi như thế.

“Còn có gì muốn nói với em không? Em muốn nghe. . .” Tay tôi cố gắng chạm vào cằm anh ấy. Nói anh cũng yêu em đi, để em mơ mộng lần cuối cùng trước khi chết.

“Anh rất may mắn gặp được hai người phụ nữ trong đời, một là bà nội, một người khác là em.” Tiểu Thần nói xong thì giọng đã run run nên tôi không nghe rõ.

“Miêu ca, bà nội anh không đặt anh ở vị trí thứ nhất, nhưng đối với em, anh còn quan trọng hơn cả em.” Tôi cố gắng để mình cười thật tự nhiên, đây sẽ là hình ảnh cuối cùng của tôi trong mắt anh ấy.

Một giọt, hai giọt, ba giọt. . . Một chất lỏng lạnh lẽo không ngừng rơi trên người tôi. Tôi vô lực nằm trong lòng Miêu ca, tro mắt nhìn nước mắt anh ấy hòa vào trong máu tôi. Một cánh chim màu lam trong suốt như ẩn như hiện sau lưng anh ấy. Thiên cung mệnh luân vẫn đang xoay, tốc độ không nhanh như lúc trước nữa, nó chậm chậm xoay. Linh lực xung quanh cũng hết bất thường, âm áp như lòng mẹ bao phủ tôi.

Anh ba đâu? Chu Tinh đâu? Ánh sáng trong mắt khiến tôi không nhìn thấy bọn họ, cảm giác đau đớn trên bụng không còn. Cúi đầu nhìn vết thương lại phát hiện nó đã khép lại rồi. Tôi giật giật. Lại phát hiện ra tay chân đều có sức. Quay đầu lại thì thấy sau lưng có một cánh chim màu lửa vĩ đại phe phẩy.

“Máu Kim phượng, lệ Thanh Loan, nghiên cứu của chú Cao đúng là thật.” Tiểu Thần nhìn tôi, cũng cảm thấy khó tin.

Tôi cảm giác được Tiểu Thần khác thường, giờ tay sờ mặt và tay anh ấy: “Miêu ca! Anh có nhiệt độ cơ thể rồi!”

“Thiên cung mệnh luân mở ra thông đạo luân hồi, chúng ta vốn ở ngay ngoài luân hồi, bây giờ lại thành ở trong luân hồi rồi.”

Không quan trọng, cái này không trọng yếu, quan trọng là anh vẫn còn ở bên cạnh em! Tôi dùng sức mạnh của mình, đẩy ngã Miêu ca xuống đất, từ trên cao nhìn xuống anh ấy.

“Bà xã, em đây là?” Miêu ca không hốt hoảng chút nào hỏi.

“Hiện tại anh có cảm giác rồi! Em muốn thừa dịp còn nóng ăn anh luôn!” Tôi nói xong thì bắt đầu cởi nút áo anh ấy.

“Bà xã không để ý. . . Thì em làm gì với anh anh cũng rất đối vui vẻ.” Miêu ca làm ra bộ dáng mặc tôi xử lý.

Tôi nhìn theo ánh mắt anh ấy thì thấy những người xung quanh: Anh ba về mặt khiếp sợ, Chu Tinh đỏ bừng mặt và Kim Sam lấy tay che mặt.

Mất mặt thế! Sao những người này vẫn còn ở đây chứ! Đột nhiên tôi muốn tìm một cái lỗ chui vào, nếu không, cho tôi một viên long châu làm thời gian quay lại đi.

Thật ra Miêu ca lại không để ý ánh mắt của người khác, cầm tay tôi đặt lên môi mình: “Bà xã, anh yêu em.”

“Em không yêu anh. . . Miêu ca. . . Em yêu anh chết mất!”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Phiên ngoại 1. . .

Lục Dao từ bé đã vô cùng yêu thích đồ cổ, sau khi trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng cũng tranh thủ được một cơ hội đến bảo tàng thực tập. Cùng thực tập với cô còn có một quản lý viên từ bảo tàng khác chuyển, tên là Mạnh Kiều. Vì sau này có thể sẽ công tác tại đây luôn nên hai người bảo nhau không bằng cùng thuê một phòng trọ, hai người đều có thể tiết kiệm không ít tiền, mà ở gần bảo tàng còn có thể tiết kiệm tiền xe.

Bảo tàng ở nội thành, phía nam là trung tâm kinh tế, người người đều chuyển đến phía nam, bỏ lại một đồng phòng rách tung toé cũng không ai sửa sang lại, không phải không có nước thì là không có điện. Hai người vất vả mãi mới tìm được một phòng trọ có điều kiện không tệ, chỉ còn mỗi phòng ở tầng 4 trống, tuy tường phòng đều có nấm mốc, nhưng vẫn có nước có điện, giá phòng cũng rẻ. Sợ chậm chậm thì mở không còn phòng, hai người nhanh chóng thanh toán tiền thuê để lấy chìa khóa phòng.

Phòng trọ còn tốt hơn trong tưởng tượng, nhìn qua người thuê phòng lúc trước cũng không ở lâu. Đồ trong phòng vẫn còn mới, Lục Dao ngồi trên sofa, vui vẻ nói: “Phòng này không tệ, giá này mà ở trong nội thành thì quá rẻ mà, mới có bảy trăm.”

Mạnh Kiều vô cùng chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt tường màu vàng, giống như không nghe Lục Dao nói, Lục Dao cũng không tức giận, Mạnh Kiều tốt nghiệp đại học M danh tiếng lẫy lừng, trông giống con mọt sách là chuyện bình thường, vị Mạnh Kiều trước mắt có thể xem là điển hình của quái nhân tri thức rồi.

Để mặc đồng nghiệp cổ quái này suy tư đi, Lục Dao lấy trong túi ra mấy quyển tạp chí cổ vật tự xem. Lúc xem đến một tờ, cô không nhận được mà gọi Mạnh Kiều, lúc này Mạnh Kiều mới lấy lại tinh thần, đi ra xem tạp chí với cô.

“Cậu xem cái này này, thật kì lạ!” Lục Dao chỉ vào bức ảnh trên tạp chí, trên ảnh là một cái trống giống cái la bàn, nhưng bên trên thì không khác phương hướng, mà là một ít hình vẽ cổ quái.

“Tur Linh lấy được từ mộ của công chúa thời Đường.” Mạnh Kiều nhìn dòng chữ nhỏ bên dưới bức ảnh.

“Trên này nói người xưa cho rằng thứ này có thể chỉ ra chỗ của quý hồn, cậu có thấy buồn cười không, trên đời căn bản là không có quý, làm sao có thể chỉ ra chỗ của quý hồn chứ.” Lục Dao cười lớn nói.

Nhưng Mạnh Kiều không cười, cô ấy lấy cái túi của mình ra, lấy ra một cái gì đó màu nâu. Lục Dao tròn tròn mắt, thứ trong tay Mạnh Kiều giống hệt Tur Linh trên tạp chí.

“Cậu. . . Đây là đồ giả hả? Là đồ giả đúng không?” Lục Dao nhìn Tur Linh trong tay Mạnh Kiều trong hăm mộ nói.

“Không phải giả, cái này là lấy được từ mộ của công chúa thời Tống.” Mạnh Kiều nói.

“Không phải chứ! Nhà cậu có người ở đội khảo cổ hả?” Lục Dao không tin.

“Nhà bạn thân tớ có chút quan hệ với đội khảo cổ, tháng trước cô ấy mới gửi cho tớ.” Mạnh Kiều vừa dứt lời, đột nhiên Tur Linh rung lên, cái kim đèn cuông xoay tròn, xoay vài vòng lại đột nhiên dừng lại, chỉ vào bên phải. Hai người nhìn theo hướng kim chỉ, chỉ có bức tường không, không có gì cả.

Lục Dao sợ run người: “Thật là lạnh. Chưa đóng cửa sổ sao?” Lục Dao đi ra đóng cửa sổ, thì phát hiện trên cửa sổ có một cái bóng kỳ lạ, quay đầu lại, đằng sau chỉ có mỗi Mạnh Kiều. Quả thật là rất lạnh, lạnh quá nên bị ảo giác rồi.

Mạnh Kiều lại bắt đầu lục lọi trong túi. Lục Dao tò mò đi qua nhìn. Có phải cô ấy có họ với Doraemon không? Cái túi vải thuyền màu đen giống như hộp nữ trang mà cái gì cũng có. Chỉ lát sau, Mạnh Kiều tìm được thứ muốn tìm, một xấp bùa vàng óng, bên trên còn có mấy hình vẽ bằng mực đỏ, trông rất giống bùa mà đạo sĩ hay dùng trên phim.

“Mạnh Kiều, cậu làm gì vậy? Đi toilet hả? Tớ có giấy vệ sinh mà.” Lục Dao nhìn không được hỏi ra.

“Cậu nghĩ nhiều rồi, Lục tiểu thư.” Mạnh Kiều nhìn Lục Dao một cái, Lục Dao cảm thấy trong ánh mắt kia chứa sự khinh bỉ. Mạnh Kiều dán bùa dọc theo tường, chỉ lát sau trên tường dán toàn bùa vàng óng.

“Đây là?” Lục Dao hỏi.

“Nó có thể... Bảo vệ thị lực.” Ánh mắt Mạnh Kiều xa xăm nói.

Lục Dao không nói nữa, yên lặng lấy chăn chiếu ra trải, nghĩ là đời này hiếm khi thuê cùng phòng một lần thì lại gặp người thần kinh. Trong phòng chỉ có một cái giường đôi, may mà cả Lục Dao và Mạnh Kiều đều không có thói quen xấu khi ngủ, nên không có vấn đề gì.

Ngủ đến nửa đêm, Lục Dao mơ màng cảm thấy có người đẩy cô, là Mạnh Kiều muốn đi toilet nhưng sợ nên gọi cô đi cùng à? Lục Dao miễn cưỡng mở mắt ra, lại phát hiện Mạnh Kiều vẫn đang quay lưng về phía cô ngủ. Không phải Mạnh Kiều đẩy cô hả? Là cô mơ sao?

Lục Dao ngồi dậy, quay người nhìn mặt Mạnh Kiều, quả thật là đang ngủ, chứ không phải cô ấy đùa. Dù sao cũng tỉnh rồi, cô cũng muốn đi vệ sinh, thuận tiện đi luôn vậy.

Mấy lá bùa Mạnh Kiều dán trên tường như phát ra ánh sáng vàng trong bóng đêm, khiến cho người ta không thoải mái. Sợ đánh thức Mạnh Kiều nên cô không dám bật đèn. Lục Dao cau mày sờ soạng tìm toilet. Giải quyết xong, Lục Dao mở vòi nước rửa tay, thì thấy một dòng máu đỏ sẫm chảy từ tay mình xuống. Sao lại chảy máu, vừa nãy sờ soạng nên đứt tay à? Lục Dao mở to nước hơn, muốn rửa máu trên tay đi, nhưng máu trên tay lại cứ chảy ra làm thế nào cũng không sạch được.

Lục Dao nóng nảy, tay kia mạnh mẽ xoa xoa cái tay chảy máu, đèn trong toilet đã cũ, ánh sáng mờ mờ, bỗng nhiên tối đen lại, trong lòng Lục Dao sợ hãi, hét âm lên hi vọng có thể đánh thức Mạnh Kiều. Phòng trọ cũng không quá lớn, nghe thấy tiếng hét của Lục Dao, Mạnh Kiều giật mình nhảy từ trên giường xuống, chạy vào toilet, nhìn thấy mặt Lục Dao đầy nước mắt, hai tay ngâm trong bồn rửa, vòi nước vẫn mở.

“Mạnh Kiều, tay của tớ...” Lục Dao muốn để Mạnh Kiều nhìn tay mình, lại phát hiện ra trên tay sạch sẽ không có gì cả.

“Đừng nói gì cả, đi về ngủ đi, chỗ này giao cho tớ.” Mạnh Kiều vỗ vai Lục Dao an ủi cô ấy, nhẹ giọng nói.

Trong lòng Lục Dao vừa sợ lại vừa hoảng, cơ hồ đánh mất năng lực suy xét, lời Mạnh Kiều nói giống như tấm ván trôi nổi trên mặt nước, không nghĩ nhiều mà cứ làm theo lời cô ấy, ngoan ngoãn về giường nằm vào trong chăn chắn. Mạnh Kiều dán một tờ giấy màu đỏ sậm trên vòi nước, thì thảo nói: “Trốn thật kĩ, khó đối phó.”

Nửa đêm về sáng thì an ổn ngủ, Lục Dao ngủ như chết, sau khi rời giường thì thấy Mạnh Kiều đang đọc sách. Lục Dao đi dép lê vào toilet rửa mặt, tờ giấy đỏ trên vòi nước đã nhắc nhở cô ấy về ác mộng tối qua, hít sâu một hơi, Lục Dao gọi to: “Mạnh Kiều!”

Mạnh Kiều bỏ sách xuống, ngẩng đầu nhìn cô.

“Căn phòng này... Chúng ta đổi một phòng khác đi?” Lục Dao không dám nói thẳng ra là mình sợ, sợ bị vị đồng nghiệp mới này xem là người thần kinh.

“Không có phòng nào tốt hơn phòng này đâu, cứ ở đây đi.” Mạnh Kiều không muốn chuyển đi.

“Tớ tối hôm qua... Tớ lại thật đáng sợ, cậu không chuyển thì tớ chuyển!”

“Cậu cũng không cần chuyển đi đâu, tớ biết cậu sợ cái gì.”

“Cậu cũng cảm thấy nơi này có ma à?” Nói ra lời này bản thân Lục Dao còn không tin, nhưng sự việc tối hôm qua khiến cô ấy hoài nghi với thế giới quan trong quá khứ.

Mạnh Kiều gật đầu: “Tớ tìm người chuyên nghiệp đến giúp, buổi chiều sẽ đến, cậu yên tâm đi.”

Lục Dao tò mò người chuyên nghiệp là cái gì, Mạnh Kiều nghĩ nghĩ rồi nói: “Một vị đại nhân rất giỏi và tùy từng mức bệnh yêu mèo của anh ấy.” Lục Dao nghe xong vẫn không hiểu ra sao, trong lòng tràn ngập mong chờ vị chuyên nghiệp kia đến.

Hai giờ chiều, chuông cửa kêu, âm thanh đó lọt vào tai Lục Dao lại trở nên vô cùng dễ nghe, Lục Dao và Mạnh Kiều đều vô cùng kích động, chạy ra mở cửa. Mở cửa xong, cô đã cảm thấy mình bị lừa, rõ ràng Mạnh Kiều nói là hai người, mà sao lại thành một đám người rồi.

“Đồng chí Mạnh Kiều, không tệ nhì, trà trộn vào thành phần trí thức.” Lí Nghi đi giày cao gót đứng đầu, nhìn thấy Mạnh Kiều bên cạnh Lục Dao thì chủ động chào hỏi.

Lục Dao bị khí chất của Lí Nghi trấn áp, ngờ ngạc hỏi: “Cậu là người mẫu hả?”

“Cô ấy rất muốn làm người mẫu, nhưng không chịu nổi quy tắc nghiêm của vòng giải trí.” Chu Tinh mặc đồ giống con khổng tước đứng cạnh Lí Nghi nói.

“Cũng đúng, cô ấy xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ khiến đạo diễn nổi sắc tâm.” Lục Dao gật đầu nói.

“Không đâu, cô ấy là sợ thú tính nổi lên đòi quy tắc nghiêm đạo diễn.” Mạnh Kiều lạnh nhạt bổ sung.

Lục Dao vẫn cảm cảm giác được không khí xung quanh đã không còn là địa cầu mình quen thuộc nữa. Những người này không phải người ngoài hành tinh chứ? Lí Nghi và Chu Tinh đi vào phòng, đánh giá phòng của Lục Dao và Mạnh Kiều thuê. Yên tâm, hai cô ấy không có linh lực đâu, chỉ là nhầm chán nên tìm rêu xanh trên tường thôi.

Theo sau hai cô ấy là Triệu Tuệ, hiện tại là quản lý cao cấp của một xí nghiệp. Tiền lương tăng lên thì thể trọng cũng nước lên thì thuyền lên. Tuy đáng người mướt mà không đổi nhưng vẫn có thể thấy cô ấy tự tin hơn trước kia nhiều. Thân thể cao lớn của Triệu Tuệ đi rồi Lục Dao mới phát hiện phía sau còn hai người nữa, một nam một nữ. Khi nhìn thấy chàng trai kia, Lục Dao đã cảm thấy mình không dứt ánh mắt ra được. Công tử dụ dàng, ôn nhuận như ngọc chính là nói người như anh ấy. Ánh mắt chuyển sang tay trái của anh ấy, trong tay anh ấy là một bàn tay mảnh khảnh khác, đó là tay của con gái. Cô gái kia không diêm lệ như Lí Nghi, cũng không có vẻ bác học đa tài như Mạnh Kiều. Nhưng trong mắt cô ấy tràn ngập vui vẻ khiến cô ấy đứng bên cạnh anh chàng kia cũng không có vẻ đột ngột, mà ngược lại giống như tay trái của anh chàng kia là vì cô ấy mà chuẩn bị vậy.

“Cái kia, tớ nhớ là tớ chỉ gọi điện thoại cho Cao Hạnh thôi mà, sao lại nhiều miệng đến ăn cơm thế?” Mạnh Kiều ôm ví tiền nói.

“Cao Hạnh đăng trên QQ là nhà cậu có chuyện ma quái, muốn đến giúp cậu bắt quỷ, bọn tớ thấy thì đều theo cùng.” Chu Tinh màu mè đủ dạng, nói.

“Bây giờ mọi phòng cũ đều bị phá rồi. Nơi nào cũng xây mới, muốn tìm phòng có ma cũng khó. Lão Mạnh, cậu thật có bản lĩnh!” Lí Nghi nói xong còn gợn ngón cái lên. Lục Dao không chắc chắn nghĩ đây là đang khích lệ sao.

“Đây là người ở chung với cậu? Thật trẻ trung nha.” Cao Hạnh phi đến trước mặt Lục Dao nói.

“Ý cậu là bảo tớ già đi hả? Cao nữ sĩ, hai chúng ta là bạn cùng tuổi đấy.” Mạnh Kiều lắc lắc đầu nói.

Bị nhìn chăm chú như vậy, Lục Dao có điểm bị dọa. Cô gái trước mặt tươi cười xán lạn vờn tay: “Xin chào, tớ là Cao Hạnh, là bạn học đại học của Mạnh Kiều.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Phiên ngoại 2 . . .

Nhìn bốn cô gái mới tới không có vẻ là đến giúp Mạnh Kiều chút nào. Họ chỉ lo nói nói cười cười và tham quan phòng, không khác gì những cô gái bình thường cả. Lục Dao bắt đầu thất vọng rồi. Cô cảm thấy Mạnh Kiều bảo có hai người chuyên nghiệp đến là lừa gạt cô. Nhưng anh chàng tên Tiểu Thần kia lại có vẻ đáng tin đấy. Anh ấy không nói nhiều, ánh mắt thì luôn dịu dàng nhìn cô gái tên Cao Hạnh kia. Hơn nữa, mấy người khác đều có vẻ cung kính với anh ấy. Do đó, Lục Dao càng nhận định anh ấy mới là Chúa cứu thế.

“Miêu ca, anh có thể tìm được nó ở đâu không?” Tham quan cả phòng xong, Cao Hạnh hỏi Tiểu Thần.

“Trốn rồi.” Tiểu Thần nhìn bốn phía rồi nói.

“Không phải chứ, ngay cả hai người cũng không tìm thấy, thì tớ chẳng phải sẽ bị nó làm phiền chết sao.” Mạnh Kiều đỡ trán oán giận.

Lục Dao cũng nghe ra ý họ nói, vội vã hỏi: “Có phải là không có biện pháp không? Mạnh Kiều, chúng ta vẫn nên chuyển phòng đi!”

“Nó trốn rồi, thì chúng ta bắt nó ra là được, cứ giao cho tớ đi.” Cao Hạnh vỗ vai Lục Dao, chỉ trong nửa khắc, Lục Dao hoảng hốt cảm thấy cô gái này có vẻ rất có cảm giác an toàn.

Cao Hạnh bảo mọi người trong phòng ngồi thành vòng tròn: “Quý muốn nhập vào người, trước hết sẽ làm linh hồn người ta có khe hở. Phương pháp tạo khe hở tốt nhất là làm cho người ta sợ hãi. Bây giờ, mỗi người chúng ta sẽ kể một chuyện ma. Miêu ca kể trước.”

Anh chàng kia sẽ kể chuyện sao? Lục Dao hưng phấn, hơi rướn người về phía trước, trong lòng mong đợi.

“Miêu đại nhân kể chuyện ma à, chuyện này đi không uống!” Chu Tinh cũng hưng phấn.

Tiểu Thần khoe miệng lộ ý cười, dùng giọng nói từ tính kể: “Trước kia có một người, anh ta tên là Tiểu Thần, cưới Cao Hạnh.”

Nhiệt độ không khí đột nhiên thấp xuống, gió lạnh hiu quạnh, Cao Hạnh đập bàn: “Miêu ca! Cái này không phải chuyện ma, còn đây là anh cười lạnh mà kể chứ! Hơn nữa... Cười em là chuyện ma sao %¥#@&”

Tuy rằng Cao Hạnh giống con Godzilla phun lửa, nhưng toàn trường vẫn vang lên tiếng vỗ tay, đủ để chứng minh địa vị của Tiểu Thần trong chốn giang hồ rất ổn định.

Tiếp theo là Chu Tinh, cô ấy rất nghiêm túc nói: “Biết căn phòng trung tâm thương mại luôn dùng gỗ niêm phong chứ?”

Lục Dao lập tức gật đầu: “Ừ, trung tâm thương mại sửa sang lại rất xa hoa. Chỉ có căn phòng kia vẫn bị niêm phong lại, vị trí còn rất rõ ràng, tớ cũng thấy kỳ lạ, chỗ tốt như vậy mà không dùng thì rất đáng tiếc.”

Chu Tinh nói tiếp: “Mấy ngày nay cục cảnh sát nhận được vài vụ án báo mất tích. Người mất tích đủ mọi ngành nghề, lứa tuổi. Điểm duy nhất giống nhau là đều đi qua trung tâm thương mại. Ông chủ trung tâm thương mại qua người khác tìm sự tỵ tòi. Bảo là trung tâm của ông ta không sạch sẽ, rất nhiều nhân viên trực đêm nói là buổi tối đều nghe thấy có người hát hí khúc, mời sự tỵ đi xem giúp. Sự tỵ liền đưa tớ đi cùng.”

“Chắc chắn là cậu quán quít đòi Kim Sam cho đi cùng.” Cao Hạnh nói ra suy nghĩ.

Chu Tinh coi như không nghe thấy, tiếp tục kể: “Sự tỵ vào trung tâm thương mại liền cảm giác được mùi máu tanh đập vào mặt. Ban ngày nhiều người nên nhiều mùi hỗn hợp, tiểu quỷ của tớ là gan bé sợ không dám ra, bọn tớ thương lượng với ông chủ là chờ đến tối. Đến lúc hết khách hàng rồi, đuổi nhân viên trực đêm đi, bọn tớ ngồi chờ trong phòng. Buổi tối qua mười hai giờ, âm khí trong trung tâm tăng cao, quả nhiên xuất hiện tiếng hát hí khúc. Giọng hát kia không có cảm giác chân thật, không phải giọng của người hát.

Tớ và sự tỵ tìm kiếm theo giọng nói, thì tìm được căn phòng kia. Đi vào phòng, bọn tớ phát hiện linh lực trong phòng khác với bên ngoài. Trong phòng có một không gian do tự âm hồn dựng lên cho mình, đi vào trong đó, tớ và sự tỵ sợ ngây người. Bên trong không còn bộ dáng của trung tâm thương mại nữa, mà là bộ dáng của đài hát kịch. Âm hồn mặc bộ quần áo hoa hát hí khúc trên khán đài. Những người mất tích đều bị nó câu hồn phách, có người ngồi dưới đài xem, có người ở trên đài hát cùng nó.”

“Nó là...” Triệu Tuệ không hiểu hỏi.

“Trung tâm thương mại đó trước kia là một rạp hát nổi danh, có không ít người hát kịch danh tiếng, sau khi điện ảnh của phương tây truyền vào nước, ít người đi xem. Mà ông chủ vẫn kiên trì không chịu chiếu phim điện ảnh ở rạp hát, người của đoàn kịch đều kéo nhau bỏ đi. Ông chủ đó chắc là chết đói ở trong rạp hát.” Tiểu Thần nói như là chính mắt anh ấy nhìn thấy vậy.

Chu Tinh gật gù: “Đúng như Miêu đại nhân nói, lần đầu tiên tớ nhìn thấy quỷ đói có thể câu hồn phách người, chứng tỏ chấp niệm của nó rất mãnh liệt. Nếu là sự tỵ trước kia chắc chắn không nói hai lời mà trực tiếp thu phục quỷ đói kia. Cậu và Miêu đại nhân đã hoàn toàn thay đổi quan niệm của sự tỵ. Trước khi thu phục quỷ chị ấy gọi ông chủ trung tâm thương mại đến. Ông chủ kia xèo xèo ô ô nói cho bọn tớ biết bối cảnh của trung tâm thương mại. Ông chủ của nhà hát kịch để lại di chúc là muốn quyền nhà hát cho trường học kinh kịch. Trường học kinh kịch luôn luôn lấy chỗ đó làm chỗ luyện tập vài thập niên mà không có việc gì xảy ra. Sau đó thì giá đất tăng nhanh, đất đai xung quanh đều được khai phá hết. Ông chủ trung tâm thương mại cảm thấy đây là khu vực vàng, nên để cho một đám học sinh hát hí kịch thì rất tiếc. Nên tìm người có quan hệ mua lại rồi xây dựng thành trung tâm thương mại danh tiếng hiện nay, sinh ý tốt, mà chuyện lạ cũng kéo đến.”

“Tớ hiểu rồi, quỷ hồn kia là ông chủ nhà hát kịch quấy phá đúng không? Kim Sam siêu độ nó hả?”

Chu Tinh lắc đầu: “Sự tỵ nói nó cũng rất đáng thương, còn chưa hại tính mạng người khác, còn có cơ hội ăn năn nên cứu mấy người bị nó câu hồn phách ra. Tào kết giới xung quanh căn phòng đó, dùng gỗ niêm phong cửa phòng. Bảo ông chủ trung tâm thương mại mỗi đêm mở kinh kịch cho quỷ hồn nghe. Có lẽ một ngày nào đó, nó sẽ nghĩ đến bản thân, lúc đó nó mới hoàn toàn được giải thoát.”

Lục Dao nghe được chuyện mới lạ, căn phòng bị niêm phong ở trung tâm thương mại kia cô đã nhìn thấy rồi, nhưng chuyện Chu Tinh kể rất huyền ảo, cô không thể tin được.

“Chu Tinh nói xong, đến lượt tớ.” Lí Nghi sửa sang lại váy ngắn, bắt đầu kể chuyện: “Các cậu cũng biết, bây giờ tớ đang làm việc ở tạp chí thời trang, nữ biên tập có mặt mũi hay được công ty phái đi ra ngoài chính là tớ. Sở dĩ là tổng giám đốc phái tớ đi tham gia tiệc xã giao. Lần trước tớ tham gia một bữa tiệc của công ty vàng bạc, ông chủ xí nghiệp hương từng quấy rối tớ cũng tham gia.”

“Chính là người cao 1m5, nặng hơn một trăm năm mươi cân, mũi củ tỏi, mắt đậu xanh còn miệng cóc hả?” Mạnh Kiều nhớ lại ấn tượng trong đầu, hỏi. Trong lòng Lục Dao sợ hãi. Đây còn là người sao, rõ ràng là ET mà!

(ET: Người ngoài hành tinh)

“Đúng, chính là ông ta, còn nói với ông chủ bọn tớ là muốn mua tớ sang đó. Lần này là lần đầu tiên ông ta không động tay động chân với tớ trong bữa tiệc. Tớ còn thấy may mắn, lại thấy bên cạnh ông ta có một cô gái rất xinh đẹp ăn mặc lại khiêu gợi, tớ còn tưởng ông ta có niềm vui mới. Có tiền còn sợ không mua được mỹ nữ sao, nên tớ không để trong lòng, chỉ thấy ông ta có chút tiều tụy, người cũng không có tinh thần như trước. Hôm kia, tớ nghe tổng biên nói ông ta đã chết. Tớ hỏi là vị mỹ nữ bên cạnh ông ta đâu, người công ty bọn họ đều thấy kì quái, bên cạnh ông chủ bọn họ chưa từng có vị mỹ nữ nào như vậy. Lúc ấy tớ liền mơ hồ. Các cậu nói xem có phải cái tớ nhìn thấy không phải người không? Mắt âm dương của tớ mở từ bao giờ nhỉ?”

“Thôi đi, bát tự của cậu dương bảy phần còn đòi mở mắt âm dương, chỉ có thể nói là ngày đó nữ quỷ kia hiện thân bị cậu nhìn thấy thôi.” Chu Tinh bắt đầu dĩ dấy cô ấy một phát.

“Trên thế giới này, người người quý quý, là người hay quý, thân người tâm quý, thân quý tâm người, càng ngày càng khó phân biệt.” Cao Hạnh đột nhiên nghiêm túc nói.

“Bây giờ đến lượt tớ nhỉ?” Triệu Tuệ gian nan xoay người nhìn trình tự ngồi của mọi người một chút rồi nói, sau khi nhận được ánh mắt khẳng định của mọi người, cô ấy thanh thanh cổ họng kể: “Chuyện tớ kể Chu Tinh cũng biết, nhà học trưởng Vương Uy mới mua luôn luôn có tiếng trẻ con khóc, lúc đó Cao Hạnh và Miêu đại nhân đang hưởng tuần trăng mật, Chu Tinh bảo không cần quấy rầy hai người họ, cậu ấy xuất mã cũng như nhau. Tớ tin cậu ấy, cả học tỷ Bạch Khiết cũng đi cùng. Chu Tinh tiến bộ không ít đâu, lấy dầu vừng rải trên mặt đất, lại lấy mấy khối ngọc thạch đặt vào mấy góc phòng, một lát sau tớ đã thấy trên dầu vừng xuất hiện một dấu chân di chuyển. Chu Tinh lại ném tro hương lên trên dấu chân đó, thứ đó liền hiện hình, tớ có thể nhìn ra nó là một đứa bé mới biết đi, học trưởng Vương Uy liền nổi giận, vậy mà người chủ trước dám kêu anh ta là xử nam. Học tỷ Bạch Khiết bảo là có thể trong phòng có phụ nữ có thai chết, vì Vương Uy là người đàn ông độc thân nên làm nó cảm thấy không an toàn mới có thể khóc, chỉ cần trong phòng có phụ nữ thì nó sẽ yên tĩnh. Sau đó học trưởng bán lại nhà đó cho một đôi vợ chồng mới cưới, may ra đứa bé đó còn có cơ hội luân hồi.”

“Không tệ nha, Chu Tinh, không thể coi thường cậu rồi.” Cao Hạnh trêu Chu Tinh.

Chu Tinh được khen nên mặt mày hớn hở: “Tất nhiên, ta tớ không phải là làm nhục sư môn, tớ cũng muốn làm ánh sáng của sư môn!”

Chờ mọi người cười xong, Mạnh Kiều nói: “Đến tớ, tớ kể chuyện ở bảo tàng trước tớ làm việc. Bảo tàng đó có một trấn trạch chi bảo, là một cái lược gỗ đào, tương truyền là tìm được trong mộ của danh kỹ thời Tống. Cái lược đó có tên là Trương Phi. Theo truyền thuyết lưu truyền vào đầu thời Đường của các nữ tử thanh lâu thì chỉ có người đầu búi tóc hoặc hoa khôi mới có tư cách dùng. Nó có thể làm tóc bạc thành đen, làm cho dung tư cả người càng xinh đẹp. Có một ngày tớ trực đêm, lúc đó tớ mới làm việc không lâu, thấy một đồng đồ cô vẩy quanh thì không ngủ được. Nhất là mấy thứ linh tinh như dạ minh châu chỉ có buổi tối mới có thể chứng kiến sự xinh đẹp của nó. Tối đó, tớ vừa xem dạ minh châu vừa lau nó, bỗng nghe thấy trong khu cảnh giác cao có tiếng động. Tớ cảm theo mấy lá bùa Cao Hạnh cho đi xem thử. Mớ hế cửa thì thấy có một cô gái đang dùng cái lược đó chải đầu. Tớ nhìn qua là biết cô ấy không phải người, nhưng bóng lưng cô ấy rất đẹp nên khiến tớ không thể rời mắt được. Tớ như bị mê hoặc mà cứ nhìn chăm chăm cô ấy, sau đó tớ nhìn thấy mặt cô ấy. Trên mặt cô ấy không có ngũ quan.”

“Tớ đã nghe sư tỷ nói qua! Cô gái kia dùng lược do các danh kỹ chết để lại, không có mặt là vì ai cũng cảm thấy mình rất xinh đẹp, không ai muốn dùng mặt người khác, cho nên không có mặt thôi!” Chu Tinh nhìn về phía Tiểu Thần, sau khi được Tiểu Thần gật đầu xác định thì nói.

“Cô ấy không làm hại tớ, chắc là linh hồn du dương không đã thương người. Mà tớ cũng không định làm gì cô ấy, cứ để cô ấy đi theo cái lược đi, tớ tưởng cô ấy tiếc hận về xinh đẹp của mình thôi. Được rồi, đến cậu, Lục Dao.”

Lục Dao vẫn đang chăm chú nghe các cô ấy kể chuyện, vừa thấy thú vị vừa thấy sợ. Đột nhiên bị gọi tên thì sợ tới mức giật nảy mình, giật mình xong thì thấy như có luồng gió lạnh thổi qua người mình, nhìn qua cửa sổ, vẫn đóng chặt mà. Mạnh Kiều lại gọi cô một câu, cô mới hoàn hồn: “Chuyện ma à, tớ không biết đâu.”

“Không sao, vậy kể về việc tối qua cậu gặp đi. Tối qua cậu gặp thứ gì đó kỳ quái đúng không?” Cao Hạnh nói.

“Ừ.” Lục Dao gật đầu nói: “Nửa đêm hôm qua, tớ bị người gọi dậy, tớ tưởng Mạnh Kiều gọi tớ. Sau đó lại thấy cậu ấy vẫn đang ngủ, còn tưởng là tớ nằm mơ nên ảo giác. Tớ đi toilet xong, khi rửa tay thì phát hiện tay chảy máu, tớ tưởng là sờ vào đầu nên bị đứt tay nên tớ định rửa máu đi xem bị thương chỗ nào. Nhưng máu đó không rửa sạch được như kiểu bị dính chặt vào tay. Tớ sợ quá nên gọi Mạnh Kiều, khi Mạnh Kiều đến thì máu trên tay tớ lại biến mất. Tối qua thật sự... rất đáng sợ.” Lục Dao nói xong thì sợ run cả người, nhưng nói hết ra xong cô lại cảm thấy thân thể thoải mái hơn, cô thấy Cao Hạnh cười với mình, bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Vậy, bây giờ đến tớ.” Cao Hạnh ngồi thẳng lên, trên mặt cười cười, mọi người đều chăm chú nghe cô ấy nói: “Lúc đầu chúng ta có bảy người kể chuyện trong này, bây giờ chúng ta bắt đầu điểm danh, chúng ta sẽ thừa ra một người... Một.”

Mọi người bắt đầu điểm danh theo thứ tự, Tiểu Thần là “Hai”, Chu Tinh là “Ba”, Lí Nghi là “Bốn”, Triệu Tuệ là “Năm”, Mạnh Kiều là “Sáu”, sau khi Lục Dao run rẩy nói “Bảy” xong thì bên cạnh cô, chỗ cách Cao Hạnh không xa có một giọng nói xa lạ vang lên: “Tám”.

“A a a a a a a a a a a!” Lục Dao sợ tới mức liên tục hét chói tai, nhảy dựng lên rồi bắt đầu chạy loạn đi.

Mạnh Kiều đứng lên giữ chặt cô lại, dùng sức kéo cô sang một bên. Cao Hạnh không tiếng động niệm chú, một vòng lửa bùng lên ở chỗ bên cạnh Lục Dao vừa nãy, trong ánh lửa xuất hiện một con quỷ. Tiểu Thần kéo Cao Hạnh ra sau lưng, ngón tay nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên không trung. Chỗ tay anh ấy vẽ qua thì đều xuất hiện dấu màu vàng. Sau đó tất cả mọi dấu vàng đó bay qua chỗ con quỷ.

Sau khi vòng vàng cô định con quỷ lại thì ngọn lửa đó bắt đầu biến mất. Lục Dao có thể thấy thứ trong vòng vàng là cái gì rồi. Đó là một cô gái, nhưng mặt cô ta phần lớn là lông trắng, chỉ có một chút màu đen khiến ánh mắt cô ta có vẻ âm lãnh khác thường. Trên da đều là vết thương, có vết thương nghiêm trọng còn lộ cả thịt ra. Mấy sợi tóc khô xơ thưa thớt không che được sọ trắng lộ ra sau đầu. Đáng sợ nhất là bụng cô ta trống rỗng, như là bị người khác móc hết ra rồi.

“Tôi đã hỏi chủ nhà, những người ở đây trước kia, đều là cô giết đúng không?” Cao Hạnh hỏi nữ quỷ kia.

“Là tôi giết, đám người ngu ngốc kia, chỉ cần làm cho bọn họ gặp chút ảo giác là đều để mặc tôi xử lý.” Giọng nói của nữ quỷ thê lương chói tai.

“Tôi không thích cứng rắn siêu độ quỷ hồn, cô nghiệp chương nặng nề, nếu cô xác định sẽ hỏi cái tôi có thể giúp cô cởi bỏ khúc mắc.”

Nghe xong lời Cao Hạnh nói, nữ quỷ cười càn rỡ: “Hỏi cái? Dựa vào cái gì? Sau khi tôi chết biến thành lệ quỷ là trời giữ lại mệnh của tôi. Bọn họ bị tôi

giết chính là hết dương thọ. Tôi làm gì sai chứ!” Nữ quý vừa cười, vừa giãy giụa trong vòng văng tạo thành một đám hoa lửa chói mắt.

“Tôi có thể hiểu oán hận trong lòng cô, chỉ có thể trách cô là quý, tôi là người. Nếu cô có cơ hội thì ngàn vạn lần đừng thành quý.” Cao Hạnh nói xong lấy một lá bùa trắng dán trên đầu nữ quý. Nữ quý kích động khiến đám hoa lửa cháy mạnh hơn cho đến lúc cháy hết. Lục Dao sợ tới mức trốn ra phía sau Mạnh Kiều, trơ mắt nhìn thân ảnh nữ quý biến mất trong lửa. Sau khi lửa tắt, trên mặt đất chỉ còn lại một đám máu loãng.

“Lí Nghi, trông Lục Dao hộ tống, tống dọn chỗ này.” Mạnh Kiều giao Lục Dao cho Lí Nghi, chạy vào toilet lấy cây lau nhà.

“Tôi biết là không có cơ hội ra tay mà!” Chu Tinh chán nản nói.

Triệu Tuệ cũng đi giúp Mạnh Kiều lau nhà, Lí Nghi đỡ Lục Dao vẫn còn sợ hãi ngồi xuống sofa. Cao Hạnh thờ dãi nhìn Tiểu Thần, hai người nắm tay ra ngoài ban công hứng gió.

“Miêu ca, nếu từ bé em đã đi theo con cháu Cao gia học huyền thuật, thì lần đầu tiên chúng ta gặp mặt rất có khả năng là tình huống vừa rồi.” Cao Hạnh tựa vào lan can trên ban công nói với Tiểu Thần.

“Em tin có ý trời không? Mặc kệ em là ai, có cuộc sống thế nào, anh cũng tin anh vẫn sẽ ở chung với em.” Tiểu Thần ôm Cao Hạnh nói.

“Con mèo miệng ngọt kia, coi em là con nhóc trước kia sao? Em rất hy vọng mình vẫn là con nhóc trước kia.” Cao Hạnh dựa vào lòng Tiểu Thần nói: “Hôm qua em làm bộ lơ đãng nói ra Thân Tuệ đang đi khảo cổ ở Ai Cập, hôm đó anh ba liền đi mua vé máy bay đến Ai Cập. Anh ba bướng bỉnh của em muốn cầu hôn trước mặt xác ướp sao.”

Cao Hạnh nói xong thì cười, biểu tình lại có chút phiền muộn: “Chỉ tiếc cho chị họ, không nghĩ đến Chu Thụy An lại cắn lưỡi tự sát, mà lúc tìm được chị họ trong phòng thì chị ấy cũng đã chết, nói không chừng hai người bọn họ chết cùng lúc đâu. Chị họ cố ý đứng không. Chị ấy mới là người muốn đi luân hồi nhất. Anh biết không, chị ấy nói với em, hi vọng tương lai đầu thai làm người bình thường, gả cho anh rể Chu cũng là người bình thường.”

“Sau khi luân hồi nhiều chuyện xấu lắm, cùng chết một lúc cũng có ngàn vạn người, chỉ sợ chị họ em sẽ không được như nguyện.”

“Đúng vậy, chúng ta đúng là vận cứt chó mà, tuy là cách nhau mấy ngàn năm mà cuối cùng vẫn ở cùng nhau, ha ha, tương lai em viết thành sách không biết bọn nhỏ có tin không nhỉ.”

“Hơn nữa là không tin.” Tiểu Thần bắt đầu đi lác đầu, tay trái nhẹ nhàng mà đặt trên bụng Cao Hạnh.

Ngày đó, vừa vặn là trăng tròn, một hình tròn vàng óng xen lẫn một chút màu đen, có người nói đó là thổ ngọc giả thuốc trên cung trăng, có người lại nói đó là một con mèo đen, nó luôn nhìn bà xã của nó, bà xã à, đừng nhìn bên ngoài, ông xã đang nhìn đây.

Phiên ngoại 3: Chu Thụy Tinh . . .

“Nghe tin gì chưa, Lư Tiểu Khiết lớp bốn bị tai nạn xe, bây giờ thành người thực vật rồi.”

“Không phải chứ, thật hay giả đấy, cậu đừng nói bừa!”

“Lư Tiểu Khiết là ai?”

“Ủy viên văn nghệ của lớp bốn, rất xinh đẹp, thật đáng tiếc.”

“Thôi đừng nói nữa, tớ không dám về nhà mất.”

“Tớ cũng nghe nói, bác tớ làm việc trong bệnh viện, bác ấy bảo cậu ấy đã chết rồi, các bác sĩ đều bảo cậu ấy không cứu được, nhưng mà tim cậu ấy vẫn còn đập.”

“Muốn nói thì các cậu ra ngoài nói đi, đừng dọa người khác nữa.”

Phía cuối phòng học, một đám nam sinh nữ sinh tụ tập một chỗ ríu rít nói chuyện. Chu Thụy Tinh ngồi trên bọn họ mấy hàng, nên mấy lời bọn họ nói đều rơi vào tai cậu. Cậu im lặng gấp sách lại, đi ra khỏi phòng học với tiếng chuông tan học. Người đã bị bác sĩ bảo là chết mà vẫn còn hô hấp hay tim còn đập chẳng phải chuyện gì lạ cả. Vì chấp niệm mà linh hồn rời khỏi thân thể vào lúc chết thì thân thể sẽ biến thành trạng thái như người thực vật. Nhưng dương thọ đã hết thì người đó sẽ chết là điều chắc chắn, qua mấy ngày nữa thì thân thể sẽ hoàn toàn chết đi, còn linh hồn thì sẽ không có chỗ trú chân nữa.

Trên đời này lại nhiều thêm một cô hồn dã quỷ nữa rồi, Chu Thụy Tinh cảm thán trong lòng. Mới ra khỏi cổng trường, đã có người gọi tên cậu.

Trên bãi đá ngoài cổng trường đều là phụ huynh đang chờ đón con cái, trong đó có một cô gái trẻ tuổi mặc đồ công sở mặt mày hớn hớn gọi: “Thụy Tinh.”

Chu Thụy Tinh đột nhiên cảm thấy đau đầu, xoa xoa huyệt thái dương đi tới: “Chị, không phải em đã bảo chị không cần đón sao, em cũng không phải học sinh tiểu học nữa.”

“Bác Chu đã giao em cho chị, đương nhiên chị phải tận tâm tận lực rồi.” Trên mặt Cao Hạnh là nụ cười xán lạn.

“Chỉ là vì ba em ủy thác thôi à...” Trong lòng Chu Thụy Tinh thì thảo tự nói.

Nhà của Cao Hạnh không lớn, ở trong góc của một phố xá sầm uất ngoài ngoại ô, chỉ là căn nhà của những người bình thường, nhưng so với căn biệt thự toàn người hầu kia, Chu Thụy Tinh lại thích nơi này hơn.

“Thụy Tinh, buổi tối muốn ăn gì?” Đây là vấn đề yêu thích nhất mỗi ngày của Cao Hạnh.

Chu Thụy Tinh nghĩ nghĩ trả lời: “Mì của anh rê.”

Ánh mắt Cao Hạnh lập tức sáng: “Chị cũng muốn ăn cái đó!”

Chu Thụy Tinh lại nói thêm: “Không phải lần trước anh rê bảo là rắc rồi nên không bao giờ làm nữa sao?”

Trong nháy mắt, ánh mắt Cao Hạnh chuyển từ do dự về sáng bừng: “Yên tâm, chị tự có biện pháp.”

Tiểu Thần làm việc ở đài thiên văn, nhóm đồng nghiệp đều thấy kỳ lạ. Rõ ràng là làm nghề ít người quan tâm mà sao lại có nhiều người thân phận hiển hách đến hỏi thăm anh. Ngay cả đài trưởng cũng kính sợ anh ba phần. Tiểu Thần đã sớm biết những ánh mắt ẩn ý của các đồng nghiệp ngẫu nhiên mới gặp này nhưng không thể tránh được. Làm việc ở đây là để cho mình một thân phận con người không khiến người khác nghi ngờ. Có rất ít người biết công việc chính của anh là cố vấn về những sự kiện thần bí.

Sau khi tan tầm, Tiểu Thần về nhà, vừa mở cửa đã thấy Cao Hạnh nằm trên sofa cắn hạt dưa Cao Hạnh với ánh mắt mong chờ. Ánh mắt này Tiểu Thần rất quen thuộc, khẳng định là lại nghĩ ra cái gì cô quá để làm khó dễ anh.

“Bà xã, chỉ cho phép ăn com · bình · thường · thôi.” Tiểu Thần nhấn mạnh bốn chữ.

Cao Hạnh ủy khuất sờ bụng mình: “Đứa nhỏ của em bảo là muốn ăn mì do chính tay ba ba làm.”

Trong nháy mắt, Tiểu Thần có cảm giác bị sét đánh, chiều này thật độc ác, khiến anh không có biện pháp cự tuyệt. Nhìn vẻ mặt Tiểu Thần, Cao Hạnh biết là mục đích đã đạt được, cười tủm tỉm lấy tạp dề mặc cho Tiểu Thần: “Ba đứa nhỏ, sợi mì làm nhỏ một chút, em và Thụy Tinh đều thích ăn nhỏ.”

Chu Thụy Tinh ngồi ở sofa, cúi đầu cười khế, hai người ngây thơ kia, người bình thường không thể nhìn ra là bọn họ sắp thành ba mẹ rồi.

Chu Thụy Tinh có một phòng riêng trong nhà Cao Hạnh, vốn là để cho đứa nhỏ tương lai, trước khi đứa nhỏ sinh ra thì để trở thành phòng của Chu Thụy Tinh. Chu Thụy Tinh thích nhà Cao Hạnh còn có một nguyên nhân, chỗ này có trách nhiệm của Tiểu Thần, thì một chút linh thể không rõ nguồn gốc cũng không có.

Điểm hấp dẫn nhất của món mì là dao pháp nhanh như chớp của Tiểu Thần. Ném cục bột lên không trung, ánh dao lóe qua, một đám hỗn độn rơi xuống. Chu Thụy Tinh và Cao Hạnh bê hai cái ghế ra ngồi nhìn như si như say.

Ăn cơm tối xong, xem một chút sách quý của Cao gia, Chu Thụy Tinh liền đi ngủ. Về âm lãnh khi còn bé đã bị về bề ngoài ngày càng tuần lã của cậu che dấu. Nhưng cậu vẫn có thói quen hưởng thụ không gian riêng tư nhỏ của mình. Trên trường không ít nữ sinh theo đuổi cậu, nhưng bọn họ đều thất bại. Quanh người cậu không cần bày kết giới cũng có thể phong bế chặt chẽ rồi, không có ai vào được cả.

Lúc đồng hồ báo thức kêu thì đã là hừng đông. Tựa tay mở điện thoại ra theo thói quen thì động tác bỗng dừng lại. Trên màn hình là một cuộc gọi nhờ, là số lạ gọi tới. Vấn đề là bình thường trước khi đi ngủ, Chu Thụy Tinh đều tắt máy, sao có thể có cuộc gọi nhờ lúc nửa đêm chứ.

Chu Thụy Tinh nhìn bốn phía, thần kinh miễn cảm của cậu như radar quét xung quanh nhưng không phát hiện cái gì khác thường. Người gọi điện hẳn là chết rồi, nhưng cậu không cảm nhận được ác ý gì cả. Chắc là trò đùa của đã quỷ đi ngang qua thôi. Nghĩ như vậy nên Chu Thụy Tinh không để số điện thoại lạ này trong lòng. Nhưng hai buổi tối liên tiếp sau đó, dù điện thoại cậu đã tắt máy nhưng vẫn nhận được cuộc gọi kia, cùng một thời gian, cùng một dãy số.

Chu Thụy Tinh càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Tiểu Thần đã tạo kết giới xung quanh nhà (theo lời Cao Hạnh thì, ý thức về lãnh địa của mèo đều rất mạnh), đã quỷ bình thường không có khả năng đi qua kết giới của Tiểu Thần. Mà lệ quỷ có thể đi vào kết giới thì làm sao Tiểu Thần có thể không biết được. Càng ngày Chu Thụy Tinh càng cảm thấy là Tiểu Thần cố ý thả con quỷ kia vào. Được, cậu cũng muốn xem Tiểu Thần đang làm trò gì.

Đêm nay Chu Thụy Tinh không ngủ, cậu dựng gối dựa vào đầu giường, lẳng lặng chờ lúc mười hai giờ hai mươi một phút. Đến đúng thời khắc quen thuộc, phạm nhân đến. Trời sinh Chu Thụy Tinh đã có siêu linh lực rồi, nên cậu không hề tổn sức đã có thể nhìn thấy hình dáng thật của vong linh. Cậu nhận ra đứng trước mặt mình chính là Lưu Tiểu Khiết bị tai nạn trong tin đồn mấy ngày trước.

Lưu Tiểu Khiết đứng trước mặt Chu Thụy Tinh lấy điện thoại ra, bấm bấm vài cái. Chu Thụy Tinh trơ mắt nhìn di động mình kêu lên. Chẳng lẽ Lưu Tiểu Khiết chết có liên quan tới cậu? Chu Thụy Tinh ngăn Lưu Tiểu Khiết lại, cứng rắn tạo liên hệ với quỷ hồn cô ấy. Đây là pháp thuật mà ngay cả Cao gia cũng ít người làm được. Cảnh tượng trước khi chết của Lưu Tiểu Khiết xuất hiện. Nữ sinh thanh tú này tay cầm di động đi qua đường, vào danh bạ chọn Chu Thụy Tinh rồi chọn gửi tin nhắn. Nội dung tin nhắn là: “Cậu có biết tớ thích cậu không?” Tin nhắn còn chưa kịp gửi thì cô bé đã bị xe tải đâm vào văng ra xa bầy, tám thước, di động cũng bị nghiền nát.

Thì ra linh hồn của cô ấy vì chưa làm xong tâm nguyện nên mới rời khỏi thân thể. Nhưng cô ấy không biết nếu cô ấy không quay lại thân thể để hoàn thành quá trình từ vong, thì cô ấy sẽ không thể nhập luân hồi.

“Xin lỗi, tôi đã có người trong lòng.” Chu Thụy Tĩnh miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nói với Luru Tiểu Khiết.

Luru Tiểu Khiết ngơ ngác nhìn Chu Thụy Tĩnh, vài giây sau thì yên lặng bay ra ngoài.

“Này, các cậu biết không? Luru Tiểu Khiết chết rồi! Rất kì lạ, đột nhiên chết! Khiến các bác sĩ cũng sợ hãi.”

“Không phải là người thực vật sao? Sao lại chết? Cậu nói thật hay giả đấy?”

“Thật mà! Bác tớ làm trong bệnh viện.”

“Các cậu có thôi đi không? Đừng nói nữa, làm tớ sợ tới mức mấy ngày không dám lên tầng một mình rồi.”

Chu Thụy Tĩnh nghe những lời đó xong, móc di động ra, trong đó có ba cuộc gọi nhờ, thời gian đều là mười hai giờ hai mươi một phút.

Mười hai giờ hai mươi một phút, cậu có biết tớ ở yêu cậu không?

Đoạn kịch nhỏ về Tiểu Miêu:

Tiểu Miêu của Cao Hạnh và Tiểu Thần đầy tháng, trời sinh tính tình lãnh đạm cao quý, không khóc không nháo, mặt không chút thay đổi. Khiến người làm mẹ Cao Hạnh cảm thấy vô cùng lo lắng, sợ con biến thành mặt than.

Dùng mọi biện pháp cũng không thể dỗ con cười. Vì dỗ cho con vui, Tiểu Thần bị Cao Hạnh ép buộc phải dùng thuật tái linh hồn quay về thân phận mèo đen một lần nữa. Đuôi mèo tùy ý vẫy một cái, con trai liền cười vui vẻ. Vì vậy mỗi lần con trai tịch mịch u buồn ngăn người không chịu uống thuốc, Tiểu Thần đều phải đội lốt mèo để thu hút sự chú ý của thằng bé.

Khi Tiểu Miêu đi học mẫu giáo, thằng bé có vẻ mặt khinh thường thế sự, vô cùng lãnh đạm khiến các cô bé yêu thích, các cậu bé cùng lớp bắt nạt. Một thằng nhóc vạm vỡ dẫn đầu bắt nạt, vật lộn với Tiểu Miêu. Cuối cùng bị Tiểu Miêu đánh ngã xuống đất. Tiểu Miêu ngồi trên người thằng nhóc kia định đánh tiếp, thằng nhóc đó sợ quá liên tục gào lên: “Trợ thủ! Ba tớ là Lý Cương!”

Tiểu Miêu sững sốt mấy giây, thằng nhóc đó đang mừng thầm mình có hậu thuẫn vững chắc, lại thấy nắm tay toàn thịt của Tiểu Miêu dấn lên mặt nó, Tiểu Miêu lãnh đạm hừ một tiếng: “Ba tớ là mèo!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Anh Nơi Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.